

Fazekas József Tamás

Végtelen EGY

ISBN: 978-973-1979-38-0

Legfrissebb elektronikus változat: 2017-09-17.

Élő Szó

A gondolat a múlt visszfénye és a jövő reménye, mely soha nem léphet be az idő teljességébe. A múlt-jelen-jövő tengelye megdönthetetlen lineáris valóságként létezik az elménkben, a tudatunkban. Vajon van-e, vajon létezhet-e valami más azon kívül amit elménk kondicionáltságában nap mint nap megdönthetetlen valóságként élünk meg, és ha igen mennyiben változtathatja mindez meg az életről, a létről alkotott, alkotható képünket?

Ez a könyv egy emberi lény tudati útjának a története. Talán szokatlan a maga nemében és ezáltal értelmezhetetlen mindaz ami benne foglaltatik első látásra. A meggyőzés igénye nélkül íródott, minden látszat ellenére még akkor is, ha sok részében a mai hagyományos nézőpontoktól teljesen eltérő, a mai kor paradigmájából teljesen kilógó, abban értelmezhetetlen tartalmakat jelenít meg, melyek felületesen szemlélve igen erős kritikai töltetet hordozhatnak bizonyos összefüggésekben.

Fontos kiemelni, hogy e mű minden tartalmában jelenségekre igyekszik fókuszálni, és soha nem egyedi, individuális szinten fogalmaz meg kritikát az adott kor emberére. A tükör így is tükör marad az abba beletekintőnek, és ha meglátjuk benne magunkat, akkor előfordulhat hogy azonosulunk bizonyos kritikai észrevételekkel. Minden tükör egy lehetőség, és eldönthetjük, hogy beletekintünk-e vagy sem.

„Ezen gondolatok mellőznek mindennemű konvencionálisitást, ezért bárki olvassa őket, kérem tartsa szem előtt, hogy kinek nem inge ne vegye magára, kinek nem dolga ne járjon utána és fordítva. Írójuk nem tagja semmilyen földi szerveződésnek, vallásnak vagy spirituális irányzatnak, sem a materialista-tudományos sem a vallásos-spirituális világképet nem vallja magáénak, közléseit nem bennük értelmezi. Igyekszik ama nézőpont megjelenítésére, mely érzékeli mindkét világképet, ám valósága nem reked meg egyikben sem, hanem – azt magában foglalva de mégis meghaladva – egy teljesebb valóságkép közvetítését kísérli meg. Bármilyen esetleges áthallás, egybecsengés, más létező gondolati építményekkel nem szándékos, pusztán egy adott logikai fonál, intuitív valóságkép megjelenítésének eredménye.” Ez a „Puritán Szájbearsarok” ars poeticája, mely hatványozottan és töretlenül érvényes minden tartalomra.

Tisztában vagyok vele, hogy a világot mindenki a saját tudati tartalmainak a valóságán keresztül tekinti és értelmezi. Sokszor használunk úgy fogalmakat egymással folytatott eszmecsereikben, hogy valójában nem próbáljuk meg azok jelentéstartalmait egyeztetni, tisztázni a minél pontosabb

kommunikáció érdekében. Ez rengeteg félreértés forrása, ezért ebből a megfontolásból kiindulva kérek mindenkit, hogy az írásokban gyakran szereplő fogalmak pontosabb értelmezése végett, mielőtt bármit is elolvasna a könyvből, először a „Fogalomtár” című fejezetet tekintse meg.

Ez a mű a teljesség, az objektivitás és az egzaktitás igénye nélkül született, annál is inkább, mivel írója számára sem a világ, sem a valóság objektív természete – a mai kor meghatározó eszmeiségével szemben – nem nyert bizonyítást. Az írások olvasásához elengedhetetlen, hogy az olvasó ne csak a racionális elemző elméjét, hanem a belső, intuitív látását is bevonja az olvasás tudati-lelki folyamatába. Az írásokban ugyanis sokszor olyan paradoxonok fogalmazódnak meg, melyek pusztán racionális gondolkodással feloldhatatlanok, mivel azok egyedi, személyes, belsőleg átélt tudattartalmak, megélések tükrői és nem pusztán valamiféle öncélú logikai-filozófiai, metafizikai okfejtések.

Mi az alapvető metafizikai szemlélete, ars poeticája ezen műnek? Két szóban összefoglalva: AZ EGY. Hosszas belső utazás során, és nem egy eleve feltételezett dogmatikus rendszerben való elmélyülés eredményeként jutottam el az írásokban megfogalmazott következtetésekre, melyeket egyetlen mondatban összefoglalva, talán a maga EGY-SZERűségénél fogva banális, vagy érthetetlen: A Világon minden létező EGY. Egyetlen Elme, Tudat és Lélek, EGY és EGYetlen Intelligencia, Erő, Tudás nyilvánul meg mind Őnkben és minden létezésben. Minden létező Része az EGY Egészének, és Részként magában hordozza az EGY EGÉSZségét. Mindenki és minden MAGában hordozza a Világ EGÉSZét. Mindez absztrakt fogalmakkal megpróbált ábrázolása, kifejezése olyan belső tudati tartalmaknak, megéléseknek, melyekhez meggyőződése, hogy minden MAGába tekintő Emberi Lény eljuthat sorsa által, amennyiben hasonló kérdések fogalmazódnak meg benne a Lét, az Élet, az Elme, a Tudat és a Lélek valóságának megismerési vágyából.

Az írásokban a magyar nyelvben lévő mélyebb jelentésrétegek sajátos módon kerülnek kiemelésre, sokszor felülírva ennek érdekében a jelenlegi nyelvi konvenciókat. Külön szeretném kiemelni, hogy bár mindez a felületes szemlélőnek önkényesnek tűnhet, mégsem a nyelvünk valamiféle kiforgatása vagy megerőszakolása vezetett, hanem mindezáltal azt a következetes, megalkotása során eleve kódoltak tartott belső, koherens, metafizikai EGYség szemléletet szeretném nyomatékosan láthatóvá tenni, ami jóval túlmutat a köznyelvi használat jelentéskeretein. Nyelvünkben az EGY, a SZER és a MAG szavunk különleges, EGYetemes jelentéstartalmakat hordoznak

különböző összefüggésekben, melyek kifejtésre kerülnek a könyv tartalmában.

Kiknek ajánlom mindezt szeretettel? Azon embertársaimnak, akik elég bátrak ahhoz, hogy a „keskeny út” rögzös, sokszor kellemetlen, nehéz, fárasztó de semmihez nem fogható belső megélésekkel megajándékozó járását válasszák. Azoknak, akik mernek kérdőjelet tenni a megismerés olthatatlan vágyában mindenre, de legfőképp saját valóságuk természetét illetően. Az írásokból kibontakozó valóságkép alkalmas mind a materialista, mind a korunkban elterjedt vallásos világképek megzavarására, ezért eme könyvet elsősorban azoknak ajánlom, akik arra vágynak, hogy tudati valóságuk határait kitágítsák, akik el merik engedni azon konvenciókat, melyek a mai kor paradigmáját, világképét egyedüli valóságként határozzák meg.

Kiknek nem ajánlom? Azoknak, akik mereven ragaszkodnak a mai kor hivatalos világképéhez, akik a világ dolgait tekintélyelvű, abszolutizáló, dogmatikusan vallásos módon élik meg és tekintik. Az írásokban utalások történnek különböző vallási tézisekre, és a keresztény kultúrkör konvencionális tartalmi is teljesen más értelmezésekben jelennek meg. Kérem, akiknek a vallási meggyőződését, hitét mindez sérti, az nyugodtan tegye le ezt a könyvet, amennyiben áthághatatlan ideológiai akadályként éli meg mindezt. A materialista meggyőződésű emberek számára viszont felületesen vizsgálva a könyv sok tartalma vallásos színezetű, tudománytalan stb. lehet, mely ugyanakkor kritikával él a - sok esetben tudati pótszerként használt - hivatalos tudomány kompetenciáival szemben. Soha nem cél viszont sem a materialista-ateista sem a vallásos-spirituális embertársaim kritizálása, az írások igyekeznek végig jelenségszinten vizsgálni az általuk feltártakat.

Az írások egymáshoz egy láthatatlan belső, individuális tudati fonállal kapcsolódnak, mégis mind külön, mind összességükben is elolvashatóak. Nem volt cél, hogy mindezen tartalmakból egy lerögzített, kőbe vésett rendszert, új világképet szerkesszek, bár kétségtelen, hogy akaratom ellenére ez bizonyos szempontokból létrejött e műben. A cél amivel illetően formában való közreadásuk mellett döntöttem az az, hogy elgondolkoztatni segítsek, új és egyedi nézőpontokat, inspirációt adhassanak mindazoknak, akik az élet és az emberi lét mélyebb rétegeit szeretnék felfejteni saját emberi tudatuk végtelen tereiben. Tisztában vagyok azzal, hogy a mai kor pragmatizmus minden problémára igyekszik konkrét módszert alkalmazni, így ez a könyv ebben sajnálatos módon az egyedi problémamegoldások szintjén, direkt módon nem segíthet. Felismerések láncolatát tartalmazza, melyekre saját életutam során jutottam el. Ezen felismerések nem valamiféle kinyilat-

koztatás gyanánt adatnak közre, hanem egyfajta szellemi-lelki élesztő igé-nyével. Földi utam egy jelentős szakaszának a szürete, melynek valósága minden pillanatban folyamatos fejlődésnek van kitéve.

Mi mindennek a rövid története? Eme könyv tartalmai 2010. évtől kezdve, kivétel nélkül mind megjelentek a „Puritán Szájbersarok” nevű honlapon. Ilyen átfésült, javított, helyenként kibővített formában azonban eddig még nem láttak napvilágot. Egy honlap előnye az interaktivitás, a gondolati folyamatok spontán egymást ihletése, ezért ezt ebben a műben nem lehetséges megjeleníteni, mivel nem egy írás pont az ilyen eszmecseréknek, kérdéseknek, továbbgondolásából született. Ezúton is köszönöm minden eddigi olvasómnak, velem- és együttgondolkodónak, kritikusnak és véleménynyilvánítónak az impulzusokat, a figyelmet, a bátorítást, a támogatást, mely-lyel akarva akaratlanul, tudatosan vagy tudattalanul hozzájárult mindehhez.

Végezetül egy egypercesem osztanám meg, mely a jelen könyvre talán még hatványozottabban érvényes.

A könyv

– Ez egy haszontalan könyv! – mondta mosolyogva a Mester.

– Hogy érted ezt? – kérdezte a tanítvány meghökkenve, a hőn óhajtott könyvet szorongatva a kezében.

– Úgy, hogy akinek szüksége lehetne rá, az valószínűleg pont a lényegét nem érti meg, aki pedig érti a lényegét, annak már nincs rá szüksége.

– Azt akarod mondani, hogy ez a könyv teljesen felesleges és értelmetlen?! – kérdezte a tanítvány indulatos értetlenséggel.

– Nem, nem azt mondtam, hogy felesleges, sem azt hogy értelmetlen, épp ellenkezőleg. Az életben minden olyan, ami közelebb visz minket a MAGunkban és MindÉNben jelenlévő örök LÉNYeghez, az túl van minden hasznon, minden nyereségen, minden értelmén.

Szeretettel minden Égi és Földi énemnek:
egy-én

Fazekas József Tamás
2015. május 15. Szatmárnémeti

Fogalomtár

Írásaimban gyakran használt legfontosabb fogalmak értelmezése:

Személyiség (a kis én):

(latinul ego) – a szellemi-lelki lény emberi lényként való megtestesülésének azon része, mely által önmagát leszűkíti a materiális érzékek, érzékelés szintjére. A személyiség részei: a fizikai test, az érzelemtest (érzelmek), a mentális test (gondolatok). A személyiség feladata, hogy a végtelen isteni szellem-lélek a véges képzetében szerezhessen megtapasztalásokat, megéléseket. A személyiség működéséből kifolyólag önmaga létét kizárólagosan azonosítja magával az emberi lénnel. Az életösztönt, életföltétést, az alapvető testi programok összességét ösztönszintű alaprogramokban hordozza, melyek önműködés szinten vannak jelen az emberi lény életében. A személyiség tudatosan az EGY-ÉNiség által kiválasztott életfeladathoz, életprogramhoz van megteremtve, a szellem-lélek megtestesülését megelőzően.

EGY-ÉN, EGY-ÉNiség (a nagy, EGY és EGYetlen ÉN):

Az EGY-ÉN, EGY-ÉNiség az örökkévaló, határtalan, végtelen, EGY és EGYetlen, mindentudó, tökéletes és teljes isteni tudat megjelölése, míg a SZEM-ÉJiség annak a mulandóságban testet öltő anyagtudatban korlátozódó, ha úgy tetszik „tükör által homályosan” látó, érzékelő része. (Az ego magyarul SZEM-ÉJiség (személyiség) nem azonos az EGY-ÉNiséggel.)

Az EGY-ÉNiségünkkel a megtestesülésünk után többnyire mindnyájan elveszítjük a közvetlen tudatos kapcsolatunkat. Az EGY-ÉNiségünk az Örökkévaló Megfigyelő, mely önmaga tudtára ébredve képes a személyiség tudatos megfigyelésére, irányítására, uralására. Ameddig az emberi lény önmagában nem ébred rá saját isteni EGY-ÉNiségére, addig létezését kizárólagosan a személyiség létére korlátozza, létezését pedig a személyiségének irányítása alatt éli.

A magyar nyelvben az EGY-ÉN szavunk mély metafizikai szimbólumot hordoz. Az EGY azonos a Mindenséggel, Istennel, az ÉN pedig az isteni, örökkévaló, ős ÉN, az abszolút létező, melynek minden teremtmény a MÁ-Sa. Minden MÁ-S-ban az isteni EGY-ÉNiség nyilvánul meg, a MAGa teljességében.

Isten:

Végtelen EGY-SZERűség, Szeretet, Intelligencia, Erő és Akarat. Minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan, Lét és Élet Forrása, Oka, Létere amiben/akiben MAGunk is létezünk és ami/aki MAGunk is EGYben, EGYszerre, EGYetemben. EGY és EGYetlen Örökké-Valóság, Teljesség mely fogalmilag érinthető, de lényegében meghatározhatatlan.

EGY:

Az EGY az Isten, az Isten EGY. Ő, ŐS, MAG, Forrás, ŐS-Tudat, ŐS-TEN, ŐS-Erő, ŐS Szellem, ŐS Lélek = mind EGY.

MAG:

Mi MAGunk, az Isteni EGY-ÉN. ÖnMAGunk lényege, mely egyszerre része az Istennek, és mely egyszerre alkotója is az Istennek. Az emberi lény tudatMAGja azonos és EGY az Isteni ŐS-Tudattal. Az EGY-ÉN azonos a MAGgal, mindkettő azonos Istennel.

MÁS:

A más, másolat, azon teremtetett rész az EGY egészben, mely által minden létező EGYediségre tesz szert. Minden MÁS az EGY része, minden MÁS Tudat-MAGvában MAGában hordozza a Teremtő teljességét, mint rész az egészben. A MÁS a különbözőség, az elkülönülés megnyilvánult formáiért felel, MÁSSág nélkül ugyanis semmi sem létezhetne, mivel minden kizárólag EGYetlen EGY, differenciálatlan valóságként létezne.

Valójában a MÁSSág is az EGYségben jön létre, minden MÁSban az EGY nyilvánul meg, így a MÁS az EGYben nem kizárólagosan, hanem párhuzamosan, EGYszerre létezik. EGY IS, MÁS IS. IS-IS. IS-TEN.

EGY-MÁS:

Egymás, az EGY MÁSa. (Mikor EGY-MÁSközt vagyunk akkor EGY-MÁSra nézünk, mikor MAGunk közt vagyunk akkor MAGunkra nézünk, mikor pedig MAGunkban vagyunk akkor MAGunkba tekinthetünk. Az EGY MAGa nyilvánul meg minden MÁSban – amelyek EGY-lényegűek – az EGY-MÁSai pedig végtelen sok személyiségben megtestesülve fejeződnek ki.)

Teljesség:

EGY, Isten, Mindenség.

Elme:

Az Elme az emberi lény által érzékelhető és megtapasztalható valóság teremtésének tisztán szellemi minőségű eszköze, mely magában foglalja mind az általa teremtett valóságot, mind a benne megélhető és szemlélhető valóságot. Az elme egyszerre teremtője saját valóságának és egyszerre szemlélője annak a tudat segítségével. Az elme képes úgynevezett belső – egyedi, individuális, egyéni – és közös, (kollektív) egyetemes valóság megkülönböztetésére. Az EGYből tekintve két ilyen, egymástól különálló és egymástól független valóság nincs, ez az elme valóságába bezárult tudat megélése csupán. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes emberi elme, és a minden létező személyes, egyedi elme valóságát magában foglaló, magából kibontó, magában egyesítő EGYetemes Elme.

Tudat:

A tudat az emberi lény saját lényegiségét, létezését, egyediségét, önazonosságát magában foglaló, azt érzékelni, azzal azonosulni képes létező. A tudat azonosul az elme által létrehozott valósággal, a Lélek által pedig átérzi, átéli, megéli azt. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes emberi én-tudat, és a minden létező személyes, egyedi én-tudatot magában foglaló, magában egyesítő de azt meghaladó, személy feletti EGYetemes Tudat. A kettő valójában EGY és ugyanazon lényegiség, az EGYetemes tudat az abszolút lét része, mely nem szeparált, az emberi lények egyedi, személyes én-tudata ennek az EGYetemes tudatnak az egyedi valóságokba bezárult részei.

Lélek:

Az elme és a tudat valóságát érzelmi azonosulással átélni képes létező. A lélek intuitív módon, közvetlenül képes EGGYé válni minden létezés és létező Forrásával. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes (individuális) emberi lélek, és a minden létező személyes, egyedi lelket magában foglaló, magában egyesítő EGYetemes Lélek.

1. Honnan származik a Gonosz?

(I. primitív teozófiai elmélkedés)

„Féltétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája; imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait!” Jel 14, 7

Mit jelent ez? Azt, hogy aki elfogadja a Biblia tanításait, annak a számára nincs választási lehetőség. A vallások nem is erről szólnak. A vallások emberi válaszok az emberi lét nagy kérdéseire azoknak akik elfogadják azokat és hisznek benne. A hit ugyanis kikapcsolja a logikát az emberi elmében. Ezért van maga a Biblia is tele olyan ellentétekkel, melyek csak a vallások követői számára elfogadhatóak és csak a hit keretein belül nyerhetnek értelmet. Jelen írás nem ezek tanulmányozására vállalkozik. A Bibliát és a keresztény tanítást pusztán kiindulópontnak veszi a világban meg tapasztalható „gonosz” származásának magyarázatára történő kísérlethez.

A Bibliában a Sátán mint Isten örök ellenfele jelenik meg, akinek sorsa ugyan kezdettől fogva meg van pecsételve, ám az isteni terv érdekében a „világban való garázdálkodása” megengedett. A keresztény teológiában a magyarázat a gonoszt megtestesítő Sátán és a démonok létre, maga az isteni terv, melyben ugyan az emberi üdvösség a cél, de ez nem önmagától elnyerhető valami, hanem mindenkinek meg kell küzdeni érte és ezt hivatott a gonosznak megakadályozni. Erre a Sátán a hatalmat Istentől nyerte, mint ahogy a Sátán (pl. Lucifer) is kezdetben angyal volt de fellázadt Isten ellen, melynek eredményeképpen Isten letaszította őt. Nincs értelme az Ó- és az Újszövetség „gonoszképét” vagy „sátánképét” elemeznünk, mert valós különbséget nem fedezhetünk fel. Az Ó és az Újszövetség közötti különbség az istenkép részleges változásában érhető tetten, mert a keresztény hit szerint az Ószövetség kegyetlen és bosszúálló, féltékeny de szerető istene elküldte a világnak a megváltást Krisztus vagyis Isten Fia személyében. Ám látszólag Krisztussal sem hagy teljes szabadságot a döntéshez, mert az ő szavait idézve: „Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem gyűjt velem, az szétszór.” Mt. 12, 30

A keresztény teológia ezt döntési szabadságnak nevezi. De hol van szabadság ott, ahol a tanítás szerint ha az ember nem Krisztust választja akkor kárhozatra jut? Ha nem őt választod, akkor ellene vagy? Ezt a teológia úgy magyarázza, hogy mivel Krisztus Isten, és ebből kifolyólag maga a tökéletesség és a büntelenség, ha nem őt választod akkor automatikusan a tökéletlenséget és a bűnt, vagyis a kárhozatot választod. Amint látjuk a vallás a

teológia logikájában nem hagy az embernek semmi szabadságot. Ki az az őrült, aki ha elfogadja a vallás dogmáit, és ezt hitként éli meg, akkor mindezek tudatában nem ezt az Istent fogja választani a pokol kínjai helyett? Hol van itt az igazi szabadsága a választásnak?

Sátán és pokol létezik? Az emberi elme kreatúrája, mely a negatív folyamatok mögé egy folyamatossággal és hatalommal rendelkező, megszemélyesített erőt teremtett, mindezek magyarázatára.

A pokol akárcsak annak fejedelme a Sátán tehát mint látjuk fontos eleme a keresztény vallásoknak. Ez az a lényeges elem, mely az emberi gondolkodás sekélyes, a világokat végletekben elképzelő bipoláris logikáját használja fel a pszichikai, lelki terror alkalmazásához. Ugyanis a Sátán a pokol szerepe az elrettentés, a kényszerítő „segítség a szabad”, Isten melletti döntéshez”. Ugyanakkor aki ezt a fajta rendszert megkérdőjelezi, az ennek segítségével máris eretneknek és Isten tagadónak titulálható. De mi van akkor, ha valaki nem a vallás által bemutatott és kizárólagosan üdvözítőnek propagált Istent választja? Hanem elutasítja azt, de nem gyűlöletből, hanem azért, mert számára nem elfogadható ez a fajta „szabad választás” a szeretet nevében. A Biblia istene szerető Isten. Akit ha nem szeretsz, kárhozatra jutat...

Nem tudok egyenlőségjelet tenni a Biblia Istene, és a Szeretet Istene között.

A világban tapasztalható sok szenvedés, szeretetlenség, kapzsiság, főszenység, erőszak, önzés és egyéb spirituálisan és empirikusan is meg tapasztalható kategória semmiképp nem a szeretet ellentéte, hanem annak hiánya. Valaminek a hiánya nem hozza létre annak az ellentétét. Az emberi gondolkodás hajlamos az általa megteremtett absztrakt fogalmak skálájára helyezni mindent. (plusz végtelen-mínusz végtelen, jó-rossz, szeretet-gyűlölet) Ennek a duális gondolkodásnak az alkalmazása vezetett oda, hogy például a keresztény teológiákban és vallásokban a Sátán olyan fontos szerephez jutott a világban tapasztalható bűnök, gonoszság és negatívumok magyarázata végett.

Az ember Istent a maga képmására teremtette. Az ember a Sátánt a maga képmására teremtette.

Ez nem jelent istentagadást. Ez csak azt jelenti, hogy a Sátán nem létezik. Ha Istent a szeretettel azonosítjuk és mindenhatóként fogadjuk el, akkor ezt a logikát követve elfogadhatjuk, hogy minden belőle származik. Egyenlő a szeretettel, ő maga a szeretet. Minden csillagpor, elektron, atom, molekula, minden ami bennünk és ami rajtunk kívül létezik. Ha minden belőle szár-

mazik akkor a világban tapasztalható gonoszság mégis hogyan születhet az abszolút szeretetből? A válasz: sehogy.

Akkor miből származik a világunkban található szenvedés, szeretetlenség, kapzsiság, főszevénység, erőszak, önzés stb. egyszerűen „a rossz”? A jó és a rossz fogalmának a definíciója természetesen már önmagában relatív. Abban a világban ahol egyik élőlény pusztulása a másik életét jelenti a probléma illetően módon való megközelítése zsákutcába vezethet minket. Ennek elkerülésére használjuk inkább gyűjtőfogalomként azt, amit emberi szenvedésnek nevezhetünk, vagyis azon okok, cselekedetek összességét melyek következtében a szenvedés valóban létrejön az emberek életében. A keresztény felfogás szerint a szenvedés ugyanúgy isteni adomány mint a boldogság. A keresztény ember isteni tervben gondolkodik, és elfogadja, hogy az isteni terv részeként maga a szenvedés is pozitív szerepet tölthet be. Ez viszont azt sugallja, hogy így a szenvedés már nem is isteni büntetés, hanem ajándék. De vajon egy nem vallásos ember is így éli ezt meg? Semmiképpen sem. A vallás csak az önmaga rendszerében ad magyarázatot minderre. A szeretet ellentpontjaként az emberi gondolkodás a gyűlöletet nevezi meg. De elfogadható-e ez, vagy pusztán több ezer éves dogmatikus és megcsontosodott gondolkodásmód következménye? A szeretet az az abszolútum, mely semmiképp nem írható körül az emberi gondolat hiányos eszközeivel. A szeretetben kialszanak az ellentétek, kialszanak benne a vágyak, mert a szeretet nem egy érzés, amit a vágy vagy emberi gondolat ébreszt. A szeretetnek pont ezért nem lehet a gyűlölet az ellentéte, mivel a szeretet nem a gyűlölet tagadásaként jelenik meg, hanem attól függetlenül, ily módon a szeretet nem helyezhető el a gyűlölettel semmilyen logikai síkon, térben, rendszerben.

A szeretet nem az, ami körbezátható elméletekkel. Nem darabolható szét, például Isten szeretetre vagy felebaráti szeretetre. Ami megfogható az emberi okoskodással, az nem lehet a szeretet. Ha emberi egzisztenciánkon keresztül próbáljuk mégis megközelíteni, akkor azt mondhatjuk, ahol megszűnik az ego tudatának a fontossága, ott kezdődik a szeretet. Ez pedig egy egészen más dimenzióban található, mint az amelyet az ember a maga töredékes valóságából kikövetkeztethet.

A szeretetnek nincs ellenpontja. A szeretet az, amiben kialszik minden feszültség, megszűnik a hatalomvágy, bármiféle kényszer, emberi okoskodás, mert a szeretet nem lehet az emberi gondolat és elme terméke. A gonoszságból nem juthatunk el annak tagadása által a szeretet valóságához, ahogy a szeretet tagadásával sem jutunk a gonoszhoz. Csupán a szeretet hiányához. Ez vezet el

minket ahhoz a válaszhoz, hogy honnan származik a gonosz a világban. Ha a szeretetből (Isten, Legfelsőbb lény, Mindenség stb.) nem származhat, mi a forrása?

A szeretet hiánya az, amit az ember tudatosan vagy leginkább tudatlanul az egységtől, a mindenségtől (Kozmosz, Mindenség, Isten stb.) való elszakíttottság élményeként él meg. Az elszakítást maga az emberi elme és annak téves cselekedetei végzik, teremtik meg és teszik félelmetes valósággá. Hogyan? A téves gondolkodás segítségével. Az ember pont ezért törekszik újra és újra ebben a maga által teremtette erőszakos, brutális káoszban az elérhetetlen egységre. Ennek a gondolatnak és cselekvésnek a megnyilvánulásai azok a jelenségek, melyek hatásaként a világban megtalálható gonoszság, kapzsiság, agresszió, brutalitás, erőszak, önzés és pusztítás létrejön. A világban található gonoszszágot, a rosszat tehát nem a nem létező Sátán, hanem maga a szeretettől eltávolodott, félelmeibe zárult ember hozza létre.

2. Istenfélelem és istenszeretet, elmélet vagy paradoxon?

(II. primitív teozófiai elmélkedés)

„Istenfélelem (lat. timor Dei): 1. természetes erény, az értelem meghajlása a természetes erkölcsi törvény alkotója előtt, aki minden jót megjutalmaz és minden rosszat megbüntet. A vallástört. tanúsága szerint az mint az emberi cselekedet és magatartás befolyásolója minden népnél és kultúrában megtalálható volt (istenek). A teljes élet jutalmazása v. büntetése a fölfoghatatlan, az „egészen más”, a „Szent” joga, akit az ember nem érthet meg, de föltétlenül tisztelnie és félnie kell (örök élet). Az a vallásosság társerénye. Ellentétes víciuma a vakmerőség.” (Magyar Katolikus Lexikon)

„Szeretet, szerelem (gör. erosz, phília, agapé, lat. amor, amicitia, caritas): I. Szóhasználat. 1. szenvedély (lat. amor sensibilis/sensitivus/animalis): az érzéki vágyóképeség első tette: tetszése az érzékileg megragadott jóban. Mint ilyen a szenvedélyek között az első, minden más szenvedély belőle fakad. – 2. az akarat aktusa, amellyel természetszerűen odafordul az előtte megjelent jóhoz és birtokolni akarja. Ellentéte a gyűlölet. – 3. erény, amely készségessé tesz önmagunk és a másik ember (lelki, fizikai, anyagi) javainak szolgálatára. Az egyházatyáknál a hittel és a reménnyel együtt isteni (természetfölötti) erény, mellyel mindent és mindenkit Istenért és Istenben szeretünk (Isten szeretete, istenszeretet, felebaráti szeretet, önszeretet, hazaszeretet, vendégszeretet, ellenségszeretet). Aquinói Szt Tamás szerint a az összes erény alapja és hordozója, benne érthető meg az erények

összefüggése egymással: a mint isteni erény emeli az összes többi erényt természetfölötti szintre. – A halálos bűn állapotában megszűnik (egy-egy halálos bűn gyöngíti, a szentgyónás visszaállítja a lélek -képességét).” (Magyar Katolikus Lexikon)

Szerethetünk e olyan entitást akit félnünk kell?

A szeretetnek nincs ellenpontja. A szeretet az, amiben kialszik minden feszültség, megszűnik a hatalomvágy, bármiféle kényszer, emberi okoskodás, mert a szeretet nem lehet az emberi gondolat és elme terméke. A gyűlölettől nem juthatunk el annak tagadása által a szeretet valóságához, ahogy a szeretet tagadásával sem jutunk a gyűlölethez. Csupán a szeretet hiányához. A félelem nem lehet út a szeretethez. Ha csupán a hagyományos logikát használjuk, akkor is arra juthatunk, hogy pontosan a félelem az amely gyűlöletet vált ki az emberből. A félelem kényszer. Ha viszont önmagunktól eszmélünk rá valakinek az értékeire, legyen az akár intelligencia, akár spirituális gazdagság vagy pusztán fizikai erő, azt csak akkor szerethetjük ha a szeretet őszinte csodálattal, megbecsüléssel jár.

Nézzük mit mond az Ószövetség parancsa az eredeti zsidó hagyomány szerint:

„Én vagyok az Örökkévaló, a te Istened, a féltve őrködő Isten, aki megemlékszik az atyák bűnéről a fiakon harmadiziglen és negyediziglen azokon, akik engem gyűlölnek. És kegyelmet gyakorlok ezrediziglen azokon, akik engem szeretnek és parancsolataimat megtartják.”

Az Újszövetségben Krisztus elhozza a megváltást és ezzel érvényét veszti a teológusok szerint az „harmadiziglen és negyediziglen” megtorlása a bűnnek. Emlékezzünk csak arra, hogy Pál (Saul) is Krisztus követőinek vérmes üldözője volt, mielőtt megtért. A keresztényekre tehát ez a megtorlás már nem vonatkozik. Ám a keresztény tízparancsolat első három parancsolata továbbra is feltétlen istenfélelemre szólít fel:

1. Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!
2. Isten nevét hiába ne vedd!
3. Az Úr napját szenteld meg!

Három parancs, mely semmi kétséget nem hagy afelől, hogy itt az istenfélelem és nem az istenszeretet alapjai kerülnek lerakásra, és még véletlenül sem opcionálisan. Felszólító, parancsoló módban közlik veled, hogy hol a helyed az isten-ember korrelációban. Nem a tízparancsolatot szeretném górcső alá venni. Az Isten ugyanis további parancsolatokat is ad, amelyek megszégése egyenlő a bűn elkövetésével. A probléma viszont pont ebben feszül. A tízparancsolat ugyanis tartalmaz olyan hasznos erkölcsi útmutatásokat,

melyek betartása valóban hasznos, gondoljunk csak a „4. Atyádat és anyádat tiszteld! 5. Ne ölj! 6. Ne paráználkodj! 7. Ne lopj! 8. Ne hazudj, mások becsületében kárt ne tégy! Ne tégy felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot! 9. Felebarátod házastársát ne kívánd! Ne kívánd felebarátod házát! 10. Mások tulajdonát ne kívánd!” parancsolatokra. Bár itt sem a szeretet felől történik a megközelítés. Ugyanis az utolsó hét parancsolatra a felebaráti szeretet esetében nincs szükség. Lehetett volna helyette egyetlen parancs: szeresd felebarátodat mint önmagadat. Ezt azonban csak később hozta el Krisztus: „Jézus, amikor megkérdezték tőle, hogy melyik az első parancs, azt felelte: „Az első ez: Halljad, Izrael! Az Úr a mi Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből. A második ez: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Ezeknél nagyobb parancs nincsen.” (Mk 12,29-31) Itt viszont bár a szeretet felől történik az isten megközelítése, mégis paradox módon parancsolat által. Lehet-e a szeretet megparancsolni? Mi a szeretet, ha eleve feldarabolható isten és ember szeretetére? A szeretet nem születhet parancsszóra, a szeretet egy és oszthatatlan. Nem szerethetjük külön szeretettel istent, apánkat, anyánkat, házastársunkat, barátainkat és az embereket. A szeretetnek ez a fajta megosztása az emberi elme, a gondolat terméke. A szeretet biztosan nem lehet olyas valami, mit meg lehet parancsolni és meg lehet osztani, szét lehet darabolni.

Az Újszövetségben amint láthatjuk már történik néni finomítás. Krisztus már nem fenyegetőzik harmad- és negyedigiziglen történő megtorlással, boszszúval. A szeretetet hirdeti, de az Isten szeretetét ő sem teszi opcionálissá. A veled vagy ellenem feloldhatatlan ambivalenciájának konfliktusa továbbra is megmarad a szeretet és szabad választás tükrében nézve.

Ez az istenkép vonul végig a keresztény vallásokon. A féltőn szerető isten, amit magyarul helyesebben féltékenyen szerető istennek nevezhetünk. A féltékenységi lehet a szerelem, de nem a szeretet tulajdonsága. Az abszolút szeretet nem lehet féltékeny, megengedi bárkinek az imáadását. A szeretet és a hűség az emberi gondolkozásban nyerne csak fontosságot. Mint ahogy a dualista gondolkodásban a szeretet-gyűlölet, hűség-hűtlenség párosok. Amint azt már tárgyaltuk, a szeretetnek nincs ellentéte. Mert nem egy síkon mozog a példaként felhozott hűség-hűtlenség párossal. A gyűlölettel sem. A szeretet nem található meg a gondolat dimenziójában. A Biblia istene túlságosan emberi jegyeket és kategóriákat hordoz magán ahhoz, hogy hiteles legyen. Az az Isten, amely maga az abszolút szeretet, az nem lehet féltékeny, nem lehet haragtartó, nem törhet uralomra, nem kényszeríthet senkit semmi-

re. Mert a tökéletességnek erre nincs szüksége. Legfőképpen nem kényszeríthet senkit önmaga imádatára vagy szeretetére. A tökéletesség nem az amit emberi mértékkel mérhetünk és kimutathatunk egy skálán, belegyömöszölhetünk egy mértékegységbe. Amit az ember tökéletességnek képzel, azt a tökéletességet csak a gondolat hozza létre, egy elvont fogalom mely a valóságban nem létezik. A tökéletesség az, ami a gondolat számára elérhetetlen, a szeretet az, amit a gondolat nem képes megérinteni sem, mert az amit a gondolat megérinthet, az minden csak nem a tökéletesség és nem a szeretet. Ilyen értelemben nincs értelme a szeretetet kategóriákra bontani. A szeretet csak a maga feldarabolatlan egészében, abszolútumában létezhet, melyben megszűnik minden szétszakítottság, és belőle fakadó félelem. Az istenfélelem és az istenszeretet pedig most már láthatjuk, hogy egy feloldhatatlan paradoxon. Mert ha Isten (Teremtő, Legfelsőbb lény, Mindenség stb.) szeretet, akkor nincs benne semmi olyan, amit a gondolat teremthet meg. A vallások istenei, vagy azon történelmi királyok, császárok, uralkodók akik maguk voltak egyben istenek, nagyon is emberiek. Hozzájuk kapcsolódhat az istenfélelem, de ők viszont csak önjelölt istenek.

Olyan entitást abszurdum szeretni, amelyik félelmet parancsol. Akitől félni kell. Akinek már az is bűn, ha nem őt imádod. Akkor a többi parancsolat betartása már hiábavaló? Nem föltétlenül, de mindaz ami félelemből és nem szeretetből fakad, nem vezet egy magasabb szintre. A szeretet számára nem kell parancsolat, mert minden természetes. Ha szeretet van benned akkor nem ölsz, nem lopsz, nem hazudsz. Szeretetre nem születhet parancs, a szeretetnek nincs parancsolata, nincs törvénye. Az istenfélelem és istenszeretet együtt tehát egy paradox elmélet.

3. A hit és a vallásos választási kényszer

(III. primitív teozófiai elmélkedés)

Hiszek az Istenben, hiszek magamban, hiszek a Kozmoszban, hiszek az Első Mozdulatlan Mozgatóban, hiszek a...vagy nem hiszek semmiben? Hinni vagy nem hinni. Ez itt a kérdés. Tényleg ez a két út létezik, vagy ezen kívül nem létezik semmilyen valóság?

Nem látom értelmét a különböző filozófiai iskolák hitdefinícióinak a végigfutását, mert nem ezt szeretném alapul venni a téma körbejáráshoz. Rá fogunk jönni, hogy ezek az iskolák, nem nyújtanak semmilyen segítséget az igazság feltáráshoz. A keretrendszerek alkalmazása automatikusan már meglévő sémákba kényszerítik a gondolkozást, és az igazság megismerése

eleve szabad kell legyen bármilyen rendszer vélt vagy valós igazságától.

Az igazság definíciója már önmagában annak tagadását jelentené. Ezért nem erre irányul a jelen elmélkedés célja, hanem a hit és hitetlenség, valamint a vallások által nyújtott döntési szabadság mint választási kényszer összefüggéseinek feltárásához. A teizmuson és az ateizmuson kívül található az, amit választás nélküli szabadságnak nevezhetünk.

A teista vallásokban a hit általánosítva azt jelenti, hogy az individuum igaznak, valósnak és a vallás által bizonyos kategóriákba foglaltak szerint megismerhetőnek fogadja el a vallás központi imádatának tárgyát: az istenséget. Hitet több minden eredményezhet: indoktrináció, babona, személyes meggyőződés, kognitív tevékenység, külső és (vagy) belső hatások, kényszer, stb. A hit és a meggyőződés önmagában véve sem nem pozitív, sem nem negatív kategória. Annak megnyilvánulásai viszont már közvetve, vagy közvetlenül befolyásolhatják a valóságot. Miért fontos az ember számára a hit? Elsősorban az élet értelmének megválaszolása végett. A hitrendszerek tulajdonképpen mind magyarázattal szolgálnak az élet nagy kérdéseire és ezzel egyetemben egy utat és egy rendszert kínálnak az általuk megjelölt célok elérésére. A teista vallások alapját az isteni kinyilatkoztatások képezik, melyek többnyire írott formában hagyományozódnak át generációról generációra. Ezek az írott formában megőrzött kinyilatkoztatások (Biblia, Korán) az alap dogmáit tartalmazzák a teista vallásoknak. Az írások sugalmazott jellege, valamint tévedhetetlensége és időn átívelő örök üzenete a vallások megkérdőjelezhetetlen alap tézise. Ez ugyanakkor minden vallásnak egy statikus jelleget kölcsönöz, mely csak ezen keresztül képes bármilyen külső irányultságú mozgásra. A vallás örök és megváltoztathatatlan igazságokat hirdet egy folyamatosan változó világban. Innen származnak azok a konfliktusok, melyek csak a vallásokat elfogadó hívő emberek számára nyilvánvalóak. A vallás ugyan nem hivatott arra, hogy világunkról természettudományos leírást adjon, de már többnyire az ember teremtésének (eredetének) a magyarázatakor - pontosan statikus képéből kifolyólag - képtelen is elfogadható válaszokat nyújtani. Ezt viszont úgy magyarázzák a teológusok, hogy mindezt nem szabad szó szerint érteni, hanem ez szimbolikus és a hívő ember számára ez magától értetődő. Akkor mégis, miért ragaszkodik az írott szó betűjéhez ennyire? Azért, mert minden vallásnak megvan a maga belső materializmusa. Ez azt jelenti, hogy pont a szellem, a gondolat szabadsága az, amely korlátozva van általa. Ahogy a materialista ember csak az anyagot hiszi egyedüli valóságnak úgy a vallásos ember ilyen értelemben az írás betűjét hiszi egyedüli és örök, megváltoztathatatlan valóságnak. A vallásban

fogant hitben nincs helye a gondolat szabadságának, miként a materializmusban sem a lélek, a spiritualitás gondolatának. Bár koronként új és új magyarázatokat fűznek a teológusok az írásokhoz, ezekben az alap dolgokat változtatlanul hagyják. A teológiában ezek köré csoportosulnak a dogmák, melyeknek bár van egyfajta „fejlődésük”, mely inkább csak az adott korok megváltozott gondolkodásmódja és nyelvezte miatti közérthetőség, a kontinuitás fenntartása miatt történik. A dogma lényege maga változatlan marad, miként maga a vallás lényege is. A vallások zárt rendszerek, a bennük tetten érhető változások csak az önmaguk által teremtett rendszeren belül értékelhetők, és bár az őket körülvevő valóság folyamatosan és dinamikusan változik, valójában azt kizárva, figyelmen kívül hagyva viszik tovább az alap téziseiket. A vallások szertartásaiban történő változások nem azt jelentik, hogy a belső lényeg változik meg, csupán egy egy korszak igényeinek megfelelően próbálnak a maguk módján azzal lépést tartani. A vallások legfőbb érdeke önmaguk fenntartása. Mindez pedig nem lehetséges, ha nem képesek bizonyos engedményekre. Ilyen értelemben tehát egy lassú, folyamatos változás ugyan nyomon követhető bennük, de a vallások rendszerét mégsem ez határozza meg.

Mi köze van a hitnek a valláshoz, és miért meghatározó a hit kialakulásában a vallás szerepe?

A hit és a hiedelem az, amiből minden vallás kialakul. A vallás a hit kultusza. A vallás a hitet konzerválja és a hit pedig a vallást, ily módon kölcsönhatásuk statikus rendszert eredményez. A hit tézisei olyan igazságok, melyek örök érvényűek és megkérdőjelezhetetlenek. A vallásos ember ezeket megismerheti, de bennük nem kételkedhet. A hit (vallás) téziseinek részleges elfogadása - vagy a már elfogadott tézisek részleges elutasítása - jelenti az eretnekséget (gör. heretikus=válogatós). A hitrendszerek többnyire tartalmaznak olyan erkölcsi normákat, útmutatásokat melyek elfogadása kötelező. Ez nem jelenti azt, hogy az erkölcs a vallás privilégiuma lenne. A társadalmi együttélés szabályait olyan emberi normák, melyeket a társadalom vallástól függetlenül értéknek fogadhat el. A vallások mégis igyekeznek úgy beállítani ezeket a törvényeket, mintha ezek csakis egyfajta kinyilatkoztatás eredményei lennének. El kell ismernünk ugyanakkor, hogy mivel a vallások komoly hatással vannak a társadalmakra, a társadalmi közfelfogást alakító szerepük vitathatatlan, és ezért van az, hogy ahol a vallás meghatározó szerepet tölt be egy társadalom létében, ott annak dogmái, erkölcsi tézisei megjelennek mind a társadalom közfelfogásában, mind annak világi struktúráiban, például törvénykezésében. A teokratikus államforma ezen belül pedig

egy sajátos elegye az ún. „világi és vallási (egyházi)” hatalom összefonódásának. A vallások és hitek tartalmazhatnak olyan erkölcsi útmutatásokat, melyek hasznosak a társadalom vagy egy közösség együttéléséhez, működéséhez. Ezeket azonban a vallások egy felsőbb hatalomra hivatkozva többnyire kisajátítják maguknak.

A hit tehát létrehozza a vallást. De miként hozza létre a vallás a hitet? A történelemből ismerhetjük, hogy mit jelent az, amikor népekre rákényszerítették sokszor erőszakos eszközökkel a vallást. Vajon ez eredményezhetett-e hitet? A hittérítés mint a vallások eszköze, terjeszthet-e bármilyen hitet? A hit terjesztése nem abszurdum-e már önmagában véve is? A manipuláció eszközei valóban képesek emberekkel sok mindent elhitetni. A hit viszont lehet-e bármilyen meggyőzés eredménye? Amiről meg vagyunk győződve, az még mindig hit, vagy már tudás? A tudás azért áll folyamatos konfliktusban a hittel, mert a tudás folyamatosan változó, önmagát folyamatosan felülvizsgáló és kritizálni képes dinamizmus, mely nem zárható, nem skatulyázható be. Az a tudás, amely statikus, amely elveti a változás lehetőségét, az arra való hajlandóság, nyíltság és potenciál hiányzik belőle, önmagát ítéli halálra. A hit lényege a statikusság, változatlanság és bármiféle elutasítása a nyíltságnak és a felülvizsgálat lehetőségének. A vallás lényege pedig a hit konzerválása, kultusz formájában. Képes-e egy kultusz létrehozni a hitet? Logikailag semmi képen, ám a gyakorlat azt mutatja, hogy a vallás kultuszának a hit megélése mellett annak terjesztése is a feladata, a hittel szemben közömbös individuum megnyerése. A kultusz ugyanis külsőségeket, megnyilvánulásokat jelent. Mint olyan pedig létező valami ami hatással bír a valóságban. Sok ember van, akit a vallási kultusz vezetett oda, hogy elfogadja az adott kultuszhoz tartozó, vagy abban megélt, megnyilvánuló hitet. De vajon azok számára, akikre rákényszerítették a vallást mint kultuszt jelenthetett-e annak elfogadása hitet? A kérdés maga abszurdnak tűnik, de tovább gondolva rádöbbenhetünk, hogy itt csatlakozik be a hagyomány hitteremtő ereje. Azon emberek ugyanis akik kényszer hatására voltak kénytelenek elfogadni bármilyen vallást, egyértelmű hogy nem lehettek kapcsolatban a vallás által terjesztett hittel. Sokkal inkább konfliktusban vele. Ugyanakkor, a vallás intézménye, a későbbi generációk számára már képes volt elfogadtatni a hitet. A hagyománynak ugyanis hatalmas ereje van a társadalomban. A hit, vallás és a hagyomány az, amiben az emberek a folytonosságot vélik biztosítva látni és konzerválni. Ezek statikus rendszerek, melyek egymást erősítik. A hagyomány az, ami a vallás kultuszával karöltve képes az individuumot úgy indoktrinálni a hittel, hogy gyakorlatilag az észre sem

veszi azt, és ugyanakkor spirituális megmaradását is biztosítva érzi általa, benne.

Nem mindenki indoktrinálás következtében jut a hithez. Van akit kognitív tevékenység terel a hit és a vallás felé. Egyszerűen szüksége van egy magyarázatra az élet nagy kérdéseire. A hit és a vallás erre pedig kész válaszokkal szolgál. A kognitív tevékenység természetesen nem garancia arra, hogy az eredmény helyes, de a hívő ember számára az értelem mindig másodlagos szerepet tölt be a hittel szemben. A hívő ember elméjét a hit uralja, és még akkor is meghatározza annak gondolkodásmódját, ha egyébként brilláns kognitív képességekkel rendelkezik.

Szét kell választanunk a transzcendenst, a hitet és a vallást egymástól ahhoz, hogy megérthessük a vallásban lapuló választási kényszert. A transzcendenst, a spiritualitást ugyanis nem a vallásban materializálódott hit hozza létre. A transzcendens nem a vallás vagy a hit privilégiuma. A transzcendens és a spiritualitás felfedezésében és megélésében viszont akadály a vallásban és a hitben előre kódolt választási kényszer. Minden hit a maga igaz voltát hangsúlyozza és helyezi előtérbe. Ezzel a megismerést előre meghatározott sémák programjának a szintjére redukálja le. Az „üdvözülést” mely a vallások fő ütkártyája szintén egyfajta privilégiumként igyekszik feltüntetni és monopolizálni. A hagyomány, a propaganda pedig több ezer év alatt megteszi a hatását: az emberek igazságként vagy törvényként fogadják el azt, amit a vallás és a hit örök igazságként tálal eléjük. A vallás láthatatlanul válik választási kényszerré, mert nem hagy szabadságot a személyes, egyéni, intuitív hitnek, mely tovább ösztönözhet bennünket a lét magasabb rendű valóságtartományainak a megismeréséhez.

4. Az emberi lét egyetlen értelme

(IV. primitív teozófiai elmélkedés)

A szeretet a spiritualitás abszolútuma. A szeretetben nincs hierarchia, nincsenek szintek, nincs alá vagy fölérendelt, viszonyítási rendszer, nincs mértéke és örökös időnélkülisége folytán nincs sem kezdete sem vége. A szeretet az emberi gondolat számára körülhatárolhatatlan és felfoghatatlan valóság. Nem egy érzés, nem egy érzélem és - érdekel nélküli szabad, határtalan egysége - sem a szerelemben, sem a szenvedélyben nem található meg. Az emberi gondolkodás megkövült mintáinak átvétele miatt gondoljuk sokan azt, hogy mivel a legtöbbszörünknek a testi szerelemmel való szeretet az a legintenzívebb élmény amit az ember megtapasztalhat, ezért hamisan min-

dent hozzá hasonlítva vele tehetünk egyenértékűvé. A nyelvek megpróbálják differenciálni a szerelem és a szeretet kategóriáit. Ez azonban nem közelebb, hanem messzebb visz minket a lényegtől. Nem véletlen, hogy ez nem volt mindig így, a régi magyar nyelvben például ez a szétdaraboltság még nem létezett, gondoljunk csak a „szerelmes” kifejezésünkre, mely szeretetet jelentett. Az emberi gondolkodás minél több kategóriát próbál az absztrakció által létrehozni, annál messzebb kerül az egység megértésétől. Az akadémikus gondolkodásmód nagy hibája, hogy az egészet próbálja meg darabjaira szedni és mesterségesen létrehozott kategóriákba tuszkolva vizsgálni úgy, hogy közben az egészet akarja megérteni. A szerelem azonban csak egy állapot, akárcsak a szenvedély. Az elme, a lélek és a test állapota, mely megosztja az embert, folyamatosan a vágy harcába kényszerítve egymással ezeket. (A szerelem korunkban már biokémiai folyamatként is kimutatható, elemezhető és tanulmányozható állapotváltozás az emberben, ez azonban pusztán a szerelem fizikai rész-kivetülése, mely, önmagában értelmezhetetlen.)

A szerelem kétségtelenül a legtöbb ember számára az a legmarkánsabb mentális-fizikai élmény, melyet élete folyamán megtapasztalhat, sok embernél pedig addikciót is okoz, és ezáltal arra kényszeríti az egyént, hogy újra és újra átélhesse a szenvedélyt, annak intenzitását pedig egyfajta etalonként használva folyamatosan előző állapotokhoz viszonyíttassa, és ebből adódó állandó feszültségben éljen. Ez a feszültség pedig soha nem vezethet szeretethez. A szerelem utáni vágy – ilyen módon a szenvedély uralma alatt állva – teljesen átveszi az egyén felett az irányítást. A szerelemmel való szeretet ezért egy paradoxon, és téves útra visz minket, ha a szeretetről akarunk elmélkedni. Ha el akarunk jutni abba a dimenzióba, ahol a szeretet található és megtapasztalható, meg kell szabadulnunk minden bölcseletről és filozófiától, minden tudománytól, mert azok nem segíthetnek minket a közvetlen megismerésben. Ha valakit meg szeretnénk ismerni, akkor követhetjük el a legnagyobb hibát, ha mások ítéletei alapján próbálunk képet alkotni róla. Az amit mástól megtudhatunk nem egyéb, mint a megismerni óhajtottak az illető énjén átszűrt, átszínezett, személyes tükörképe, mely szubjektivitása folytán egy már kialakult, kialakított képet eredményez. Tükör által nem látjuk tisztán a valóságot.

A szeretet nem egy absztrakt fogalom. Az amit az emberi elme az absztrahálás folyamán létrehoz eredményezi azokat a keretrendszereket, melyekkel bizonyos folyamatokat, valós vagy valótlán dolgokat vizsgálni képes. A szeretet nem érthető és nem is közelíthető meg ezekkel az eszközökkel. A

szeretet nem egy jelenség, nem a szív akarata vagy a szenvedély eredménye. Nem egy folyamat ami jól behatárolható dinamizmussal rendelkezik. Ha a szeretetet meg akarjuk érteni, akkor ahhoz csak a tagadás által juthatunk. A tagadás az, aminek a segítségével abba a pozitív állapotba kerülhetünk, mely megszabadít minket a régi dogmáktól körülkerített gondolkodásmódtól. A gondolat nem vezethet minket a szeretethez, és nem alkalmas arra, hogy körülírjuk vagy megértsük, megismerjük azt és annak természetét. Mert a szeretet az, amit az emberi gondolkodás még nem érintett meg és ezáltal nem piszkíthatott be semmivel. Ilyen módon tehát meghatározhatatlan. Az amit meghatározhatunk, körbeírhatunk és definiálhatunk, aminek minőséget adhatunk, elszakíthatunk az Egéستől és nevet adhatunk neki, az bizonyosan nem a szeretet.

A szeretet nem valamiféle akarás, elhatározás, döntés eredménye. Nem a végső cél és nem is a kezdet. Minden út véget ér benne, de hozzá egyetlen ember által kitaposott út sem vezet. Szeretetet nem lehet adni és nem lehet kapni, mert az mindenütt jelen van, csak az ember sokszor képtelenné válik az érzékelésére, a megtapasztalására és saját világába való beengedésére. Az erőszak, a gőg, az agresszivitás, a brutalitás, a szenvedés, gyűjtőfogalommal élve a „rossz” az nem más mint emberi döntések eredménye: a szeretet tudati kirekesztésének borzalmas következménye. Mindez soha nem fog megszűnni az emberi valóságában, ameddig a szeretetet megpróbáljuk felosztani és részenként beengedni az életünkbe. A gyilkos is szereti a családját. A diktátor is szereti a fiait. A becsületre törekvő ember is szeret sok embert. De ez nem szeretet, hanem annak a feldarabolása és ily módon annak elutasítása. Öntudatlanul kisebb vagy nagyobb mértékben próbáljuk a szeretetet beengedni és beilleszteni az életünkbe. Ezzel viszont megtagadjuk és valójában egy valótlan, absztrakt világba száműzzük azt. A szenvedés, a gonosz amit az ember okoz önmaga cselekedeteivel csak a szeretetben aludhat ki örökre. A szeretetnek pedig nincs földi mértéke. A legfontosabb dolog lenne megértenünk azt, hogy a világunk egy szerves egész, melynek az absztrakt feldarabolását, megosztását maga az emberi elme végzi el. Ezért hisszük, hogy az individuum általi téves döntések eredményeképpen létrejött rossz az valamiféle lokális és elszigetelt jelenség, magánügy aminek semmilyen kihatása nincs az egységre. A lélek szintje az, ami összekapcsol mindent mindenel. Cselekedeteinknek van egy olyan szintje, ami láthatatlan a gondolat számára. Ez az a szint ahol az egyén által létrehozott cselekedet következménye hatással van az egységre, és létrehozza, fenntartja azt az állapotot, melyben a szeretettől való elszakítottság élménye borzalmas, fájdalmas kéz-

zelfogható valósággá válik, a földi valóság dimenzióiban testet öltve.

A szeretet nem birtokolható, a szeretet kell birtokba vegyen minket. A szeretetben mégis birtoklási vágy, mert nem ismeri a birtok fogalmát. Benne kialszik minden földi vágy mely boldogtalanságunkat okozza. Minden szenvedés és félelem benne ér véget, megszűnik elszakíttóságunk az Egészről, mely után teljes életünkben vágyakozunk. Az emberi lét egyetlen értelme nem lehet más, mint maga a Szeretet (Isten).

5. Gondolatok egy új világról

Amit most olvasol, kérlek ne hidd el. Annyi mindent akarnak elhiteni a mai korban veled, hogy kérlek tartogasd a hitet a szebb időkre. Azokra az időkre, amikor a hit tárgya nem más lesz, mint az az igazság, amelyhez bárki hozzáférhet. Amit most olvasol gondold végig, és dönts el magad, mi az amit igaznak érzel belőle.

A Forrás létezik, és megtalálható, felfedezhető. Mi emberi lények, csodálatos teremtmények vagyunk, de fájdalmas látnunk, hogy a tudatunk miként hagytuk lezülleszteni az évezredek alatt. Hogy történhetett? Sem a bölcseletek, sem az iskolák, sem az egyetemek, sem a könyvek nem adhatják meg a választ erre a kérdésre. A választ önmagunkban kell keresnünk.

A mai világunkban egy biztos: semmi sem az aminek látszik. Egy gyilkos, hazug és hamis gondolkodás mindent relatívvá tett benne. Mindent ami érték és ami összetartotta. Azt sugallják, hogy minden rendben, ez a természet, a fejlődés rendje. De a fejlődés rendje vajon tényleg az, ami elpusztítja önmagát, vagyis az életet? Ha szétnézünk magunk körül azt látjuk, hogy az a kép, amit a mai közgondolkodás terjeszt a világról, valahogy nem esik egybe a valósággal. A mai világ egyenesen tart a pusztulásba. De vajon tényleg így van ez is, vagy ezt is csak sugallni akarják nekünk, hogy teljesen elveszítsük a reményt a változásra? Vajon létezik-e kiút ebből a borzalmas káoszból amit azok szítanak, akik uralkodni akarnak az emberiségen?

Igen van. Először is újra meg kell tapasztalnunk az ősi, örök, alkotó erők világformáló létét. Ezt bármelyikünk megtapasztalhatja, csak kutatnia kell és őszintén megnyitnia önmagát. Rengeteg mozaik szükséges ahhoz, hogy kialakuljon a kép. Ami koránt sem tökéletes, vagy teljesen igaz, de egy újfajta tudatosság hatja át és vezérli. Ez pedig az az ősi tudatosság, hogy a világot mi teremtyük, melyet számtalan ok miatt (ami mind az emberi dominancia és uralkodási vágyra vezethető vissza) elveszítettünk. Azoknak pedig akik uralkodni akarnak az emberi lény felett, soha nem lesz érdekük mindezt felfedni

előttünk. Soha nem fogják elárulni nekünk, milyen csodálatos lehet az az Emberi Lény, mely egy kozmikus tudattal rendelkezik és nem egy primitív, önző, egocentrikus hamis egóval. Mit jelent a hamis egó fogalma? Azt az énképet, melyet a mai torz világkép formál, és amely egyedül csak önmagát teszi a lét középpontjába. Nem ismeri a Forrást, nem tudja honnan és hová tart. Képtelen másokkal együtt cselekedni végtelen egoizmusában. Nem képes közösségben, EGYben való tudatra, létezésre, cselekvésre, mert gyökértelen, sodródó, és céltalan egoizmusában vergődik. Oda sodródik, ahová a pillanatnyi érdekek viszi. Sokan azt hiszik, hogy mindezért csak a társadalmak vezetői a felelősek. De ez nem igaz. A mai világ társadalmainak azért vannak olyan vezetőik amilyenek, mert a társadalom nagy része olyan mint a vezetőik. Csak önző, egoista, agresszív többség tűrhet meg önző, agresszív egoista vezetőket a nyakán. Az embernek az igazi, teljes és alkotó léthez két alapvető dologra van szüksége: az egészséges énképre és a kozmikus Együvé tartozás tudatára. Mert minden ember azért születik a Földre, hogy tanuljon és alkosson. Az önmaga értékeivel tisztában lévő én, amelyet nem a dominanciavágy hajt, hanem az univerzális alkotási és együttműködési vágy, igazából csak akkor tud kiteljesedni, ha ráébred a kozmikus Együvé tartozás tudtára. Ezt ma a lélektan kollektív tudatalattinak nevezi. Csak mosolyogni lehet ezen, mert úgy találják mint valami nagy felfedezést, azt az ismeretet amit az ősi, nem e jelenlegi hamis éntudattal rendelkező emberiség, a mi őseink valamikor természetes ismeretként kezeltek. Mai világunkban az ősi közösségeket szétrombolták, és a reklámok agymosásától az álliberális gondolkodás romboló filozófiájáig a „mindent megérdemlő” egyént tették a központtá. Az ősi értékek a gúny tárgyaivá váltak. A társadalom, a nemzetek alapjait képző sejt a család, a közösség relatív fogalommá vált. Azt igyekeznek elhitetni velünk, hogy mindezek elavult, idejét múlt értékek. De valójában egyre többen érezzük a hazugságot. Az emberi lélekben mélyen belé vannak kódolva az ősi igazságok. Azok, melyek nem relativizálhatóak. Ha valaki eljut az igazságig, a Forrásig, akkor valójában vele kapcsolódik össze, megváltozik és megnyílik a tudata az örök értékekre, ekkor kezdi teljesen másként megélni emberi voltát. Az Emberi Lény előtt ekkor nyílik meg az Univerzum és ekkor tud ráébredni az ő valódi értékére, szerepére és fontosságára. Ettől arrafelé, ha mindezzel élni tud, az egész élete megváltozik. Látni fogja, hogy az Univerzum lényege maga az Élet, az a végtelen kifogyhatatlan csodálatos teremtő Energia (Szeretet) melyben minden értelmet nyer. Az intelligencia ugyanis képtelen a valódi teremtésre szeretet nélkül. A szeretet intelligenciája az, ami valóban képes teljes mértékben átformálni bármit. Az intelligencia szeretet nélkül nagyon könnyen csak pusz-

tításra képes, amint erre mai haldokló világunk az élő példa, hogy egy képzelettel éljek. Ne féljünk, és ne dőljünk be az újabb hazugságoknak, mert nem a Földünk fog elpusztulni, csak ez az értékválságban vergődő emberi tudat, a hamis, eltorzult, ősi értékektől elszakadt embertípus, ami ezt a torz világot létrehozta és fenntartja. Úgy érzem, és erre egyre több jel mutat, hogy egy új, hatalmas korszak elején állunk, amely sokak számára láthatatlan, a mostani kor haldoklása és borzalmai miatt. De az ébredés, az újjászületés már megkezdődött. A „sejtek” újra össze fognak kapcsolódni, hogy egy új életet alkoszanak. Emberi közösségeket. Kozmikus nemzetséget. A magokat már elvette a Nagy Földműves. Az atomizált világ, a maga zűrzavarával és apokaliptikus voltával már elindult az új tudatosság egyesítő útján. Ebben mi magyarok is fontos szerepet játszunk, bármennyien is akarják elhiteni velünk, hogy kicsik vagyunk, jelentéktelenek és pótolhatóak. Aki mindezt elhiszi, az valóban azzá is válik, mert képtelen felfedezni a Forrást és ez által csodálatos emberi voltát. Sejteket kell építsünk, új közösségeket. Az az embertípus, amely most uralja a Földet, meg kell szűnjön. Az ember képes a változásra, ha felismeri, hogy a brutalitás, gyűlölet, a dominanciavágy, az önzősége, és megosztottsága megszüntethető. Önmaga megváltoztatásával. Sok embertársunk ezt lehetetlennek tartja. Mert nem hisz a változásban és nem is akarja azt. De mi is a hit?

A hit nem más, mint az amikor az ember elkezd működtetni a saját isteni eredetű teremtő tudatát. Ha mindezt többen tesszük egy közös cél érdekében, akkor következhet be a hit hegyeket mozgató ereje. A pozitív változás. Az a változás, mely által visszatálhatunk az ősi gyökerekhez, a Forráshoz.

El kell jöjjön az a kor, amikor a Földön olyan nemzedékek élnek majd, akiknek ha elmesélik az emberiség történetének eme sötét fejezetét, nem fogják el sem hinni, hogy csodálatos emberi lények, hogy élhettek így, ilyen hatalmas sötétségben. Ahhoz viszont, hogy bármilyen változás bekövetkezhesen, először is magának az emberi tudatosságunknak kell gyökeresen megváltoznia. Mindenki maga kell rátaláljon az igazságra. Nincs semmiféle forradalom, aminek értelme lehet, csak egyedül az emberi tudatosság csendes forradalmának. Egyedül ez teremtheti meg azt az új, valójában ősi értékeken álló világot, melynek középpontjában a hamis egójától megszabadult, teremtő énképpel és Együvé tartozás tudattal (egységtudat) rendelkező Ember áll. Az az Ember, aki az Univerzum törvényeivel él harmóniában önmagával, társaival és környezetével. Amely olyan társadalmat alkothat, ahol nincs többé erőszak, brutalitás, agresszió, háború és dominancia, mert az alkotó sejtek tudata ezt soha nem tudná létrehozni. Ennek a társadalomnak a központjában pedig

a szeretet intelligenciája áll majd, mely az emberi tudatot vezérli, áthatja és így egy egyre tökéletesebb építményt alkot: egy olyan társadalmat melynek középpontjában a Teremtő Ember a legnagyobb érték. Ősi magyar nyelvünkben nem létezett szerelem és szeretet különválása. A kettő egy volt és a szerelem (szerelmetes) szót használtuk. Aztán jött az a hamis kor, ami szétválasztotta a gondolkozásunkban. Miért fontos ez? Mert nyelvünkben csodálatosan vannak kódolva az évezredek üzenetek: tűz, víz, levegő, föld. A négy ősi elem. A megújuláshoz az ötödik is szükséges, az ötödik: a szer-elem. Szeretet nélkül nem létezhetnek valódi közösségek.

A világot mi magunk teremtjük a tudatunkkal. Ezért nagyon fontos a tudatunk minősége. Ezért nagyon fontos, hogy ráébredjünk arra a valóságra, melyet nem mások irányítanak, és manipulálnak a mi jóra való passzivitásunk kihasználása által pusztán egyetlen céllal, hogy uralkodhassanak felettünk. Az ébredés szükségszerű ha meg akarjuk érteni azokat a változásokat, melyek világunkat egyre láthatóbb módon formálják. Ennek aktív részesei lehetünk akkor, ha rádöbbenünk, hogy a minket körülvevő valóság – melyet erőszakkal, brutalitással, hatalomvágygal, emberi önzőséggel és arroganciával emberek által generált negatív eredőjű erők táplálnak – csak egyetlen célt hivatott szolgálni: elválasztani minket egymástól, és az Univerzum alapigazságától, hogy mindannyian Egyek vagyunk a teremtésben.

A változást és a problémák megoldását folyamatosan egy rajtunk kívül álló illuzórikus megváltástól várjuk, vagy egész egyszerűen anyagelvűségünk-nél fogva képtelenek vagyunk rátalálni arra az igazságra, hogy a jelenlegi torz valóság nem örök és nem önmagától értetődő, tehát megváltoztatható. Nem csak hogy megváltoztatható, hanem a tevékeny részvételünkkel alakítható. A legtöbb ember számára viszont könnyebb elképzelni a hollywoodi tudatipar hipnotikus katasztrófafilmjei által szándékosan kreált, irányított és felhasznált borzalom, félelem, és rettetet energiáinak valóra válását, mintsem azt, hogy a béke, az egymás iránti kölcsönös tisztelet és szeretet (a szer-elem) megteremti azt a világot, melyre minden jószándékú ember vágyik. Az emberi tudat manipulációja napjainkban hihetetlen méreteket öltött. Az emberiség valódi urai tudták jól minden korban, hogy csak a megosztás és a félelemkeltés az ami által uralkodhatnak. Ez viszont nem lehetséges akkor, ha az egyének kozmikus tudattal rendelkeznek. Ez a kozmikus tudat ugyanis a Teremtéssel kapcsol minket össze, és megmutatja számunkra a valódi emberi kiteljesedés útját, mely az egységtudat megismerésével lehetséges. Ehhez elengedhetetlenül szükséges az ébredés. A ráébredés arra, hogy a valóság egészen más, mint amit elhitetnek velünk, és az Új Hamis Világrend soha nem fog megvalósulni

ha mi, a tudatos emberek elkezdjük kozmikus tudatunkkal, közösen felépíteni az Új Világot. Azt az új világot, mely az ősi világ univerzális örök értékein alapul, mert visszatér a valódi értékek forrásához: A SZERETET Forrásához.

6. Az én genezisem

A világ teremtése

A világ világosság, fény vala.

A világ a fény szülötte.

A világosság a fény létezése.

A fényt ki szülte?

Ha a fény öröktől való, kezdetének kezdetnélkülisége nem értelmezhető valóság a térben és időben.

A mindenség léte emberi fogalmakkal az érinthető érinthetetlen. Az örökkévalóság a lét valódi állapota. A megismert megismerhetetlen. A megismerés megismerhetetlensége.

Isten megteremtése

Az ember az Istent a maga képmására teremté, majd látá, ez önmagában még nem elegendő arra, hogy embertársai felett uralkodhasson, ekkor megteremté az ember a Sátánt is, s látá, hogy ez jó, mert embertársai felett uralmat nyerhet általa.

Ki-Micsoda Isten?

A végtelen tudat hangja az elmén túli csöndben. Minden a mindenségben. Fény a fényességben. A feltétel nélküli szeretet. A minden és a semmi teljessége. A kívül és a belül összessége. Sorolhatnám a sok hangzatos bölcsességet. De minek? A magyar nyelvben van egy szavunk: meghatározás. Ha valamit meghatározok azzal kiragadom azt a EGY teljességéből, és belehelyezem a dualítások sűrűjébe. A határtalant határok közé helyezem. Lehetséges-e így a teljesség megismerése? Kérdésre kérdéssel felelek. Vajon a szél üvegbe zárható-e? A levegő igen, de amitől a szél szélnek nevezhető, az a mozgás, az élet, melynek az üveg határai közt megszűnik a léte. Isten EGYszerre a SEMMI és a MINDEN teljessége.

A Forrás matematikája

Létezik-e olyan szám melyet ha elosztunk a végtelennel az eredmény EGY? Ha létezik akkor az maga a Forrás, maga az Isten.

Az EGY

EGY MIND-ÉN-kiben, MIND-ÉN-ki EGYben.

Kicsoda a Krisztus?

Nem egy vallás, nem egy könyv, nem egy egyház éltetője. A feltétel nélküli szeretet, a korlátok nélküli valódi szabadság, az emberben is megnyilvánuló isten-tudat teremtető valóságának hirdetője, aki isteni önvalójában, önMAGában megvilágosodott. A végtelen szabadság szeretet-evangéliumának szerzője. Aki megosztotta bölcsességét velünk, melyből a leglényegesebb hogy a szabadságot senki nem adhatja meg neked, nekem. Még Ő sem. A szabadság Te magad vagy, amiben értelmet nyer határtalan lényed, léted, a lényeg. Ha eljutsz valódi énedhez, MAGodhoz, megtalálod a Szabadságot. Ott találkozhatsz vele.

Eljutni a krisztusi Én-tudat felismerésre maga az Út, megismerni benne önmagodat, a világo(t)d, mindensége(t)d ez az Igazság, és megélni mindezt: az Élet.

Ki vagytok ÉN?

A lét valóságában ömMAGát megismerő ISTEN.

7. Isteni létem – a játék kezdete és vége

Isten a lét megnyilvánulása mindenben. Dualista rendszerben könnyen tévesen értelmezhetem, mert a dualista gondolkodásmódban azt tapasztalom, hogy Istent csak a jóság, a szépség, a tökéletesség stb. tulajdonságaival vértetik fel. A rossz, a csúf, a tökéletlenség ezen gondolkodás szerint nem Istentől származik, hanem valamiféle rajta kívül létező, egyes magyarázatok szerint például a „Sátán” műve. Megérthetjük a gonosz létét ha felismerjük, hogy minden általunk negatívnak észlelt megnyilvánulása a létnek tulajdonképpen a mi teremtető erőnk egy másfajta irányú kivetülése. De ez is még mindig a dualizmus választási kényszerének csapdájában tart minket, mert bár elfogadjuk, hogy Isten csak a pozitív tulajdonságok összessége és a negatív tulajdonságokat kivetjük belőle, és ilyen módon legjobb esetben is pusztán az ember teremtető műveként magyarázzuk, de ezzel azt tesszük, hogy így az embert elkülönítve kezeljük még mindig a a MINDENSÉGTől, így magában az emberben is megnyilvánuló Istentől.

A tézisem tehát a következő:

Isten teljessége nem definiálható a duális gondolkodás viszonylagos jó-rossz ellentétpár gondolat rendszerében. Más foglalomkészletek viszont nem állnak rendelkezésünkre, tehát csak ezeket használhatjuk. A jó és rossz klasszikus, dualista, egymást egymás ellentétéként meghatározó szeparáció-

ja helyett (a vagy-vagy effektus) Isten megértéséhez elengedhetetlenül szükséges a jó és a rossz, szeparációtól megszabadított szintézise, EGYbeolvasztása. Az EGY fogalma alatt a Mindenséget, a Teljességet, a Forrást értem.

Amennyiben tehát Isten megismerését mégis a dualista fogalomrendszer segítségével próbáljuk meg, szükséges a következő megállapításokat tegyem:

Ha elfogadom, hogy az Isten a teljesség, vagyis MINDEN és SEMMI teljessége, – rajta kívül semmi nem létezik és a rajta kívül létező semmi is csak az ő része lehet, továbbá ebből következik, hogy mi Emberi Lények is az Isten megnyilvánulásai vagyunk, amint a világunkat alkotó legkisebb porszem is az, ilyen módon EGYlényegűek vagyunk Istennel – akkor Istennek az emberi gondolkodás által „jónak nevezett” ugyanúgy része mint a „rossz”.

Ebből paradox módon következik ugyanakkor, hogy valójában sem a jó sem a rossz fogalma nem létezik Istenben. Ez pusztán dualista világunk értelmezhetősége szempontjából szükséges, ahol a világ értelmezhetősége az EGYség állapotában lehetetlen, mert a lét dinamikáját csak annak „mozgása” közben, a térben és időben lehetséges megismerni az emberi észlelés és érzékelés eszközeivel. Isten ugyanakkor jelen van az érzékelhető és az érzékelhetetlen teljességében is. Nem lenne logikus azt állítani tehát, hogy Isten csak ez, vagy csak az, és például csak az érzékfelettiben található meg az ő teljessége. Az érzékek birodalma, a dualitás játszótere is ugyanúgy része a Lét teljességnek, mint az elmén túli csend tökéletes üressége.

Nem fogadhatjuk el tehát azt a paradigmát, hogy Isten tökéletessége, mindenhatósága és teljessége csak az emberi gondolkodás által amúgy is abszolút módon, pontosan relativitása miatt értelmezhetetlen jó-rossz polaritásából kiragadott jó által értelmezhető. Ideje szembenézni egy ebből adódó lényegi következtetéssel: ISTEN MINDEN. Ebből következik, hogy ha Istent nem zárjuk ki semmiből sem, akkor az Emberi Lény nem csak hogy Isten része, de maga az ISTEN. Az Emberi Lény valódi isteni teremtő képessége pedig nem a jó és a rossz tudásából, vagy annak értelmezéséből fakad, hanem az úgynevezett jó és rossz létrehozásának a képességéből. Mert ez a valódi Isteni természet: Isten mindenben önmagát megtapasztaló vég nélküli kiáradása a parttalan létben, a teremtésben. A teremtésnek az Emberi Lény tehát nem csak része, hanem maga a Teremtés. Nem csak a teremtés tartalma, hanem maga a Teremtés is EGYben.

A dualitások világában megismerésre törekvő elmének a szeparáció az egyetlen eszköze, hogy meghatározza, körbehátróolja a létet. (Ez ugyanak-

kor abszurd törekvés is, mely pontosan a körbehatárolás általi mesterséges közeget hozza létre, melyben a tanulmány tárgya, a lét EGYsége megszűnik létezni.) Ezért van az, hogy Istent csak „jó” tulajdonságokkal ruházzuk fel, a „rossz” tulajdonságokat pedig mintegy szeparáció, vagy kivetítésképpen egy tőle elkülönült formában összegezzük és teremjtük meg, Gonosznak, Sátánnak stb nevezve, aki vagy ami nem lehet az Isten része.

A fentiekből következik tehát, hogy önellentmondás Isten létében, hogy ha Isten a MINDENség, akkor az úgynevezett Sátán, Gonosz stb. – léte legyen az bár az Emberi Lény teremtő energiáinak köszönhető – ne az ISTEN RÉSZE LEGYEN. A dualizmus világában is megérthetjük azt, hogy nem lehet a TELJESSÉG az, ami bármit önmagából kirekeszt. A jó és a rossz fogalma az emberi létben csak valamiféle viszonyítási alapként, minden EGYÉN világának szerves részeként nyer értelmezést és értelmet. A jó és rossz morális értelmezésének egységesítésére pedig a mai napig folyamatosan léteznek kísérletek. (vallások, etikai kódexek stb.) De elválasztható-e valamiféle emberen kívül létező Isten törekvése minderre? A fentiekből következik, hogy mivel az Isten MINDENNEK a teljessége, így az EMBERI LÉNY MAGa is ISTEN ezért a kör bezárul: Minden mindennek a része és a teljessége.

Végkövetkeztetések:

El tudjuk-e fogadni, hogy Isten MAGunk vagyunk, és mindaz amit a polarítások világában érzékelünk és dualista módon határozunk meg az Ő része, miként Mi is Ő vagyunk és Ő Mibennünk EGYben?

El tudjuk-e fogadni, hogy a „jó” ugyanúgy akár a „rossz” a Teremtő teljessége, elkülöníthetetlen és szerves EGYségben létező megnyilvánulása?

El tudjuk-e fogadni, hogy minden, a világunkban meg tapasztalható valóságnak a forrása nem CSAK „rajtunk kívül” van, hanem bennünk IS, mindenben, az EGYben? A kívül és belül nem tőlünk függetlenül létezik, az elkülönültség érzetét csak az emberi elme és érzékelés hozza létre? A kívül és belül ugyanakkor általunk és bennünk is megteremtődik és ez ugyanúgy a teljesség része.

El tudjuk-e fogadni, hogy a TELJESSÉG nem a vagy-vagy szét darabolt állapotának minősége, hanem az IS-IS IS-TENi önvalónk EGYsége?

Ha igen, akkor itt a játék kezdete és vége.

8. Isten vagy nemisten?

ISTEN VAGYOK! Ez a kijelentés a világot a hit vagy bármilyen vallás szemüvegén át szemlélő ember számára istenkáromlást, az ateista, vagy iszentagadó ember számára pedig valamilyen elmebetegséget jelenthet. Ám legyen, kinek-kinek világa szerint. A kérdés valójában az, hogy meg tudjuk-e közelíteni a létet ezen bejáratott utak mellőzésével? Szükséges-e hittel, meggyőződésekkel, vallásokkal, elvekkkel, dogmákkal, előfeltevésekkel eleve határt és korlátot szabni az érzékelésnek, észlelésnek? Ki mit nevez istennek? Számítalan kérdés merülhet fel eme kijelentéssel kapcsolatban, de ezeknek az elsődleges tisztázása véleményem szerint elengedhetetlen.

Az én meggyőződésem az, hogyha a valóságot szeretnénk megismerni, kutatni, vagy felfedezni akkor nem fogadhatunk el semmiféle tekintélyt, előfeltevést, hagyományt, hitet mely eleve meghatározza, irányítja és tereli vizsgálatunk során észlelésünket és az elménket. Ha elfogadunk bármit is, akkor ez elve behatárol majd minket egy adott gondolati sémába, és ily módon befolyásolni fogja észlelésünket. Az igazság eleven valami, ami nem a gondolat terméke, mert a gondolat mindig a múlt sémáin alapszik, és ilyen módon nem a MOST, az élő igazság része. A hit ilyen értelemben a múlt gondolatainak a lenyomata és összegzése. A hit a múlt terméke, az élő MOST valóságába nem léphet be. Ha mégis megkísérli a belépést, úgy az általa tartalmazott szemlélet teljes egészében meghatározza majd észlelésünket, ily módon megszűnik annak ártatlansága és a mostban, a szemlélődő, gondolat nélküli jelenléte. Csak az ártatlan elme az, amely a mostba léphet úgy, hogy annak állandóan megújuló valóságát a maga tisztaságában szemlélni képes. Az elme ártatlansága alatt pedig annak gondolaton túli állapotát értem, mely mentes minden a múltból származó tapasztalattól, gondolattól. A valóság tehát élő valami, csak a MOSTban tapasztalható meg. Mivel élő, önmaga folyamatában létező, így egyetlen dolog az állandó benne, és ez a folyamatos változás. Az élet. Ilyen értelemben a valóság megközelítésében a hitek, előfeltevések és a gondolati sémák számomra értelmetlenek.

Van egy nagy különbség a valóságnak a hitben és az szabadságban történő megismerése között. Az előbbi annak feltételekhez kötött, egy általa behatárolt valóság, és annak kritikus elfogadását jelenti, az utóbbi pedig annak feltételektől mentes, egy általa behatárolhatatlan valóság, és annak szabad és bármilyen hittől és kritikától mentes, állandó, szüntelen szemlélését jelenti. A hitben a valóság tárgya meghal, leszűkül és meghatározható VOLT-tá vagy LESZ-szé alakul, a szabadságban a valóság pedig ÉL, tárgytalan,

örökösen megújuló létként VAN. A hit a múlt halott gondolatainak terméke, a valóság megismerése pedig csak MOST élő valóságában, a korlátlan szabadságban lehetséges.

Az EGY és az Isten nem más mint emberi fogalmak. Olyanná válnak, amilyenre tesszük őket. Ez alól tehát írásom sem kivétel. Nem állítom, hogy valamiféle mindenkire érvényes igazságot közlök benne, hanem a valóság egyfajta leképezése ez, fogalmi sémákon keresztül. Ugyanakkor állítom, hogy ez a valóság értelmezésének ugyanúgy része, mint az évezredek, megcsontosodott emberi gondolkodásminták és hitek. Ha bárki az általam leírtakból vallást faragna, úgy semmi mást nem tenne, mint eldobná magától az állandóan változó és sokszínű valóság megismerésének a lehetőségét.

Ha valóban látni akarsz, nem csak nézni, a szabadsággá kell lenned. Eggyé kell forrj vele. Fel kell hagyj önmagad szeparálásával, kiszabadulva az elméd kondicionált érzékeléséből fakadó kívül és belül, lent és fent, megosztó fogalmi zavarából.

A valódi szabadságot nem adhatják meg a hitek, mert a szabadság nem egy hit, nem egy ígéret. A szabadság az, amiben minden létezik, de amitől az emberi gondolat – önmagában falakat emelve – lassan, de biztosan határolódik el, majd ezután újabb gondolatokat hoz létre, hogy ebből a börtönből kiszabadítsa önmagát. Ezek az újabb gondolatok is csak ugyanolyan hitek, akár az eszmék, a dogmák, a paradigmák stb. nevezhetjük bárminek őket. Előbb rabokká válunk saját elménk börtönében, majd utána a megváltást is magunk teremtyük meg, ugyancsak gondolatok segítségével. Mi ez, ha nem az elménk játéka, önámítás, a félelem megteremtése és az attól való szabadulás reményében újabb félelmek teremtése?

A dualisztikus gondolkodásmód nem egy kor találmánya, hanem az emberi elme kortalan terméke. A világnak a jó és rossz fogalmi sémáiban való szemlélése nem más, mint a létnek egy gondolatmintába való illesztése. Ezzel ugyanakkor megöljük a valóságot. A valóság ugyanis gondolatokkal nem képezhető le.

Az EGY az én értelmezésemben tehát mindent magában foglal és semmit sem zár ki magából. A gondolat önmaga által emelt falai benne értelmüket veszítik, nincs már szükség újabb gondolatokra a gondolati sémák rabságából való szabaduláshoz. Az EGYben a teljesség, a mindenség, az istenség csak fogalmak, valójában önmagukban nem léteznek. Azzal, hogy azt mondom isten vagyok, elmondtam mindent és nem mondtam semmit el. Miért? Mert az EGY is csak egy emberi elme által létrehozott fogalom, a gondolaton túli valóság, a teljesség, a mindenség leképezésére. A gondolatban pedig

elhal a valóság élő, lüktető, eleven lényege.

Jelenleg az isten szó az, ami a földi ember gondolkodásában egy olyan gyűjtőfogalomná lett, mely az öröktől való, örök, korlátlan, igaz, bármitől független, bármire képes és teljhatalmú stb. értelmezéseként létezik. Ezt az emberek aztán megszemélyesítve, vallásokban magukon kívül, és maguk fölé helyezik, viszonyuk hozzá pedig az alárendeltség. Én Isten alatt nem ezt értem. Isten ilyen értelemben nem létezik a számomra. Az Istent mint fogalmat írásomban igyekeztem megtölteni az EGY értelmezésével, vagyis Isten számomra a teljességet jelenti, mely tulajdonképpen az EGYben feloldódik, és azzal ha kiragadunk belőle, akarva akaratlanul emberi fogalmakba csomagoljuk, megszemélyesítjük, tulajdonságokat adunk neki, vagyis az EGY részeként a gondolat segítségével egy fallá változtatjuk tudatunkban.

Isten az én értelmezésemben máris egy lehatárolást jelent az EGYben történő létben. Mivel az EGYben semmi sem különül el, ezért az isten is csak az emberi gondolat által történő lehatárolása az EGYnek. Az EGY önmagában meghatározhatatlan, és ilyen módon a gondolaton túl tapasztalható csak meg a teljesség. A teljességben pedig valójában a minden és a semmi EGYenrangú és felosztatlan valósággént létezik. Már azzal, hogy megpróbálok meghatározni, valójában megsemmisítem. A szabadság az az állapot, melyben a tudatosság megszülethet. A tudatosság pedig azt jelenti, hogy a megfigyelő ráébred, hogy mind a megfigyelő mind a megfigyelt tulajdonképpen EGY. A határt és az elkülönülést nem más, mint maga a tudattalan szemlélő hozza létre, a gondolat és az érzékelés rendszerekbe való erőszakolásával, illesztésével. Ez viszont nem több és nem kevesebb, mint a valóság egyéni, szubjektív értelmezése. Amikor a szubjektív érzékelésem eredményeit megpróbálok mindenre kiterjeszteni, érvényessé és másokra is megdönthetetlen valósággént kötelezővé tenni, akkor születik meg az, amit mi Istennek, Sátánnak, vallásnak, hitnek, eszmének, dogmának stb. nevezünk el. Istent az ember személyesíti meg, az istent ily módon saját képére teremtve. Valójában az isten a teljesség, a minden, s mivel így nem pusztán önmagunk része, hanem önmagunk teljessége, ezért elválaszthatatlanok vagyunk az EGYtől, és ilyen módon MINDNYÁJAN ISTENEK VAGYUNK. A legkisebb porszem is ugyanúgy, mint a legnagyobb galaxis és az élet minden formája az isten megtestesülése. A legkisebb is tartalmazza a legnagyobbat, az egészet. De ilyen alapon azt is mondhatjuk: SENKI SEM ISTEN. Mert istent mi teremtyük vagy pusztítjuk el, a gondolat eszközével.

Isteni létem tehát nem más, mint:

– Annak a valóságnak a felfedezése, hogy a létet nem tagolom, nem ap-

rózsom és nem különítem el a gondolat és az előre kondicionált érzékelés által végtelen sok részre.

– Ráeszmélés, hogy a valóság minden emberi lény számára különböző, ami nem azt jelenti, hogy bárki valósága megkérdőjelezhető. Minden valóság együtt alkotja az EGYet.

– TUDATOSSÁG, mely azt jelenti, hogy ráeszmélek arra, hogy a megosztottságot az elmém, a gondolat hozza létre. Létem nem valamiféle forrástól való függőségnek, hanem A FORRÁSban élem meg. Megszűnik az alá és felé rendeltségem az EGYségben. Ez ugyanakkor nem emberi értelemben vett felelőtlenséget hanem valódi TUDATOS FELELŐSSÉGVÁLLALÁST jelent. Mindenért. Itt kezdődik a valódi létem, már nem másokat hibáztatok bármiért is, hanem rádöbbenek, az EGY részeként minden mindennel kölcsönösen kapcsolódik össze, és mind EGY-ÉNi mind csoport (Emberiség) szinten ennek a megteremtésében veszünk részt. Nem várom a megváltást, mert a megváltás abban a pillanatban jön létre, amikor eljutok arra felismerésre, hogy nincs nálam hatalmasabb erő, minden látszat ellenére sem. A harc mind kívül mind belül csak akkor létezhet, ha a kívül és a belül megosztottságát magam hozom létre, engedélyezem és éltetem.

– Megértése annak, hogy az uralkodó, atyáskodó, ítélkező istenkép nem más mint az ember teremtménye, mely akkor válik félelmetes, megdönthetetlen valósággá, amikor az emberek elkezdenek közösen hinni benne, ezzel tovább teremtve és éltetve azt. Valójában az isten olyan, amivé teremti az emberi szív és elme. Isten ilyen értelemben nem létezhet az ember nélkül, mivel ezt a fogalmat az ember teremtette. Amit én Istennek nevezek, az meghal abban a pontban, amikor az EGYből kiszakítom és névvel látom el. Minden létező teljessége, csak a gondolaton túl, a maga EGYszerűségében található meg.

Ha megértjük azt, hogy az emberi lét egyetlen célja a határtalan szabadság, a benne élő szeretet és ennek a mindent magában foglaló intelligenciának a megismerése, akkor megértjük önmagunkat. Megértjük, hogy az, amit Istennek nevezünk csak a teljességben létezhet. Megértjük, hogy mi akkor is a teljesség része és EGYben maga a Teljesség, az Isten vagyunk, amikor a tudatunkban lévő falak, a gondolat, látszólag elválaszt ettől minket. Akkor Isten Országá megszületik bennünk. Isten-létem nem a MAGom bárminek, vagy bárkinek a fölé való helyezése, de nem is alázat: az EGYensúlyra törekvő lét teljessége.

9. EGYszerűség

ÉN vagyok
Az EGY felkentje
EGY-házamnak nincs hatalma
híve, tagja
de alkotója
Mind-nyájunk EGYsége
és teljessége

Mindenki EGYformán testvérem
kinek tudata bimbózik
kinek tudata virágzik
s kinek álma fátyla takarja
mert alvó Istenként így akarja

Szolgálatom nem szolgaság
Tudatom a tudatosság
Emberiben Emberségem
Isteniben IS-TENségem
Teljes ÉGben teljességem
Virágban a virágzásom
Végzetem végtelenségem
Kezdetem kezdetlenségem
Igémben ígézettségem
Valótlan a valóságom
Valóság valótlanságom
az Óperencián innen: Személyiségem
az Óperencián túl: EGYéniségem
Az Ó-perencia EGYmagamban
EGYmagam és MINDenségem
Végtelen létem végessége
Véges létem végtelensége
Határt önmagamnak szabok
Mikor az EGYből kiszakadok
Mégis mindenben benne vagyok
A mindenségben MAGom vagyok

VAGYOK
a Létem titok
rejtély
MAGomban van
a megfejtés
SZERben fogant földi másom
SZERetet az áradásom
a Látás a Látó Másom
a Lét a Létezésem
Szabatlan a szabadságom
Bősséggel osztom Áldásom
Termésem TeremTŐ tövén
EGY vagyok Te benned – ÉN
ÉNbennem TE is az EGY vagy
SZER-tűzben, és hűs folyóban
Élet minden LÉLEKzetben
Lélek mindenség Életben
Záromban a kulcsom vagyok
az ÁRadó adó és befogadó
Ósi TEN egy földi MÁSa
Az Élet végtelen folyása

Benned s bennem örök hűség
SZER etet, EGYlényegűség
ÉN-MAGamban az Út vagyok
az Igazságra így jutok
Benned s bennem örök bőség
az ÉLet MAGa az
EGY-SZERűség.

10. Világmegváltás helyett

Spiritualitás, ezotéria, guruk, tanítók, mesterek.

Van egy felismerésem: a világban minden EGY. Ilyen alapon tehát mindegy honnan merre közelítek, mert úgyis oda jutok el, ahová tartanom kell. Akkor miért is van az, hogy a mai korban valami eszméletlen mennyiségben árad felénk a „tanítás”, mindenki mindenkinél jobban tudja, hogy milyen kell legyen az Út, az Igazság, az Egy, tanítók hada, spirituális guruk tömege alig várja maga mögé az őt követőket, hogy a „végső igazságot” megoszthassa velünk? Mi ez a hirtelen nagy sürgés ami hatalmába kerítette a Földünket, mi ez az örületes világvége várás, melyben lassan egyre mélyebbre süllyed a teremtés „koronája”: az ember. Vagy ellenpéldaként, tömegek úgy érzékelik mindezt, hogy ez már maga a felemelkedés, „átrezgés” egy magasabb dimenzióba. Végtelenségig folytathatnám a jelenségek, megnyilvánulások leírását de nem teszem. Tiszteletben tartom mindenkinek az egyéni, egyedi világát. Amiket alább megfogalmazni fogok, arra pedig érvényes: kinek ne inge ne vegye magára. Ez csak és kizárólag az én meglátásom, véleményem.

Az EGY értelmezése

Az EGY értelmezésével kapcsolatosan manapság ahány tanító annyiféle képen igyekszik az egyetlen igazságot terjeszteni. Ahhoz képest, hogy az EGY csak EGY lehet, igen színes képet tárnak elénk a megvilágosodott testvérek. A keresztény, zsidó, iszlám, hindu, buddhista stb. tanítások átváltoztatásától kezdve a legújabb ezoterikus vallások és egyházak tüsténkedésén át millióféle, egyetlen és üdvözítő igazságot ismerhetünk meg. De valahogy nem nagyon tűnik egyiknek sem fel, hogy a sok bába között biza elvész a gyermek. (Az EGY definíciói egymás ellen) Ki is ez a gyermek? Hát ennek a gyermeknek ha nevet kellene adnom, nagy bajban lennék, mert legszívesebben nem választanám el az EGYtől semmilyen névvel, de ha már ezen a dualista játszótéren kaptam lehetőséget önmagam megismerésére, akkor mégis elkeresztetem: EGY-ÉNi Megélés, Megismerés legyen a neve. Ez az, amit a világ összes bölcse, spirituális és egyéb tanítója, guruja és mestere a legnagyobb jóindulattal feltételezve sem fog tudni, soha, senkinek átadni. Mert az EGY-ÉNi megélés és megismerés, mely az én megtapasztalásom szerint a bizonyossághoz vezet, nem adható át sem tanítással, sem semmiféle beavatással, senkitől senkinek.

Úgy látom, természetes folyamat, hogy amikor a legtöbb ember csalódik az „anyagi valóságban”, akkor elkezd keresni valamit, ami belső szomjúsá-

gát kielégítheti. Ilyenkor jönnek képbe a vallások, a spiritualitás, ezotéria és különféle lelki irányzatok. A „spirituális valóság” felfedezése. Ez az út a „nagy igazság megismerése”, fellélegzésnek tűnik az „anyag fogságából”, azonban előre kódolva van, mások által. Ez még mindig nem a végső szabadság, hanem nemes egyszerűséggel fogalmazva, egy újabb függőség kezdete. Miért is? Mert a legtöbb ember az anyagi világból való kiábrándultságában kezd ösztönszerűen keresni egy olyan kiutat, mely a materiális világ olykor súlyos, nyomasztó, kegyetlen, véres valóságából kimenekítheti őt. Elkezd tehát futni ez elől egy másik irányba, ahol őt már kész válaszokkal várja egy időről időre újra és újra megújuló - ám valójában változatlan - de kreativitásában ezernyi arcot öltő világ: a spiritualitás. Vallások, tanítók, guruk, ezoterikus irányzatok és egyházak sorjáznak egymást túlharsogva kínálva az EGYedüli igazságot. Mindenki az Egyetlen igazságot kínálja. Az EGYedüli igazságot, és íme: igazuk is van. Mert ami EGY-edüli, EGY-etlen az biza az EGY-nélküli, tehát nem is hazudik egyikőjük sem, pusztán egy dolgot tagad mindezzel meg: a Teljességet. Azt a teljességet, melytől mind-egyikük abban a pillanatban választja magát el, mihelyst megszületik az a megváltó gondolat, hogy az ő útja, az EGYetlen (1)*.

(1* ez is igaz, EGY-etlen = EGY-nélkül való, ami persze megértve a dualista gondolkodáson túli EGYlényegűséget, teljesen értelmetlen, de a dualista, poláris Földi játszótéren jól kifejezi az EGY részeinek ama állapotát, amikor az EGY önmagát szeparálja, osztja szét tetszőleges részre önmaga megismerésére. Már maga az is paradox, hogy az EGYnek hogy lehet bármilyen része, de érdekes szó van a nyelvünkben, ami viszont magyarázni képes ezt: részEGYség, benne van az EGY részeinek az EGYsége)

A Teljesség

A teljesség az én megélésemben mind az anyagi, mind a szellemi világ összessége, melyben az anyag ugyanolyan értékes mint a lélek vagy a szellem. Miért? Ha az EGY minden létezőnek a Forrása és az Összesség is EGYben, akkor a Teljesség vajon elképzelhető-e egy örökös tudathasadásban, amit jelen esetben az anyag alsóbbrendűnek minősítése – vagy akár fordítva – jelenthet? Ha az anyag az energia egy megnyilvánulási formája, az energia pedig szellem, akkor mindez fordítva is igaz kell legyen: a szellem energia, az energia pedig anyag. Tehát MIND-EGY. Muszáj mindezt egy örökös hierarchiában elképzelnem? Vajon a hierarchia eme megnyilvánulása mely az EGYben szinteket állít fel az akkor is valóság lenne, ha ezt nem programozták volna belénk eszmékkel, vallásokkal, hitelvekkel, dogmákkal és tézisekkel? (Elfogadom ugyanakkor megéléseim és tapasztalata-

im alapján, hogy a gondolat, az „ige” az anyagi megvalósulás előtt létező. De a testet öltött gondolat, az is ige, pusztán egy más megnyilvánulása annak, egy más minősége.)

Muszáj az én megéléseimet, valóságomat folyton mások hitének, képze-teinek, szerzett ismereteinek a tükrében hitelesítem? A személyes megta-pasztalás miért válik mindig másodrendűvé az emberi közösségekben a kö-zös hiedelmekkel, vagy akár a közös valóságnak képzelt kollektív illúzióval szemben? Mert mindez nem más, mint az előre predesztinált melegágya az emberi küzdelmeknek, melyekben kódolva van az emberi fajnak az örökös szenvedése. Miért nem tudjuk elfogadni EGYMÁS MÁSSágát?

EGY-MÁS MÁSSágának elfogadása

Az emberiség (2)* egy olyan gyűjtőfogalom, melynek a közgondolko-dásban jelenleg jelenlévő tartalma számomra használhatatlan. Elfedi azt a sokszínűséget, mely valójában nem más mint ami az EGY Teljességének szívéből jelenik meg. A természet megszámlálhatatlan fajában, a me-zők virágainak sokféleségében lehet értelmetlen kavalkádot, vagy egy cso-dálatos polifóniát érzékelni. Az EGY bármilyen állapotában, megnyilvánu-lásában ott a Teljesség. A teljesség nem olyasvalami, ami valamikor volt, vagy majd valamikor lesz, a teljesség a JELEN-LÉTben, a MOSTban bár-mikor megtapasztalható. Bárhol és bármikor. Nem kell ehhez sem meditá-ció, sem egyéb gyakorlat, pusztán egy valami szükséges, hogy tudatára éb-redj: TE MAGad vagy az EGY. Nem szükséges semmilyen mester, semmi-lyen guru, semmilyen közvetítő, hogy megtapasztalhasd a Teljességet. A tel-jesség ott van mindenkinben és mindenben. Nevezd őt Istennek, nevezd bár-minek, mert valójában megnevezhetetlen. De miért ne adnál neki ennek tu-datában mégis EGY nevet? Igen. Adj neki egy nevet, de ez a név, csak a te számodra fogja jelenteni azt a teljességet, melyet megéltél, melyet megta-pasztaltál. Ezt a nevet, hiába árulnád másnak el, hiába készítenél vallást, dogmákat, hitelveket e szent név köré, másoknak soha nem jelenthetné azt a teljességet, melyet Te megtapasztaltál. Ez az a pont, ahol a vallások ama tö-rekvése, mely a személyes megélés egységesítésére törekszik, végső soron újra és újra megbukik, és megszületik bennük a legnagyobb jó szándék elle-nére is a hatalom, a lelkek feletti uralom eszköze. Bárki, ismétlem bárki le-het vallásalapító. Bárki, aki személyes tapasztalattal és megéléssel rendelke-zik, és az is, aki nem, de ez utóbbiból hiányozni fog a hitelesség. Mindnyá-jan EGYek vagyunk. Az EGY MÁSai vagyunk, akik jelenleg az anyag szentségében öltöttünk testet. De az egyéni megtapasztalás ha vallássá, dog-mává merevedik - márpedig áthatatlansága folyamán öntörvényűen azzá

lesz - akkor az már semmi más nem lehet, mint egy lenyomata, egy néző-pontja annak a valóságnak, melyet magunk éltünk és tapasztaltunk meg. (2* az emberiség mégis létezik, mint az EGYedek EGYséges csoportja, mely EGY-MÁSSal elválaszthatatlan, igen bonyolult össz- és kölcsönhatásban létező EGYség)

Szükség van-e tehát eszmékre, vallásokra, dogmákra, spirituális tanítókra, gurukra, egyházakra, spirituális és egyéb útjelzőkre EGYmás valóságának a megértéséhez? A válaszom az: ezt mindenki maga döntse el. A teljességből semmit nem rekeszthetünk ki. Minden mindennek a része. Minden eszme, minden vallás, minden dogma, tanító, guru, és tudatformáló létező nem más, mint az önmaga megismerésére törekvő EGY tükörképe. Ebben a tükörben, pedig mindenki azt fogja felfedezni, amit jelenlegi megélésének, állapotának és tudatszintjének megfelelően a tükörben észlelni képes. Nincs két EGY-FORMA tükör, mint ahogy nincs két egyforma ember. Paradox misztériuma ez az EGYnek, hogy bár mindnyájan az EGY-nek a másolatai (EGY-MÁSaí) vagyunk, vagyis az EGY-nek a formájára, magyarán alakjára (formálva-alakítva) jöttünk létre, mégis minden és mindenki EGYedi benne. Minden ember egy teljes értékű planéta, mely alkothat számtalan közös halmazt (galaxist) a társaival, de az ő valósága (UNI-verzuma, EGY-eteme), világa EGYedisége az EGY legnagyobb értéke.

EGY-MÁS elfogadása csak ÖnMAGunk valóságának megértése által lehetséges. Aki tagadja az ANYAgot, az tagadja az Embert. Aki tagadja a SZELLEMet az tagadja az Embert. Aki tagadja az EMBERT az tagadja az IS-TENt. Aki tagadja az IS-TENt az önaga létét tagadja. Az Ember és az Is-ten nem más, mint két fogalom, az EGY megismerésében.

SZABADSÁG az EGYségben

Engedd meg magadnak, hogy szabadon létezhess. Engedd meg másnak, hogy szabadon létezzen. ÉN benned vagyok és Te énbennem. TE bennem vagy s ÉN TEbenned. EGYségben. Minden mindennel összefügg, minden mindenre hatást gyakorol, a valódi szabadság pedig mindennek a felismerése.

Tudatosság és Rend

A valódi szabadság nem szabadosság. Egy példával élve: játszatsz mások szabálya szerint, vagy kiszállsz és készítesz magadnak egy saját játékot, saját szabályokkal a saját játszótereden. Ha ezek a szabályok esetleg még az élet RENDjével is EGYbe esnek, akkor tudatosan élhetsz, szabadon a teremítő rendben.

Nincs semmilyen karma, ami bármire is kényszeríthet. Magyarul csak

ok van és okozat, mely tökéletes rendben működik az EGYben. Okosságod OKos-ságod, OKod OKozó. Amit okozol azt EGYben MÁŠ-OKKAL is megosztod. Akár gondolsz vele, akár nem. Ami EGY az a dolgok RENDJE. A REND Teremtő, a RENDETLENSÉG Pusztító. Ha rendben vagy teremtesz, ha nem akkor pusztítasz, de mivel minden mindennel és mindenki mindenkivel EGY, ezért az okozat MAGodból az EGY-MÁŠaira is kiterjed. Nincs jó vagy rossz energia, vagy erő. CSAK ERŐ van. A jó és a rossz fogalmi megközelítésében mindez értelmetlen. Ez nem jó vagy rossz kérdése, hanem az élet működésének, a teremtő erő csodájának a megértése. Minden azzá válik, amivé TE a teremtő akaratoddal teszed. Az Értelemnek a Szív nemessége ad értéket. Az értelem és az érzelem EGYenragú két elem, mely ha a REND tudatosságában EGYensúlyba kerül, akkor összhangban, MID-ÉN-KI javára teremt. De mi is valójában a rend? Honnan jön, ki teremtetted? Nézz szét a természetben, nézz magadba, s a válasz ott van mindenben. A rend, maga az élet. Az élet igazsága a valódi rend. Te teremted tovább mindezt, ha tudatára ébredsz.

EGY-SZERűség

Amit eddig olvastál az mind semmit sem ér, vagy jelent. Csak az én megélésem, ahogy JELENleg, MOSTban megélt valóságom észlelem. Lehet, hogy Te is megéltél már ezekből hasonló részeket, vagy talán mindazt amit megfogalmazni megkísértem. Vagy túl jársz már mindezen. MIND-EGY. Az igazság EGY-SZERűsÉG.

Világmegváltás

Nincs. De létezik helyette a SZERETET. A szeretetről sokan, sokat írtak már, én csak annyit írnék: részemről megfogalmazni jelenleg felesleges. Éljük mindnyájan meg, apró, egyszerű cselekedetekben, EGYütt, EGYsÉGBen, és mind EGY-ÉNi mind EGYetemes, köz-ŐS Világunk, a Teljesség Paradicsomává lesz.

11. Különös utazás

Test – Lélek – Szellem

A test a lélek szálláshelye. Kortalan igazság ez. Akiben felébred a vágy, hogy megszabaduljon mindazon salakanyagoktól, mellyel öntudatlanul vagy tudatosan éveken keresztül a testét mérgezte még sokszor nem tudja, valójában ez nem is a test vágya. A lélek kívánsága ez. Azé a léleké, mely úgy érzi jól magát, ha minél tisztább a lakhelye. Ősi bölcsessége mindez a lélek, a szellem útját járó embernek, mely csak a személyes megélés és megtapasztalás

talás fényében válik olyan felismeréssé, mely a szellem szintjéről indul és a test cselekedeteiben teljesedik be. Semmi sem létezik az Emberi Lényben csak a test vagy csak a lélek-szellem szintjén. Az Emberi Lény a test-lélek-szellem háromlábú székének EGYsége. Ha a tested elkezded tisztítani, megtapasztalhatod, hogy a lélek is elkezd tisztulni vele. Ha tisztul a lélek, egyre tisztább és egyre világosabb lesz a szellemi lét megnyilvánulása, kiteljesedése, kivetülése az anyag szintjén is, jelen esetben az emberi testben. Rádöbbsz, hogy nem csak a testben felgyülemlett mérgek ölnek, butítanak, mérgeznek, – letompítva a lélek érzékelését - hanem mindazon energiák, melyek a lélektestre hatottak a fizikai testen keresztül (élmények) és évekig, évtizedekig élnek tovább, hatásuk következményeit tovább örökítve a fizikai testben. A valaha minket ért de nem tudatosított, nem feldolgozott, hanem a tudattalanba szorított megrázkódtatások, sokkoló, negatív élmények, megélések azok a hatások, melyek a fizikai testünkben egyensúlytalanságként, betegségeknek nyilvánulnak meg. A szellem szintjéről tekintve, teljességében ezt a folyamatot tapasztalásnak nevezhetjük, mely megfelelő megértéssel párosulva a gazdagodásunkat, fejlődésünket szolgálhatják, és szolgálják tulajdonképpen még akkor is, ha olykor a tanítás lényegét csak később értjük majd meg.

Az Univerzum Nagy Filmje

A fentiek kifejtésével, megértésével rengeteg Emberi Lény foglalkozott már, nem is célom hogy bármiféle újdonságot mondjak el ezzel. Eme rövid összegzést a teljesség igénye nélkül pusztán azért vázoltam fel, mert a saját utamon járva egy olyan pontra jutottam, ahol a folyamatos megtisztulás vágya, mint a létszakasz egyik legfontosabb eleme jelent meg. Minden anyagban megtestesült Emberi Lény érzékelését ugyanis az ANYAg (máter-mátéria) szintjén a fizikai test tisztasága határozza meg. Ha azonban az Embert mint EGYséget szeretném megérteni, elengedhetetlen, hogy a test-lélek-szellem „szentháromságát” ne különszakítva, hanem EGYségében tekintve értelmezsem. Szétszakítva ugyanis értelmezhetetlen. A mai kor materialista tudománya ezért képtelen az Emberi Lény valódi, Isteni Esszenciájának a megértésére. Mert IS-TENek vagyunk. Igen, valódi istenek, akik szent amnéziában forgatják filmjüket, minden életükkel egy-egy újabb epizódot hozzatéve az Univerzum Nagy Filmjéhez. Rendezők, színészek, producerek és olykor statiszták is vagyunk az EGY filmjében, attól függően milyen szerepet választottunk magunknak ebben.

Különös utazás

Pár napja nagyon érdekes utazást tettem magamban. Azon tűnődtem, ho-

gyan szabadulhatnak meg a még mindig bennem dolgozó és gyermekkoromtól gyűjtött lehúzó, fájdalmas élményektől. Arra gondoltam vissza kell pörgessem az életfilmem addig a pontig ahol már a mai tudatommal nem tudok felidézni több emléket. Elkezdttem hát végigélni újra ezeket, és megpróbálni végleg elengedni őket. Visszafelé utaztam az idő linearitásának illúziójában. Sorra jelentek meg előttem azok az emlékek, melyekről azt gondoltam, pusztán azért mert már nem okoz fájdalmat ha magamban felidézem őket, nincsenek is hatással már bennem. Ám ez tévedés. Sok negatív élmény olyan, mint a háborút megjárt katonában az a golyó, melyet nem műtöttek ki belőle. Mert veszélyes lett volna kiműteni. A seb látszólag begyógyult már, ám a golyó betokozódott a testben. Vagy vándorútra kelt, és hihetetlen módon él tovább. A tudatalattiba száműzve tovább roncsolják az ilyen emlékek a testet és a lelket. Számátalan betegségnek az okozói ezek a nem tudatosított élmények. Gyógyulás pedig csak akkor várható, ha ezek a tudatalattiba száműzött élmények tudatosításra kerülnek, s a tudatosság fényénél újra megmérgettenek, megvizsgálatnak, elemeztetnek, feldolgoztatnak és legvégül a meg- és elbocsájtás felemelő pillanatában elengedtetnek.

Képzletben visszatekertem hát jó alaposan a filmet. Az utazás végén ott álltam a „nullpont” körül. Ez körülbelül 2-3 éves koromra tehető lehetett. Aztán rádöbentem, hogy amiben az előtt éltem és nincs róla egyetlen (sem pozitív sem negatív) emlékképem sem, az maga a TELJESSÉG volt, a felhőtlen lét, amiben a magam valósága megkérdőjelezhetetlenül élt, lebegett bennem, körülöttem. Itt minden tökéletes volt, szeretet-burkom zsengén, sértetlenül, fenségesen ragyogott. Ez a burok volt az, amit aztán a világ elkezdett lebontani és egyre inkább betölteni a maga valóságával (nevelés, kondicionálás, idomítás-oktatás) én pedig elkezdtem lassanként sérülni a valóság történései által. A belső teljesség-valóságom lépten-nyomon megkérdőjeleztetett, relatívvá vált és beengedtem mások valóságát, mely sok ponton felülírta a világom. Ugyanakkor visszajutva erre a pontra, hirtelen arra is rádöbentem, hogy ebből a látszólagos káoszból a kiút itt van bennem, mindig is itt volt ez az ajtó amin keresztül bármikor visszatálálhattam – sokszor teljesen tudattalanul is – a Teljességbe, de ez a teljesség a mai tudatom számára már (paradox módon) tudatosan érzékelhetetlen, mert közben megszűnt az az ártatlansága az elmémnek, ami a gyermeki létben természetes volt, és érintetlen. Ez az ártatlanság az, amivel az ember úgy tud mozdulni a létben, hogy a saját valóságának teljessége megkérdőjelezhetetlenül összekapcsolódik a Szeretettel, a Békével, a Boldogsággal és a ősi Bölcsesség teljességével, amikor látod, nem csak érzékeled színről színre az Istent, mert

EGY vagy vele, ÖN-MAGodban, saját lényegedben. Minden lélegzetedben, minden mozdulatodban az Isten mozdul meg, minden mosolyodban az Isten mosolyog arra a világra, ami őt már elfelejtette, vagy csak homályosan tükröződik vissza benne, addig a pillanatig, ameddig ismét meg nem tisztul az elme, ameddig ismét ártatlanná nem válik önmaga esszenciájának érzékelésére.

Az EGÉSZség – EGYség – Ártatlanság

Az utazás végén felragyogott bennem a felismerés, a lét egy ősi bölcsességének a fénye: „Legyetek olyanok, mint a gyermekek...”(Mt 18, 3) Önmagunk esszenciájának a teljessége, a gyermeki lét gondtalan, és gondolatlan minőségének a teljességében, EGÉSZségében élhető meg. Aki az EGÉSZségét keresi, utazzon hát bátran vissza a saját filmjében, mindaddig, ameddig meg nem tisztítja magát mindattól, ami elválasztja az elme, a testlélek-szellem ártatlanság-állapotának megtapasztalásától. A tudatosítása az emlékeknek az elmében az a folyamat, mely eljuttathat minket a velünk történtek megértéséhez. A megértés közelebb visz a megbocsátáshoz, a megbocsátás pedig a szeretet intelligenciájában az elengedéshez. Az ilyen módon a mentális mérgektől megtisztult lélektest EGÉSSZÉ válik újra a testtel, így az Emberi Lény ismét visszatál az EGYensúlyhoz, az EGÉSZségéhez. A testlélek-szellem EGYségé pedig készségessé válik újra, a gyermeki ártatlanság állapotában való LÉTEZÉSRE.

12. Monológ egy testvéremhez az EGYben

Néhány gondolat a jelenünk megdöntethetetlennek hitt valóságáról

A jelenlegi beteg világot a beteg emberi tudat teremti újra és újra a téves képzetekből merítve, és semmi más. Nincs itt semmilyen gonosz terv. A gonoszság valójában tudod mi? A mérhetetlen emberi butaság ami a valós tudás és a szeretet intelligenciájának hiánya. Mert TUDÁS és kozmikus ERKÖLCSENélkül pusztító lényekké válunk. A szeretetről azt hiszik az emberek, hogy az valami nyálas massa, amivel bekenhetjük azokat akiket szeretünk. A szeretet valójában intelligencia. Minél intelligensebb egy lény, annál többet tud az élet lényegéről, és annál jobban meg kell értenie, hogy ha másnak rosszat tesz, azt EGYben magával teszi meg. Ha valaki ilyen értelemben intelligens, akkor értelemszerűen nem lehet olyan korlátolt, hogy – egy példával élve – a jobb kezét folyamatosan, szeletenként, kőbaltával vagdosza fel. Ma még a SZERETET intelligenciája csak pislákol az emberi lényekben. A tudós nem tudó, a TUDÁSBól tudomány lett, az ERKÖLCSENélkül a

kus bölcsessége pedig aprópénzzé válva a relativitás tárgyává vált, mert nincs mögötte az ÉLET értéke. Kérdezhetnék mások, hogy mi is az élet értéke? Utazz vissza a gyermeki létbe, a teljességbe s ott megkapod a választ minderre. Az utat és a módot mindenkinek magának kell meglesnie. Ez a valóság mindenkiben ott van, a lét esszenciája.

A jelen kor látszólagos és valóságos káoszának az ANYAG szintjén nincs és nem is lehet feloldása. A káosz ugyanis nem anyagi szinten keletkezett, hanem SZELLEMI eredetű, tehát a megoldás is csak onnan érkezik. Amikor visszajutok a már említett gyermeki állapothoz tudod mit érzek? Azt, hogy minden rendben. MINDEN RENDBen történik a káosz látszatának ellenére. Olyankor azt érzem, az az abszurd, hogy akár egy percig is azon aggódjak, hogyan, miből lesz fa télire, vagy lesz-e munkám, megélhetésem. Mert nem megélni kell a TÚLéléshez, hanem az életet kell megélni az ITTLétben, hogy ÉLMényekkel gazdagodva meheünk TÚL, tovább innen. A gyermeki létbe visszajutva és az örök isteni lét állapotából tekintve minden létféltés abszurditásnak tűnik, de mikor milliárdok hitelesítik a valóságukkal ezt az abszurditást, akkor én vagyok maga az abszurdítás, saját testvéreim szemében. (vagy Buddha, Jézus vagy még sorolhatnám azokat, akik hasonlóan gondolkodtak s éltek)

Egy másik érdekes dolog amire ráeszméltem az, hogy káosz csak a RENDBEN létezhet. Ha ugyanis nem létezne a rend, nem lehetne mihez viszonyítani a káosz létét sem, mert a teremtést valójában a rend és nem a káosz tartja össze, bár egy adott síkján a létnek – ahol az alfája és az omegája a teljességnek az EGYben EGYetlen ponttá sűrűsödik be – mindkettő EGY. Magyarul a teremtés csak újabb információk által gazdagodhat, ezen újabb információk pedig tulajdonképpen azok a pontencialitásukból kibontakozó történetek, cselekmények, emberi sorsok, létfonalak, amelyek különféle történeteket szőnek bele ennek a hatalmas információömegnek a színes, élő köntösébe. A teremtésnek tulajdonképpen az az ÉRdeke, hogy gazdagodjon, az pedig pusztán a mi korlátoltságunk (vagy nem) ha a létnek ezen a síkján töltött időnk a félelmeink pórásaival a nyakunkban töltjük el, vagy játszunk, játszunk önfeledten. Sok mindent megérthetünk a lét esszenciájából, ha megtekintjük ki hogyan játszik. Játssz velem, s megmondom ki vagy! Ma valójában kevés az az ember, aki A Játékot a maga önfeledt öröméért, és nem a győzelem illúziójáért játssza. Két embertípus létezik alapvetően ebből a szempontból nézve: az egyik élvezi a megelékeket, a játékba feledkezik, de mindvégig tudatosan megélve azt, hogy a játék csak akkor játék, ha nem árt senkinek, hanem megőrzi a gyermeki ártatlanságát benne. A másik

tapos és törtet, úgy gondolja a játék esszenciája az, hogy csak egyetlen győztes lehet, s más mindenki vesztes. Letapossa a megélések szép virágait, ahhoz hogy a másik fölé kerekedhessen. Mindkét út végül is megélésekhez vezet, de mivel mindkettő más-más minőségű, ezért nincs átjárás a két típus között. Amíg az első megérti a másodikat, és csak mosolyog szeretettel, addig a másikat még a mosoly is felbosszantja, annyira véresen komolyan gondolja, hogy kizárólag csak a győzelem a fontos. Mert aki VERseng, tapos és csörtet, az nem JÁTSZIK. Az igazi játékban nincs verseny. Az igazi ÉK - ami nem csak üres csillogása a létnek - az a játÉK gyönyörében ízlelhető meg. (Ez az a pont testvérem, amikor már a hallgatóságom vagy az olvasók nagy része rég elküldött melegebb éghajlatokra, s azt mondja, mindez üres filozófia mely soha nem fog megvalósulni a Földön.) De ez a filozófia valójában az én létező valóságom. A valóságom minden mástól függetlenül LÉTEZIK bennem, és tulajdonképpen minek is kell bizonygatnom a létjogosultságát ennek a képnek bárkinek is? Talán azért, hogy a többség ne tartson ŐRÜLTnek, az a többség mely magában szintúgy különböző világokat éltet, de a megfelelés kényszerében egy olyan közös világot és működési törvényt hoz létre, éltet és alkalmaz a mindennapjaiban saját magára is, aminek ez a jelenlegi, szenvedéssel és zavarral teli közös fizikai léttér a következménye? Amitől aztán önmagának is menekülnie kell?

Valóság és örület

Kezdem lassan megérteni az örülteket. A legtöbbjük valójában semmilyen „betegséggel” sem küzd, csak eggyel: hogy a saját valóságát a többségtől függetlenül, megdönthetetlenül IGAZNAK éli meg. Mi kívülállók, akik pedig nem tudjuk érzékelni ezen testvéreink valóságát, érteni sem tudjuk azt. Hiányzik a megértés és az ismeretlennel szembeni ösztönös reakciónk a kirekesztés lesz. (Az indiánok nem véletlenül istenként tisztelték őket, ők még tudtak valamit, amit mi már nem)

Én azt gondolom, egy dologban nem köthet megalkuvást az ember. A saját szelleme szellem-világa ellen nem cselekedhet. Ha megteszi, meghasonul önMAGában. Ezt nevezem én kárhozatnak, önmagam kárhoztatása a meghasonulásra. Innentől kezdve pedig bukott angyalként, isteni teremtmő erőmmel önmagam poklát teremtem. A sok ilyen kis pokol pedig előbb-utóbb nagy pokollá áll össze. Pedig az egyéni mennyország megteremtéséhez és a MÁSok mennyországaival való EGYüttes létezéshez is ugyanannyi erő kell.

Nem vagyunk állatok. Az állatvilágból hozott példák az ember szociális, egzisztenciális és egyéb megnyilvánulásait általában az irányított közgon-

dolgodás egy vegytiszta materialista, szociál-darwinista világkép keretében vizsgálja és betonozza be. Megértem ezen törekvést, mely a jelenlegi hatalmi struktúrák és emberi tudati szint kivetüléseként tömegesen uralni igyekszik a lét fizikai síkját, és ezen keresztül a közös valóság illúzióját is. Mindez arra szolgál, hogy a kőbaltás mohószapiensz a fejlődést csak abban mérje le, hogy bunkóval vagy atomrakétával csapja-e a másik embertársát bele a földbe. Mert mi a különbség a tudós és a tudó között? A tudós rálel az atommag hasításának a tudományára és azonnal visszaél vele. A tudó tudja, hogy az atommag hasad, ezért nincs szüksége visszaélni vele. Inkább él vele. Az abszurditás Parnasszusa, Csimborasszója ez, mert a fejlődés tudati szinten jelenleg a tömegek számára csak annyit jelent, mint a tudós tudása, mely nélkülözi a lét nem anyagi természetű síkjainak értését. (félreértés ne essék, nem a tudomány ellen beszélek, pusztán annak jelenlegi, tömegek felé közzölt, irányított és eltorzított képének hatását próbáltam dióhéjban körbejárni). Mintha a lélek-szellem valósága nem is létezne. Mintha a világot nem a szellem, hanem az anyag teremtette volna meg, és teremti most is minden pillanatában tovább. Ezért írtam, hogy ameddig nem értjük a működés rendjét, addig csak a káosz valósulhat meg a rendben és nem az EGYensúly, a harmonikus fejlődés története. (Jézust is a mai kor embere csak egy szálnalmas idealistának képzei, vagy egy érthetetlen őrütnek, aki a keresztre feszíttette magát hogy „megváltson” minket. Pedig szerintem EGYedül egy ok miatt jutott a keresztfáig az élete, és nem másért mintsem azért az igazságáért, amit szellemi szinten képviselt, s amiért nem volt hajlandó meghasonulni önmagával, mert jól tudta, a test életét menteni a szellem „halála” árán az meghasonulás, és ez rosszabb a halálnál, mert az ember szelleme valójában nem pusztulhat el.)

Miért is hiszik el olyan sokan az emberek, hogy a földi lét szenvedés kell legyen? A kígyó ezen a ponton harap a saját farkába, mert ez az a hit ami arra készíteti őket, hogy meneküljenek a szenvedés elől. A szenvedés előli menekülésnek pedig ez a mai kor a terméke. Aki a szenvedés elől menekül, a dualitás világának törvényszerűségeiből következően önkéntelenül az ellenpólushoz szalad. A szenvedő az élvezetekbe próbálja feloldani fájaldalmát, feledtetni félelmét a lét szenvedéseitől. Elkezd vagyont halmozni, de sok esetben a spiritualitásban sem a saját utat, hanem a szenvedéstől való menekülést kutatja fel. Ígéreteket, messiásokat vár, akik majd „leveszik” róla az élet terhét és előgyártott megoldásokat kínálnak fel. Lassan és észrevétlenül átengedi az irányítást az élete valósága felett. A vélt vagy valós sikertelenségekért pedig – melyeket ennek következtében elszenved – bűnba-

világ(osság)ban soha nem ártnak egymásnak az emberek. ÉRZékelik, ÉRTIK, ÉLIK az ÉLET lényegét, a Szeretet Intelligenciájában léteznek és pompás kalandnak élik meg az életet amiben arra törekednek, hogy minél jobban megÉRThessék és megÉLhessék a teremtetést, ezáltal saját magukat. Itt senki nem nélkülöz, mindenki bőségben él, mert mindenki azzal van elfoglalva, hogy a másik ember javára, gyarapodására váljon, így egy végtelen gazdagodási spirálban élnek. Mindenki segíti a másikat, az aki tudásban bölcsességben már előrébb jár mindenét megosztja a többivel, hogy minden megélés és felismerés gyarapodhasson a KÖZ-ŐSben, és mivel minden ember érti a valódi gazda(g)ság lényegét, ezért őszinte alázattal és szeretettel képes befogadni az ilyen ajándékokat, majd továbbadni őket. A lét ezen a síkján a bőség uralkodik, mert a békesség boldogságot, és a boldogság bőséget teremt. Az emberek pedig a sokszínű különbözőségüket úgy őrzik, mint a legnagyobb értéket, mint a kozmosz sokszínűségét, mely olyan gyönyörű és élő mint a rét ezer fajú virágja. Mindenki tudja, a monokultúra az ami visszafejlődést jelent, mert az ezerszínű bőség ellen cselekedne az, aki a rét sokszínűségét egyetlen faj pusztító uralmára cserélné el. Ez a világ együttérző lényekből áll, akik szeretetteljes alázattal hajolnak le minden teremtményhez, mindazokhoz akik bármiben segítséget szenvednek, s igaz tudást adnak nekik, mellyel bőséget teremthetnek, nem hitvány alamizsnát segítynek, mellyel saját lelkiismeretüket vásárolják meg. ITT mindenki abszolút értéket képvisel, a maga tudati szintjének megfelelően. Az EGYlényegű tudata mindenkit EGY-más mellé rendel, de mégsem él bennük a hamis egyenlőség képze, (ahogy a nárcisz sem egyenlő a szőlővel, de mégis EGYlényegű az esszenciájuk, mely maga az ÉLET) hanem az egymás iránt megnyilvánuló kölcsönös, megértésből fakadó tisztelet. Az egyetemi tanár tiszteli és becsüli a cipésmestert és a cipésmester boldogan végzi a dolgát mert tudja a helyén van, és senki sem zsarnokoskodik fölötte, mert nem egy értéktelen csavar egy értéktelen és értelmetlennek vélt gépezetben, hanem EGYedi és megismételhetetlen, miként minden embertársa a környezetében. A diák tiszteli a tanítóját, mivel a tanítója azért tiszteletre méltó ember, mert valódi tudást oszt meg a diákjaival, univerzális kozmikus bölcsességeket melyek mind EGY-SZERűek, érthetőek és ÉLhetőek. Nem hinni kell bennük, hanem ÉLNI, megélni, megtapasztalni őket, mert igazságuk próbára tehető, valóságos, működő-KÉPes. Nincs több KÉP-mutatás, mert mindenki látja a KÉPet, melynek ő maga mint pótolhatatlan mozaik egyszerre a része, s egyszerre az EGÉSZ képnek a hordozó TELJESSÉGE. A családokban az Asszonyok királyNŐk és a Férfiak királyok, úgy mint a magyar népmesék-

ben, hol az a valódi király, ki gazdája, gazdagítója s nem zsarnoka a Földnek. A Szelídeké a Föld, és a Mennysorság a Földre szállt, hogy a Boldogok élhessenek ott. Nincsenek sem lelki sem egyéb szegények, csak szelíd szívűek kik nem egymás letaposásában hanem felemelésében lelik igaz örömeiket. A Férfi nem uralkodik a nőn többé, de a Nő sem a férfin, hanem együtt uralják a Teremtést a tudásban, szeretetben, örökké az EGYensúlyt keresve. Ez a világ pedig az Univerzum mintaosztálya lesz, hová tanulni járnak majd a Szeretet Intelligenciáját más teremtmények és lények, hogy láthassák miként vált EGGYé a Föld az Éggel, az Igaz a széPpel, s miként vált EGGYé a férfi a nővel hogy a gyermekekben (mint az Apa-Anya-Gyermek Szentháromságában) a bölcsesség és szeretet megsokszorozódva áradhasson tovább a teremtés nagy SZÍnfóniájában. (A Mester, pedig ebben a világban mosolyogva jár kel majd embertársai között, mint egy hétköznapi ember, mert nem fog egyetlen olyan lénnel sem találkozni, aki benne megváltót keresne, vagy csinálna belőle, mert mindenki rég tudja már, hogy maga kell felelősséget vállaljon minden tettéért, minden szaváért és minden gondolatáért melyekkel ezt a csodát teremtheti maga körül tovább.)

Testvérem, TEREMTS, alkoss azért jöttél a Földre! Én inkább „zárkózóm” be a fenti világ ANYAgban még láthatatlan s MÁSoknak valótlán valóságába, mintsem nyissam ki a kapukat magamban a káosz birodalmának valós valótlanságára. Mert valójában ez nem bezárkózás, hanem a megnyílás egy olyan ÉLŐ valóságra, melyet a szellem szintjén tapasztaltam meg. A teremtésnél kezdetben vala az IGE. Ez hát az én világom, és én erre mondok IGENt. ÚGY LEGYEN!

13. Mi a magyar?

Gondolatok a nemzetről a tudatosság fényében

Ahogy minden fajnak megvan a szerepe a teremtésben, és ez a szerep egyedi értéket képvisel, úgy minden nemzetnek is megvan a szerepe abban a sokszínűségben, melyet a bolygónkon tapasztalhatunk meg. Mindegyik egy-egy sajátos ÍZt, egy egy sajátos megélést, nézőpontot képvisel az EGYségben. A magyar az én megélésemben is egy lélekminőséget jelent, mely semmiképp nem MÁS nemzetek ellen határozható meg, hanem önmagában ugyanúgy érték, mint bármely más nemzet, mások mellett, akár egy szép virág a viruló réten.

A ma olyan divatos, hivatalos, polkorrekt-kozmopolita szemlélet azt sugallja, ugyan már hagyjuk a fenébe ezt a sokszínűséget, hisz mindenki EGY.

Igen. Valóban EGYlényegű minden Emberi Lény. Valóban előrébb való az EGYség tudata minden olyan dolognál, eszménél, dogmánál, vallásnál stb. ami megoszthat minket, illetve ami egymás ellen uszíthatja a hamis felsőbbrendűség érzetét táplálva és azt tudatosan kijátszva az embereket. Ugyanakkor azt gondolom, hogy magyarként megélni most a LÉT eme szakaszát, egy sajátos lehetőség. HA élni tudunk vele, akkor ez a lehetőség IS segíteni tud minket abban, hogy megértsük azt, hogy MIND-NYÁJán EGYek vagyunk, de mégsem jelenti azt, hogy közben fel kell adjuk ezt a színt, ezt az ÍZt, ezt a sajátos tapasztalást, amit nemzetnek hívunk. Mert a mezőn a margaréta is EGYlényegű a pipaccsal, mégis megférnek békében egymás mellett a réten, és EGYüttesen hozzák azt a gazdagságot létre, melynek neve: ÉLET.

A fajok erőszakos eltüntetését, összerosását, jellegtelen masszává gyúrását pontosan azok erőltetik a hamis kozmopolitizmus és polkorrektség cukormázás szólamai és a globalizáció leple alatt, akik képtelenek megérteni, elfogadni és tisztelni a teremtésben rejlő SOKSZÍNŰSÉGET. Miért kellene a margarétának pipaccsá lennie (vagy fordítva) ahhoz, hogy valódi harmóniában élhessen a teremtés sokszínűségével? Pont a sokszínűség veszne ezáltal el.

Az ember elsősorban szellemi lény. A szellem határtalan, végtelen, nemcsak kozmopolita hanem *teopolita**. Lakhelye a végtelen Isten. De amikor a földi létben választ magának lehetőséget a tapasztalatok általi gazdagodásra, akkor paradox módon pont ezt a „leszűkülést” használja arra, hogy kiteljesedjen. A kiteljesedés egy lehetőségévé így válhat akár egy kultúra, akár egy nemzet. Mert ez lehetőséget nyújthat egyszerre az „elszigetelődés” megtapasztalására is, (melyben ráeszmélhet arra, hogy ez mennyire eltávolítja őt például az EGYségtől, a valódi, KÖZ-ŐS, múlhatatlan értékektől stb.) s miután megtapasztalta az elszigeteltséget fog tudni ráeszmélni arra, hogy valójában nem ez a valódi természete az Emberi Lénynek. (* a teopolita szót én alkottam, a jelentése: Isten-polgár, Istenben lakó, akinek az Isten a lakhelye)

A dualitások játszótérén nem a dualitás tagadása, hanem az abban rejlő tapasztalás lehetősége az, ami újabb megélésekkel, tapasztalatokkal és ezekből fakadó igaz megértéssel gazdagíthat bennünket. Csak nem szabad elfelednünk közben, hogy mindez csak egy játék. Csak egy játék, amit úgy kell játszani, hogy mindenki nyerhessen benne. Az EGYnek az a jó, ha mindenki nyer. Minden tapasztalat egy újabb információ, mely a nagy mátrixban közössé, lehívhatóvá lesz. Így gazdagszik eme csodálatos játékban általunk, velünk és bennünk: az EGY. Tanuljunk meg hát végre úgy játszani eb-

ben a csodálatos játékban, hogy EGY-MÁSnak minél több örömet okozunk, s ne csak sérüléseket!

Azt gondolom, az emberi evolúció következő lépcsőjén állunk. A tudat békés forradalma zajlik éppen, van aki ezt észleli, van aki még nem. A nemzet kérdésével kapcsolatban az a véleményem, hogy mint minden az EGY-ben, úgy a nemzet is lehet egy lehetőség arra, hogy a segítségével valaki korlátokat húzzon az elméje, látása, érzékelése elé, DE lehet egy hatalmas lehetőség arra, hogy pontosan ezt a nézőpontot használja arra, hogy kitágítsa, elhagyja a korlátait és megnyíljon a tudata a valódi EGYségre, úgy, hogy közben a valódi Isteni Önazonossága bontakozik ki benne. Mely nem valami ellen, sokkal inkább mindent magába olvasztva nyer értelmet. Minden lehet minket szétválasztó, de minden lehet minket összekötő kapocs az EGYben. Csak rajtunk áll, hogy mit mire és hogyan használunk fel.

Hogyan is? A magam példájából kiindulva: az hogy magyarnak születtem egy olyan lehetőséget jelent az életemben, amit csak ezt a kultúrát magamba szívva, csak ezt a nyelvet beszélve tapasztalhattam meg. Pontosan ez a nyelv – számomra szakrális kód – a maga gazdagságával, sokszínűségével, addig rejtett képeivel, üzeneteivel segített engem és segít most is, hogy kibonthassam az EGYben rejlő sokszínűséget, hogy megízlelhessem más népek kultúráinak gyümölcseit, s hogy megélhessem, magyarnak lenni egy minőséget jelent a teremtésben. Ugyanúgy mint oroszoknak, kínainak, japánoknak, románoknak, szerbnek stb. születve tenni ezt. Semmivel sem értékeesebbet, de semmivel sem kevesebbet. Pont azért összehasonlíthatatlan, mert minden minőség EGYedi, és minden minőség pótolhatatlan, amiből kirajzódik az EGY sokszínűsége.

Hadd zárjam eme gondolatsort Tamási Áron egy gondolatával: „*Aki embernek hitvány, magyarnak alkalmatlan*”. Mi ennek számomra az üzenete? Hogy először is mindenki törekedjen arra, hogy TUDATOS, nagybetűs EMBER lehessen, mert akkor nem lesz senki kárára, ellenére az ő identitása, nemzete, hanem pontosan ellenkezőleg: a Teremtés gazdagodhat általa, vele és benne.

14. A látás és a valóság valódi természete

Bevezető

Kedves olvasó! Ha úgy döntesz, hogy elolvasod mindezt, csak egyetlen kérésem van: nyitott elmével tedd. Próbálj elengedni minden kapaszkodót, ami eddigi világgéped formálta. (Olvasás után bármit úgyis visszavehetsz)

Nem azért fontos ez, mert egy új képet szeretnék beléd ültetni, hanem azért mert úgy vélem csak a nyitott elme képes befogadni bármit, hogy abból ne szabályt, dogmát, tudományt vagy egy újabb elmebörtönt hozzon létre. Nem szándékom senkit sem meggyőzni semmiről, mivel úgy gondolom, mindenki csak a saját útját járva, a saját tapasztalatain és megélésen keresztül juthat a valódi felismerésekre, Látásra. Kétségtelen viszont, hogy a VilágEGY-temben létezik egy olyan REND, mely abszolút módon határoz mindent meg, mégis a legteljesebb értelemben rendelkezik azzal a rugalmassággal, hogy önvalóját, önnön lényegét az ÉLETet és annak valóságát vég nélküli gazdagságban jelenítse meg. Az alábbi írás nem tartalmaz tudományos magyarázatokat, alátámasztásokat, vagy vallási, eszmei támpontokat, de kétségtelen, hogy olvasattól függően lehetnek áthallások benne. A benne foglaltak ugyanakkor részben alátámaszthatóak tudományos, vallásos vagy egyéb felismerésekkel is, de semmiképpen sem azokból forrásoznak. EGY-bevághat viszont mások felismeréseivel, mivel határozott meggyőződésem, hogy az alábbiak pusztán olyan információk, melyek eddig is léteztek, én csak megidéztem őket.

Az intelligencia

Az ÉLET – intelligencia. Az az intelligencia (magyarul ÉRT-ELEM), mely által képesek vagyunk megérteni bármilyen élő lényegét, Önlényegünket. Ez az intelligencia képessé tesz minket, hogy megértsük EGYlényegűségünket. Ez a megértés csak a tudat korlátlan szabadságának megismerésében lehetséges. Ha képesek vagyunk önmagunk megértésére, akkor képesek leszünk egymás, az EGY-MÁSainak megértésére. A megértés felszabadít bennünket előítéleteinktől, és a belőle fakadó megosztottság állapotából. Amikor megszületik bennünk a szabadság, képesek vagyunk másokat is szabadon elfogadni, és nem a magunk képére formálni a róluk kialakított képet. Sarkalatos kérdés például annak tanulmányozása, hogy mi is az embertársainkról, valóságról, világról stb. bennünk kialakult kép, milyen tényezők járulnak hozzá annak kialakulásához, és egyáltalán mennyire lehetséges, hogy az általunk bárkiről vagy bármiről kialakított képünk tökéletesen fedhesse annak a létezőnek a lényegét, valóságát, teljességét, melyről leképeztük azt. Erre a kérdésre is választ találhatunk az alábbiakban.

Az érzékelés

Legelőször is tisztáznunk kell mit is jelent az érzékelés fogalma. Az érzékelés mindig egy közvetett folyamat, mely folyamatban a közvetítők azon érzékszerveink, melyeken keresztül ingerek érnek minket. Ezen ingerek összességét mint információt használjuk arra, hogy kialakítsuk azt a képet,

melyet hajlamosak vagyunk valóságnak nevezni. Mikor bármiről vagy bárkiről megpróbálunk ismeretet szerezni, akkor tudatában kell legyünk mindennek. A bennünk kialakult képet már saját érzékszerveink (elsődleges közvetítők) is teljes mértékben befolyásolják, ily módon még torzítottabb lehet a valóságról bármilyen olyan kép, melyet másokon (másodlagos közvetítők) keresztül kaphatunk róla. Az érzékelés ugyanis nem egyenlő a valódi látással, mivel a valódi látás ilyen összefüggésben azt jelentené, hogy a szemlélő és a szemlélt között nem létezhet semmilyen közvetítő közeg (például érzékszerv). Lehetséges-e a látás egyáltalán ilyen értelemben? Mit nevezhetünk valóságnak, és létezik-e egy olyan közvetlenül látható (és nem csak közvetetten érzékelhető) valóság, mely által minden létező lényege a maga teljességében, a maga abszolút valóságában ismerhető meg?

Látásnak a fentiekből következően azt nevezhetjük, amikor megszűnik a közvetítő közeg a szemlélő és a szemlélt között. Fontos mindenekelőtt tisztáznunk, hogy az így megszülető látás sem nem szubjektív, sem nem objektív. Mindkettőt magába olvasztó, ám ezen túllépő is egyben. A látás lényege ugyanis túl van azokon a relatív kategóriákon, melyet a szubjektív (alanyi énképen keresztüli érzékszervek által észlelt) vagy az úgynevezett objektív (egyfajta mások észleléseiből közös nevezőre emelt és elfogadott valóság) kategóriák minősége jelent.

A valóság

A valóság természetének a megértése, csakis a látás lényegének megértése által lehetséges. A szubjektív valóságot az egyén közvetett érzékelés során alakítja ki, az objektív valóság pedig elméletileg az egyéni megtapasztalásoktól, érzékeléstől függetlenül létező kellene legyen. Látni fogjuk, hogy valójában ilyen nem létezik, és mint fentebb írtam az úgynevezett objektív valóság valójában nem több, mint egy közös halmaz, konvenciók által megszabott formája az egyének tapasztalatainak, érzékeléseinek, mely egy olyan közös valóságot hoz létre, mely nem a látáson, hanem az érzékelésen alapul. Ezért lehetséges az, hogy világunkban valójában a valóság fogalma értelmezhetetlenné vált, mivel a valóság relatívvá válik ilyen módon az észlelés közvetett módja által az egyéneken. Ennek felismerése által tehát el kell jussunk a szubjektív és az objektív valóság fogalmi abszolutizálásának az elvetéséhez, ha a valóság természetét szeretnénk megismerni. Amit jelenleg a valóság természetéről a klasszikus megközelítésből tudhatunk, az leginkább az illúzió, magyarul érzékcsalódás fogalmával érthető meg. Nem lenne helyes azonban abba a tévedésbe esni, hogy ilyen értelemben az illúzió az nem is létezik. Az illúziót, azaz az objektív és a szubjektív valóságot

az emberi elme teremti meg. A *képesség* fogalma itt jön a képbe. Az emberi elme azt *képes* megteremteni vagy éltetni, amiről valamiféle *képpel* (információhalmaz) rendelkezik. Az elmében és a tudatban élő *kép* tesz minket *képessé* bárminek a megteremtésére. Ezt a képet vetítjük ki akár a hologramot a virtuális térbe, (létrehozva az illúziót) majd az érzékszervek segítségével közvetett módon jön létre ennek a képnek a mások általi érzékelése, észlelése. Az illúziót, tehát ha magyarrá fordítjuk és érzékszalódként közzelítjük meg, még pontosabb képet alkothatunk felőle.

Az érzékszalódás (Illúzió)

Az illúzió valójában egy olyan „valóság”, mely folyamatos teremtés által jön létre és az azt teremtő (egyén, elme, tudat) minősége az, ami annak tartalmát befolyásolja, meghatározza. Ilyen módon az illúzió éltetője, teremtője törekedhet valamiféle állandóságra, de abszolút értelemben véve az illúzió is a teremtője folyamatos változásának köszönhetően változásnak van kitéve. Ha a teremtő statikus lenne, akkor nem létezne semmiféle dinamika benne, mely a teremtésben esszenciális szerepet játszó erőhöz, mozgáshoz, cselekvéshez szükséges.

Most hogy láttuk az illúzió természetét, megérthetjük, hogy az a valóság, amit jelenlegi anyagi világunkban bármiféle közvetett észlelés útján tapasztalunk meg, tulajdonképpen mennyire *képfüggő*, magyarul *képlékeny*, mivel az illúziót teremtő és éltető kép számtalan formában élhet az illúziót teremtő egyének tudatában, elméjében. Itt válik szét tehát az a valóság, amit az illúzió teremt és amit közvetett érzékeléssel tapasztalunk meg, és az a valóság mely a közvetlen, érzékszervektől független látás által élhető meg. A kérdés: létezik-e az az abszolút valóság, – mely azért tökéletes – mivel nem az érzékszervek, érzékelés terméke, hanem a közvetlen látás eredménye?

A látás

Tisztázzuk akkor mi is az amit látás alatt értünk? Látás alatt nem a szemünk, vagy egyéb érzékszerveink által leképezett, és agyunk által létrehozott lenyomatát értem az illúzióknak, vagyis annak a valóságnak, melyet érzékszerveink által tapasztalhatunk meg, hanem azt a fajta látást, melyben a szemlélő tökéletesen egybeolvad a szemlélt tárggyal, ily módon mivel megszűnik a közvetítő közeg, képessé válik szemlélete tárgyának a valójának közvetlen látására, megtapasztalására, megélésére. Ilyen módon a szemlélőben nem egy KÉP-zet jön a szemléltről létre, nem egy lenyomat keletkezik annak VALÓjáról, hanem a látás folyamán a szemlélő EGGYÉ válik magával a szemlélten, azaz a KÉPPel. A szemlélt lényegével, lényével EGGYÉ válni pedig lényeglátást jelent.

Következtetések

A fentiekből tulajdonképpen MINDEN kibontható, a látás, a valóság és az igazság abszolútumát illetően. Ez pedig nem más, mint az EGY-LÉNYEgűség elve, mely mindennek az ŐS forrása így képe, mintája a teremtésben. Ez nem egy hit, ez nem egy vallás, ez nem egy tudomány és nem egy esz-me. Ez valójában egyik sem és mégis MIND-EGY. Ez az EGY bizonyossá-ga, kinyilatkoztatása, tudása és eszmélete, lényege, mely csak és kizárólag a közvetlen látás által tárulhat fel előttünk. Amikor a szemlélő EGGYÉ válik a szemlélttel, a teremtett a teremtővel, mert az idő és tér dimenzióját elhagy-va képes mindent LÁTNI a maga LÉNYEGÉBEN. Ekkor minden létező ké-pes látni bármit a maga teljességében, mert a LÁTÁS tulajdonképpen nem más, mint EGYesülés saját önvalónkkal, saját lényegünkkel. (egy példa: a mai tudomány közvetett érzékeléssel próbálja megválaszolni a valóság, az élet stb. nagy kérdéseit. Azért kell tehát folyamatosan felülbírálja saját mód-szereit, eredményeit, mert ezek nem mások, mint a tőlünk függetlennek vélt, de valójában tőlünk is függő, általunk létrehozott és éltetett valóságra adott válaszok, melyek nem a közvetlen látás, hanem a közvetett érzékelés töké-letlenségét tükrözik vissza. Ezért a tudományok által kialakított rendszerek, csak egy adott nézőpontból képesek a valóságot és annak természetét ma-gyarázni. Ez a nézőpont pedig mivel nélkülözi a közvetlen látást, így szük-ségszerűen nem tudja leképezni a teljességet. Soha nem fog végső választ kapni a kérdéseire, mert ebből a perspektívából nézve, a kérdések elve hely-telenek. Ezért a tudós nem tudó, a tudomány pedig nem tudás ilyen értele-mben, mert az örök változót, merev szabályok közé zárva akarja megérteni. Tudáshoz csak a látás vezethet. A teljességhez, vagyis annak a felismerésé-hez, hogy létezik egy olyan állapota minden valónak, létezőnek mely állapot csak a közvetlen látás által megvilágosodva juthatunk el.)

MINDEN EGY. Minden annyira EGYszerű vagy bonyolult, amilyenéné azt tesszük EGYedül vagy közŐSen. A valóság, – ilyen módon az abszolút IGAZSÁG lényege is – csak a látás közvetlenségében tárulhat előttünk fel. Mikor képessé válunk a lényeg közvetlen látására, élésére – mely túl van az érzékszalódás (illúzió) által éltetett, közvetlen benyomás, érzékelés és észle-lés által teremtett valóságon – akkor tükör nélkül, korlátok nélkül láthatjuk meg a MINDENSÉGET.

Az alábbiak alapján a teremtést a következőképpen látom: az EGY (EGY = a Forrás, Első Mozdulatlan Mozgató, ŐS-TEN, Teremtő, Ősrobba-nás nevezd bárminek mert MIND-EGY) szétoosztotta önmagát a Világmin-denségbn. Így minden létezőnek a lényegét képezi. A teremtés a teremtet-

tekben folytatódik tovább, vagyis abban a szüntelen mozgásban, melynek neve ÉLET. A létben megnyilvánuló élet lényege tehát a teremtés kibontása, annak a végtelen sok potencialitásnak a megvalósulása, melyet ez az ŐSTUDAT magában hordoz. Az EGY ugyanis értelmezhetetlen a maga teljességében minden olyan szemlélettel, mely tagadja a TUDATOSSÁGOT, mint kezdetnélküli-kezdetből fogva létező lényeket.

Csak a látás az, amivel a Forrás lényegét, így önmagunk lényegét megérthetjük, megtapasztalhatjuk és tudatosan megélhetjük benne. Az EGY ugyanis magában foglalja a Teljességet, vagyis az összes olyan lehetőséget mely megvalósulhat, a tudást mely teljes és hibátlan, és minden történést, cselekedetet ami valaha megvalósulhat vagy megvalósult* különböző formákban, mint például az anyag minőségében testet öltve. (*Az idő fogalma a MOSTban megtapasztalható teljességben nyer értelmet, ami az emberi észlelés által a múlt-jelen-jövő linearitása által jegyzett fogalom) Az EGY egyszerre statikus és egyszerre dinamikus. Mozdulatlan a maga teljességében, és örökké változó a megnyilvánulása folyamán, vagyis az ÉLET lényegében. Az evolúció ilyen módon nem jelent mást, mint a létpontencialítások megvalósulását az Életben. A történést, a mozgást, a teremtest és a teremtődést EGYben. Az ember ebben az összefüggésben pedig akarva-akaratlanul társteremtője a Forrásnak. A tudatunk az EGYetlen határ, ami attól függően, hogy mennyire képes megnyílni önvalója látására, képes szűkülni vagy tágulni ilyen értelemben, vagyis tudatosan vagy tudatlanul résztvenni a teremtésben. A valóság általunk, velünk és bennünk teremtdik meg. A Forrás bennünk teremtdik tovább újra és újra minden történésben. Mi vagyunk az ŐS-TEN (Ten = Teljesség) élő álma, melyet mi álmodunk tovább, akár tudjuk ezt akár nem. Amikor az Emberi Lény képessé válik mindennek a LÁTÁSára, akkor rádöbben, hogy EGYlényegűségénél fogva minden létezővel EGY a VilágEGYetemben.

A Látás = EGYszerűség

15. A jó és a rossz csapdája

A jó és a rossz egy dualista megközelítés, egy gondolati modell, gondolkozási séma a világ értelmezésére. Miért az emberi lét legnagyobb csapdája ez, és hogyan tartja fogva évezredek óta az Emberi Lényt saját elmebörtönnének rácsaként és biztos öreként a jó és a rossz, mint a lét értelmezési modellje? Létezik-e valójában a jó és a rossz, vagy mindez nem több mint az emberi elme téves törekvése a lét értelmezésére?

A polaritás fogalma

Ha a jó és a rossz csapdájából ki szeretne törni az emberi elme, szükséges megértenie a polaritás fogalmát, továbbá azt, hogy a polaritás fogalma nem egyenlő a dualizmus fogalmával. A polaritás fogalmát több megközelítésből, többféleképpen meg lehet határozni. Jelen esetben egy holisztikus, egységesítő definíciót alkalmaznék, melyből kibontható bármilyen részegység értelmezése, de nem szükségszerű azok részletekbe menő tárgyalása.

Kiindulási pontként az EGYség elvét alkalmazom. Ennek értelmében minden létező léte visszavezethető EGY közŐS Forrásba (Nullpont). A NULLpont a Forrás magában hordozza az EGYt, vagyis a SEMMI tartalmazza MINDENSÉGET, az EGY ugyanis esetünkben azt a közös LÉNYEGET jelenti, mely minden létező esszenciája és összessége. A Forrás EGYszerre képes önmagába foglalni a létet megnyilvánulatlan és megnyilvánult formájában. A lét megnyilvánulatlan formája az a Teljesség, melyben megtalálható minden ami ebből kibontakozhat vagy az idő síkján értelmezve már kibontakozott, ugyanakkor a teljesség bár magában foglalja a tér és az idő fogalmát, önmaga ezen fogalmak segítségével értelmezhetetlen, mert „felette” áll ezeknek. A lét megnyilvánult formája (alánya) az ÉLET*, mely egy folyamatos, dinamikus cselekvést (ige) jelent. Az Emberi Lény a Létet a földi Életben a tér-idő kontinuumában, síkjában tapasztalja meg, vagyis megnyilvánult formában. A lét megnyilvánult formáját nevezhetjük Teremtésnek, mely egyszerre jelzi magát a teremtés aktusát és folyamatát, és az ilyen módon létrejövő és folyamatosan változó művet. (*A magyar nyelvben az ÉLET szó egyszerre főnév és egyszerre ige, „az élet életi magát az élet alanyaiban”. Példa: Kér – Kéret, Él – Élet, az ÉLET ilyen értelemben tehát műveltető ige is egyben)

A lét megnyilvánult formája az Élet. Mivel az élet egy folyamatos, dinamikus, cselekvés és történés, ezért ennek a mozgásnak az állandó LÉTREJÖVÉSéhez ERŐRE (energia) van szükség. Az erő, az energia pedig a POLARITÁS pólusai által keletkezik. Itt lép a megnyilvánulatlan TELJESSÉG az EGYségből a KETTŐségbe, vagyis a két pólus által generált, születő ÉLET-ERŐ, ENERGIA világába. Egyszerű példa ennek a szemléltetésére az akkumulátor működési elve. Az akkumulátor két pólussal rendelkezik: negatív *- és pozitív ** pólusokkal. Ezek önmagukban megnyilvánulatlan de már differenciált pólusai az energiának, az erőnek. Mikor jöhet létre energia? Csakis akkor, ha a két pólust zárjuk, újraegyesítjük egy ÁRAMKÖRben. Ekkor létrejön az ERŐ. Az így létrejövő erő, energia önmagában teljesen semleges. Irányultságától függően különböző hatással bír a meg-

nyilvánult létben, az ÉLETben. Ami ennek az erőnek irányultságot adhat az a TUDAT. A TUDAT a lét megnyilvánulatlan és megnyilvánult formájában EGYaránt jelenlévő, mindent magában foglaló legfelsőbb, legősibb rendező, mozgató, irányító elv. Ezt az elvet sokféle módon nevezhetjük meg, (Teremtő, Első Mozdulatlan Mozgató, Forrás, Ősrobbanás stb.) de szándékosan nem adnék neki nevet, mivel ez az ŐS-TUDAT (mely teljesen egylényegű a Forrással) valójában meghatározhatatlan, olyan sokféle módon képes megnyilvánulni a LÉTből az ÉLETbe lépve.

A jó és a rossz fogalma a polaritás tükrében

Ahhoz, hogy megérthessük, hogy a LÉT valódi megnyilvánulatlan (teljesség) és megnyilvánult (élet) lényege mennyire értelmezhetetlen a jó és a rossz tükrében, szükséges tisztáznunk, hogy mi is a jó és a rossz gondolati modellje és miként telepedik rá, mintegy egybemosva magát a polaritás fogalmával, aminek következtében végzetes csapdáját hozza létre az emberi gondolkodásnak.

Az emberi elme hajlamos az őt körülvevő világot a dualista gondolkodás ellentétpárjaiban értelmezni. Jó és rossz, fehér és fekete, hideg és meleg. A végtelenségig sorolhatnánk őket. De már itt is tettenérhető az az aporia, melyet a jó és a rossz gondolkodási modellje okoz, akár a dualizmus keretében is. Ugyanis a dualista modell önmagában egyáltalán nem egy elvetendő út az élet polaritásának megértéséhez, de csak akkor, ha nem mossuk egybe az így kialakult ellentétpárokat a jó és a rossz gondolkodási modelljével. A dualista gondolkodás ugyanis szükségszerű következménye az EGYség megnyilvánulatlan állapotából a KETTŐség megnyilvánult állapotába belépett LÉT ÉLETértelmezésének. A dualizmus helyes használatával pusztán az ÉLETben megnyilvánult LÉTENERGIÁK pólusait térképezhetjük fel, nem mondván semmiféle ítéletet azok felett. Miért neveznék ugyanis a hideget eleve jónak vagy rossznak, mint a meleg ellentétpárjaként? Azzal hogy ellentétpárokat állítunk fel észre kell vennünk, hogy ezeket nem szabad a jó és a rossz gondolati modelljével egybemosnunk. A hideg ugyanis akár a meleg eredendően nem jó vagy rossz, pusztán egy megnyilvánulási formája a megnyilvánult létben működő ERŐknek. Valójában az akkumulátor analógiájára visszatérve, nevezhetjük-e az akkumulátor negatív pólusát rossznak, és a pozitív pólusát jónak? Talán a legkönnyebben így láthatjuk be, hogy a jó és a rossz gondolati modellje a lét szempontjából mennyire használhatatlan és értelmezhetetlen. A megvalósult létben ugyanis az ERŐ, Energia létrejöttéhez mind a „negatív”, mind a „pozitív” pólusra szükség van. Miért fordított akkor mégis össze mind a polaritás mind a dualitás fogalmával a jó

és a rossz gondolati modellje, és miként vált végzetes útvesztőjévé az emberiségnek különböző eszmék, hitek, vallások, vagy etikák rendszerében?

A dualizmus és az eszmék, hitek, vallások, etika

Ami jó Péternek nem biztos hogy jó Pálnak. Ez a hétköznapi mondás mély tartalmat hordoz, a jó és rossz emberi gondolkodásmodelljében különféle módon abszolutizált törekvéseink szemléltetésére. Amikor az Életet ugyanis csak és kizárólag az EGY-MÁS-tól való elkülönültségünk állapotában, a szubjektumunkon, személyiségünkön és a hozzá tapadó érdekeinken keresztül közelítjük meg, akkor kerül a képbe a jó és a rossz fogalma, valamint az ezekhez kapcsolódó és általuk létrehozható általánosítás igénye. A lét szempontjából ugyanis - mint fentebb láthattuk - nem létezik a jó és a rossz fogalma. A természetben egy lény fizikai pusztulását ugyanis hajlamosak vagyunk többnyire valamiféle szükségszerű rossznak (de adott esetben akár jónak is) bélyegezni, ha azt személyes megítélés, azaz érzelmek által közelítjük meg. (például ha a „jó ügyért” harcolók megölik a „rossz ügyért” harcolókat, kérdés létezik-e jó és rossz ügy, kinek a szempontjából, vagy csak az ügy maga?) Ez nem másnak mint az Életet a LÉTtől leszakadva értelmező Emberi Elmének a téves következtetése. Korunk materialista eszméje ugyanis csak és kizárólag az anyag szintjén érzékeli az életet, ezért képtelen differenciálni, vagyis az Életet a LÉT megnyilvánulásaként, annak periódusaként, szakaszaként, síkjaként értelmezni.

A fizikai világban ugyanis mindennek aminek kezdete van szükségszerűen véget is kell érnie. Ez érvényes az ÉLET, vagyis a megnyilvánult lét periódusaira. (De ez a „végpont” is csak egy szemléletmód eredménye, mert például egy fa pusztulása egy erdőben, és az abból keletkező humusz ugyanakkor egy újabb élet kezdete, pontosabban az ÉLET folytatása) Ugyanakkor a LÉT Teljességéből szemlélve, az ÉLET pusztán a megnyilvánulása, a része a LÉTNEK, vagyis az idő és a tér fizikai korlátain túl is létező Forrásnak, az EGYnek. Az ŐS-TUDAT az, amely mindezt összeköti egy hatalmas Intelligenciában, ahol valójában minden egy magasabb szinten, a ŐS-TUDAT szintjén nyer értelmet. A ŐS-TUDAT ugyanis magában foglal mindent, ami a megnyilvánulatlan és a megnyilvánult formájában megtalálható a LÉTnek, ilyen értelemben minden történés, információ „tárolódik” benne, és ezáltal gazdagodik, ezáltal teremődik tovább a LÉTben. Ezek az információk az ŐS-TUDAT számára pedig mindig, folyamatosan léteznek, elérhetőek, és soha sem semmisülnek meg. A fizikai sík önmagában tehát nem képes számunkra teljességében visszaadni (érzékelésünk korlátai miatt), pusztán tükrözni a LÉT teljességét, de ha figyelmesen beletekintünk

ebbe a tükörbe akkor megláthatjuk benne a valódi képet.

Az emberi társadalmakban a jó és a rossz definíciója eszmékben, bölcselésekben, hitekben, vallásokban és etikákban öltött testet. Van-e ezekben olyan örök tartalom, mely az Élet valódi megértéséhez közelebb vezethet minket, vagy csak egy hatalmi, uralmi törekvés eredménye ez a gondolkozási minta, mely a LÉT és az ÉLET lényegének megnevezéséből fakad és mellyel magát az ÉLETet erőszakoljuk meg, ha következetesen alkalmazzuk? Szükségszerűen alakul ki az Emberi Lényekben a jó és a rossz tudása vagy kondicionálás következménye?

Mindnyájan a Teljesség EGYség állapotából kilépve érkezünk ide a KETTŐSség játszótérre: a Földre. Erre az állapotunkra még intenzíven emlékszünk gyermekkorunkban, sőt egy jó ideig még ebben az állapotban is élünk. A konfliktus - a mi teljességből hozott világunk és a dualítások világa között - akkor kezdődik el, amikor a nevelés, kondicionálás által egy bizonyos kultúrába, hagyományba, vallásba, eszmébe, etikába kezdenek „beletörni” minket. Ez a kondicionálás lehetetlen lenne, ha a fent említett kategóriák nem tartalmoznák a jó és a rossz gondolati sémáját. Társadalmi szinten írott és íratlan törvények írják elő, melyek a jó és rossz, helyes és helytelen cselekedetek. A vallások szintjén a jó és a rossz többnyire mint harc jelenik meg, melyben kötelező részt vennünk, és amely elkerülhetetlen. A társadalomformáló eszmék mind arról szólnak, hogy egy jövőképet idealizálnak, mely valamiféle jó és helyes út lehet a társadalom, vagy az azt alkotó egyed részére, és ezzel szemben állnak mindazon eszmék vagy ideálok melyek akadályozzák annak megvalósulását, tehát létük nem kívánatos, sőt egyenesen rossz az eszme szempontjából. (Például kommunizmus-kapitalizmus ellentétpáros, mindegyik azt állítja magáról hogy ő a jó eszme, a másik pedig a rossz eszme. Valójában nem jó vagy rossz egyik sem, pusztán egy eszme, mely az ÉLET lényegét hagyja figyelmen kívül ezért pusztító vagy működésképtelen) Az etikák is valamiféle szempont alapján határozzák meg, mi a jó és a rossz, a helyes és a helytelen egy adott közösségen belüli viselkedésben, helyzetekben. Valójában ezek is teljesen relatív módon, kisajátítva értelmezik a jó és a rossz fogalmát, egy adott minta érdekét egy másik minta érdeke felé helyezve.

Létezik-e abszolút értelemben vett jó és rossz?

A polaritások világában a fentiek alapján kijelenthetjük: nem létezik a jó és a rossz abszolút értelemben. Teljesen relatív fogalmak ezek, melyek távol visznek minket a LÉT, az ÉLET fogalmának és minőségének megértésétől. A teremtésben minden az ŐS-TUDAT részét képezi. Minden tudatos Embe-

ri Lény amely rendelkezik teremtő erővel, energiával a maga tudatossági szintjének megfelelően képes Létrehozni vagy Rombolni a Teremtés nagy művében. Paradoxonnak tűnhet, hogy a Teremtés művének pont olyan szűkségszerűen része a pusztítás, a pusztulás is, és hogy az ilyen módon létrejött információ, tapasztalat is a Teremtés művét gazdagítja. Az ember a Földi létben is harmóniára, zavartalanságra, állandóságra vágyik. Az élet viszont állandó változás, melynek részeseként állandó konfliktus jön létre az ember által idealizált létállapot és a valóság között. Ennek eredménye az, hogy jó-nak mondjuk azokat a dolgokat, melyek személyi vonatkozásban önző módon szolgálhatnak minket a mi elképzeléseink szerint, és rossznak mondjuk azokat melyek ellenszegülnek ezzel. Pedig a valóság az, hogy nincsenek jó vagy rossz dolgok az élet nagy folyamában, csak OK és OKOZAT, olyan impulzusok melyek állandó és folyamatos változásra, megismerésre és fejlődésre ösztönöznek minket. Hajlamosak vagyunk jónak nevezni azon törekvéseinket, melyek során az ÉLET lényegét, a folyamatos, állandó változást és dinamizmust akarjuk kimerevíteni, vagy bezárni eszmék, hitek, vallások, etikák, dogmák ketrecébe, és hajlamosak vagyunk rossznak bélyegezni minden olyat, ami szembeszegül ezzel, és az ÉLET folyását, dinamizmusát, állandó változását és ennek megértése által történő folyamatos fejlődésünket, tapasztalásunkat, megéléseinket helyezi előtérbe.

Valójában a polarítások világában két útja létezik a létnek: az egyik folyamatosan harcol önmagával, az Élet lényegének megmerevítésére törekszik és a Halál Kultúráit, társadalmait, eszméit, hiteit, vallásait stb. hozza létre, a másik pedig megérti és elfogadja önmagát, és eggyé válva ezáltal az élet lényegével felhasználja az abban rejlő erőket hogy azokkal összhangban, harmóniában az Élet Kultúráit hozza létre. Mindkét út a Teremtés része, és mindenki eldöntheti melyikben vesz részt földi életében. A lét és annak részeként az ÉLET tehát nem a jó és a rossz kérdése. A Világmindenséget mozgó REND lehetőséget nyújt számunkra mindkét út megtapasztalására. Ez a valódi SZABADSÁG, mely csak a határtalan SZERETET Intelligenciájában tapasztalható meg.

A Teremtés elpusztíthatatlan, minden látszat ellenére. Az ŐS-TUDAT legnagyobb ajándéka pedig az a LÉT, melynek részeként most itt a földi Életben az anyag valóságában megtapasztalhatjuk, hogy mit is jelent, a valódi SZERETET a TEREMTŐ ŐS-TUDAT szempontjából: ÖNZETLENÜL szétosztani önMAGam minden teremtményben, és LÉTEZNI, éltetni MIN-DENT és MINDENKIT a teljes SZABADSÁG, SZABAD AKARAT és SZERETET ŐS-TUDATában. Megélvén így a végtelen számú és formájú

megtapasztalását a LÉTnek, annak tudatában, hogy történjen bármi, minden csak a Teremtés gazdagodására történhet, a Teremtés Rendjében.

A jó és a rossz az Emberi Lény szempontjából

Az ŐS-TUDATNAK, az EGYnek, megnyilvánult formájában a Teremtő Erőnek két megnyilvánulási minősége, eredője van: az iSTeNi (teremtő, létrehozó) és a SÁTÁNi (romboló, pusztító, hiányt teremtő) mely két minőség nem jót, vagy rosszat hanem két IRÁNYULTSÁGOT jelent. Ez a két MINŐSÉG jelen van minden Emberi Lényben is, és olyan mértékben képes megnyilvánulni, amennyire tudatunkban teret engedünk neki. Az Emberi TUDAT a földi létben amennyire képes megnyitni ennek a megértése, úgy képes uralni a Teremtésben rejlő „jó és rossz” tudását. Csak valódi, Isten-Emberi, teremtő tudatunkra ráébredve válhatunk tudatossá minden gondolatunkban, szavunkban és cselekedetünkben, és vállalhatunk felelősséget a Teremtés nagy művében. Mindez pedig csak az EGYségünk, közŐS Forrásunk Tudatában, élésében és megélésében lehetséges.

16. Anyag és Szellem

Amikor megtapasztaljuk és megéljük, hogy az Anyag és a Szellem valójában EGY, – nem egymás ellensége sem egymás ellentéte, pusztán az ŐS-Tudat megnyilvánulásának formái – akkor megértjük, legyünk a Lét bármelyik síkján is: mindig, mindenütt ITThon vagyunk, MAGunkban, bennünk.

17. A szeretet metafizikája

„Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel!” – magyar közmondás

Miért nincs jelenlegi közös világunkban béke, boldogság, bőség, bölcsesség? Pedig a legtöbben ezekre a minőségekre vágyunk egész földi életünkben. Miért érthetetlen ősi közmondásunk és miért gondoljuk megvalósíthatatlannak a Szeretet Metafizikáját, melyet Jézus pontosan, EGYszerűen fogalmazott meg, és gondolatai bár máig élnek, de könnyen kapják meg részünkről az „elérhetetlen, idealisztikus, ködös, önpusztító, öngyilkos, megvalósíthatatlan stb.” jelezőket?

„Szeresd felebarátodat mint MAGadat” – mondta Jézus. Miért is érthetetlen és megvalósíthatatlan ez? Miért temetődik lassan el a kereszténység-

gel együtt – látszólag – a Szeretet Metafizikájának örök törvénye?

Mert nem értjük meg a Szeretet Metafizikájának belső működését. Mikor az Egónk a saját isteni ÉNünkre rátelepedik, akkor hasonlatossá válunk ahhoz a lovashoz, kit a ló irányít, és ő mondja meg neki mikor, merre menjen. Az „Egót, Személyiséget” (a lovat) nem legyőzni, hanem megérteni és uralni kell. Ekkor az EGY-ÉNiségünk (a lovas) eljuthat valódi céljához, MAGához, az Isteni Esszenciához, a Teremtő Tövéhez. Ezzel máris közelebb kerültünk egy lépéssel a Szeretettörvény megértéséhez.

„Ha nincs egyensúly, nincs semmi, csak pusztulás. Ha megdobnak kővel, akkora kővel kell visszadobni, hogy senkinek ne legyen kedve folytatni a dobálózást. Azt kell megérteni, neked is, meg másoknak is, akik a szeretet felsőbbbségét hirdetik, hogy nem az a teteje. Az egyensúly a teteje, az a legfelsőbb irányító.” (M.)

A fenti idézet, egy termékeny eszmecsere alkalmával született gondolat-sor része, mely nagyban hozzájárult, hogy az alábbi gondolatok írott formát ölthessenek. Hála és köszönet érte ezért az írójának. Valóban, egy nagy bölcsességet fogalmazott meg benne, miszerint az EGYensúly az egész Világ-EGYetem működésének az alapja. Ezt tovább göngyölítve megpróbálok elmagyarázni az alábbiakban, hogy viszont miért nem kell még nagyobb követ visszadobnunk, és mi is a Szeretettörvény lényege. Miért nem csak egy illúzió, egy használhatatlan, megvalósíthatatlan valami, hanem a Világ-EGYetem működő, EGYetemes alaptörvénye? Azért, mert megértése és alkalmazása által minden harmonikusan gazdagodhat és nem szegényedhet. A Szeretettörvény a Béke, a Boldogság, a Bőség és a Bölcsesség törvénye. Minden magasan fejlett, EGYségtudatú kultúra és civilizáció alapelve is egyben. Miért és hogyan lehetséges ez? A sok kérdésre íme az EGYszerű felelet. Gondolkodjunk „csak” a matematika és a fizika nyelvével.

A szeretet matematikája és fizikája

$1 + 1 = 2$ (néha 3, vagy több is lehet mikor a képletbe belép az Élet) Ez a Teremtés, a Szeretet, a Bőség képlete. Kitágulás.

$-1 + -1 = -2$ Ez a gyűlölet képlete, vagyis ha két „negatív” eredőjű energia találkozik, azoknak a közös eredője csak negatív lehet. Összehúzóadás. Ez a két kő esete, vagyis ha a negatív eredőjű energiára (gyűlölet, harag, bosszú, erőszak stb.) azonos energiával válaszolok, a másik felet fizikailag akár meg is semmisíthetem, de azt az energiát amit képvisel csak megketőzni fogom. Mivel a fizikai állapot megszűnésével ez a tudati, mentális energia nem vész el. Ehhez azt kell megértenünk, hogy az Emberi Lény nem csak az ami a fizikai szinten észlelhető. A test, lélek és szellem hármas-

sága SZÉTVÁLASZTHATATLAN Egység, így a mentális energiák, a „sűrű-anyag” fizikai szintjén NEM SEMMISÍTHETŐEK MEG. De mentális, tudati szinten viszont semlegesíthetők, kiEGYenlíthetők! Hogyan? Alább szemléltetem:

$$-1 + 1 = 0$$

Gyűlölet + Szeretet = Békesség, EGYensúly!

A világnak nem csak matematikája és fizikája van, hanem metafizikája

Ezt azt jelenti, hogy ha „kenyeret” dobunk vissza a „kő” helyett, akkor azt adjuk a másinak ami hiányzik neki, ami miatt létrejön benne a szeretet-hiány. A gyűlölet forrása a FÉL-ELEM. A félelem a szeretet hiányából születik mindenkinben. A szeretet hiányának állapotában az emberi Tudat reménytelen rabságba kerül. Ez az ördögi kör viszont csak akkor oldható fel, ha sikerül újra az EGYensúly, az EGYség, vagyis a Szeretet-Teljesség állapotába jutnia a léleknek, a tudatnak. Ez sikerülhet „önerőből” is, de ha segíteni akarunk valakinek, akkor az egyetlen módja ennek az, ha erőszakra nem erőszakkal felelünk, hanem SZERETETTEL. Mert még több erőszak csak még több erőszakot teremt.

Azt szükséges megértenünk mindnyájunknak, hogy „A Játék” nem csak fizikai szinten zajlik, ahol azt gondoljuk, hogy „elpusztíthatjuk” a másik játékost, és akkor a probléma meg van oldva. Van egy rossz hírem: NEM pusztíthatunk senkit sem el, legfeljebb „kiiktathatjuk” az anyag síkján. Van egy jó hírem is: Mi is halhatatlanok vagyunk. Mivel mindenki halhatatlan, ezért a tettei következményével szembesülni fog folyamatosan, bármilyen létsíkon is legyen. Pontosan azért, mert az EGYensúly törvénye, az OK-OKOZAT (karma) ezt követeli meg. Ez a törvény hatalmasabb a mi elképzeléseinknél, mely alapján azt gondoljuk, hogy a természet egyensúlya arról szól, hogy minden pusztán fizikai szinten rendeződik le, ahol az anyag az oka mindennek, és nem az okozata, a tükre mindannak ami a lélek, szellem szintjén történik.

Semmi sem keletkezik primér módon fizikai szinten, így nem is oldódik fel, vagy oldható azon a szinten meg. Minden a SZELLEM, a Lélek szintjén születik, és az anyagi létben megnyilvánuló folyamatok, csak végeredményei, tükröződései ennek. Az anyag („a besűrűsödött, megtestesült szellem”) soha nem oka a szellemnek, hanem tükörképe, megnyilvánulási formája annak. Ez azt is jelenti ugyanakkor, hogy az anyagi világ és a szellemi világ tökéletes egyensúlyban, egységben működik ilyen értelemben. Ezért ameddig fordítottak az elképzeléseink a világ Rendjével, működésével kapcsolatban, nem érthetjük meg Jézus Szeretet-törvényét sem, és mivel nem érthet-

jük meg, alkalmazhatatlannak véljük a valóságban. Üres szólam marad, egy idea, hagymázás bolondoknak tartjuk azokat is, akik ennek a működéséről már a „gyakorlatban” is meggyőződtek.

„Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel”. Amikor egy valóban békés, belső megértésből forrászó, teremtő tudati szinten működő világot akarunk építeni, akkor ez a törvény megkerülhetetlen. Ameddig az emberi tudat nem fogja fel ennek az üzenetét, addig lényegében mindig ugyanolyan társadalmakat fog újra és újra létrehozni, mert ezen társadalmakban a látszólagos béke, mindig a másik, a meg nem értett fél fizikai megsemmisítése által fog létrejönni. Csak a forma és nem a belső tartalom különbözhet. Amikor felfogjuk, hogy a játékosok ebben a játékban nem megsemmisíthetőek, akkor felfogjuk azt is, hogy az általuk éltetett – számunkra negatív eredőjű – energiák hogyan „szelidíthetőek” meg, miként egyenlíthetőek ki. Csak, és kizárólag SZERETETTEL.

A megélés és a megértés az EGYségben az, amin keresztül érthetővé, és eleven valósággá válhatnak Jézus szavai, melyek az írásokban őrződtek meg, s amely valójában nem más, mint kozmikus iránytű a Békesség, Boldogság, Bőség, Bölcsesség teremtő minőségének megtalálásához, megértéséhez, tudatosításához:

„Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik titeket háborgatnak. Aki egyik orcádat megüti, fordítsd néki a másikat is; és attól, aki felső ruhádat elveszi, ne vond meg alsó ruhádat se. Mindennek pedig, aki tőled kér, adj; és attól, aki elveszi a tiédet, ne kérd vissza. És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjetek azokkal.

Mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. És ha csak azokkal tesztek jól, aki veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik. És ha csak azoknak adtok kölcsönt, akiktől reménylitek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza. Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama Magasságos Istennek fiai lesztek: mert Ő jóltevő a háládatlanokkal és gonoszokkal.

Legyetek azért irgalmasok, amint a ti Atyátok is irgalmas.” (Lukács 6,27-36)

18. Az ŐS-Tudat

Ahol a Semmi nincs, a Minden van, és ahol a Semmi van és a Minden nincs
Túl a kettes számrendszerben gondolkodó, absztrakciót végző emberi elme
határain

Ott van az abszolút SZABADSÁG és a SZERETET.

A Szabadság és a Szeretet magában foglalja a Semmiséget (Semmi)

A Semmiség (Semmi) magában foglalja a Mindenséget (Világegyetem)

A Mindenségben benne van A Lét.

A Létben megnyilvánul az Élet, szünet nélküli Mozgásban, dinamikában.

Az Élet a Lét AKARATA.

A Lét tudatosul – a Tudat létesül

Az ANYAG és a SZELLEM két pólusa, megnyilvánulása az ŐS-TUDATnak

A Szellem megtestesül ANYAgként – Az ANYAG visszalelkesül a Szellemmé

A Tudat – Rend, a Rend – Tudat

Az ÉLET körforgása ez a TÉR-IDŐben.

A Szellem – Anyag, az Anyag – Szellem, Szellemanyag, Anyagszellem. az Élet szüntelen metamorfózisában a Tudat az ami a Rendben (Törvény) újabb és újabb megélésekre tesz szert a Szellemanyag-Anyagszellemben, ezáltal újabb információval gazdagodik a Lét, az EGY. De hogy lehet egyszerre a Van a Nincsenben? A Mindenség a Semmiségben?

Az ŐS-TUDATban, Szabadságban és Szeretetben. Ide tér minden vissza, ez az ős Forrás, az ŐS-TUDAT melyben többé már nincs választási kényszer. Itt megsemmisülhetsz, vagy létesülhetsz EGYszerre. Visszaolvadhatsz az ŐS-Tudatba, a SZABAD SZERETETBE, gazdagítva azt mindazzal ami voltál, vagy és lehetsz, leszel. ÉN-Tudatod az ŐS-TUDATban örök, soha nem vész el, hanem időről időre, ciklusról-ciklusra más és más formát, megnyilvánulást, létben megélhető TUDATformákat tapasztal meg. Az ÉN-TUDAT az ŐS-TUDATnak állandóan a része, mely az Életben látszólag tőle független, önálló utat jár be. Valójában soha nem válik szét, csak megtapasztalja a Semmiség a Mindenség és a Léten belül az Élet minőségeit, melyben újabb és újabb megélésekre, információkra, vagyis gazdagodásra tesz szert. Az ŐS-TUDAT magában hordozza mindazt a potencialitást ami kibontakozhat a Létben és az azon belüli Életben.

Az Élet mindig a szabad tudat döntése. Minden az ŐS-TUDAT megnyilvánulása a Semmiségben, a Mindenségben, a Létben és az Életben örök mozgásban lévő Anyag-Szellemnek vagy Szellem-Anyagnak, mely dinamizmushoz a REND biztosít keretet, és amit a Tudat teremt és tart folyamatos mozgásban.

Az ŐS-TUDAT a SZABDSÁGban és a SZERETETben mindent magában foglaló TELJESSÉG.

Leegyszerűsítve azt állítom, miszerint az Anyag és a Szellem EGY és ugyanaz, az ŐS-TUDAT, (Forrás, Teremtő stb. nevezzük ahogy akarjuk) megnyilvánulásának két pólusa, minősége – ezért a halál csak az Élet metamorfózisának a része, mivel a Tudat nem pusztul el. Ezt egyszer majd a tudomány is bizonyítani fogja. De ennek felismerője nem a „modern” tudo-

mány lesz, mert az el fog temetődni a maga dogmaival együtt, amelyek képtelenek az Élet valódi belső lényegének a megértésére. Amint az EGYségből kiszakadt – a Teljesség tudását hordozni már képtelen – vallások sem.

A tudományos materializmus tagadja a lelket, szellemet, azt az anyag (agy) illúziójának vélve, a vallások viszont létezőnek tartják a lelket, szellemet de az anyagot vélik mulandónak, illúziónak. Bizonyítéka az általuk ignoráltakra viszont egyiknek sincsen. Mindkét megközelítés a szakadékba vezet, mivel nem látják az összefüggést, hogy mindkettő EGY, EGYütt létező és nem egymás „ellenfele”.

19. Az ébredés

Ki és mire ébreszt? Ébreszthet-e bárki bárkit, bármilyen hamisságára vagy igazságára, és ha igen, az az én egyéni, belső, valódi ébredésem lesz-e? Mit jelent az ébredés, és mit jelent ébernek lenni? Folytathatnám a kérdéseket, melyek korunk történései kapcsán ébredtek bennem. Önjelölt megváltók, tanítók, guruk, mesterek és megmondóemberek hada dolgozik mostanság azon, hogy te és én felébredjünk végre. Hogy ráébredjünk arra, hogy... és akkor itt jön minden „ébresztő” saját, egyéni, jól cizellált valóságképe, melybe szeretne beleébreszteni bennünket. Mást vártunk? A „nagy ébredést” vártuk, mely során kiderül, hogy az egész földi lét csak illúzió, csak egy mese, nem is valós, és különben is, vannak emberek, akik tudják az igazságot, nekünk már nem kell semmit sem tennünk érte, csak szépen tovább szajkózni azt a képet, amibe beleébresztenek minket. Ami igazán elgondolkoztató az az, hogy egyre több az olyan „ébresztőember” aki úgy ígér új valóságot, hitet, eszmét, hogy közben elfeledkezik arról, hogy nem kellene új valóságot adjon neked, csupán hagynia végre, hogy szokja a fényt a szemed, hogy megpillantsd azt, ami már a kezdetek óta ott vár lényed alaprétégében, az EGY-ÉNiségedben hogy végre felfedezd. Amit gyermekként még tisztán láttál, megéltél és éltél benne, és valóságát semmi és senki sem kérdőjelezhetette meg. Aztán jöttek egyre másra azok az emberek, akik elmagyarázták neked, hogy a kép amit látsz, és amiben élsz az nem is valós, nem helyes, és majd ők megmutatják neked azt a képet, amit mindenkinek látnia kell. Az előregyártott képét annak a halott valóságnak, amelyen keresztül szert tehetek minden ember belső valóságának formálására, irányítására. Amin keresztül megszabhatják, hogy mi legyen az a fix pont, melyhez képest minden értelmet nyerhet az elme viszonyítási rendszerében. Mert az emberi elme már csak ilyen, szüksége van olyan merev, rögzített pontokra melyhez

viszonyíthat, melyhez képest mindent értelmezhet. Jó tudni ezt, de még jobb ha te és én nem vagyunk tisztában ezzel, mert akkor könnyű elhiteni velünk, hogy ezt a pontot csak más adhatja nekünk meg. De a PONT amihez képest minden értelmet nyerhet valójában itt volt, van és lesz benned és bennem. Ez a pont Te MAGod vagy, és ez a pont egyedül csak a folyamatosan változó élő valóság megélésében oldhatja fel azt a feszültséget, mely a valóságról kialakított halott, merev kép és az Élő, folyamatosan teremtődő, változó valóság között feszül.

Az emberi elme egyszerre teremtő alakítója és része a valóságnak, egyéni és közös szinten. Folyamatosan a a múlt gondolataiból rajzolt képekben élünk és a jövőt is ebből vetítjük ki. Olyan ez, mint amikor mellettünk áll egy ember, de mi nem őt nézzük, hanem egy róla készült fényképet. Még súlyosabb, mikor már azt is elhisszük, hogy a fénykép a kizárólagos valóság, hisz az kiszámítható, változatlan, merev, nem úgy mint az állandó változásban lévő, kiszámíthatatlan, izgó-mozgó, élő, hús-vér ember. A jelen eközben kimarad a játékból, az a pont ahol találkozva a MOSTban a Valósággal, az Élővel, végre lehetőségünk nyílik a megértésre, a változásra, a cselekvésre. Ezt a ráeszmélést - a lehetőséget a lét valódi természetére való ráébredésre - utasítjuk el, mivel az emberi elme makacsul ragaszkodik azokhoz a merev pontokhoz, mely alapján felépíti a valóság illúzióját és a továbbiakban már nem kíváncsi a folyamatosan változó dinamikus, élő JELenre, a MOSt-ra, mert az folyamatos idomulást kér az Élethez. Ily módon magát az Életet tagadjuk folyamatosan a megmerevedett nézőpontjainkkal, dogmáinkkal, eszméinkkel, hiteinkkel, nem látjuk a fától az erdőt, a fényképtől az embert. Nem is láthatjuk meg az ÉLŐt a múlt már HALOTT, a jövő még ÉLETTELEN világába rekedt gondolataink börtönében. Az emberi elme képtelen elengedni ezeket a korlátokat mindaddig, ameddig nem képes ráeszmélni arra az egyszerű tényre, hogy a valóságról, az Életről alkotott kép soha nem lehet azonos magával az Élővel. Arról pusztán egy lenyomat lehet, mely csak részben tartalmazhat információt a teljesről, és azon belül is pusztán egy adott nézőpontból érvényesen.

Ha csak az anyagi síkban való észlelésünkre támaszkodunk, akkor a fentiek miatt folyamatosan késleltetésben vagyunk a valósághoz képest. Ez a folyamatos a fáziskésés az, ami egy állandó szakadékot, feszültséget képez az elme múltból építkező tapasztalati valóság-képzete és a folyamatosan létező, alakuló Élet valósága között. A földi létben mindig mindenre késve reagálunk, soha nem valós időben – van amikor ez a késés minimális, ezért nem tűnik jelentősnek és gyakorlatilag nem is zavaró – de a hitek, eszmék,

dogmák, és az erre építkező társadalmak szintjén ez a fáziskésés az élet valóságához mérten már végzetes. Az emberi elme önmaga börtönébe záródik be amikor kikapcsol mindent ami intuitív, ami a fizikai érzékek feletti* és ami az egyedüli lehetőségünk hogy valós időben megélhessük a valóságot, az életet, a változást, a létet hogy eljuthassunk a MOSTban való létezésbe tudatilag is. A gondolataink és a gondolati rendszerek arra valók, hogy elvezessenek minket annak a felismerésére, hogy nem tagadni kell a valóságot, illúziónak bélyegezve azt, hanem megismerni annak természetét, hogy miként jön létre, miként változik és hogy miként van kölcsönhatásban a teremtő és a teremtetje. Ebben az időn túli világban minden valóság élő ami a gondolatok által életre kel, a múlt, jelen és jövő egyetlen pont nélküli pontban, EGYségben sűrűsödik be, és létezik időtlen időben. Erre a gondolatok világán túl találhat rá az Emberi Lény, amikor az elme elcsendesül, a gondolatok helyét pedig maga megfigyelő veszi át. Amikor eggyé válik a megfigyelő és a megfigyelt, és megszűnik az a fáziskésés ami a múlt és a jövő, élettől elkülönült valóságába bezárkózott elme teremti újra és újra meg. A MOST, a JELEN valójában az a pont, ahol az emberi elme kiléphet saját börtönéből, hogy találkozhasson teremtményeivel, mások teremtményeivel, a teremtet, élő, és folyamatosan változó Valósággal. Az ÉBREDÉS, az emberi tudat valódi ébredése ezen a ponton következhet be, amikor a tudatunk kitágul a MOST, a JELEN valóságának a meglátására. Ebben az állapotban képesek leszünk az érzékeken túli látásra, eggyé válni minden létező lényegével. Az emberi tudat EGGYÉ válik önmaga forrásával, teremtményei visszatérnek önMAGába és ő is visszatér a Teremtőjébe. (* szükségesnek tartom megjegyezni hogy valójában az anyag és a szellem EGY, pusztán a fizikai-tudati érzékelés az ami miatt képtelenek vagyunk érzékelni az egységet, a folyamatosságot, így létrejött a tudományok által definiált fizikai világ értelmezése és különvált attól amit lelki, szellemi, gyűjtőnéven érzékfeletti világnak neveztek el)

A valódi ébredés az EGY-ÉNi belső látás kezdete. Ezt senkitől nem kaphatod meg, ebbe a látásba senki nem ébreszthet bele. Impulzust, erőt, szeretetet, segítséget kaphatsz MÁS-OK-tól, de igaz ébredést, ami valóban a tied azt nem. Ha valaki azt állítja, hogy ráébreszthet a Látás művészetére, hogy megadhatja mindazt neked, akkor nyugodtan kételkedj. Egyetlen mester, guru, pap vagy próféta sem adhatja meg, Utadon a legnagyobb jóindulattal is csak értékes, szeretetteljes segítség lehet. Te kell eldöntsd, hogy szükséges-e. Egy hatalmas pofon az Élő Valóságtól sokszor nagyobb érték az Úton a valódi EGY-ÉNi tudatra ébredésben, mint ezernyi behízelt szó, nyájas,

ezoterikus, spirituális bölcsekedés, vagy olyan ígéreték, hitek, vallások, eszmék, melyek saját utadjárásának terhe alóli megváltást, feloldozást kínálnak fel.

A valódi ébredés nem arra arra ébreszt rá, amit mások mutatni akarnak neked, a valódi ébredésben ráébredsz igazi, belső ÉNedre, mely szemlélni és látni képes személyiségedet, gondolataidat, érzelmeidet, önképedet és mindazt ami rádtapadt a hitek, eszmék, dogmák, világképek másoktól kapott gönceiben. A valódi ébredésben megérted, hogy az igazságot senki nem adhatja át neked, mert az igazság ott ragyog mindenben és mindenkiben, minden látszat ellenére legmélyebb rétegünkben, melyhez ha képesek vagyunk visszajutni, ha képesek vagyunk lefejni róla kondicionáltságunk, nevelésünk, hiteink, eszméink, dogmáink rácsait, akkor gyermeki létünk elhagyása óta talán először találkozhatunk újra vele, az EGYszerűségben. Nem kell többé senki se ráébresszen minket a valóságra, az igazságra, mert már nem a múlt halott gondolataiból táplált világunk jövőbe vetített hamis képeinek foglyaiként fogjuk élni életünket, hanem a JELEN valóságában, a MOST élő valóságában leszünk Látókká.

Dobj el magadtól minden hitet, eszmét, dogmát, ha ki akarsz lépni az elme valósággal szembeni fáziskéséséből az ÉLŐ JELENbe! Engedj el minden kapaszkodót – amit az elméd saját önigazolásához keres – hogy szabad lehess, hogy életedben először megláthasd a valóságról a NAGY KÉPET, melyre MAGod belső, csalhatatlan Látása vezetett el.

Az Ébredés út az Élethez, az Éberség lét az Életben.

20. Az emberi lét legpusztítóbb fegyvere

Pusztítóbb mint az atombomba, pusztítóbb mint bármilyen járvány, pusztítóbb mint az éhínség, a háborúk, az értetlenség, a félreértés, a tévedés, a rosszindulat, a gyűlölködés és a gyűlölet. Mi is az, amire gondolkodok? Az emberi lét legpusztítóbb fegyvere: az eszme.

Az eszme valójában ezen a bolygón mindennek a mozgatórugója, mely észrevétlenül hálóz be mindent. Az eszmék olyan programok, melyek sokszor már az anyatejjel szívódnak belénk, és láthatatlan módon formálják gondolatainkat, észlelésünket, cselekedeteinket, megnyilvánulásainkat, véleményünket, világlátásunkat és a valósághoz való viszonyulásunkat. Az eszme olyan mint a vírus, amint gazdatestre talál, máris elkezd annak átformálását. A legokosabb vírusok pedig úgy képesek adaptációra és élősködésre, hogy lassan, észrevétlenül pusztítják akár egy életen át a gazdatestet. Az a

legravasabb eszme, amely úgy fertőz meg, hogy közben elhiteti veled, hogy csak ő a valódi, csak ő az igaz, az igazmondó, az igazság egyedüli letéményese, és minden és mindenki más az ellensége. Az eszme létének alapfeltétele a kizárólagosságra való törekvés, annak az elhitetése, hogy azáltal hogy hordozzuk, többé válunk mint azok akik nem, vagy akiknek nem esik a miénkkel egybe a meggyőződése. Az eszme hordozója számára ugyanakkor létfontosságú, hogy meggyőződését minél szélesebb körben kiterjessze, és jól definiált határvonallal magát elválassza mindazoktól, akik eltérő meggyőződésük okán automatikusan ellenséggé válnak. Az eszme számára kifejezetten káros és hátrányos, mondhatni antivirális hatással bír bármi, ami meggyőződésével ellentétes, vagy akár semleges. A semlegesség is üldözendő a számára, hiszen az eszme olyan vírus, mely terjedése közben mindenkit választásra akar kényszeríteni.

A legnagyobb tévedés, hogy léteznek békés és harcos eszmék, vagyis olyanok amelyek az emberiségnek bőséget és jólétet hoztak, és olyanok melyek pusztulást és romlást. Azért tévedés ez, mert egyik eszmének sem sajátossága a valódi béke. Minden eszme ugyanis megoszt, az egyik oldalon áll annak hordozója, és a másik oldalon az, aki nem hordozója annak. Ez pedig akár tudatosan, akár tudattalanul ellentétet, feszültséget gerjeszt. (Tipikus vallási példa, amikor magát a kereszténység az egyedüli isteni igazság letéményesének tartja, a többi vallást nem, de ugyanez elmondható a mohamedán hitre, és még sorolhatnánk) Nincs jó vagy rossz eszme a szabad gondolat szempontjából, csak eszme. Az eszme ugyanis mindig egy külső tényező, nem tömegek saját, egyéni útjainak összeadódásából keletkező szintézis. Lefordítva: az eszme mindig egy jól meghatározható forrásból ered, vagyis a forrásból tart a kiszemelt hordozó, hordozók felé, és nem tömegesen a saját egyéni megtapasztalásból, megélésből, gondolkodásmódból szintetizálódik és válik egy közös nevezőben egyesülő meggyőződéssé.

A kiválasztottság, a prófétizmus, a világ jókra és rosszakra, feketékre és fehérékre, hívekre és nem hívekre való osztása minden eszme sajátossága. Ez önmagában - ha az eszme passzív állapotban képes maradni - nem jelent veszélyt a környezet számára. A fanatizmus és a fanatizálódás viszont minden eszme hordozója számára reális veszélyforrás. Az eszmével megfertőződött ember ugyanis hajlamos magát kiválasztottnak gondolni, míg ezzel egyidőben automatikusan úgy gondolja, hogy aki más véleményen van mint ő, az nem lehet csakis az ellensége. Aki nincs velem, ellenem van. Fel sem merül ebben a gondolati sémában az, hogy létezik ezen kívül még egy harmadik választás is. A semlegesség elve. Aki nincs velem az miért kell auto-

matikusan ellenem legyen? Azért, mert én, az eszme hordozója ezt így képelem? Igen, hiszen a világot csak fehérben és feketében érzékelem, és számomra létfontosságú az, hogy az eszme terjedjen, ebből a szempontból viszont a semlegesség számomra megengedhetetlen, sőt valójában az aki semleges akar maradni egy eszmével szemben, az az eszme hordozója számára önkéntelenül ellenséggé, vagy célponttá válik. Az eszme úgy viselkedik mint egy vírus, ami a saját túlélését attól teszi függővé, hogy milyen mértékben képes megfertőzni újabb és újabb egyedeket.

Minden vallás egy eszme. Minden dogma az eszme őre. Minden politikai meggyőződés egy vallás. Minden vallás politika és eszme. Minden ami képes kikapcsolni az emberi lényben a kritikus észlelés, megismerés és gondolkodás képességét az gyaníthatóan egy eszme. Minden, ami képes elhiteni az egyénnel, hogy ő meggyőződése folytán kiválasztott, kiválasztottsága pedig alap lehet a mások feletti ítélkezésre, megbélyegzésre és üldözésre. Úgy gondolom, hogy az aki képes megízlelni a gondolat szabadságát, az képes ráérezni annak a súlyára, hogy a Föld nevű bolygón mindnyájan, kivétel nélkül már zsenge korunktól kezdve eszmékkel vagyunk fertőzve, eszmék alakítják ki valóságképünket és valóságérzékelésünket, mélyen befolyásolva ezáltal. Ennek a felismerése vezethet el annak a szükségességéhez, hogy elkezdjük magunkról tudatosan levetkőzni mindazon rétegeket, melyek az eszméktől fertőzött, dogmatikus, fanatikus, prófétikus és kiválasztottságtudatot tápláló gondolatbéklyót jelentik.

Miért ellensége minden eszmének a valódi szabad gondolat, és a benne élő, belőle fakadó szellemi szabadság megélésére törekvő egyén? Azért, mert egyetlen eszme sem tűri meg magával szemben a semlegességet, vagy azt hogy dogmáira a szabad gondolat indulatoktól mentes, kritikus pillantást vessen. Aki nincs velem az ellenem van. Vajon miért kellene ez így legyen? Ha nem tartok a főzelékimádókkal, ugyan miért kellene ellenük lennem? Miért van az, hogy mióta a világ világ, minden eszme, dogma, vallás, társadalmi, politikai és egyéb rendszer pusztán egy valamitől rettegett, mely ellen bármikor, habozás nélkül volt képes alkalmazni a legvéresebb, legbrutálisabb eszközöket? Ez pedig a szabad gondolat és a kritikus gondolkodás terjedése.

A rabszolgatartó számára mindig ellenség a szabadság gondolata. Minden eszme, dogma, hitelv, vallás, automatikusan átvett meggyőződés pedig rabszolgatartó ilyen értelemben. Minden eszme meggyőződéseként egy „igazság” hirdetője. A maga igazságának a hirdetője. Létezik-e mégis olyan igazság, mely eszmék, dogmák, hitelvek, vallások, politikai és egyéb meg-

győződések felett álló, és mindenki számára kötelező? Ha azt mondanám IGEN, létezik, akkor ez azt feltételezné, hogy megismertem ezt, és hatalmamban áll minden kétséget kizáróan kinyilatkoztatni ezt. Vajon végiggondolta-e ezt a kérdést kritikusán, szabadon gondolkozva bármilyen eszme terjesztője? Aligha hiszem. Egy dolog ugyanis hinni egy eszmében, és más dolog minden kétséget kizáróan, a kritikus, szabad gondolkodás útján meggyőződni annak valósága, igazságtartalma és tévedhetetlensége felől.

Miért nem lehet egyetlen eszme sem „Az Igazság” letéteményese? Minden eszme a valóság egy kisebb vagy nagyobb fragmentumát ragadja meg, és teszi azt az egészre nézve kötelezőnek. Egyetlen eszme sem birtokolhatja ilyen értelemben a teljességet, bármit is állít magáról. A hit minden eszme nélkülözhetetlen kelléke, és ez az a kulcs, amely az eszmék működésének megértéséhez elengedhetetlen. A hit ugyanis hajlamos a vakságra, a vakhit és a szabad gondolat pedig nem férnek meg egyazon térben. Nem azért mert a szabad gondolat nem képes megérteni a hit működését és szerepét az emberi lényben, hanem azért, mert az eszme alkalmatlanná teszi annak hordozóját, hogy megértse a szabad gondolat és kritikus gondolkodás lényegét, azt a fajta prekonceptióktól, előítéletektől és kényszertől mentes szabadságot, mely minden valódi lényegének a megismeréséhez elengedhetetlen.

(A szabad gondolat, és az emberi szabadságnak a szabadossághoz semmi köze, amint ezt bizonyos eszmék terjesztői egybemosni igyekeznek. Egy szabad gondolkodó képes elfogadni a szabadosság jelenségét, azt szabadon vizsgálni és konklúziókra jutni annak eredetével, létével, megnyilvánulásaiival stb. kapcsolatban anélkül, hogy ítéletet, háborút, ellenségeskedést hirdessen. Bizonyos eszmék felől mindezt megközelítve viszont nem lehetséges, hacsak az eszme eleve nem a szellemi szabadság hirdetője.)

Létezik élet az eszméken túl is. A valódi szabadság, a gondolat valódi szabadsága pedig csak addig félelmetes és eretnek, ameddig mindazt eszméken keresztül közelítjük meg. A szabadság eszméje is idetartozik. A szabadság ugyanis mindaddig nem valódi szabadság, ameddig pusztán egy eszme. A szabadság az, amiben minden léte értelmet, megértést nyer. A szabadság a világ valóságának, saját és közös valóságunknak előfeltevések, előítéletek mentes megismerése, a szabad megismerés által pedig lehetségessé válik annak megértése. A valódi kérdés az: készen állok-e erre? Mi a fontosabb számomra, az eszmék akoljának hamis, illuzórikus de minden valóságnál fontosabb melege, vagy a világ, a valóság szabadságban, szabad gondolat általi, eszmék, dogmák, előfeltevések, előítéletek nélküli megismerése.

21. Intelligencia – az anyag és a szellem szintézise

Utam jelenlegi szakaszában arra eszméltem rá, hogy a gondolati, intellektuális-racionális megismerés útja nem ellentét az intuitív úttal, ezért egyik másikkal nem az ellensége. Ahogyan az anyag nem ellensége a szellemnek, és ezért az anyagi világ elleni küzdelem, vagy az anyagi valóság tagadása, annak illuzórikus voltának hirdetése sem elfogadható a számomra. Úgy vélem, hogy a világot két véglet felől közelíthetjük meg. Az egyik az anyag felől tart a szellem felé, és a másik a szellem felől az anyag felé. Valójában a kettő EGY és ugyanaz. Az elsőnél az anyag a kezdete mindennek és a vége is, pusztán az anyag megnyilvánulása lesz egyre szofisztikáltabb, egyre légiesebb, egyre könnyedebb, egyre „szellemesebb”, a másodikkal viszont a szellem abszolútuma ölt az anyagi világban egyre változatosabb, egyre súlyosabb, egyre erőteljesebb, egyre „sűrűbb” megnyilvánulási formákban testet. Valójában úgy gondolom, hogy mindkettő ugyanazon INTELLIGENCIA kifejeződése és megnyilvánulása, pusztán nézőpont kérdése, miként fejeződik ki, és én miként közelítem ezt meg, miként értelmezem.

Írásaimban többször használtam az intelligencia fogalmát, továbbá többször azonosítottam az intelligenciát a szeretettel. Ez kívülről nézve igen félreérthető, vagy/és érthetetlen, és rájöttem, hogy azért, mert nem definiáltam metafizikai fogalmakkal mindezt. Az intelligencia ugyanis számomra nem egyenlő sem az intellektussal, sem a racionalitással, ám egyiket sem zárja ki magából, sőt magában foglalja őket, de nem csak. Itt jutok el a lényeghez.

Az INTELLIGENCIA fogalma alatt én azt a mindenben jelenlévő, számtalan formában megnyilvánulni képes és megnyilvánuló TELJESSÉGET értem, ami valójában ott van a bennünk és körülöttünk lévő Univerzumban, makro- és mikrokozmosz szinten. Ez az a szubsztanciális lényeg, melyben a létezés számtalan módon, formában, jelentéssel létrejön. A létet megelőző ōs ok ez, aminek a tér-idő kontinuumja pusztán egy része, de nem szükséges az ő létezéséhez, mivel okságilag mindazt megelőzi, és az általunk ismert idő fogalmával nem rajzolható meg a teljessége, de ugyanakkor a tér-idő kontinuumban tökéletesen megnyilvánul a benne foglalt esszencia, lényeg. Ez az INTELLIGENCIA valójában az az ōs ok, mely nem helyezhető el az időben, de aminek térben, anyagban, szellemben valójában minden a része. Minket alkot és bennünk nyer formát, ugyanakkor mi alkotjuk őt és mi adunk formát neki a létezésünkkel. Nem függ tőlünk, de mi sem függünk

tőle, mert a részeként valójában a mi szubsztanciánknak is öröktől fogva léteznie kell, az ok-okozati skálán viszont logikailag soha nem érhetünk el a kezdethez, vagy a véghez, mivel valójában nem is létezik ilyen a teljesség szempontjából nézve. Ez az intelligencia tehát egyenlő a mindenséggel, önlényegünkkel. Minden benne létezik, minden belőle fakad, minden belé tér vissza, és valójában csak az érzékelés tökéletlensége az, ami akadályt jelent ennek tökéletes megismerésében. Ezt az INTELLIGENCIÁT neveztem már ŐS-TUDATnak is. Úgy vélem, ez az INTELLIGENCIA teljesen azonos a SZERETETTEL, egyik a másikba teljes mértékben konvertibilis, vagyis átváltható. A szeretet fogalmát úgy határozom meg, mint ennek az INTELLIGENCIának olyan dimenzióját, megnyilvánulási formáját, tulajdonságát, minőségét, melyben minden potencialitás, létező a teljes SZABADSÁGban, kényszer, és feltétel nélküli teljességet tapasztal és él meg. Ebben a szeretetben mivel nincs kényszer, a dolgok esszenciális léte minden potencialitás és létező számára tökéletesen érthető, értelmezhető és harmóniában, békében, egyensúlyban van. Mivel mindez nem a dualitás és a polaritás kényszerítő mezejében található, ezért a dolgok valódi lényege, természete csak ebben, a kényszer és feltétel nélküli SZERETET-INTELLIGENCIÁBAN ismerhető meg. Ezért mondtam, hogy az én értelmezésemben a SZERETET = INTELLIGENCIA és az INTELLIGENCIA = SZERETET. E két fogalom pedig tökéletes egyensúlyban létezik a TELJESSÉGben. A TELJESSÉG pedig az, ami az INTELLIGENCIA szeretetében, és a SZERETET intelligenciájában nyilvánul meg, mindkettőt magában foglalva, tökéletes EGYensúlyban.

Az emberi ráció mindennek csak egy része, töredéke. Az én értelmezésemben pedig a racionalitás egy út lehet, ennek a magasabb rendű, ám a racionalitást, intellektust is magában foglaló intelligencia felfedezésében, megismerésében. Úgy vélem, ebben mindazon fogalmak mint isten, sátán, jó vagy rossz, mulandó vagy örök pusztán emberi megközelítések, melyek a dolgok poláris síkba való helyezésének logikai, tér-időbeli, kauzalitásának absztrakciójához szükségesek. Ezért állítom azt, hogy a valóság teljességének a megismerése, csakis közvetlenül lehetséges, amikor az érzékelő és az érzékelt között megszűnik minden fizikai, tudati és egyéb közvetítő közeg. Minden közvetítő közeg ugyanis a valóság információját sajátosan konvertálja le, és adja tovább, mely az információ teljességének és hűségének a csorbulásához, ferdüléséhez, torzulásához vezet. A mi létsíkunkon tehát ezért nem létezik és nem is létezhet a valóságnak, a világnak, az INTELLIGENCIÁNAK a tökéletes megismerése és megértése. Az erre tett kísérletek és erőfeszítések ugyanakkor nem értelmetlenek és feleslegesek. A dogmati-

kus gondolkodás úgy véli, a dolgok valódi természetének a megismerése a lét eme formájában nem lehetséges, és ezzel automatikusan feltételezi, hogy ezért az erre tett kísérletek feleslegesek. Én ezzel a gondolkodással részben egyetértek, részben nem. Egyetértek abban, hogy valószínűleg a lét eme síkján és formájában a logika, vagy az intuíció csak részleges megismeréshez vezet, de ugyanakkor úgy vélem, hogy ez nem hatalmaz fel engem arra, hogy elfogadjam, a lét, az INTELLIGENCIA megismerhetetlen, és a fizikai világ ezért hiábavaló, pusztán illúzió, és felesleges a tanulmányozása, megismerése. Véleményem szerint az ANYAG az INTELLIGENCIA csodálatos megnyilvánulása, és tökéletes gyakorlótere, próbapályája, tükre és szembesítője a gondolatnak, a szellemnek. Mindaz ugyanis ami a gondolat, az ideák szintjén adott esetben jónak, működőképesnek, racionálisnak tűnhet az az anyagi világ őszinte, pártatlan valóságába helyezve sokszor hamisnak, működésképtelennek, pusztítóknak bizonyul. Az anyagi lét ugyanis a maga őszinte, pártatlan intelligenciájában szembesíteni képes bennünket önmagunk tévedéseivel. Nevezhetjük ezt teremtésnek, nevezhetjük bárminek, a lényeg szempontjából teljesen mindegy.

Az anyag hordozója az intelligenciának, és az intelligencia pedig az anyag valódi természete. Amint az emberi lény EGY sejtben képes összpontosítani a maga potencialításában az EGÉSZ embert, úgy hordozza magában az anyag csodája az intelligenciát, a szellemet. Az intelligencia megnyilvánult formájában két pólussal rendelkezik, az egyik az ANYAG a másik a SZELLEM. Az anyag tart a „finom-anyag” felé, majd energiává válik, egyre jobban előtűnik hullámtermészete, majd fizikai érzékeinkkel egyre észlelhetetlenebb lesz, és így lassan formát vált, és átalakul azzá, amit mi gondolatnak, szellemnek nevezünk. A folytonosság soha nem szakad meg, mivel ezek az állapotok valójában egyszerre léteznek, pusztán tudatunk, érzékelésünk az ami átmeneteket, rétegeket, egymástól szigorúan elválasztott formákat, állapotokat képez. A lényeg, a mindent EGYidőben és egy azonosságban alkotó INTELLIGENCIA mindeközben ott van folyamatosan minden létezőben, számunkra érzékelhetőben és érzékelhetetlenben.

22. Ráció, intuíció és élet

Az emberi elmének a működéséhez szorosan hozzátartozik, hogy az őt körülvevő világról modelleket alkot. Ezeket a részleges, hiányos modelleket aztán tovább viszi, és alkalmazza a világ, és a benne található létezők egészére. Az emberi elme zsenialitása a modellalkotó, absztrakciós képessége,

mely egyben önmagunk számára a legnagyobb akadály is a világ teljességének a megismerésében. Az Élő valóságot, a megismerés folyamatában ugyanis a múlt tapasztalataiból szintetizált modelleken keresztül értelmezi, így a megismerés eredménye eleve az alkalmazott modellek által befolyásolt. Mivel egyetlen az elme által a világról alkotott absztrakció, modell, tézis, dogma, eszme sem lehet azonos magával a világgal és a benne található létezőkkel, étellel, ezért az emberi racionalitás valójában komoly korlátokkal rendelkezik a világ megismeréséhez. Amennyiben megértjük az elme működését, világossá lesz, hogy a tükörkép soha nem lehet azonos a benne tükröződővel. Minden absztrakció, modell, tézis pedig nem több és nem is kevesebb mint egy tükörkép a világról, és a benne megnyilvánuló élő, folyamatosan változó valóságról. Például egy IQ teszt sokkal inkább minősíti az őt készítő, készítőket, mintsem az őt kitöltőket. Az intelligencia meghatározására felállított bármilyen mértékegység ugyanis nem több, mint egy halott, hiányos, tökéletlen mátrix alkalmazása az Élőre. Pusztán a racionalitásba zárult emberi intelligencia soha nem lesz képes a világegyetem megismerésére. Ahhoz ugyanis még valami, nevezetesen az intuíció elengedhetetlenül szükséges. Az intuíció pedig túlmutat a racionalitás dimenzióján, de ugyanakkor nem tagadja azt. Kiegészíti, és egy magasabb szintre emeli a megismerést és annak minőségét.

Egy példa: minden modell, absztrakció hasonlatos egy digitális fényképhez. A digitális fénykép legkisebb vizuális információhordozó egysége a képpont, szaknyelven pixel. Minél több képpont alkot egy adott képet, annál több vizuális információt képes visszaadni számunkra egy digitális fotó, minél kevesebb képpontot tartalmaz, annál értelmezhetetlenebbé, részletszegényebbé válik a kép. Mindez viszont csak az emberi szem felbontóképesége szempontjából létező valóság. Valójában bármilyen objektívvá leképezett és digitálisan rögzített fotó pusztán csak egy tükörkép, egy absztrakció, egy valóság modell, egy nézőpont amely soha nem lehet azonos azzal, amiről készült. Ilyen módon bármilyen tökéletes, vagy hiperrealisztikus is akár egy modell, valójában csak egy adott szempontból nézve lehet „tökéletes”, vagy valóságos.

A dogmatikus értelemben vett materialista felfogásnak a legnagyobb korlátja az, hogy az anyagot úgy bontja szét az alkotó elemekre, hogy közben egyre kevésbé érzékeli az azt alkotó, működtető, abban megnyilvánuló élő intelligenciát, rendszert. Az anyagnak eleve – egyébként az objektív megismerés szempontjából nagyon pártatlan és helyes módon – semmiféle intelligenciát nem tulajdonít. Úgy véli, hogy létezik az anyagnak egy vala-

miféle legkisebb egysége, amelyen túl már nem bontható szét, és ez mindennek az építő, alapköve. Ez az igyekezet, az anyag struktúrájának, milyenségének a megismerésére úgy vélem nagyon helyes, hiszen magam is vallom, hogy egy gyermek ösztönösen kíváncsi az őt körülvevő dolgok, játékok valódi alkatrészeire, alkotó elemeire. Meg kell értenünk ugyanakkor, hogy az élet lényegének a megértéséhez ez a fajta gondolkodásmód soha nem vihet közelebb. Azzal ugyanis, ha akár a legkisebb darabjaira szedjük is szét az egészet, pusztán annak felépítését, struktúráját ismerhetjük meg, de a benne Élő lényegét nem. Egy egyszerű példával élve, a házban lévő téglá soha nem fog magyarázattal szolgálni a ház építésére. Egy téglá önmagában soha nem kell oka vagy okozója legyen egy építménynek. Ezért hát miért ne gondolhatnánk azt, hogy a téglá létéhez a benne található anyagnak, essenciának, intelligenciának, életnek bármiféle okra lenne szüksége a léthez? Az élet miért ne létezhetne pusztán önmaga „gyönyörködtetésére”?

Feltevődik a kérdés, hogy az ok-okozat láncolatában elérhetünk-e egyáltalán valami ősi, mozdulatlan, változatlan okozóhoz. Az ŐS-OKot akkor mi/ki okozta? Van-e a láncolatnak eleje és vége? Sokkal érdekesebb kérdés viszont, hogy kell-e legyen? A mindent racionálisan a kauzalitásban modellezni akaró elme számára ugyanis ez a kérdés az önmaga kizárólagosságának a megalapozásához elengedhetetlen. Az emberi elme ugyanis képtelen elfogadni azt, hogy létezhet a létnek, az életnek bármilyen más aspektusa, mint amit az általa megismert, vagy megismerhetőnek vélt anyagi-kauzális valóságban megismerhet.

A logikai láncolatok lehetnek nyílt vagy zárt láncúak, attól függően, hogy dogmához vagy szabad megismeréshez köthetőek. A zárt láncú logikai láncok alapját mindig egy dogma képezi, melynek elfogadása lehetővé teszi, hogy stabil lehessen az így felépült rendszer. Ez a stabilitás viszont bármikor szétomolhat az alap dogma megkérdőjelezésével. Ezeket nevezem én halott logikai rendszereknek. Ilyenek az eszmék, a hitelvek, a dogmák, stb. A nyílt láncú logikai láncok olyanok, mint maga az élet. A bennük található tartalmak folyamatosan, rugalmasan változnak, mivel létükhöz nincs szükség bármilyen dogmára, tézisére. Ebben az intuíció és a materiális, tárgyi ismeret valódi szintézisre képes. A dogmatikus tudománnyal a legnagyobb probléma, hogy az élőtl halott, merev absztrakciók rendszerében akarja megérteni. A spiritualitás ugyanezt teszi, csak vallások, hitelvek segítségével. Ez az a pont amikor valójában a dogma megöli az Étlőt, és teljesen mindegy hogy ezt a tudomány, vagy a vallás segítségével teszi. A végeredmény a mai, dogmatikus, eszméktől vezérelt, az Élet lényegét az intuíció hiányában

megközelíteni képtelen világkép, paradigma, melytől minden élő szenved.

Az Élet lényegét, a mindenben és mindenkiben máshogy megnyilvánuló, tükröződő és érzékelt Valóságot, az Intelligencia szubsztancialitását soha nem lehet pusztán a ráció, a logika absztrakt modelljei segítségével megismerni, megérteni. Szükség van arra az intuícóra mindehhez, mely túlmutat az általunk anyagi világnak nevezett valóságértéken. Az anyag és a szellem, a logika és az intuíció valójában egymást kiegészítve segíthet minket az emberi gondolat korlátainak a túllépésére. A ráció nem az intuíció ellentéte, mint ahogy az anyag sem a szellemnek, pusztán a minden élőben jelenlévő Intelligencia megjelenési formája, minősége.

23. Mi feszítjük meg

Bevezető

Miért nem hagy nyugodni a Jézusnak nevezett Krisztus története? Sok-sok éven át kerestem válaszokat a keresztény hitben, melybe magam is bele-születtem. Voltam buzgó hívő, templomjáró, ministráns, és teológus. Végig-jártam sok lépcsőjét a hitnek, de minél többet láttam, annál inkább azt éreztem, hogy mindaz amit felkínál több ezer év hagyománya a számomra, az képtelen megadni a választ az általam feltett kérdésekre. Rádöbbsentem arra, hogy a válaszok mind itt vannak bennem, és a legfontosabb dolog, hogy a kérdéseimet a lehető legpontosabban fogalmazzam meg. Ősi bölcsesség, hogy csak jól feltett kérdésre érkezhetsz helyes válaszra, mert a jól feltett kérdés magában hordozza a feleletet.

Állam és Ember

Embernek születtem, majd nem sokkal érkezésem után egy állam a birtokába vett, személyi számmal, azonosítóval billogozott meg. Nem sokkal ezután egy vallás és egy egyház is a birtokába vett, s mindezekből akkor nyiladozó tudatom még semmit sem érzékelt. A gyermeki lét teljességében, megvesztegethetetlen boldogságban és örömben teltek napjai földi létemnek. Az első kérdések viszont feltűnően korán megfogalmazódtak bennem. Ez az idill a nevelés, az oktatás, az ideológiák, az állam és a vallás, a kondicionálás miatt a belső, szabad állapottommal került igen korán ütközésbe. Nem értettem, mi okból szükséges ez a sok minden ami körülvesz, még kevésbé értettem azt, hogy miért van az, hogy szinte minden ellentétben áll az-azal a belső boldog, békés, harmonikus és szabad, teljes létállapottal, melyben mindaddig háborítatlanul léteztem. Nem értettem miért van az, hogy egyre több szabály, norma, elv kerül összeütközésbe ezzel az alapvető álla-

pottal, mely meghatározta addigi létemet, s melyről nem gondoltam volna, hogy ez a szabadság az engem körülvevő világ számára fenyegetést jelent. Máskülönb miért akarták volna mindezt kinevelni belőlem? Az óvoda, az iskola, majd később a felsőfokú tanulmányaim során azzal szembesültem, hogy létezik egy olyan valami, aminek minden és mindenki alá van rendelve. Az állam intézménye, mely valójában egy teljesen absztrakt fogalom, és mely megkérdőjelezhetetlenül lebeg a maga szabályaival, normáival, törvényeivel, intézményeivel minden és mindenki felett. Rádöbbsentem, hogy az emberiség egy olyan hierarchiát éltet, melytől létét teszi függővé, de amelytől ugyanakkor abszurd dolgokat vár el. Az állam egyfajta mindenható atya, uralkodó isten az őt tudatilag és fizikailag éltetőt és megtestesítő polgár szemében. Jólétét, életét akarva-akaratlanul teszi ennek az absztrakt alkotmánynak a kezébe, és nem veszi észre, hogy elve abszurd elvárásokat fogalmaz meg. Az állam ugyanis nem egy élő, hús-vér lény, nincsenek érzelmei, nem rendelkezik intelligenciával, mégis létezik. Hogy lehet, hogy mégis olyan kézzelfogható, és megkérdőjelezhetetlen a léte? Hogy lehet, hogy képes volt olyan mértékben elfogadott és megdönthetetlen valósággá válni egy hatalmi struktúra absztrakciója, hogy aztán az maga alá temeti az őt éltető élőt, az embert? Mi az ami ezt az egész dolgot generációról generációra képes fenntartani, látszólag folyamatos változásban, de lényegében véve merev, dogmatikus változatlanságban, melynek belső mozgatórugója nem más mint a hatalom, a vagyon, a birtoklás, az uralom, a félelem?

Rádöbbsentem, hogy az állam valósága nem más, mint az emberiséget uraló össz-tudatállapot kivetülése. Az emberiség nagy többsége számára ugyanis mindaz amit egy állam nyújtani képes az nagyon is megfelel. Valójában a válasz ott található az államot éltető egyénben. A hatalomvágy, a birtoklási vágy, a kényelem, az egyéni felelősség áthárítása, a félelem, a hierarchia, a dominancia vágy, a társadalmi ranglétrán való kapaszkodás és előnyök megszerzése, az örökös versenyszemlélet, és még számtalan egyéb aspektus az mely egyszerre található meg az élő, hús-vér alapköben az emberben és egyszerre az általa létrehozott társadalomban, és a társadalmi szinten létrejött és éltetett absztrakcióban, melynek állam a neve. A mai modern államnak nevezett társadalmi struktúra egy olyan alkotmánya az emberiségnek, melytől fizikai létét, boldogulását teszi függővé. Közben észrevétlenül áldoz fel mindent, és mindenkit ennek az érdekében. Létrejön az állam bálvány, egy olyan kultusz, melynek akarva-akaratlanul mindenkinek hódolnia kell, különben fizikai léte kerül végveszélybe. Az élőt feláldozza az életetlen oltárán. A rendet erőszakkal határozza meg és tartja fenn, és ezt az erő-

szakot tekintet nélkül kiterjeszti minden előre. A legsötétebb dogmaként hirdeti azt, hogy ha nem létezne az állam gépezete, az emberiséget a káosz uralná el. Az ebben hívó ember eközben nem veszi észre, hogy valójában erőszakkal soha, semmilyen törvénnyel sem teremthető meg az az életadó rend, mely az életet, az élőket támogatja, nem pedig halott törvényeket, eszméket.

Az állam léte a mindenkori hierarchiájában, törvénykezésében és végrehajtó szerveiben testesül meg. Az államnak valójában egyetlen célja van, és ez a saját létének minden áron, minden eszközzel való folyamatos biztosítása. Hogy lehet az, hogy az ember az állam formájában egy olyan struktúrát hozott létre, mely aztán tekintet nélkül képes eltaposni az őt éltetőket? Hogy lehet, hogy általánosan elfogadott tény manapság, hogy minden emberi lénynek valamilyen állam polgárának kell lennie? Hogy lehet az, hogy az egyén fizikai létét az államnak kell igazolnia, máskülönben sem jogokkal, sem tulajdonnal nem rendelkezhet? Valójában az ember birtokolja az államot, vagy az állam birtokolja az embert? Az emberi hatalomvágy, birtoklási vágy, önzés, és félelem az, mely az államot létrehozta, és úgy tartja életben – generációról generációra átörökítve ezt – hogy közben maga alá temeti az élőket, elszívja annak életerejét. Az állam absztrakciója és kézzelfogható intézménye azért létezhet és öröklődik nemzedékről nemzedékre, mert senki sem kérdőjelezi meg annak létének kizárólagosságát. Szimbiózisa ez az emberi hatalomváagnak, birtoklási váagnak, önzőségnek, és a társadalom szövetét minden szinten átítató félelemnek. Az hatalom birtokosai folyamatosan cserélődnek, mivel van utánpótlása bőven a félelem tudatállapotában ki-termelődő, egymást és a környezetet uralni, birtokolni vágyó egyénnek.

Ember és Isten

Az államok a fizikai hatalom és birtoklási vágy megtestesítői. A vallások és az egyházak a lelki, szellemi hatalom megtestesítői. A látszólagos ellentétek ellenére ezért van az, hogy valójában jól megférnek egymás mellett. A mindenkori uralkodó rétegnek ugyanis egyetlen célja van, a mindenkori hatalom megszerzése és biztosítása mind fizikai mind szellemi téren. A vallások arra tanítják az embert, hogy engedelmeskedjen a hierarchia gépezetének, hiszen ez szerintük isten akarata. Adjátok meg az istennek ami az istené és a császárnak ami a császáré, és akkor nem lesz bántódása senkinek. Mindeközben nem vesszük észre, hogy mind az isten mind a császár két olyan fogalom, melynek léte és formája megkérdőjelezhetetlenül programozódik az elménkbe, és megdönthetetlen igazságként uralkodik tudatunkban, elménkben, lelkünkben és szívünkben. A császár az állam, az egyház az is-

ten, mindenki a maga tekintélyelvű szabályaival, törvényeivel, de valójában egyetlen céllal: a hatalom korlátlan gyakorlásával, fenntartásával és megőrzésével.

Az emberi lélek, szellem nem elégíthető ki az anyagi világ dolgaival. A mai kor materialista létszemlélete ugyanakkor paradox módon pontosan a hamis módon értelmezett spiritualitás intézményei által lettek megerősítve. A kereszténység intézményesített tanítása rengeteg önellentmondást hordoz, mely nem engedi, hogy az emberi lény szellemileg felnőhessen. Az istenfogalom emberen kívülre való helyezése, és kiszolgáltatása annak kényének-kedvének egy olyan tudatállapot megteremtését és konzerválását szülte meg, melynek végterméke a mindenkor hatalom számára alkalmas, szolgaelkű, hatalomfélő, felelősségétől szabadulni próbáló, félelem-tudatú ember.

Fizikai síkon az emberi létszabadság jelenleg minden hatalmi struktúra esküdt ellensége. Ez a tudatállapot olyan mértékben uralta el az emberiséget, hogy a nagy többség elhitte, a szabadság a legnagyobb veszélyforrás a társadalom, az állam, a hierarchia, a hatalom szövetére. Ez igaz, mivel a szabad, félelmeiktől mentes, gondolkodó, önmagáért és tetteiért felelősséget vállaló ember többé nem irányítható a hatalom eszközeivel. Szabad ember nem használható és nem kihasználható a hamis, hatalmi hierarchia számára. A szabad ember az, aki eljutott annak a felismerésére, hogy valójában ő a császár és ő az isten. Pont ezért neki már nincs szüksége arra, hogy mások felett uralkodjon, és Istent önmagán kívül keresse. Megértette, hogy a szabadság nem árucikk, vagy jog, melyet számára valakinek adnia és szolgáltatnia kell, hanem minden élő valódi lényege. A hatalom elhiteti az emberrel, hogy a szabadság a legveszélyesebb dolog, mivel a hatalom tudja jól, hogy az egyén valódi szabadsága az ő létének a végét jelentené. Ezért minden erejével azt neveli az emberekbe, hogy a szabadság egyenlő a káosszal. Ha mindenki szabad lenne, akkor elszabadulna a pokol, káosz, erőszak, anarchia köszöntene az emberiségre, széthullana a társadalmak szövete, megszűnne az államok gépezete. Igen, valóban széthullana a mai társadalom hamis szövete, és valóban megszűnne a mai államok hamis gépezete, mely mind kivétel nélkül a rabosított, örök kiskorúságban tartott emberi tudat következménye. A szellemileg kiskorúságra kényszerített emberi lény az, aki képtelen megérteni a szabadság valódi lényegét, és ezért fél a szabadságtól. Fél a szabadságtól, mert elhiszi, hogy a szabadság káoszt, rendetlenséget, erőszakot, élehetlen világot teremtené. Mindeközben nem veszi észre, hogy a káosz, a rendetlenség, az erőszak, az egyre élehetlenebb világ, társadalmi rendszerek és állami berendezkedés annak köszönhető, hogy

félelemben él. A szabadságtól való félelem az, ami a hatalmi és birtoklási vágygal karöltve létrehozta és fenntartja a mai kor életellenes fizikai és szellemi struktúráit. A félelem az, ami miatt az ember egyre jobban elidegenedik saját önvalójától, a szabadságtól és szeretettől, mely csak feltételek nélkül létezhet.

Az Istenember

Mi köze mindennek a Jézusnak nevezett Krisztushoz? A vallások és egyházak egy olyan krisztusképet plántálnak az emberekbe, mely teljesen életidegen. Az Isten nem a világ része, nem lényege a világnak és a benne található embernek. Az embernek megváltásra van szüksége, eredendően bűnös és kegyelemre van szüksége, hogy a kárhozatot és a teljes megsemmisülést elkerülje. Évezredes hazugságok ezek, melyekkel az emberek szellemi rabságban és függésben tarthatóak. A kiszolgáltatottság, a hatalom és a hierarchia a félelem táptalaján kéz a kézben hoz gyümölcsöket. A gyümölcs pedig a felelősséget hárító, rabságába beletörődött, szellemi nagykorúsodásra képtelen, infantilis ember. Az édenkerti történet ennek tükré. Ádám Évát, Éva a kígyót hibáztatja. Senki nem vállalja a felelősséget, azért a nyilvánvaló tényért, hogy a jó és rossz tudása igenis az ember része kell legyen, nem pedig valamilyen önkényeskedő, hatalommániás isten tulajdona. Több világvallás épült egy olyan alapvetően hamis, torz erkölcsöt hirdető történetre, melyben az ember bukottan és megszégyenülten van bűnösnek bélyegezve, alapvető, magától értetődő tudásszomja miatt. Kritika ez ugyanakkor arra a magát istennek nevező entitásra, szellemi elitre nézve, mely a tudást elzárni igyekezett az ember elől, a jónak és rossznak a tudását, mely valójában minden emberi lény lényege.

Jézus írásokból kirajzolódó képe teljesen ambivalens. Egyrészt megtalálható a megbocsájtó, feltétel nélküli isteni szeretetet hirdető Jézus alakja, de ugyanakkor megtalálható az ítélettel, pokollal fenyegetőző ember képe. Nem térnék most ki ennek a részletes elemzésére, de nyilvánvaló, hogy ez az ambivalencia magyarázatot érdemel. Létezhet ugyanis egy személyen belül ez a polaritás, de pontosan ebből kifolyólag ez az ambivalens, kétpólusú istenkép állandó belső harcra kényszerít bennünket. Belső harc pedig soha nem vezethet minket valódi békéhez, harmóniához és legfőképpen megértéshez. Annak a megértéséhez, hogy bármilyen harc, csak újabb harcot szülhet. Az evangéliumok egy enyhén skizofrén Jézusképet vázolnak elébünk. Egy olyan Jézust, aki egyik kezével feltétel nélküli megbocsájtást és szeretetet hirdet, a másik kezével viszont visszaveszi ezt, fügefát átkoz el, disznósordába kerget démonokat, poklról és fogcsikorgatásról, ítélezésről

beszél. Az ellentét feloldhatatlannak tűnik, és az Újszövetség írói nem is tesznek semmit annak az érdekében, hogy ez feloldható legyen. Mintha a cél az állandó önmagunkkal való küzdelem fenntartása lenne, önvalónk igazi megértése, a szeretet és a szabadság, a tudat természetének, az emberi természetnek a megértése helyett. Túl a vallásos hatalmi törekvéseken azonban a jézusi történet - eltávolodva az egyházi értelmezésektől - mégis egy csodálatos képet rajzol elébem.

Ha sikerül megszabadítanunk a Jézusnak nevezett Krisztus személyét attól a tudathasadástól, melyet az írások tárnak elébünk, akkor felragyoghat előttünk egy olyan történet, mely valójában az örök istenemberi mivoltunkra irányítja rá figyelmünket. Ha Jézus személyét lecsupaszítjuk azoktól a nyilvánvalóan félelemkeltő, ezáltal hatalmi struktúrákat megalapozó ambivalens kijelentésektől, melyekre egyházi és szellemi hierarchiák épültek fel, akkor rátalálhatunk arra az EGYségtudatú Isten-Emberre, mely valójában ott van, ott szunnyad mindannyiunk belső lényegében. *A Krisztus valójában nem egy történelmi személy, hanem minden emberi lény belső, elidegeníthetetlen magva és lényege.* Az univerzális tudat magva ez, isteni lényegünk, melyhez akkor juthatunk el, ha lehántjuk magunkról azokat a megkérgesedett rétegeket, melyeket neveltetésünk, kondicionáltságunk, a társadalmi, állami, vallási hierarchiák, a félelemből fakadó létünk megnyilvánulásai aggattak rá, s amely alatt iszonyúan szenved az emberi lét. Rátalálhatunk a valódi szeretetre és szabadságra, mely két minőség egymástól elválaszthatatlan. A Krisztusi minőséget valójában nap mint nap mi feszítjük saját életünk keresztyére, amikor félelmeinktől vezérelve elnyomjuk magunkban a szabadság és a szeretet hangját. Mikor elhiszük félelmeinknek, hogy önmagunkkal és a világgal állandóan harcolnunk kell, és a megváltás, az isteni szeretet valamiféle feltételrendszerhez van kötve, megfeleléshez, és a földi lét állandó véget nem érő szenvedések sora kell hogy legyen, mely során bűneink letörleszthetők.

Az Isten feltétel nélkül szeret, az Isten a feltétel nélküli szeretet, az Isten itt él bennünk, Emberekben, minden emberi lény Isten-Ember, mely minőség megtapasztalásához a Krisztus-minőség vezethet minket.

Ma már teljesen lényegtelen a számomra, hogy Jézus mint történelmi személy valaha is létezett-e, meghalt és feltámadott-e. Ez csak a vallások, az egyházak és követőik számára fontos esemény, és a dogmatikus, kérdéseket nem tűrő hitnek. Ami számtalan önellentmondás ellenére soha nem hagyott nyugodni Jézus történetében az az a fajta tisztaság, szellemi szabadság, szeretet, mely túlmutat félelmeinken. A Krisztus valójában egy archetípusa az

Isten-Embernek. Örök, halhatatlan lényege minden emberi lénynek, melyre akkor lelhetünk rá magunkban, ha eljutunk önvalónk mélyére. Ha képesek vagyunk megérteni és levetni minden rétegünket, mellyel azonosultunk eddig. Az egyéniségünk páncélját, álarcaink, társadalmi pozícióinkat, uralomvágyunkat, félelmeinket, önzőségünket, mindent amivel azonosultunk eddig, s amiről úgy gondoltuk, hogy elvesztésükkel magunk semmisülnénk meg.

Az egónkat nem megölni, nem megsemmisíteni kell. Az egónk nagyszerű lehetőség arra, hogy megérthessük motivációinkat, emberi működésünket. Az egó ellen nem harcolni kell, mert ami ellen harcolunk, annak adunk erőt, éltető figyelmet. Fontos ugyanakkor annak megértése, hogy van valami, ami az egyetlennek hitt, örökké alakuló, változó, formálódó egónknál maradandóbb. Ez pedig az, aki képes az egó (személyiség) megfigyelésére. Ezt nevezhetjük EGY-ÉNnek, Isteni MAGnak, nevezhetjük bárminek, de valójában ez önvalónk magva, önmagunk, a lényegünk. A változatlan megfigyelő, az örökké változó személyiségünkben. Az aktív, mulandó, folyamatosan formálódó (egó, személyiség) és a passzív, örökké változatlan lényeg, az emberi lény MAGva. A valódi megváltás, a Krisztusi minőség önvalónkban való felfedezése és megélése. A tékozló fiú (egó, egyéniségünk) visszatérése, akit megrovás nélkül, valódi feltétel nélküli szeretettel fogad vissza apja az atyai házba valójában azt szimbolizálja, hogy mindnyájunk számára ott a lehetőség, saját önvalónk, és a bennünk élő Krisztus-minőség, kozmikus egységtudat felfedezésére és megélésére.

Jézust, A Krisztust valójában nap mint nap mi feszítjük meg. Nem azért, mert nem teszünk eleget az egyházak, vallások betarthatatlan, megértést, emberi önismeretet és természetet megerőszakolni próbáló hatalom és tekintélyelvű törvényeinek. A Krisztus minőség valójában ott él mindönkben, és a lelkiismeretünk hangján szólal meg. Amikor ez ellen cselekszünk, amikor tetteinket a félelem, és az ebből forrásozó kényszer hatja át, amikor látjuk, hogy mi lenne a helyes, mikor a bennük élő jó és rossz tudása a lelkiismeretünk hangján szólal meg, de mégis ez ellen cselekszünk akkor a bennünk élő önvalónkat, a Krisztust feszítjük meg. Magunkat feszítjük meg, és meg hasonlunk önmagunkkal szemben. Hazudunk isteni önvalónknak, hazudunk embertársainknak, és valójában ez az a momentum, amikor saját poklunkat teremtyük meg. Amikor pedig ez a pokol egyesül a mások poklával, akkor a Földön a félelem, a hatalomvágy, a birtoklási vágy, az féktelen önzés, erőszak, brutalitás uralkodik el. Amikor viszont meghalljuk a belső hangot, és utat nyitunk neki életünkben, cselekedeteinkben, akkor isteni önvalónkat

engedjük kiteljesedni magunkban és a világban. Akkor a saját mennyországunkat teremtjük meg, és ez az ami hozzájárulhat saját és közös világunk békéssé formálásához. Teremtő tudatunk két pólusa: a sátáni pólus - az önzés, a félelem, a hatalomvágy, a birtoklási vágy és minden ami szűkösséget teremt - mely ugyanúgy emberségünk része mint az isteni pólus, a feltétel nélküli szeretet, a szabadság, önzetlenség, és minden ami bőséget teremt. A mi döntésünk, hogy melyiket éltetjük. A minket körülvevő világ, pedig ennek a döntésnek a következménye.

Erre a bolygóra mindnyájan Emberi Lényként érkeztünk. Nem egy álam tulajdonaként, nem egy vallás híveként, nem egy eszme, nem egy hatalmi gépezet részeként. A felnőtté válás folyamán szépen lassan elfelejtjük ezt. Szenvedéseink oka nagyban gyökerezik mindebben. Elfelejtjük, hogy létezik feltétel nélküli szeretet, és elfelejtjük, hogy mindez csak a feltétel nélküli szabadságban létezhet. Úgy tekintjük magunkat felnőttnek, hogy közben lélekben, szellemben visszafejlődünk gyermeki létünkhöz képest. Elveszítjük a képességünket az ártatlanságra, mely a szabadság és a szeretet alap feltétele. Elhisszük, hogy ez a világ rendje, s hogy ettől egész földi létünkben szenvednünk kell. Elhisszük, hogy a megváltás, az Isten, a szabadság, a szeretet mind feltételekhez kötött, és csak közvetítők adhatják őket számunkra meg, s közben nem vesszük észre, hogy mindez itt van bennünk, önvalónk lényegében.

Mi feszítjük meg

A megfeszített ember pedig a fájdalom, a kín, a gyötrelem, a megalázottság és a tehetetlenség jelképe. A megfeszítettség tudatállapota a félelemre és az abból forrásozó kifordultságra programoz minket. Annak felismerése, hogy mi feszítjük meg, ébreszthet rá minket, hogy csakis mi lehetünk azok, akik végre nekilátunk, hogy kihúzzuk a szögeket, levegyük a köteleket, és a tövisszorosút melyek valójában nem más mint a félelmeink, önzésünk, hatalom és birtoklásvágyunk, hazugságaink, belsőnk megszelídítetlen, szeretet-éhes démonai. Az őszinteség magunkhoz és másokhoz, a félelmeinkkel való szembenézés, azok forrásának megértése, vágyaink megértése és megszelídítése, a feltétel nélküli szabadság és szeretet, önvalónk megismerése és megértése az Út, mely gyógyulásunkhoz, az Igazsághoz és az Élethez vezet. Csak egészséges egyének alkothatnak egészséges társadalmakat. Csak a szabadságban létezhet valódi szeretet. Csak az őszinteség és hazugságaink felismerése vezethet minket önmagunk jobbá tételéhez. Egy békés, boldog, bölcs világ születéséhez.

A kalapács és a szög ott van mindnyájunk kezében. Magunk döntjük el,

hogy saját és közös Krisztus-valónk keresztjébe ütünk be egy újabb szöveget, vagy egy szeretetteljes, szabad világot építünk a segítségükkel.

24. A halálfélelem oka – az élet

Hány napot, hány órát, hány peracet éltem életemben? Mit jelent az hogy élet, biztos vagyok-e abban, hogy eddigi életem során valóban az élet folyamában és nem sokkal inkább a halál állapotában léteztem?

A mai kor és az annak keretét, létalapot szolgáltatató paradigma a halál kultúráját valósította meg. A létféltés, a halálfélelem, a kín, a szenvedés és a gyötrelmek előli folyamatos menekülés valójában mind az élet valóságával történő találkozás félelméből valósult meg. Életünk folyamán arra nevelnek minket, hogy mindenki egy általam buboréklétnek nevezett hamis valóságba zárkózzon be. Ennek jellemzője az, hogy mindent meg akar merevíteni, kiszámíthatóvá, szabályozhatóvá és előreláthatóvá akarja tenni a világot és a benne zajló történeteket, végső soron ilyen módon előre meghatározott sémák szerintív akarja formálni magát az életet.

A pszicho-buborék lakójának története

A saját pszicho-buborékomban ülve a valóság egyre jobban virtualizálódik a számomra, egyre messzebb kerülök attól, végső állapotomban pedig olyan mértékűvé válik az elszakadás, hogy szinte észrevétlenül rettegni kezdek tőle. A megrázkódtatás akkor következik be, amikor egy élet szorgos munkájával felépített pszicho-buborék pattan szét hirtelen tragikussággal, amikor valamilyen véletlen folytán az élet mindennél erőteljesebb valósága lyukat ejt benne. Ekkor az emberi elme teljesen védtelenné válik, mert a valóság olyan mértékben tör át mindenre, hogy mindez sokként éri az arra felkészületlent. Amiről eddig azt hittük, hogy irányítható, hogy teljesen a mi kényünknek-kedvünknek van alárendelve hirtelen megbokrosodik, és magával ragad minket hihetetlen elemi erővel, melyet mi úgy élünk meg, mintha átmennél volna rajtunk egy úthenger, és mindent összetaposott volna, mi az addigi valóságunkat építette fel és tartotta életben.

Az emberi elme sok mindenre kondicionálható, rengeteg programmal tölthető meg és rengeteg módon alakítható arra, hogy a belé programozott valóságot teremtsen meg. Egy dologgal szemben azonban teljesen védtelen, sebezhető marad, ez pedig az a pillanat, amikor a valóság felülír mindent, amit addig valósnak, egyedülinek, és kizárólagosnak képzeltünk el.

A halálról azt tanítják nekünk, hogy az az élet vége, hogy az egy átmenet, mely után megszűnik minden. Én pedig azt állítom, hogy a halál, egy

állapot, melytől senki és semmi nem szabadíthat meg minket, mert a mi tudatos vagy tudattalan cselekedeteink következményeként valósul meg az életünkben. A halál tehát nem az, amit róla hazudnak nekünk. A halál úgy van beállítva a földi létben, mint az utolsó aduász, amellyel mindent tromfolni lehet, és ami ugyanakkor sok esetben megváltás lehet annak, aki belefáradt az élet reménytelenségébe, összezuhant annak súlya alatt, és úgy érzi képtelen a továbblélésre. A végső elkeseredettségében cselekvő ember, úgy gondolja, hogy ha véget vet a földi életének, akkor véget vet magának a létnek. Ez pusztán materialista megközelítésből azt jelenti, hogy ha leállnak a szervi életműködések, akkor az ember - mint földi lény - teljes mértékben elpusztul. Mivel ez a szemlélet tagadja a lelket és a szellemet, ezért úgy gondolja, hogy a halál valós menekülés az élet sokkoló valósága és megoldhatatlannak vélt terhei elől. Csak fizikai szinten szemlélve a történetet, mindez cáfolhatatlan bizonyos értelemben. Ha viszont úgy gondoljuk, hogy létezik a lélek, a szellem és ez egy olyan dimenziója lényünknek, mely a földi életciklusból való fizikai kilépésünk után sem szűnik meg létezni, akkor a történet más aspektusában nyer értelmet. Akkor ugyanis a fizikai értelemben vett halál valójában csak egy kapu, amin a születéskor belépünk majd halálunkkor távozzunk egy más minőségű síkjára a létnek. Akkor mégis hogy értendő az a kijelentésem, hogy a halál nem csak egy kapu, sokkal inkább egy állapota a létnek?

Halál és Élet

Az életre akárcsak a halálra minden meghatározás csakis részleges és hiányos lehet, mivel minden amit meghatározunk egyben el is határolunk attól az egységtől, mely nélkül annak teljessége csorbul, többé vagy kevésbé pedig értelmezhetetlen, halott valami lesz. Az élet igazsága az élő szerves egészében, a lét teljességében közelíthető csak meg. Amikor elszakadunk mindettől, amikor a pszicho-buborékaink programozott valóságának rabjaiként ránk csukódik elménk börtönének az ajtaja, akkor – dacára annak, hogy látszólag hús vér emberként funkcionálunk – valójában már halottak vagyunk. Ekkor válik a földi létünkben az életünk egy virtuális, illuzórikus valósággá, melyben azt gondoljuk, hogy élünk, miközben a halál állapotában leledzünk, és tudatosan vagy többnyire tudattalanul rettegünk az élettől. Furcsa, paradox állapot ez, nevezhetnénk a halál eme állapotát életfélelemnek is.

A földi létünk során mindent elkövet a minket körülvevő, általunk is élő és éltetett rendszer, hogy életünk középpontjába helyezve - az életre való nevelés doktrínájának látszata alatt - valójában egy igen alapos és mély életfélelmet neveljen belénk. Az által ugyanis, hogy a halál tabuvá válik egy

kultúrában, valamint a legnagyobb tromffá mely mindent visz, automatikusan létrejön az elmúlás valóságától való természetellenesen felfokozott félelem. Ennek kompenzálása képen pedig az elme készségesen fogad minden olyan alternatívát, mely az élet valóságától kínál menekülést. Pszicho-buborékain így nyernek programozást különböző materialista-hedonista vagy spirituális-aszketikus eszmékkel. Az előbbi azt hirdeti, hogy a halálfélelem tompítására gátlástalanul használjunk fel mindent amit a földi valóság kínál fel, a másik pedig ez ettől menekülőknél, megcsömörlötteknek ajánl különböző menekülési útvonalakat, sok esetben azzal az ígérettel, hogy a földi lét, az anyagi világ csak egy illúzió, tehát úgysem éri meg túlzottan elmélyülni benne. Mindkét út közös jellemzője, hogy megtagadja azt a valóságot, melyet csak az élettel való kataritikus találkozás folyamában tárulhat fel előttünk. A folyamatosan változó, alakuló valóság ugyanis olyan erővel képes magával ragadni minden létezőt, hogy erre a halál kultúrájában kondicionálódott elme teljesen felkészületlen.

A pszicho-buborék lakója hajlamos életnek képzelni a halál állapotát. Mikor is áll be a halál ilyen értelemben? Amikor az élet sodró, folyamatosan változó valóságától való, tudatos vagy tudattalan félelmünkben, mindent elkövetünk annak érdekében, hogy megmerevedjünk, megállapodjunk egy-egy élethelyzetben, mikor az anyagi biztonságot, a társadalmi pozíciót és az e kettő körül csoportosuló cselekedeteinket minden és mindenki elé, fölé helyezzük. Ez teljesen megdermeszt minket az élet spontán valóságának szabad sodrásával szemben. Az életünk féltése közben észrevétlenül csúszunk át a halál állapotába, és akár egy egész földi életciklust tölthetünk el abban a hitben, hogy a nagybetűst éljük. A mai kor, haláltól rettegő embere, aki mindent megtesz annak érdekében, hogy elkerülje, elodázza az elkerülhetetlent, valójában nem a haláltól, hanem az élettől retteg. Erre lett kondicionálva elménk, és hatalmat ezzel a paradox életfélelemmel lehet könnyűszerrel nyerni felette. Ezért van az, hogy mindent megteszünk annak érdekében, hogy az élet igazságával, a mindenben és mindenkiben megnyilvánuló egyetlen valósággal ne kelljen konfrontálódjunk. Elménkbe korán beleég az a gondolatminta, hogy a világot jó és rossz dolgokra osszuk fel. Ezáltal az úgynevezett rossz dolgokat kerülni fogjuk minden erőnkkel, a jó dolgokat viszont megszállottan próbáljuk majd megragadni az életünkben.

A jó és a rossz gondolati mintája így lesz az élet valóságának elfedője, mert eltakarja előttünk azt az igazságot, hogy az élet teljességéhez ugyanúgy hozzátartozik a fájdalom mint az öröm, mélység csak a magassághoz képest nyerhet értelmet. Aki csak egyetlen végletét tapasztalja meg bármi-

nek is, az nem alkothat teljes képet róla. Az igazság pedig mindkét véglét teljessége, nem pedig jó és rossz, ajánlott és kerülendő kérdése.

A harmadnapra-feltámadott története

Ha élni akarom az életet, azt csak a jelen, a most valóságában feltáru-
ló élet igazságával való találkozással kezdek el. Mindaddig, amíg élnek
hiszem a halottat, és a haláltól való félelmemben magát az élet egyedi, min-
dent felülmúló, végtelen gazdagságát utasítom el, addig úgy vagyok halott,
hogy közben dobog a szívem, látszólag mozgásban van a testem, terveket
kovácsolok, és önmagam a társadalom pótolható vagy pótolhatatlan tagjá-
nak képzelem. Szerelmes vagyok, vagy gyereket nevelek, robotolok és
kompenzálásképpen élvezeteket hajszolok, hogy majd mielőtt meghalok el-
mondhassam, az élet gyümölcséből kifacsartam az utolsó cseppet is. Azzal
ámítom magam, hogy szeretem az életet, de valójában rettegek attól, hogy
kipukkantja a tőle elhatároló, nagy műgonddal felépített pszicho-buborék
életem. Eközben az önvalóm lényegében lakó Örökkévaló Én, az élet vizét
szomjazza bennem. A megélések gazdagítására vágyik az anyag élő, igaz,
valós és szembesítő birodalmában, és nem az anyag öncélú halmozására, ki-
sajátítására. Tudja, hogy innen csak az élmény vihető el. A játék örömeinek
megosztására és nem a játék tárgyának kisajátítására vágyik. Tudja, hogy a
földi életbe ugyanazon ajtón át lépünk be és ki, és hogy a valódi halál egy
állapota a léleknek, amikor a lét egyedüli valóságától való félelmében saját
testének és elméjének börtönébe zárkózik be, ahelyett hogy az élet folyamá-
nak végtelen valóságával egyesülne.

A világunkat uraló halálfélelem az életfélelemből fakad. Úgy gondolom,
egyetlen bűn létezik csak a földi létben. Amikor találkozunk a lét nagy igaz-
ságaival, megéljük, megismerjük őket, de aztán úgy döntünk mégis ezek el-
lenében éljük az életünket. Csak a tudó ember követhet bünt el, a tudatlan
nem, az csak vétkezhet, vagyis szem elől vétheti azt, amit mások elébe állí-
tottak, de amely igazsággal az egyéni megélés és megértés szintjén még
nem ismerkedett meg. A halál állapotába akkor kerül a lélek, mikor megha-
sonul önvalójának felismeréseivel. A pokol kínjait pedig ilyenkor magunk
teremtjük meg, amikor nem vagyunk képesek felismerni ezt, és ebbe a
(kár)hozott valóságba ragadunk bele. A kulcs a lélek halálának poklából ki-
vezető kapuhoz azonban mindvégig ott van a kezünkben. Ez pedig találko-
zás önvalónkkal az élet, a lét igazságának egyszerűségében. Mesterségesen
létrehozott, virtuális valóságunknak a teremtő élet valóságára való cserélése,
annak a felismerése, hogy a kín és a gyönyör, a fájdalom és az öröm, a jó és
a rossz mind, ugyanazon örökkévaló valóság része, mely elutasítása a halál,

elfogadása pedig maga az Élet.

A valódi ébredés és újjászületés az, mikor megnyílunk az egyetlen igaz valóságra: az Életre. Ekkor vehetjük kézbe – a jelen élő valóságában – az életünket, és formálhatjuk azt felismeréseinknek megfelelően.

25. A kereszt – az örökkévaló iránytűje

Bevezető

Egy kultúra annál magasabb rendű, annál fejlettebb és tökéletesebb, minél kevesebb tárgyi emléket hagy maga után az időben. Alapvetően két szemlélet létezik jelenleg a kultúrák megítélésében. A jelenlegi, domináns, evolucionista felfogású kultúraszemlélet azt állítja, hogy a jelen kor kultúrája egy evolúciós folyamat következménye, és a kezdetleges, primitívnek nyilvánított kultúrákat fokozatosan váltották fel a történelemben az egyre fejlettebb, egymás tudásanyagaira épülő kultúrák a történelem lineáris menetében. Ebben az írásban nagy vonalakban szeretném bemutatni azt, hogy miért teljesen torz és hazug ez a szemlélet, mely jelenleg hivatalosan uralja az emberiség tudatának döntő részét, és hogy hogyan vezetett ez a szemlélet a mai, életellenes, valós intelligenciát és tudást nélkülöző, globális civilizáció létrejöttéhez. Szeretném leszögezni, hogy megállapításaim nem valamiféle klasszikus értelemben vett vallásos-kreacionista nézőpont szintézisei. Túl kell haladnunk ugyanis szellemiségében mind a materialista-evolucionista mind a spirituális-kreacionista szemléletmódot ahhoz, hogy megszabadulhassunk a téma eme dualisztikus értelmezésétől. Szükséges ez azért, mivel csak akkor világosodhat meg előttünk a valóság ama szelete, mely rálátást engedhet arra, hogy mi az ami a jelen kor zsákutcájába vezette az emberiséget.

A kereszt mint a lét szimbóluma

A kereszt szimbólumát ha lecsupaszítjuk mindazon vallási és spirituális tartalomtól, mely az utóbbi kétezer évet meghatározó paradigmában rakódott rá, akkor legelőször is világossá válik, hogy a kereszt a lét szimbóluma. A vízszintes szára a keresztnek szimbolizálja azt az adott tudati-létsíkot melyben az adott egyén létezik az ő saját jelenében. A keresztnek a szárának van két végpontja, mely valójában az adott létsík két pólusát jelzi, mely között egy adott tapasztalati pályát futhat be. A végletek megtapasztalása ez, mely szükséges ahhoz, hogy egy adott létsíkot az ember bejárhasson majd visszajutva a létsík közepére – és nem beleragadva a végletekbe – a megéléseit összegezve tovább léphessen. A továbblépés viszont, semmiképpen nem

következhethet be ugyanazon a már bejárt létsíkon. A továbbblépés csak a kereszt függőleges szárán következhet be, amely a tudat az adott létsíkon begyűjtött léttapasztalatok, és megélések által képessé válik, a valódi fejlődésre. Ehhez szükségszerűen a lét egy magasabb tudati szintjére kell emelkednie, hogy ezáltal megérthesse azt a létsíkot, melyben azelőtt a tapasztalásait megélhette. A kereszt két szárának a metszéspontja az a középpont, melybe vissza kell jutni ahhoz, hogy a tudati megismerés egy magasabb létsíkjára léphessünk. Ez a valós tudati fejlődés modellje. Egy adott létsíkon szerzett tapasztalatok csak akkor láthatóak át, akkor érthetőek valójában meg, mikor azokat azokon felülemelkedve, képesek vagyunk a lét egy magasabb tudati szintjéről tekintve megérteni, beilleszteni tudati fejlődésünkben. Erre a keresztre – tudatfejlődési modellre – lett a nyugati keresztény kultúra szimbóluma, az ember felszegezve. Miért volt mesteri a mindenkori társadalomkonstruktörök eme döntése? Két legyet ütöttek egy csapásra. Az első körben teljes mértékben eltakarták a valódi szimbolikáját a keresztnek. A létben való közlekedés tudásának szimbólumát ugyanis egy kivégzőeszközzé degradálták le, megfosztva azt valódi tartalmától. A második lépésben ugyanakkor erre a szimbólumra felszegezték magát az egyéni útját jární akaró embert. Aki ugyanis a keresztfához van szögezve, az sem a lét horizontális sem a lét vertikális szintjén nem tud mozogni többé, létszemlélete, világlátása előre megírt pályák szerint topog egy helyben. Mindezt pedig megtoldották a megváltás hamis ígéretével, nevezetesen hogy más megszabadíthat, megválthat minket a saját, egyéni utunk bejárása és megélése által megszerezhető élettapasztalattól. A vallás hatáskörébe rendelték az utolsó töredékeit annak az ősi tudásnak, melyet a kereszt szimbolizál. Ebben a közegben pedig az utóbbi kétezer év vallási keretrendszere a kereszténység mindent meg is tett annak érdekében, hogy mind fizikai, mind szellemi értelemben a lét tudásának keresztjére feszítse fel magát az emberiséget.

A fenti kérdés rövid tisztázásának azért van jelentősége, hogy leránthassuk a leplet arról, miként alakulhatott ki a mai teljességgel életellenes korszellem. Szükséges ugyanakkor elveszünk azt a kiinduló szemléletet, mely a mai korszellem része, és ez a materialista-evolucionista szemlélet. Ez ugyanis téves módon az ember jelenlegi állapotát teszi meg a fejlettség aktuális csúcának. Ha az evolúció szociáldarwinista implementációja igaz lenne, akkor ez azt jelentené, hogy az emberiség ennyi idő alatt már a fizikai és szellemi fejlettség igen magas fokára kellett volna jusson, a természetes szelekció következtében. A valóság azonban azt mutatja, hogy az evolúció materialista elmélete teljes mértékben nélkülözi az intelligencia teljességét,

mely nélkül valós fizikai, szellemi és tudati fejlődés lehetetlen. Az intelligencia fogalma alatt a mindenben megnyilvánuló, mindennek a lényegét képező ős-tudatot értem, mely az élet számtalan formájában nyilvánul meg. A mai kor racionalizáló gondolkodásmódja, mely megpróbálja az intelligenciát számszerű adatokra egyszerűsíteni, megtagadja ezáltal az intelligencia teljességét. Értelmi, érzelmi és egyéb intelligencia kategóriák kreálása által, ugyanis az intelligencia egységének a megszüntetése következik be, végső soron pedig annak felszámolása. Amikor az intelligenciát pusztán a matéria szintjén akarjuk értelmezni, és ezzel párhuzamosan megtagadjuk annak lehetőségét, hogy más, az anyagban közvetlenül nem érzékelhető szinteken nyilvánuljon meg, akkor az elménket egy sajátos börtönbe zárjuk be, melyből nincs kiút többé a világ szerves, élő egységének a megértése felé. Igaz ugyanakkor, hogy a legkisebb része is az egésznek magában hordozza az egész lényegét, de csak az egységbe visszailllesztve és szemlélve érthetjük meg annak szerepét az egészben.

Úton a nihilbe

A materialista-evolucionista szemlélet valójában csak az anyagot kiáltja ki egyetlen létezőnek, csak az érzékszerveinkkel megtapasztalható valóságot hitelesíti, illetve azt amit meghosszabbított érzékszerveinkkel (technikai eszközökkel) mérni képes. Ezáltal önön szűk látókörű érzékelésének áldoztává lesz. Látnunk kell tehát, hogy ez az tudományos eszme, miért zsákcúja az emberi szellemnek. Azért, mert tagadja magát a szellemet. Tagadja, hogy a világban létezik az a fajta ok-okozati viszony, melyet teljességében a szellem határoz meg. Az okozatot összetéveszti az okkal. Úgy véli, hogy az élet, és a benne megnyilvánuló intelligencia a véletlenek sorozatának a következménye. Mindezt pedig bezárja a tudomány vallásának evolucionista szektájának a börtönébe. Ma ez a tézis ugyanis tudományos berkekben olyan, mint a krédó, vagy a pápai tévedhetetlenség dogmája volt a keresztény vallás berkeiben. Alternatívaként a kreacionizmus az, ami megjelenik mint ellentét, de ezt a tudomány a saját épületén kívülinek kvalifikálva, érdemleges ellenfélként sem ismeri el. A kreacionista szempontok ugyanakkor vitathatatlanul ráirányítják a figyelmet az evolúció dogmáinak tarthatatlanságára, mindazonáltal jelen írásomban nem akarok azonosulni ezen nézőponttal. A teremtés aktusa, a mindenben megnyilvánuló ős tudat és intelligencia, ugyanis nem zárható egyetlen eszme, tézis börtönébe sem. A teremtés fogalmát, pedig véletlenül sem szeretném megtölteni sem tudományos sem vallásos tézisekkel. Szükséges ugyanakkor láttatnom, hogy a világ rendezettsége, rendezetlensége, komplexitása vagy egyszerűsége valójában

ugyanannak a lényeknek a kifejeződése, mely nem zárható semmilyen absztrakció keretei közé sem. Bármilyen tézis, dogma, elv ugyanis amit az élő világ egységéről alkotunk meg, soha nem tartalmazhatja a teljességet, pusztán legjobb esetben is egy nézőpontot belőle. Ez ugyanakkor nem a tagadása annak, hogy létezik a létnek egy olyan abszolútuma, mely mindenki számára, a maga saját útján, az Életbe való beavatódás által érhető el.

A mai kor életellenessége tehát jól körvonalmazhatóan szellemi szintről ered. Az egyik legfontosabb felismerések egyike az, mikor kirajzolódik előttünk, hogy a fizikai világ valójában a szellemi tükörképe. Az anyag és a szellem az Ős-Tudat részeként valójában egy, egyik hat a másikra, de fontos leszögezni, hogy a tyúk és a tojás viszonylatában látnunk kell, hogy a szellem prioritást élvez. Az anyagi valóság ugyanis csak azt tükrözheti, ami a szellem síkján jön létre azt megelőzően. Ez ugyanakkor az ok-okság skáláján örök rendezőelvként működve biztosítja azt a RENDet, melyben minden létező megnyilvánulhat. A materialista-evolucionista szemlélet teljességgel alkalmatlan a lét valódi kérdéseinek a megválaszolására. Önmagát diszkvalifikálja ugyanis azzal, hogy a létnek az okát a véletlenek láncaként jeleníti meg, az anyagot pedig a lét, a létezés és az élet okaként határozza meg, nem egy az anyagot is megelőző létező következményeképpen. Ezért kérdés a materializmus számára hogy a tyúk volt-e előbb vagy a tojás? A világot a szellem oldaláról megközelítő intelligencia szempontjából ugyanis a válasz egyszerű erre. Egyik sem. Rossz kérdésre nem érkezhet csakis hibás felelet. Nem a tyúk vagy a tojás elsőbbségének az eldöntése az élet létrejöttének valódi kérdése, hanem a szellemi síkon azt megelőző kép, gondolat és akarat létezése. Mert mind a tyúk, mind a tojás nem lehet a pusztá véletlen műve. Pontosabban lehet, ha a véletlent abban definiálom, hogy a véletlen az, amiről nem gondoltam volna, hogy lehetséges. A tudomány akárcsak a materialista-evolucionizmus tehát teljességgel alkalmatlan a lét valódi okának a feltérképezésére és megértésére, mivel a véletlent teszi az okának mindennek. Valaminek az okát véletlennek tenni viszont egyben beismerést is jelent arra nézve, hogy halvány lila fogalmunk sincs mind az ok, mind az okozat közötti valódi összefüggésekről, hogyha képtelenek vagyunk egy stabil pontot (ok, okozó) találni vizsgálódásunk tárgyával kapcsolatban, mint ős okot és viszonyítási rendszert. A materialista-evolucionista tudományos nézet tehát tagadja az élet forrását, a mindenben megnyilvánuló intelligenciát. Saját logikájának tarthatatlanságának elfedésére pedig minden igyekezetével azon van, hogy ezt az életellenes eszmét – a betegség okát képező szellemi börtönében – vallási dogmaként megkérdőjelezhetetlenné tegye.

Az evolúció azért nem létezik és soha nem is létezhetett a darwini értelemben véve, mivel tagadja a mindent megelőző szellemi létsíkot, ahol minden okozatot az ok kell megelőzze. A jelenlegi szociáldarwinista eszmével megfertőzött, tömegtudatú ember önmagát az állatvilágból érzi kiemelkedettnek, aki uralomra, a természet meghódítására született. Ebben rokon vonás fedezhető fel a mai vallási rendszerekkel, ahol részben ugyanez a kép, csak isteni teremttel kiegészítve. Egyik világkép sem alkalmas ugyanakkor arra, hogy az embert az élet valóságába helyezze. A materialista felfogás ugyanis a természet erőinek gondolja oktalanul kiszolgáltatottnak az embert, a spirituális felfogás viszont egy rajtunk kívülálló entitásnak a kénye-kedvének, melyet különféle módon nevesít. A kiszolgáltatottságból fakadó függés tehát megvan mindkét világképben, ez által az ember örök harcra van ítélve. Hol van akkor a válasz a lét valódi értelmes miértjére? Hogyan térhetünk vissza az élet pulzusához, hogyan szabadulhatunk meg attól a kiszolgáltatottságtól, melyet a jelenlegi kor materialista-spirituális szellemi programozása jelent?

A középpont

A megoldást a lét szimbólumaként értelmezhető kereszt mozgástere mutatja meg. Az oktalan függőségi viszony helyett a valós szellemi hierarchia a válasz mindenre. A mai kor valóságában a hierarchia egybeforrott a tekintélyelvűséggel, a hatalommal, az önkényes kiszolgáltatottsággal és az erővel való visszaéléssel. Jelenleg, látszólag a hierarchia alulról épül fel, vagyis a hatalom gyakorlóinak számára az emberek lépcsőfokok, melyeket maguk alá taposva juthatnak a hatalom építményén egyre feljebb. Ezt a mai világkép az „erősebb mindet visz” szociáldarwinista eszméjével támogatja meg. Ezzel végleg beleragasztja az embert az önkényes, öncélú, pusztán a fizikai létet fenntartani és továbbörökíteni hivatott vegetatív funkcionalitás szintjébe. Az ember számára tehát az életnek az egyedüli célja, saját fajtájának minden áron történő fenntartása, túlélése. Az élet így válik öncélúvá ebben a kontextusban. Amikor valami öncélúvá válik, akkor bezárul a saját logikai csapdájába, ugyanis megszünteti az ok-okozati láncot, ezzel együtt a benne létező és kiteljesedő szellemi síkot, szellemiséget. Amikor az embert megpróbáljuk leegyszerűsíteni pusztá vegetatív funkciók gyűjteményének a szintjére, valójában megvonjuk tőle az intelligens létezés terét, melyen minden a maga helyére kerülhet. A lét hierarchiája, ugyanis nem evolucionista rugóra jár. Az ok-okozati viszony a materialista felfogás számára azért elfogadhatatlan, mert lezáratlan a logikai lánc. Létezhet-e ős ok ilyen értelemben? A materialista felfogás szerint nem, mivel az okozó így a végtelenbe

vész. Ennek a logikának pusztán egyetlen egy hibája van. Nem látja át a világot, csak a maga egyszerű linearitásában. De még ez is alkalmas lenne, hogy megtegye a kellő felfedezést arra vonatkozólag, hogy igenis létezik az ősök.

A matematika már rég rendelkezik az ősök modelljével, csak kevesen értették meg ezt meg. Ez pedig a mínusz végtelen és a plusz végtelen kiindulópontjaként definiált Nulla. Az origó a körben. Ezek a fogalmak bár mind pusztán modellek, de sejteni engedik azt a szellemi valóságot, mely nem a véletlenek súlytalanságába helyezi a létet, hanem annak, és az abban található tartalmaknak konkrét ősök tulajdonítanak. Ez az az abszolút pont ugyanis, amihez képest egy rendszereben minden értelmet nyerhet. A káosz is csak a rendezettséghez képest nyerhet értelmet. Ahol nincs egy jól meghatározott rend, ott semmi nem létesülhet, még káosz sem.

Az ember tehát a materialista szemléletben megszabadul minden októl, hogy a valóság élő fonálára fűzhesse magát a létezésben. A spirituális szemlélet sem kínál sokkal többet, mert bár többnyire hajlandó egy végső ok meghatározására, azt többnyire ugyanúgy az emberen kívülre igyekszik helyezni, mint a véletlen által a materialista szemlélet. Mindkét szemlélet megrekeszti az embert a kiszolgáltatottság függőségében. Egyes spirituális irányzatok viszont még tovább mennek, és úgy igyekeznek felszabadítani az embert az élet valóságában létrejövő feszültségektől, hogy eljutnak az anyagi valóság teljes tagadásához, annak illuzórikus voltának hangsúlyozásával. A lét okaként többnyire megneveznek egy ős okot, de az élet valóságától annak tagadása által próbálják megszabadítani az embert. A materializmus és a spiritualitás így válik ugyanannak az életellenes paradigmának a tartó oszlopává. A spiritualitás ugyanakkor még őrzi magában azokat a morzsáit a lét értelmezésének, mely egyértelműen a szellemi sík irányába mutatnak. Nem szeretném tehát azt a látszatot kelteni, hogy minden amit spiritualitás fogalma alatt értek, az életellenes. Valójában itt a kiüresedett kultuszokat, a dogmatikus, hatalomközpontú, vagy az ezzel ellentétes, az élet valóságát felszámoló, az embert súlytalanságba helyező spirituális menekülési utakat értem.

Emberi méltóság

A magát csak kizárólagosan a fizikai létezés síkjában értelmező embernek, önön léte minden áron történő fenntartása válik a létproblematikájává. L'art pour l'art. Ezért válik ma tömegjelenséggé az, hogy akár a mások életének, vagy az életünk elpusztítása árán is de igyekszünk megmenteni fizikai életünket. Ezzel párhuzamosan az ember elveszti emberi mivoltát, méltóságát, mivel mintegy lezüllik az állati létfenntartás szintjére. Ami az

állatvilágban ugyanis egy más tudati szinten teljesen természetes, és nem alkalmazható rá az életellenesség kategóriája, az az ember szintjén szellemi devolúciót jelent. Mindez abban az esetben fordulhat elő, ha nem vagyunk tisztában azzal, hogy mi elsősorban szellemi lények vagyunk, akik emberi lényként jelenleg az anyag birodalmában testet öltve létezzünk. Okkal vagyunk tehát itt, előzménnyel és következménnyel. Emberi méltóságunkat pedig akkor engedjük el és adjuk fel végleg, mikor a fizikai létezés kizárólagosnak képzelve, mindenáron, a mások rovására és kárára akarjuk túlélésünket biztosítani. Ilyenkor elfeledkezünk arról, hogy az anyag csak eszköze és nem célja az életnek. Ez nem tiszteletlenséget, vagy degradációt jelent az anyag világa felé, ellenkezőleg, tiszteletet. Csak akkor tisztelhetjük ugyanis a szellemi világnak tükröt nyújtó anyagot megfelelőképpen, ha nem akarjuk azt minden áron megerőszakolni saját vélt túlélésünk érdekében. Az anyagban akkor tisztelhetjük a megtestesült szellemet – mely végső soron mind az általam ŐS-TUDATnak nevezett űs ok, intelligencia, szeretet, szabadság teremtmény megnyilvánulása – ha megértjük, hogy az ANYAg nem az élet célja, hanem az élet megnyilvánulásának, örök körforgásának eszköze. Úgy gondolom létezik az a pont, ahol inkább a fizikai halált kell választanunk, a lelki halál állapota helyett, mely állapot a fizikai életünk minden áron a mások életének a rovására történő erőszakos, brutalitás, önző cselekedeteink során jön létre. Az emberi méltóság megőrzésének a fizikai élet feláldozása is ára lehet. Emberi méltóságunkat elvesztve, már nem élhetünk szellemi lényhez méltó életet. A lélek szintjén a halál állapotát teremtjük meg, az emberi méltóságunk feladásával, annak reményében, hogy fizikai létezésünket meghosszabbíthassuk. Ha valóban élni akarunk, akkor meg kell értenünk, hogy létezik valami, ami a fizikai pusztulásnál sokkal súlyosabb és ez az emberi méltóságunk elvesztése.

Betonház és örökkévalóság

Az emberi méltóságát feladó és az élet ellen cselekvő ember, a halál kultúráit és civilizációit építi fel. Nem keresi a valós, szellemi hierarchiáját a létnek, melybe a kereszt szimbolikus létsík-iránytűje által nyerhet beavatódást. Magát az evolúció vagy a teremtés csúcsaként definiálja, és ezen eszmék nevében, örökös halálfélelemben elpusztít mindent. Embert, állatot, növényt, környezetet. Az olyan fogalmak mint az intelligencia, a szeretet, a szabadság széttöredeznek és kiüresednek a számára, és különféle relatív tartalmakkal töltődnek meg. Az örökös halálfélelem az, ami miatt folyton halhatatlanságra vágyik az anyagi síkon. Ezért hoz létre iszonyatos mennyiségű fizikai és szellemi értelemben vett hulladékot, romot, a halál emlékműveit.

Az az ember, aki ugyanis ráébred létezésének szellemi eredetére, forrására, és értelmére az megérti, hogy a földi élet nem a célja, hanem eszköze, megnyilvánulása, formája és minősége a létnek. A lét forrását így képes beazonosítani minden élőben, önmagában és a környezetében. Így képes újra egységében szemlélni a világot és önmagát a szeretet, az intelligencia létfontalat biztosító hierarchiájában helyezni el. Ez a hierarchia nem az önzés, a hatalom, a kiszolgáltatott függőség, hanem a szeretetben létrejövő teremtés és teremtdés hierarchiája. Az ok-okozati viszonylatban minket megelőző így tér vissza magunkba és önmagába, örök körforgásban gazdagítva a létet. Az örökkévalóság szempontjából csak a primitív kultúráknak van szüksége olyan kő, beton, vagy vas építményekre, melyekbe saját - véglegesnek hitt - halálának vélt túlélését örökíti meg. A valóban fejlett, magas tudati szintű, a világegyetemet a maga egészében szemlélő és befogadó, teremtő, élettudatú kultúrák csak kevés, vagy egyáltalán semmilyen nyomot nem hagynak maguk mögött a fizikai sík léterében. Tudják, hogy mindent olyan állapotban kívánatos maguk mögött hagyni, ahogyan azt ők is kapták. A valódi gazdagodás az anyag síkján szerzett tapasztalat. Ez az ami az örökkévalóság része marad, a fizikai valóságban az állandóság az örök változásban található meg. Bármilyen körülményes minket, ami testet ölt a fizikai valóságban az nem más mint egy szellemiség, egy gondolat, mely a szellem, a tudat teremtménye és tükröképe. Az ok-okozati viszonyban, a lét hierarchiájában mindnyájan egy gondolat vagyunk egy másik gondolatban. Egymás teremtoi és teremtményei egyben.

A fizikai valóságnak a kín, a fájdalom, a szenvedés fontos elme. Ezek valósága szembesít bennünket ugyanis mindazon gondolatainkkal, érzéseinkkel és cselekedeteinkkel, melyek az egyensúly, a harmónia megbomlásához vezetnek. Ha megpróbáljuk figyelmen kívül hagyni az anyag üzeneteit, azzal a szellem üzenetét utasítjuk el. Az élet lüktetésével csak akkor egyesülhetünk, ha megértjük ezeket a jelzéseket. A szenvedés, a fájdalom, a kín, a lelki halál állapotai pusztán üzenetek. Nem értelmetlen, ok nélküli sorscsapások. Nem hibás gének, hanem az ok-okozat és a szellemi létsíkon megszülető döntéseink, elképzeléseink hű, szembesítő tükrői. Ha nem tagadjuk meg az élet valóságával való találkozást és egyesülést, akkor megfejtve az anyagi világban megnyilvánuló szellemi üzeneteket önmagunk és közös világunk tehetjük egyre élőbbé, szeretetteljessé, értelmessé. A szenvedés elutasítása és csak az öncélú élvezetek keresése ezért jelenti az elszakadást a élet valóságától. A visszajelzéstől fosztjuk ugyanis magunkat meg, mely szembesíthet hibás elképzeléseinkkel és cselekedeteinkkel. Így nyer-

hetünk valódi ellenőrzést saját utunk, létünk, életünk felett. Így avatódhatunk be, egyre mélyebb rétegeibe, és egyre magasabb síkjaira a létnek.

A mulandó és a múlhatatlan valójában egy és ugyanazon örökkévalóság része. Az Élet a legnagyobb beavató mester. Úgy tanít, hogy saját magunkat állítja az ő pártatlan, igazságos valóságának tükrébe. Az Örökkévaló tekint ránk a maga méltóságában és fenségességében minden egyes tükörben. Az Örökkévaló, melynek öncélúan nincs szüksége semmilyen emlékműre, kőre, betonra, acélra, üvegre, mert a mindenségben, bennünk és az élet szüntelen körforgásában dicsőül meg.

26. A tökéletes társadalmi rendszer

Létezik-e tökéletes társadalmi rendszer? Mi a helyzet a demokráciának nevezettel? Mi van ha a politika, a hatalom, a spiritualitás hamis függőnyein túljutottam, és újabb és újabb kérdések fogalmazódnak meg bennem? Sok aspektusa van mindennek, és bár ma még a masszív első függőny is elég kemény feladat az öntudatra ébredőnek, pár gondolatot a teljesség igénye nélkül mégis megosztanék ízelítőnek.

Az első: a demokrácia fogalma. Ha csak kicsit is gondolkodunk, rögtön észre fogjuk venni, hogy demokrácia a legnagyobb hazugságok egyike az emberiség történelmében. A demokrácia népakaratot jelent. Az ókori Görögországban a rabszogatartó társadalmi rendszer keretein belül ütötte fel a fejét ez a különös hatalmi, társadalmi képződmény. Leegyszerűsíttem: az oligarchiának és a mögötte meghúzódó erőknél demokratikus joga volt ahhoz, hogy eldöntse, a nép és a rabszolgák tömege miként vezettessen, zsákmányoltasson ki, éljen és haljon meg az ő ügyeikért. Aki ezt látni képes, az látni képes azt is, hogy ma ugyanez a helyzet. A demokrácia még abban az esetben is, ha legidealizáltabb formájában valaha is esetleg működne, akkor sem lehetne több, mint a többség akarata a kisebbség felett. Ebből beláthatjuk, hogy még ez is csak az erőszakon alapuló társadalmi forma lenne. Az ugyanis, hogy egy többség valamit igaznak, jónak, helyénvalónak, erkölcsösnek stb. nevez az még nem jelenti azt, hogy mindez az ő és társai javát, lelki és szellemi gyarapodását szolgálja. Azok az álmódosítások tehát, melyek bármilyen módon a népakarat bármilyen formájának a megváltó mivoltát hirdetik, eme két egyszerű okból is abszurdak.

Felmerül ugyanakkor a kérdés: lehetséges-e olyan társadalmi rendszer, melyben az emberiség egy magasabb szintre léphet mind erkölcsi, mind lelki-szellemi értelemben? Ez összetett kérdés, mivel erkölcs igen sokféle

létezik, amint lelki-szellemi irányultság is. Még azonos igényekkel és erkölcsökkel rendelkező emberek közössége sem problémamentes. Be kell lássuk, hogy a legalapvetőbb problémát tehát elsősorban maga az ember jelenti ebben a képletben. Elképzelhetjük a lehető legtökéletesebb társadalmi formát is, hiábavaló, mert csak egy idea marad, mindaddig, ameddig ez az idea kívülről kerül beültetésre az emberbe, és nem belső felismerésekből fakadó igényből születik meg, a saját belátásainak eredményeképpen, mindaddig a változás csak felszínes lehet.

A valódi kérdés az, kitermelhet-e a tudatlanság olyan mértékű tudatosságot, mely először is a változás-változtatás fontosságát önmagára irányítja? Létrejöhethet-e valaha az a kritikus tömeg, mely változást hozhat, és ha létrehoz, nem-e ugyanolyan „demokráciát” valósítana meg, az akkor már feltételezhetően „kisebbségben” lévő mai közfelfogással szemben? Az a véleményem tehát, hogy naivitás azt várni, hogy valamiféle tömeges felismerések hatására az emberek tömegesen maguk megváltoztatásának fognak nekilátni. A mostani kort, sokan kifejezetten élvezik, kifejezetten öntudatlan és elmélyült örömeiben, vonzásában és kábulatában élnek az anyagnak, melyben pont az a vonzó, hogy az ember-állatról mindenféle felelősséget látszólag levesz. Így csak az öncélú élvezetekre, a nihil és a halál elkerülhetetlensége elől való menekülés kompenzálására, az „egyszer élünk”-re koncentrálnak. Ez a mai „globális kultúra” valójában a frusztráció kultúrája, melyben szinte majdnem mindenki – tisztelet a kivételnek – a meghíúsult valódi vágyait kompenzálja ezernyi pótcselekvéssel. Az ember gyakorlatilag egy művi létterbe helyeződik be, ahol elszakad és egyre távolabbra kerül mind magától, mind környezetétől, és végül képtelen felismerni a valódi ok-okozati összefüggéseket, melyek szenvedésének forrásai.

Sokan gondolják még ma is, hogy bármit meg lehet reformálni ebben a világban. Jó ideje azonban arra a következtetésre jutottam, hogy ez teljességgel lehetetlen. Mind a mostani rendszerek, mind az azt éltető tudatosság alkalmatlan bármiféle valódi változtatásra. Valójában gyümölcseről ismer szik meg a fa. Ez a gyümölcs pedig mérgező mindannyiunk számára. Persze az ízelőbimbók ebben a korszellemben lettek kondicionálva, így a mérget a legnagyobb gyönyörűséggel habzsoljuk be. Az alacsony tápanyag értékű, sekélyes testi-lelki-szellemi táplálék pedig valójában egyszerre oka és egyszerre következménye a jelenlegi domináns tudatállapotnak. Nem reformra van szükség, hanem annak a felismerésére, hogy minden látszat mögött létezik az a REND, melyben ez a mai, önmagába forduló, önző, önpusztító, félelmiből táplálkozó, értelmét tévesztett világ is működhet. Ez a REND az

ember által felülírhatatlan. Megváltoztathatatlan. Ennek a RENDnek a felismerése, megismerése és az ebben való tudatosulásunk az egyedüli módja annak, hogy az anyagba ragadt világ végre felemelkedhessen és kapcsolódhasson valódi szellemi forrásával.

A RENDben választhatunk: vagy az élet lényegét felismerve, annak állandó kihívásait, változásait és folyamatos tanításait megértve, arra választ adó kultúrákat és civilizációkat kezdünk el építeni, vagy a halál, a megmerevedés, az anyagba-ragadás, a félelem és a változástól való menekülés kultúráit építjük tovább. A kettő egyszerre ugyanazon térben és időben nem lehetséges. Ehhez tehát nem elégséges semmilyen reform, mert az egész rendetlenséget – úgy ahogy van – ki kell dobni, le kell cserélni a minden lényegében ott lapuló RENDre. A mai világrendet megteremtő vezérelv összeférhetetlen ugyanis az élet valódi, mindenben és mindenkiben megjelenő lényegével, tartalmával és üzenetével. Az élet mindenben és mindenkiben élni akar. Nem akar betokosodni, megmerevedni, félelmekbe fulladni, nem hatalmi, uralmi struktúrákat akar létrehozni, melyek terhe alatt elsorvad a test és a lélek, s mely önmagának okoz még nagyobb fájdalmakat.

Hosszú, és kemény belső munkával teli út vár még az emberiségre. Aki azt állítja, hogy létezik felemelkedés, megváltás, üdvözülés a bennünk élő Élet Lényegével való kemény, kíméletlen, meztelen, őszinte szembesülés és találkozás nélkül, az hazudik. Hazudik önmagának, vagy másnak akár tudatosan, akár öntudatlanul. Nem ítékezés ez, csak megállapítás. Tapasztalat. Kemény és kíméletlen ez a kijelentésem, de a mai világban hemzsegnak a guruk, a próféták és a megváltók, akik a legnagyobb jóindulattal akarnak megszabadítani minket az élet valóságának ébresztő fájdalmától. Sok a lelki fájdalmaitól elgyötört ember, aki két kézzel kap ezeken a menekülési lehetőségeken. Az igény és a kínálat tehát egymásra talált ebben az esetben.

Az élet fájdalmait megtagadva, figyelmen kívül hagyva és kikerülve csakis egy hazug, önámító, félelmekkel teli burokvilágba záródhatunk, és az élet valódi szembesítő, tanító, nemesítő, valós lelki-szellemi fejlődést kínáló iskolájából menekülhetünk el. Mindenkinek szíve joga természetesen hogy mit választ. A valódi élet – amely fájdalmakkal ugyanúgy jár mint gyönyörrel, mely felemelő pillanatokat ugyanúgy tartalmaz mint pokoli perceket – valójában a földi lét egyik iskolaterme a Világ EGYetemében. Ez a diploma, csak itt szerezhető meg, sehol másutt nem osztogatják ezt. Ezt a valódi élet-tudást viszont senki nem adhatja nekünk át, az Élet az egyedüli beavató mesterünk, és a beavatódás útján csakis mi magunk juthatunk előbbre megértve az újabb és újabb üzeneteket, feladatokat, leckéket. Felelősséget csakis

mi vállalhatunk magunkért, és ez az ami a legnehezebb. A mai kor szellemisége azért olyan vonzó nekünk embereknek, mert szöges ellentéte az ÉLET-nek. Mindenkit elcsábít szíren dallamaival, melyek egy gond és fájdalommentes, a technika és a tudomány által mindenre megoldást nyújtó jövőt ígérnek. Az Élet valódi kihívásának kérdéseire választ adni avatatlan és képtelen, de a techno-mágia vallásának dogmáit használja csalétekként, s ígéreteit akár a nyulat az agárversenyen húzza, húzza előttünk.

Sem egy új társadalmi rendszer, sem egy új gazdasági rendszer, sem új tudományos felismerések, sem új vallások, eszmék, dogmák, hitek SOHA nem fogják tudni megoldani az emberiség valódi problémáját: az ÉLETet. Nincsenek megváltók, nincsenek guruk, papok, próféták, tudósok, politikusok, hatalmasok melyek megoldhatják azokat a feladatokat, melyekre csak mi, egyedenként majd közösségben, valódi társadalmakat alkotva tudunk megfelelni. A tanítás ott van mindenben és mindenkinben, a tanítás elől el lehet futni, de magunk elől nem. A mai kor embere pedig önmaga elől történő menekülésének legegyszerűbb útjaként fogadta el mindazon torz eszméket, hiteket, ígéreteket, melyek ennek az életellenes kornak és korszaknak a felépüléséhez vezettek.

Forradalmak soha nem vezettek és nem is vezethetnek valódi változáshoz. A forradalmak az erőszaknak és annak táplálóinak kedveznek. Egyetlen forradalom létezik csak, az emberi tudat mély, csendes, olykor fájdalmakat olykor örömöket, valódi belső gazdagodást, elévülhetetlen tanítást, megtapasztalást és megélést nyújtó forradalma. Ez valójában a legnagyobb dolog, amit magunkkal vihetünk innen. Semmi mással nem fogunk távozni ebből a fizikai dimenzióból, mint az ÉLET folyamán gyűjtött megéléseinkkel. Az anyagi világ ebben lehet tanítónk, mesterünk és beavatódásunk eszköze. Ám az eszköz nem válhat céllá, amint az a mai világban az anyaggal történt. Az anyagban megtestesülő lélek akkor ébred öntudatára igazán, amikor megérti ezt. Amikor megérti, hogy a valódi halhatatlanság bennünk van, nem rajtunk kívül helyezkedik el, sőt a kívül és belül is valójában EGY. Minden mulandó pedig a múlhatatlan, örök szellemi valóságunk létrehozásában, megteremtésében és az abban való megélések megszerzésében működik közre.

A tökéletes társadalmi rend a szeretet. Ebben bontakozhat ki az az igazságos, pártatlan, egymás fejlődését szolgáló hierarchia, mely mindenki számára életető közeget teremthet. Ennek a neve Teremtő Élet. Hogy ez a hierarchia megvalósulhasson a fizikai térben és időben, ahhoz hozzá kell látnom eme építmény első élő kövének megmunkálásához. Ez az első élő kő pedig én MAGom kell legyek.

27. Meztelenség

Levél a Föld Láthatatlan Fejedelméhez

Elrejtőztél azon díszletek mögé, melyeket több ezer éven keresztül alkottál meg eleven emberek testéből, lelkéből, véréből és életerejéből. Intelligenciád folytán használni tudtál mindent, amit az anyagi világ felkínált, hogy segítségével kápráztattá váljon a valóság és a káprázat váljon valósággá benne. Igyekeztél minden nyomát eltüntetni annak, amit és ahogyan tetted és teszel, és igyekeztél mindent és mindenkit elpusztítani aki rád vonhatja a tudattalanul alvó tömegek figyelmét. A létedet is letagadtad azzal, hogy elérted, hogy bárki aki rád irányíthatná tetteiden keresztül a figyelmet, azt őrülnék, fantazmának, vagy egyszerűen összeesküvés elmélet-gyártónak bélyegezed rejtett hatalmad ellenében.

Láthatatlannak képzeled magad, és hogy még inkább eltűnhess az emberiség színe elől, hogy még jobban elrejthesd életellenes gondolkodásmódod, cselekedeteidet és céljaidat, azért tendenciózus, tudatos precizitással rombold évezredek óta azokat a kultúrákat és civilizációkat, melyekben nem az élet és emberellenes gondolat, gondolkodás és megnyilvánulás lelhető fel. A tan és történelemkönyvek, melyek a te sugalmazásaid mellett íródtak meg, csak és kizárólag egy olyan emberi történelmet mutathatnak meg, melyben az ember az ember ellensége ős idők óta fogva, melyben az ember állatiasága és állatiassága – tudományosan bizonyított tényeként – mindenki számára evidencia kell legyen. Minden társadalomformáló erő és tényező évezredek óta a kezében van, és ennek vannak alárendelve az államok, a nemzetek, a népek, a vallási, eszmei, társadalmi alakulatok és intézmények.

Láthatatlannak képzeled magad, és valóban, nem könnyű az egy életen át tartó kondicionálást biztosító földi létterben felülemelkedni azon a játszótéren, melyet te formáltál a saját hasonlatosságod képére, hogy ebben az emberi lény egy akaratod szerint kondicionált, manipulált és alakított szürke massa lehessen. Egy tudattalan erőforrás, egy generátor, melynek életereje ma már a legrafináltabb eszközökkel szívható el és használható fel embertelen terved kivitelezésére. Nem, nincs szándékomban felmenteni az egyéni és személyes felelősség alól senkit sem, magamat sem. Ugyanakkor a mai kor emberiségének döntő többsége mégsem mondható bűnösnek. Miért nem? Azért, mert csak az követhet el bűnöket, aki tisztában van azzal mi is a bűn lényege. Ez pedig nem törvény, szabály, etikai vagy vallási parancsszegést jelent, amint azt sikeresen elhitte a mai kor embere. Az én olvasatomban a

bűn olyan cselekvés, illetve fizikai-lelki-szellemi, akarati megnyilvánulás, mely az önvalónk szintjén tudatosodott felismerések ellenében történik. Meghasonlás ez önmagunkkal, melynél nincsen fájdalmasabb. Hány ember követ el ma bűnt tudatosan ilyen értelemben? A legtöbben csak vétkeznek.

Láthatatlannak képzeled magad, és valóban a nagy tömegek nincsenek tudatában a létezésednek, és azon embertársaikat pedig tébolyodottnak képzelik, akik viszont képesek meglátni téged. Nem valódi fizikai létedben vagy látható az ilyen emberek számára, hanem szellemiségedben. Láthatatlannak képzeled magad és ezért egy dolog van, amitől szíved mélyéig hasít a rémület, hogy nehogy mások felfedjék kiléted. A saját képedre és hasonlítósságodra formáltad ezt a világrendet, így pont ez a legnagyobb, legárgulodóbb jel, ami jelzi létezésedet. A saját műved embertelen, istentelen mivolta árulja el igazi jellemedet. Sikertől a lehető legáltalibb, ösztönlényi énjét előhozod az emberiségnek, természetesen az emberiség, önmagunk leglelkeesebb, legaktívabb közreműködésével.

Minden társasjátékhoz legalább két fél kell, ez tagadhatatlan. Nem vádirat ez, igyekszem csak a ténymegállapítás szintjén maradni meg. Nincs szükségem ítéletekre, műved elítélésére, pusztán az általam meglátott képet jelenítem most meg. Ezt a képet minden ember jól láthatja ma már, aki csak egy kicsit is a tudatára ébredt. A halál kultúrájának az embert és az élő t pusztító képe. Nem ítélekem felette, mindenki döntse el, hogy valóban ez az az út, melyet szíve mélyén kíván. Mindenki maga érezze meg, valóban ezt szeretné-e örökölni hagyni a jövő nemzedékekre. Mindenki maga ítélje meg, tényleg ez-e az a szép új világ, melyben az ember, a teremő szellem önmagát és egymást gazdagítva kiteljesedhet. Mindenki maga ítélje meg, hogy látható-e az az arctalan, de megnyilvánulásaiban, cselekedeteiben, erkölcsi-ségében, szellemiségében mindenben megnyilvánuló, világuralmat gyakorló, emberformáló létező, és hogy ez pusztán a képzelet műve, a véletlennek egybeesése.

Tudom, hogy a sátáni ugyanúgy mint azt isteni ott lapul minden ember lényegében, és csak rajtunk áll, hogy melyiket tápláljuk. Tudom, hogy ez csak a tudatosodás útján érhető meg, és azt is tudom, hogy aki a tudatosodás útjára lép, az többé nem másokra mutogat és nincs szüksége bűnbak keresésre. Ez az írás csak arról szól, hogy egy önmaga lényegéhez visszatalált gyermek, képes volt a szigorúan őrzött függönyök szövvényein át belelátni a valódi bábosok játéktérébe. Mindenki képes erre, aki kíváncsi arra, mi is az ami körülvesz bennünket, aki meg akarja látni a nagy képet. Ha kitartó, meg is láthatja egy szép napon. Egyre beljebb kerülhet benne önmaga, a sa-

ját világa és a közös világunk megismerésével. „Keressétek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket!” Ismerős-e ez valakinek?

Láthatatlannak képzeled magad, de jól tudod, az emberi tudat ha megnyílik saját önvalójára, akkor feltárul előtte valódi lényeged. Valójában TE IS fájdalmas, megindító módon éhez a szeretetre. Nem vagy gonoszabb vagy jobb mint bármelyik ember, aki elszakad önvalójától, és a szeretettől minél távolabbra kerül annál inkább kerül a félelem, a rettegés, és az ebből forrászó testi-lelki hiányállapotok uralma alá. Látszólag teljesen uralod a Földet, de valójában saját félelmed uralkodik fölötted, hogy ezt a láthatatlan birodalmat egy szép napon elveszíted. Minél több lenne ezen a bolygón a szeretet, az együttérzés, a béke, annál hamarabb következne ez be. Ezért minden erőddel azon vagy, hogy ebben megakadályozd az emberiséget. Minden eszközt ennek az érdekében használsz fel.

Ahelyett, hogy ítéletet mondanék feletted: köszönöm mindezt neked! Ma már szívből tudom leírni ezeket a sorokat, mert átéreztem, mennyire nehéz lehetett felvállalni ezt a szerepet, a teremtés eme fejezetében. Mert ahhoz, hogy ezen a bolygón ilyen töménytelen mennyiségű szenvedés valósulhasson meg az általad sugallt, tervezett és irányított világkorszakban, ahhoz szükséges volt, hogy önvalód teljesen elszakadjon a szeretet lényegétől. Szükséges volt, hogy teljes mértékben a félelemből forrászó hatalomvágy és a tudatosan pusztító intellektus dermesztő jégbörtönébe zárkózz, ahová az emberi szenvedés, fájdalom, kín, gyötrelem és együttérzés nem hatolhat be. Ha behatolna akkor megérintene téged is. Az emberiség börtönévé vált ez a jégverem, melyben elhidegültünk egymástól, miközben nem vesszük észre, ha egymáshoz ölelkeznénk akkor megolvadna a jég bennünk, és egy teljesen új világ születhetne.

Láthatatlannak képzeled magad, de már látlak a szívemmel és a szellememmel. A tudatom fókusza bármikor felismeri cselekedeteidet. A kéz láthatatlan, és a még tudattalan emberekben testesül meg, akik akaratomat saját céljaikként, vágyaikként és álmaikként azonosítva cselekszik meg. Tudom milyen ez, mert bár intuitív énem mindvégig érezte ezt a hamisságot az életemben, én is sokáig éltem szellemi pórázaid által megbűvölve. De nem adtam fel magamban soha a vágyat: hogy szabad lehessenek. Bár az anyag birodalmában ma a te szellemed lett a győztes, és eme korszakot te tervezed, irányítod, rendezed és ülteted az azt készséggel befogadó emberiségbe, a teremtés rendjét te sem írhatod fölül. Az emberi lény szelleme felett nincs hatalmad, csak a tudata felett, a teste felett, és az azt befogadó fizikai világ felett.

Láthatatlan uralmad abban a pillanatban ér véget, amikor az emberi lény az útját járva tudatára ébred. Hosszú, és kemény, fájdalmas és gyönyörűsége játék ez. De JÁTÉK. Játék, melyben jelenleg te tervezed a díszleteket, te adod az ellenpólust, a feszültséget ahhoz, hogy egyedi, egyszeri és megismételhetetlen élményeket, megéleéseket és örök, múlhatatlan tanítást sajátíthassunk el. Szívem hálás, és szeretettel irányul feléd, mert felismertem, hogy a te szereped talán még az enyémnél is nehezebb. Sátánit, gonoszt, démonit és pusztítót játszani a Teremtés eme hatalmas drámájában ugyanis sokkal nehezebb, mint az így létrejött világban tudatára ébredni egy Emberi Lénynek. Meggyőződése, hogy a legnehezebb folyamatosan olyan tudatállapotban élni, amelyben elszakadva saját önvalónktól folyamatosan a félelemben élünk, és a lélek legsötétebb, legfájdalmasabb, leggyötrőbb állapotát, az egységtől való elszakadás, az együttérzés hiányából fakadó sivárságot, a lelki halált, s a végtelen ürességet kell megélnünk.

Láthatatlannak képzeled magad, de valójában csak az anyag képes elrejteni téged azok számára, akik még azt gondolják, az anyagi sík valósága az egyetlen. Ma már tudom, hogy mielőtt ide érkeztem, tökéletesen tisztában voltam azzal, hogy meg akarom tapasztalni mindezt, meg akarom élni egy hús-vér testben a tudatra ébredés útját. Olyan megélés ez, melyet semmi mással nem cserélnék el. Olyan megélés ez, mely soha nem lehetett volna az enyém, ha TE nem hozod létre ezt a világrendet. Én is asszisztáltam ehhez. Köszönöm neked ezt a lehetőséget Láthatatlan Fejedelem. Nagy Testvér, Láthatatlan Kéz, vagy ahogy tetszik! Szellemem szabad. Nem vádol téged, mert a teljességben Te is testvérem vagy. A részem. Én egy másik Te vagyok. Örömmel tölt el az a gondolat, hogy felismertem, nem vagy láthatatlan, csak meztelen. Miként én is lemeztelenedtem a vádaskodás köntösétől ebben a felismerésben. Az Út folytatódik. Bennünk, bennem.

28. Kozmikus hülyítés, avagy a tudatváltás mítosza

Tisztelettel megkérem az ufóhívőket, és egyéb a világ dolgaihoz merev vallási, spirituális, ezoterikus meggyőződéssel közelítő embertársaimat, hogy ne olvassák el ezt az írásomat, mert az általam boncolt témát nem a hit szemszögéből járom körbe, hanem egész más szempontból megjelenítve, mely esetlegesen heves ellenérzések kiváltására alkalmas. Nem az ufók létével vagy nemlétével foglalkozom – mely a téma szempontjából teljesen irreleváns – hanem többek között a belépük vett hit által és körül létesült jelenségek egy részletével. Nem állítom hogy „az Igazságot” tárom írásomban

fel, de kísérletet teszek egy nem szokványos nézőpont bemutatására.

Manapság telített az internet a csillogóbbnál csillogóbb néphülyítéssel. Kontaktok, médiumok hada nyilatkozik ufó élményekről, és ezotériába ágyazott bölcsségektől hemzseg minden, aminek egyetlen célja van, az emberek butítása, megtévesztése. Új vallás(ok) van születőben, mely talán az utolsó nagy, egységesített világvallássá fogja nőni magát, amennyiben a jelenlegi rejtett globális szellemi elit irányító pozícióban fog maradni az elkövetkezendő pár száz évben. Ha nem, akkor ez is bukni fog a kereszténységgel és a többi világvallással egyetemben, melyek ennek a tudatváltásos hamis mítosznak, az ufóhitnek és az ezotéria követhetetlen ágazatainak tényszerése következtében lassan, de biztosan mennek a süllyesztőbe.

A véleményem: nem létezik tömeges kozmikus tudatváltás, földönkívüli és belüli segítséggel sem. Nagyon egyszerűen elmagyarázom miért. Röviden azért azért, mert szabad akarat van. Az emberi szabad akaratot (1*) pedig sem Isten sem ember nem írhatja felül. Még az ufók sem. Hogy miért nem? Azért, mert a teremtet világban minden látszat ellenére most is rend van, és az ebben uralkodó rend legelőször is a megalkotóját kötelezi annak tiszteletére, azután pedig az abban lévőket. Különböző rendszereket – például szemléleti, gondolati – válthatunk sokszor a renden belül, de a kozmikus rendet erről a létsíkról nem változtathatjuk meg. Bár erőszakot bevált módszer alkalmazni, ilyen módon beleavatkozva mások szabad akaratának érvényesülésébe, de a kívülről különböző erők által irányított kozmikus tudatváltás ténye körülbelül pontosan olyan megváltástan, mint amit a kereszténység tett meg jó 1500 éven keresztül hivatalos államvallásként az emberiség tekintélyes részének. Érdemes megfigyelni egy párhuzamot. Az őskeresztény közösségek ugyanilyen semmibe révedő, extatikus megváltástudattal életek jó ideig Jézus halála után, mivel Jézus rövid időn belül megtörténő második eljövételét várták. Ma már tudjuk, ebből semmi sem lett, azt leszámítva, hogy a kereszténységgel felprogramozott világkorszakon belül a világvége várás mindig remek eszköznek bizonyult néptömegek spirituális parkolópályára tételeéhez. Ma ugyanilyen váltás folyik, csak most a kereszténység megy lassan a süllyesztőbe, mialatt ugyanilyen semmibe révedéssel és megváltó tudatváltással programozzák fel az emberiséget a nagymesterei ennek a hatalmi játéknak, akiknek a létéről az emberiség nagy részének tudomása sincsen. Létüket a mostani mainstream spiritualitás is gőzerővel igyekszik eltakarni, mivel a „spirituális” ember számára már nem illik feltenni további kérdéseket azon irányban, hogy jó jó, hogy bár a Gonosz és az Isten is bennünk él, (polaritás) és bár mindkét erőteret mi éltetjük, teremtyük

és irányítjuk magunkon belül, de ugyan már ez miért zárna ki azt, hogy ettől függetlenül létezzenek olyan tőlünk független, előttünk magukat magasabb szellemi potenciáljuk okán elrejtteni képes tudatos erők, erőterek, melyek célja egész konkrétan az emberiség uralmuk alatt tartása, irányítása a legválogatottabb és legkifinomultabb módszerekkel. (2*) Félreértések elkerülése végett ugyanakkor tisztázni szeretném, hogy nem állítom azt, hogy minden ami ma a spirituális, ezoterikus stb. címkével van ellátva az teljesen hamis, rossz szándékú és manipulatív, pusztán azt, hogy erősen megrostálendő.

Az abszurdítását a kívülről segített és irányított „tudatváltásnak” egyszerű módon is le lehet leplezni. A kettős mérce az, ami elárulja magát ebben. Azok az emberi lények akik a spiritualitás és az ezotéria féligazságaiba belefeledkezve immár természetszerűleg magukénak vallják a szabad akarat gondolatát, igen részrehajlóak ebben az ügyben. Amikor ugyanis a „negatív erők” varázsütésre történő kozmikus kukába küldése a tét az ő szabad akaratuk felülírásával – mondjuk ufó beavatkozással fűszerezve – akkor mindenki tapsikol örömeiben. A „gonoszt” a szabad akarat megsértésének nevében visszaküldeni a „pokolba” ugye természetes dolog. A jó ufók majd természetesen megváltást hoznak, békét, jólétet, spiritualitást, és megváltó technológiákat, melynek segítségével ugyanúgy nem kell majd semmit tennünk, mint a kereszténység által beígért megváltás esetében. Hol marad akkor tehát a szabad akarat, mert hát azon embertársainknak is van szabad akarata, akik esetlegesen nem a mi javunkra követnek el már jó ideje tendenciózusan eltervezett cselekedeteket? Hol marad akkor a valódi önismeret, mely az egyetlen valós megváltás lehet minden emberi lény számára, aki a fejlődés útjára szeretne lépni? (A terelés ugyanakkor itt is tetten érhető, mert az annuakiktól a gyíkembereken át a szürkékig egymással versenyeznek mind a fajok a homo sapiens sapiens manipulálásáért. Tényleg olyan nagy ránk az intergalaktikus kereslet?)

Hogy jobban megérthessük a témát, szükséges lenne jó 3000 év perspektívájából szemlélni azt a folyamatot, mely a mai időkben egy újabb törésponthoz ért el. Ennek eredményeképpen a közel 2000 éves kereszténység – melynek ideológiája mentén sikeresen elpusztították az ókultúrát és az ókultúra paradigmája (3*) helyére léphetett a mai kor paradigmája – mivel megtette kötelességét, lassan de biztosan a süllyesztőbe van szánva, a világot a színfalak mögül irányító valós szellemi-hatalmi, elit részéről. Ez egy olyan nagyívű téma, melyről idő és hely hiányában itt most mélyebben beszélni nincs módomban, pusztán azért érintettem ezt, hogy rávilágítsak arra, hogy a kereszténység ideje lejárt, és a „felvilágosodás” kora óta gőzerővel folyik

mind a keresztény ideológia, mind a keresztény vallás és intézményeinek ki-kezdése, aláásása, meggyengítése, melynek két fő következménye van. Az egyik, hogy a kereszténység elvesztette azt a szellemi erőterét, mellyel 1500 éven keresztül uralta a világot, a második hogy ezzel párhuzamosan mester-ségesen irányított és gerjesztett szellemi vákuum keletkezett, melybe jó elő-re be lett készítve a spiritualitás új rendszere szellemtudományok, ezotéria, szabad spiritualitás, ufóhit és ezek kombinációinak formájában. Ez pedig a kereszténység nyomasztó istenképéből felszabadulók tömegét hatalmas erő-vel szippantják magukba, azzal a képzettel, hogy most végre felszabadulhat-nak lelkiileg-szellemileg. A valóság lehangelő. Előre elkészített lelki-szelle-mi ketrecek ezek, melyek nem az emberi tudat felszabadítására, hanem an-nak megakadályozására születtek. Az ok pedig igen egyszerű. A tudomá-nyos-materialista világkép és vallás – tudatos irányítással – az utóbbi 300 évben egyre jobban kikezdte a kereszténység szellemi építményeit, így az irányító réteg a probléma-reakció-megoldás elvét alkalmazva pontosan olyan módon bontotta le a kereszténység épületét, ahogyan az a legnagyobb hasznot hozhatta a számára. Miért is kellett kikezdeni és bontani az eddig kiválóan teljesítő keresztény ideológiai erőteret, bázist? Azért, mert a ke-reszténység még ilyen agyonmanipulált formájában is túl sok kellemetlen igazságot hordoz magában, ami esetleg a nyitott szemmel keresőket a valós, isteni dimenziók felé terelhetik. A jézusi tanítások – bár erősen eltorzított formában – még mindig komoly erőteret képviselnek azok számra, akik a sorok között olvasni képesek. Az egyre jobban elállatiasított tömegek szá-mára ennél sokkal egyszerűbb hitek kellenek, melyek a „mindnyájan egyen-lőek vagyunk” hamis spirituális-kommunizmus szlogenje köré tömöríthető-ek, melyek újabb, teljesen gyökértelen, háttérből gyártott ideológiákkal írá-nyíthatóak.

Az ezotéria, az ufóhit és az egyéb spirituális irányzatok a háttérből lettek inspirálva majd a tömegmédiá által lettek felkapva és terjesztve. A legna-gyobb vonzerejüket az képezi, hogy sokan a kereszténység merev, dogmati-kus, istent az emberen kívülre helyező hitrendszere után komoly tudati fel-szabadulásként élik meg azt az egyszerű tényt, hogy mindentől megszaba-dulhatnak, és most ezúttal látszólag tudatosan választhatnak maguknak új spirituális irányzatokat, vallásokat, hiteket, eszméket. A módszer azért meg-tévesztő, mert hatalmas mennyiségű szellemi fércmunka árasztja el az eb-ben botladozó keresőket, melyek javarészt a nagy világvallásokból kiraga-dott és átalakított gondolatoktól hemzsegek, etikai és egyéb bölceletekkel fűszerezve, másrészt a pszichológia az egó működésére vonatkozó felisme-

réseinek spirituális köntösbe való csomagolásai. Természetesen mivel sok igazságmorzsát tartalmaznak az emberrel kapcsolatban, ezért akik felületesen, a mélyre hatolás igénye nélkül veszik át ezeket a nézeteket nem veszik észre azt a legnagyobb átverést, hogy cseberből vederbe kerültek. A valódi válaszok ugyanis nem médiumi közvetítéssel, nem ezoterikus „beavatásokkal”, még csak nem is az ufók által közvetítve juthatnak az emberhez. Erre a mai napig csakis egyetlen módszer áll a rendelkezésünkre: saját tudatunk mélyreható feltárásának az igénye, mely által eljuthatunk azokhoz a jól megfogalmazott kérdésekhez, melyekre aztán megérkezhet majd a válasz is a megfelelő időben. Ez viszont komoly egyéni erőfeszítést igényel, és ebben a legjobb esetben is csak bátorítás, visszaigazolás szintjén segíthet bennünket bármi akár spirituális akár szellemi értelemben. Kétségtelen, hogy a dogmatikus hit rabságából való felszabadulás annyira katartikus élmény lehet, hogy közben könnyedén megfeledkezik róla az ember, hogy ami-aki felszabadította, az nem a két szép szeméért tette, hanem nagyon is tudatosan volt ez világszinten előkészítve. A valódi szabadságot ugyanis senki nem adhatja nekünk meg, ahhoz magunk kell eljussunk, saját erőfeszítésünkkel. Az ember megváltás igénye nem múlik el a kereszténységgel. De megváltás sem az ezotéria sem az ufóvallás sem az ezernyi spiritualitás berkeiben sincsen. Egyetlen alternatívánk lehet ezzel szemben: a valóság. A valóság természetének megismerése és megértése nélkül az ember örökké rabja fog maradni újabb és újabb szemléletmódoknak, gondolati rendszereknek, dogmáknak és hiteknek, még ha oly tetszetősen is lettek azok becsomagolva, hogy a megváltódás érzetét keltve mindjárt a magunkénak képzelhetjük őket. A valódi megváltás pedig a megváltást jelenti a világról, a valóságról és a benne lévő emberi tudatról kialakított téveszméinktől.

A tudatváltás fogalma eleve abszurd konstrukció. A tudatát az ember ugyanis képtelen lecserélni, mert az nem egy ruhadarab amit ha meguntunk ledobhatunk. A tudatunk feltárása szakadatlan, tudatos cselekedet kell legyen abban az esetben, ha meg akarjuk érteni önmagunkat, az emberi gondolkodás és gondolat működését, és azt a valóságot amit létrehozunk és működtetünk mindennek a segítségével. A tudatunk soha nem cserélődik le, viszont képes egyre nagyobb mértékben megnyílni az őt addig meghaladó valóságok érzékelésére. Ez viszont egy olyan belső folyamat, ami csak a saját egyéni úton történő beavatódás által történhet meg. Így nőhetünk fel a bennünk élő Istenhez, így kerülhetünk egyre közelebb valós lelki-szellemi fejlődésünk újabb és újabb megélései által saját tudati, lelki és szellemi kiteljesedésünkhöz, mely minden emberi lény legbelső, legbensőségesebb és való-

jában szavak szintjén egy határon túl megjeleníthetetlen története.

Kiegészítések:

(1*) Ha elfogadjuk, hogy létezik szabad akarata az emberi lénynek, akkor azt is el kell fogadjuk, hogy az aki szabad akaratral rendelkezik az ezzel párhuzamosan felelősséggel tartozik minden megnyilvánulásáért testi-lelki-szellemi szinten. Mások megpróbálhatják felülmúlni szabad akaratunkat, és erőszakkal ránk is kényszeríthetik a sajátjukat, ilyen értelemben az emberi lény médiumává válhat egy erőszakosabb akaratnak, akár fizikai akár lelki akár szellemi szinten. A lelki-szellemi síkon történő szabadság elvesztése ugyanakkor tudatosan nem lehetséges az adott egyén beleegyezése nélkül. Abban az esetben viszont, ha tagadjuk a szabad akaratot, akkor látszólag felelősséggel sem tartozunk tetteinkért, hiszen akkor valójában egy nálunk magasabb rendű akarat által hagyjuk / képzeljük magunkat vezérelni, magyaráz nem tudatosan cselekszünk, hanem átadjuk magunkat MÁS-OK irányításának. (biorobot szint) Ebben az esetben az ember médiumává lesz egy olyan akarat erőterének, mellyel szemben nem képes vagy akar védekezni. Szellemi szinten ez viszont csak akkor következhet be, ha tudattalanul vagy tudatosan de saját döntésünk eredményeképpen átadjuk a hatalmat magunk felett bármilyen ismeretlen szellemi erőnek.

(2*) A mainstream spiritualitás berkeiben kizárólag hárításnak (az egó másra való mutogatásának) minősül jelenleg minden olyan cselekedet, ami képes feltételezni azt, hogy esetlegesen léteznek olyan rejtőzködő erők a világban, melyek magasabb szellemi potenciáljuk által képesek tudatosan elrejtteni magukat az emberiség szeme elől, létüket is letagadva, továbbá képesek évezredek átívelő hatalmi manipuláció kitervelésére és végrehajtására. Bár iszonytatos mennyiségű olyan fedő jellegű összeesküvés-elmélet található mely ezen dolgok lefedésére hivatott, sietnék leszögezni, hogy nem ezekre szeretnék utalni. Egyetlen nagyon egyszerű tényre szeretném felhívni a figyelmet, méghozzá arra, hogy akár az eddigi ismert történelem akár saját életünk ideje is elegendő arra hogy kisebb erőfeszítéssel is megfigyelhessük azt, hogy a világunkban egymással összefüggő és jól kivehető tudatossággal történő cselekmények zajlanak, melynek indíttatása, irányultsága folyamatos fedés alatt áll, hogy ez a nagy tömegek számára észrevehetetlen lehessen. Ez nem összeesküvés elmélet, sokkal inkább egy gyakorlat megvalósulása, mely mögött hatalmas szellemi potenciál rejtőzik, és pusztán attól a tényről, hogy egyes emberek mindezt hit tárgyává téve tagadják az egyéni megfigyelés tárgyának megismerése helyett, attól ezek a folyamatok még léteznek, és nagyon is jól kitapinthatóak, észlelhetőek. Ugyanakkor ez nem

menti fel az emberiséget alkotó adott egyént saját tetteinek felelőssége alól, bár kétségtelenül el kell ismernünk, hogy jelenleg az emberi faj nagy része nem is törekszik arra, hogy ezen erők valós potenciálját egyáltalán tudatosan észlelje, mert csak ennek a felismerése és nem a tagadása vezethet az önismeret útján a valós változás és változtatás lehetőségéhez. Mindehhez természetesen egy magasabb nézőpont elérése szükséges, melyhez megspórolhatatlan adott esetben az is, hogy az illető végigragja magát az összeesküvés elméletek tömegén, hogy rájöhhessen, azok semmi másra nem szolgálnak mint részizagságokkal és fantazmagóriákkal kiszínezett fedőtörténeteként, szellemi útvesztők, csapdák létrehozására.

(3*) Az ókultúra paradigmájának és magának a paradigmának a fogalmát itt most nem lehetséges tárgyalni. Röviden csak annyit említenék meg, hogy a jelenlegi paradigmából szemlélve az általunk hivatalosan megismerhető történelmet, nagyon sok érdemleges dolog fedve marad a szemünk előtt, és értelmezhetetlen amiatt, mivel ebben a paradigmában értelmetlenné vált, kiüresedett mindaz, amit a mai kor paradigmáját megelőző, ún. ókultúra paradigmája hozott létre és éltetett. Ilyen például a vallás képződménye, mely az ókultúra paradigmájában nem volt jelen, mivel az ókultúra embere számára a világ egységének a szakralitása és az ebbe vetett élő hit teljesen egybekapcsolódott a léte cselekményeivel, és az egyén nem valamiféle életidegen vallásként gyakorolta annak megélését a valóságtól elszigetelten. (Ajánlott irodalom az ebben való elmélyülésben *Sütő Zoltán: Paradigma* című könyve, mely ezt a témát részletekbe menő alapossággal tárja fel.)

29. Birtoklás – szabadság – szeretet

Az alábbi írás egy elmélkedés melyet azoknak ajánlok, akik el szeretnének gondolkozni önismereti-metafizikai megközelítésben a Birtoklás – Szabadság – Szeretet világformáló hármasáról. A teljesség igénye nélküli igen nyílt és őszinte gondolatok nyilvánulnak meg benne, így főleg azoknak ajánlom az olvasását, akik nem félnek az esetleges önmagukra ismeréstől egyes gondolat-tükrök lemeztelenítő erejében.

Két gondolati kör merült fel bennem, mely a párkapcsolatokat és emberi kapcsolatokat egyaránt meghatározó tényező szerintem. Az egyik a birtoklás, a másik a szabadság-szeretet párosa. Ma döbbsenem rá arra az egyszerű tényre, hogy valójában soha, senkit nem szerettem. Kegyetlen felismerés ez melyet nehéz leírni, még inkább annak fényében, hogy ezt a szót „szeretlek” igen sokszor mondtam ki életemben. Mindig komolyan gondoltam, ma is

komolyan gondolom ha kimondom, de mégis rá kell ébredjek arra, hogy ez a szó talán soha nem kerülhetne kimondásra, ha komolyan megélném azt amit valójában jelent.

Tudom-e, tudhatom-e egyáltalán, mit jelent a szeretet? Szerettem-e valaha bárkit is még a legvadabb szerelemben is érdek nélkül, tisztán, önmagáért, vagy csak a ragaszkodás, és a birtoklás általi önszeretetem fejeződik ki önámítással, és hazugsággal keveredve? Képes vagyok-e mint emberi lény a szeretetre mindaddig, ameddig nem nyílik meg a tudatom arra a szellemi valóságra, amelyben a szeretet a végtelen szabadságban létezik, senki és semmi által nem birtokolhatóan? Ameddig birtokolni akarok bármit és bárkit, addig igaz, valós lehet-e azon képzet bennem, hogy valaha is bárkit szerettem? A birtoklás, a ragaszkodás összeférhet-e a szeretettel és a szabadsággal? Szerethetek-e én egyáltalán mint Emberi Lény, vagy csak eszköze lehetek az Isteni Szeretetnek? Létezhet-e bennem szeretet amit birtokolhatok, és bárkinek odaadhatok, vagy abszurd már a kérdés is abban a pillanatban, mikor felismerem, hogy a szeretet csak a szabadságban és a feltétel nélküliségben létezhet, így nagy bizonyossággal bármit is képzelek annak, amit másnak adnék, az minden lehet, csak szeretet nem?

Felszakadtak bennem a kérdések. Ha helyesen tettem fel őket, akkor helyes válaszok kell érkezzenek. Méginkább a választ talán már meg is adtam a kérdésekkel. Ahhoz, hogy korábbi önmagam érzékelhessem, mindenképpen szükséges, hogy az utamat járva, lassan, tudatom feltárása során egyre tágabb és szélesebb nézőpontra juthassak. Felülemelkedni önmagamon csak így lehetséges, és ez egy olyan folyamat, ami az önismeret rögzös, kemény ám valóságos megéléseket tartogató ösvényén tárulhat fel. Csak akkor láthatom azt a síkot, amiben eddig a megtapasztalásokat szereztem, ha képessé válok az abban megszerzett tapasztalatok, megélések szintézisének gyümölcseként feljebb lépni egyet a szellem létráján, hogy azután megérthessem azt a síkot, amiben addig a tapasztalatokat szereztem. Az önismeretre is ugyanez a séma érvényes. Nem láthatom önmagam helyzetét, ameddig a bennem élő megfigyelő figyelme az adott léthelyzet megéléseire koncentráلódik. A megélés ugyanis egész embert igényel. A megfigyelő és a megfigyelt a megélések során eggyé válik a megéléssel. Mint a játékos, akit elsodor a játék héve és öröme. Csak a játékra koncentráل, csak a játékra figyel. Egyesül az abban feltáruل valóság gyönyörével, vagy fájdalomával.

A birtoklás és a szabadság egy térben nem létezhet. Birtokolhatom-e a szabadságot? Úgy vélem csak a szabadság vehet „birtokába” engem, mely megnyithatja bennem a kaput, hogy megnyilvánulhasson általam és belőlem

az a szeretet, mely valójában minden létező lényege. Az Isten fogalmát akár a Szeretet, Szabadság fogalmát oly súlyosan mocskolta be az emberi kultúra utóbbi szakasza, hogy minden szakralitásától megfosztva, megalázottan, kiüresedve, hasznavehetetlenné lett az emberi kommunikációban. Meghatározásukra tehetnék most egy kísérletet, de egyiknek sem kívánnék határokat szabni ez által. Úgy vélem, az Isten, a Szabadság és a Szeretet teljes valósága nem tárulhat fel a racionalitás korlátozó dimenziójában. Csak részlegesen. A megérzéseink közvetlen módomban kapcsolnak minket össze a tiszta szellemi valósággal, mely képes a lelkünk síkjára kivetíteni mindazon tartalmakat, melyek a legtisztább szférájából érkezhettek létünknek, lényegünknek. Ez a sík nincs szennyezve az emberi elme programozott képeivel, és nem szab neki korlátot semmilyen racionalitás. Az érdeknélküliség ártatlanságában és szabadságában létezik, és maga az ősi, mozdulatlan, elfogadó és befogadó erő. A világ tengelye ez:

A női minőség

A mozdulatlan, az elfogadó és befogadó, a minden létezőnek formát adó, melyet senki nem birtokolhat, de ami szétosztja önmagát a mindenségben. A férfi minőség benne nemesül teremtvé, nélküle, az ő biztonságot, folytonosságot, örökkévalóságot fenntartó léte nélkül darabjaira hullana minden a teremtésben. A férfi minőség nem birtokolhatja őt, bár a mai világ ennek a birtoklási kísérletnek az eredménye, amely képtelen megérteni, hogy a szeretet, a szabadság az a passzív női princípium, mely nem kényszeríthető mozgásra. Azért nem, mert Ő a világ tengelye. A teremtés körülötte forog, benne születik újra és újra meg, és a férfi minőség számára a legnagyobb, legmagasztosabb pillanat az, amikor vele egyesülhet az ő teremtvő akarata, s az benne formát nyerhet. A birtoklás, az önzés a minőségek eme égi nászában nem létezik. Az egyesülés és a szétválás oszcillációja ez, mely a teremtés folyamatos pulzálását hozza létre, megsokszorozva önmagában a teremtést, teremtvődést.

Mi tehát a szeretet? Ha meg akarom tudni, hogy szerettem-e valakit valaha életemben akkor erre a kérdésre kell választ kapjak legelőször is. Egy bizonyos, nem az amiről eddig képzelegtem. Minden igyekezetem, minden törekvésem a szeretetre hiú ábránd volt. Még magamat sem szerethettem, hisz hogy szerethetném addig, ameddig nem tudom, mi is az? Sem szavak, sem szimbólumok nem állnak a rendelkezésemre, amelyek által átadható lenne. Az érzések, érzelmek, sejtések, a lélek mozzanatai mentesek lehetnek-e a birtoklás vágyától? Ki az mi az aki szabadon, érdek nélkül szeret-het?

Csak a bennem élő Isten képes a szeretetre.

Tudatosan, csak akkor szerethetek, ha képessé válok megnyílni a bennem élő Istenre. Ha megtanulom szeretni önmagam, vagyis saját egyéniségem, mely egyedi és megismételhetetlen része a teremtnének. A szeretet a legbensőségesebb egyesülést jelenti saját önvalómmal, mely által megtisztulhatok a birtoklás vágyától. Szeretni bármilyen emberi lényt tudatosan csak ezután lehetséges. Tudattalanul ugyanakkor megtörténhet, hogy megnyilvánul belőlem és általam a szeretet, pontosan azért, mert öntudatlanságom esélyt adhat arra, hogy az esetlegesen inaktíválódó birtoklási vágy, (hamis én) helyébe léphessen. Ha a fenti absztrakciókat alkalmazom magamra, akkor kijelenthetem, hogy tudatosan eddig soha senkit, semmit nem szerettem, szerethettem. Tudattalanul pedig nem tudhatom, hogy mikor váltam bárki, bármi számára a szeretet eszközévé.

Tudatossá válhatok-e a szeretetben?

A fenti kérdések lemeztelenítők. Benned csak magamat szerethetem, Te csak magadat szeretheted bennem. A mag az, ami közös mindkettőnkben. A mag az ami összeköt mindőnk. Mindnyájan szeretet-magok vagyunk a teremtés kertjében. Az Élet valósága az ami összeköt, ami művel bennünket. Egymásban hozhatunk csak termést, önmagunkban nem termékenyülhetünk meg.

Tudatosan szeretni azt jelentené, hogy én nem birtokollak téged, s te nem birtokolhatsz engem. Szabadon tartalak s a te szabadságod szabadon tart engem. Benned foganok és belőled magam újrateremttem. Bennem fogansz és bennem magad újrateremted. A szeretet a világtengely. Az örök, mozdulatlan pont, melyhez viszonyítva minden értelmet nyerhet. Szeretlek-e s te szeretsz-e engem?

Önmagam vagyok magam kérdése, s a válasz csak a szavakon túli világban születhet meg. Meztelen vagyok. Fájdalmakból születek újjá abban a felismerésben, hogy tudtommal soha, senkit nem szerettem. Fájdalmakból születek újjá abban a hitemben, hogy szét kell osztanom önmagam mindenki számára, ha szeretni vágyom. Szerelmessé válni minden élőbe. Szerelmessé válni magába az Életbe. Szerelmessé válni a SZER-elembe. Szerelmessé válni önmagamba, hogy másban önmagam szerethessem. Átadni magam, és befogadni mást – EGYesülés. Teremtés. A szeretet fonalára való fel-fűződés.

Honnan szakadt rám mindezen magasság és mélység? Mi az, mi a kapukat bennem kitérta? Zavaros folyó-e vagy kristálytisza patak, vagy mindkettő felváltva? Honnan ez az erő, a gondolat s az érzés, mely magával ra-

gad, hogy lemeztelenedjek a súlyos kérdések alatt? Mi az a vonzás, mely mágnesként taszít bele a létből az élet táncába, hogy magamra eszméljek? Megláthatom-e bárkiben az Istent, ha nincs bennem szeretet ami benne tükröződhet? Megláthatom-e bárkiben magam, ha nincs bennem szeretet, melyet szabadon tarthatok? Tudhatom-e egyáltalán hogy a szeretet betölt engem, vagy ezt csak más érezheti meg belőlem, mert valójában a tudatommal, az érzékeimmal nem is észlelhetem?

Az elme határain táncoló kérdések. Kitérő tudatom peremén is túl vannak a valódi válaszok. Vágyhatunk-e a szeretetre úgy, hogy ne a birtoklás legyen vágyunk mögött? A szeretet egyáltalán a vágyaink tartományában észlelhető-e? Ha a vágyaink fogva tartanak minket, akkor nagy bizonyossággal nem. Ha vágyaink arra ösztönöznek, hogy szabadabbá váljunk minden gondolatunkban, akkor talán elvezethetnek tudatunk mélyebb rétegeibe, szellemünk magasságaiba.

Ha tudatommal felfogom azt, amit az intuitív valóság tár fel az érdek nélküli szabad szeretet világteremtő létéről, egyáltalán kimondhatom-e valaha, valakinek ezt a szót: szeretlek? Mágia, varázslat ez a szó, melyet talán csak a legmélyebb áhítat extázisa szakíthatna ki belőlünk. Teremtő ősi világfenntartó erő, mely mindnyájunk lényegében ott lüktet. Kimondható-e hát ez felelőtlenül? Kit hitetek vele, ha hamis ÉN-ek számára lesz hamis ének a tartalom nélküli zengetése? Világegyetememben ez a szó: Szeretet azt kellene jelentse, hogy egy újabb világegyetem született. A teremtés és a teremtdés varázsigéje kellene legyen.

Többé nem mondhatom ki felelőtlenül ezt az IGÉT. Az ige nem válhat igává a hazugságok jármában.

Az emberi kapcsolatok evilági fokmérője az önzés mértéke. Birtokolsz és birtokolnak-e? Ha már lankad a birtoklási vágy az pedig egyenlő azzal az érzettel, hogy „már nem szeretsz úgy mint régen.” Már nem kívánsz engem. Már nem vágyasz és nem vágyódsz. Valójában pedig ez lehetne az az örömteli pont, amikor felismerhetnénk: végre, már nagyon közel állunk ahhoz, hogy szabadok lehessünk a birtoklás jármától. Ekkor talán már meg is érinthetne minket a valódi szeretet a hitetett eskük, hamis ígéretek lélektipró bilincse helyett. Ha szabadon tartanánk egymást, akkor megadnánk az esélyt egymásnak, hogy mások is szerethessenek minket. De az amit szerelemnek nevezünk manapság, az elszakít, megfoszt minket a kiteljesedéstől. A szerelem birtokol, a szeretet szabadabbá tesz. A létezés két pólusa ez. A kettősség pedig szétfeszít bennünket, és az önáltatás, a hazugság szakadékába vet minket. Szerelemmel szeretni maga a paradoxon ebben az értelemben, FÉL-

TŐn ugyanis nem lehet szeretni, csak teremtni, EGÉSZségesen. A szabad, érdek nélküli szerelem és szeretet szintézise ha létezhet, akkor az maga a világ teremtése.

Lehet-e úgy szeretni, hogy abban kiegészülhessünk újabb és újabb felünkkel? Vagy szeretni valójában csak így lehet? Mert honnan vesszük magunknak a bátorságot ahhoz, hogy azt gondoljuk csak egyetlen felünk létezhet? Hány fél alkothatja az EGÉSZet? Csak kettő, vagy a teremtés logikája nem köti a számok világához mindezt? Miért fosztjuk meg magunkat a lehetőségétől, hogy többszörösen kiegészüljünk és kiegészítsük egymást? Miért gondoljuk, hogy a szeretetet intézményesíthetjük, szabályokkal, eszközökkel terhelhetjük? Miért gondoljuk azt, hogy ahhoz hogy egy újabb felünkben önmagunk szerethessük el kell dobnunk a régit? Miért nem vesszük észre, hogy a teljességünk felé vezető út nem a birtoklás hanem a szabadság útja, mely a MÁSok EGY-MÁSra találásán át vezet.

30. A terelés művészete és a valóság

Az emberiség mindenkori irányítói mesteri módon használják az információ/dezinformáció és a lebegtetés kombinált technikáinak a módszereit arra, hogy önmagukról eltereljék a figyelmet. Az a valós hatalmi erő, mely képes korszakokon átívelő társadalmi rendszereket, politikai rendszereket, gazdasági rendszereket, vallásokat stb. és a mindezt magában foglaló paradigmát létrehozni, fenntartani és a maga érdekében használni, az képes arra is, hogy önmaga működéséről, létéről elterelje a figyelmet, azt letagadja, elrejtse. Ez egyrészt hatalmas intellektuális fölényt jelez, másrészt mesteri fokon műveli a terelés művészetét, mely által képes elhárítani a gyanakvó emberi tudatok fókuszát önmagáról, melyek rávilágíthatnának arra, hogy a király valójában meztelen, és ezt a meztelenséget hivatott álcázni minden olyan irányú erőfeszítése, mely a figyelmet a földi létsíkról igyekszik átirányítani más, virtuális vagy részben virtuális terekbe. Egy példát szeretnék hozni ezzel kapcsolatban. A középkorban az emberi tudat manipulálásának jelentős eszközei a vallások voltak, melyek még ma is hatalmas erővel bírnak. A vallások – mint szakralitás pótlékok – eleve szűk mozgásteret indukáltak, nem hagyván teret az egyéni megtapasztalás kibontakozásának, ugyanis a hit beépített modulján keresztül minden emberből ugyanazon egységes reakciók kiváltása volt a cél. Egységes világkép, egységes istenkép és már meg is van az a hatalmi eszköz, mely segítségével egyrészt tömegek

válnak irányíthatóvá, másrészt stigmatizálhatóak, a társadalom perifériájára szoríthatóak, sőt adott esetben likvidálhatóak azon emberi lények, akik nem voltak hajlandóak magukat alávetni a tudati programozás eme brutális eszközének.

A vakhit, a hitetés és a terelés művészete kéz a kézben járnak. Hány és hány ember volt már meggyőződve a világtörténelemben arról, hogy a valóságok szent iratai szóról szóra hitelesek? Hány ember volt meggyőződve arról, hogy Buddha, Jézus, Mohamed – és sorolhatnánk a végtelenségig a szentnek nevezett embereket – kapcsolatba léptek velük, megjelentek a számukra, irányítják, utasítják őket? Hány ember volt meggyőződve arról, hogy szent háborúkbán kiontani más emberek véréért dicső dolog, és az Isten majd jutalmat ad érte? Hány és hány ember tartotta ugyanolyan szentnek, sérthetetlennek saját valóságának megkérdőjelezhetetlen tapasztalásait különböző lényekkel, entitásokkal való találkozása során? Gyanítom, hogy rengeteg. Hogyan is lehetne megkérdőjelezni tehát ezen emberek élménybeszámolóit? Mennyiben különböznének ezek hitelességükben azon élménybeszámolóktól, melyeket például földönkívüliekkel való találkozásokról írnak le manapság egyre többen? A mások valóságában való kételkedés helyett inkább vizsgáljuk meg a valóság természetét, annak létrejöttét és működését egyéni és közösségi szinten.

Tudomásul kell venni, hogy minden emberi lény saját, egyéni, egyedi és megismételhetetlen valósággal rendelkezik, és az abban létező, létrejövő tartalmak senki más számára nem átadhatóak a maguk teljességében. Minden olyan kísérlet, mely az egyéni megélt valóság szóbeli, jelbeli, szimbólumbeli közléséről szól, csak részleges, töredékes lehet. Ezért van az, hogy én, aki ezen sorokat írom, soha nem fogom tudni átadni azt, ami bennem, az én valóságomban létezik. Bármit is közlök a megéleéseimből, az csak a héja, a lenyomata lehet annak. Ezt azért fontos tudni, mert ugyanígy mások belső tartalmai is valójában a bizalom, a hit szűrőjén át kerülnek belénk, és válnak evidenciákká bennünk, anélkül hogy azok valódi, megélt, megtapasztalt belső tartalmait megismerhetnénk.

A valóság eleve több szűrőn keresztül jut hozzánk el. Az elsődleges szűrő az érzékszerveink egyéni, egyedi szűrője. Minden valóság legelőször is ezen keresztül formálódik egyéni, egyedi valóság-képpé bennünk. (Ezért van az, hogy ugyanarról a fáról például mindenki más valóságot érzékel, lévén a tudomány által hirdetett objektív valóság azon egyszerű okból kifolyólag nem létezik, mivel minden ember a saját egyéni valóságán keresztül érzékel bármit, még az állítólagos objektív valóságot is, így az amit objektív

valóságnak vagyunk hajlamosak nevezni, az is már eleve egy mesterségesen létrehozott de valójában csak virtuálisan, képzeletünkben létező képzet a valóságról. Még egyszerűbben fogalmazva, az emberi lény számára saját szubjektivitásának eredményeképpen nem létezhet semmilyen tudattól független objektív valóság, mivel a valóságnak bármilyen szegmensét csak és kizárólag saját egyéni valóságán keresztül képes mind érzékelni, mind értelmezni.) A másodlagos szűrő a nyelvi és képi kommunikáció tartalmainak egyéni, sajátos értelmezése által jön létre. Tipikus esete ennek az, amikor két ember ugyanazon szavakat, szimbólumokat használja, mégsem jut el egymás egyéni valóságtartalmainak a megértésre, megértetésre, mivel a szavakat, szimbólumokat mindenki a saját egyéni módján más és más belső tartalmakkal, képekkel, érzetekkel, érzésekkel, élményekkel asszociálva tölti meg. Létezik a valóságnak egy olyan dimenziója is, mely független az érzékszervi érzékelésünktől, és ez az intuitív valóság. Ez azon megérzéseink által közvetített tartalmak összességét jelenti, melyek a valóság egy az emberi elme által nem megérintható, értelmezhető dimenziójára képes rányilni. Az intuíciónk vagyis a megérzéseink azok, amelyek képesek összekötni minket a szellemünk valóságával, annak képeivel, tudásával, tisztánlátásával. A megérzések véleményem szerint azon szellemi információk, melyek a lélek síkjára vetítődnek ki érzetek, érzések stb. formájában. A sugallatok is a szellemi sík üzenetei, de ezek többnyire konkrétan gondolatok, képek formájában jelennek meg a fizikai valóságunkban.

Mi is az, amit mi valóságnak érzékelünk, hogyan épül fel és miként működik, miként működtethető?

A valóságról beszélve, annak felépítését két szintről közelíthetjük meg. Az egyik az egész (abszolút) a másik a rész valósága (relatív). Az abszolút felőli megközelítés azért nem működik, mivel az egyéni valóságérzékelés nem teszi lehetővé, hogy azt a valóságot érzékelhessük a maga teljességében, melynek a mi egyéni valóságunk is a része. Ez valójában a mi egyéni valóságunkat is magában foglaló isteni teremő valóság nézőpontja lenne. Marad tehát az egyéni, egyedi valóságból való kiindulás és nézőpont.

Az egyéni valóság központi érzékelője, éltetője és teremője, működtetője, értelmezője, megélője maga az Emberi Lény. ÖnMAGunk középpontjából kitekintve, és tudatunkat egyre jobban rányitva arra a valóságra – melynek a mi valóságunk is része, alkotója és teremője is – érzékelni fogjuk, hogy a mi valóságunk is része egy önmagánál lényegesen komplexebb egységnek, melyet kollektív valóságnak nevezhetünk. A kollektív valóság az egyéni valóságokból épül fel. Ahhoz azonban, hogy az egyéni valóságokból

létrejöhesse a kollektív valóság(valóságok) szükség van, hogy az egyéni valóságon(valóságokon) belül létezzenek olyan közös tartalmak, melyek kollektív valósággá állhatnak össze. Az egyéni valóság tehát a kollektív valóság építőköve, ezért szükséges tisztáznunk, hogy az egyéni valóság milyen konkrét tartalmakat hordozhat, amiből aztán a kollektív valóság létrejöhet. Az egyén valósága csak önmagához képest abszolút, minden más valósághoz képest (a kollektív valósághoz képest is) relatív. Ez azért van, mert a benne található tartalmak is egyénileg teljesen esetlegesek. Ez adja ugyanakkor minden ember egyéni voltának, öntudatának az alapját is. Az egyéni valóságba alapvetően két úton-módon kerülnek tartalmak. Az első az egyéni érzékelés, megtapasztalás, megélés útja – mely az egyed számára egyben az egyedüli hiteles módja a valóság megtapasztalásának – a második pedig azon külső információk halmaza (programozott képek) melyek mások által kerülnek beültetésre az emberi tudatba, elmébe. Ezen második típusú tudattartalmak mind a hiten, vagyis egyfajta megelőlegezett bizalmon keresztül kerülnek belénk, ami annyit jelent, hogyha nem válnak megtapasztalássá, megéléssé akkor elfogadásuk által könnyen kiszolgáltatottá válhatunk ama illúzió számára, hogy mindezen tartalmak a mi egyéni, megélt valóságunk részei. Egyszerűen fogalmazva, ha olyan információkat fogadunk el valóságosnak, melyeket nem volt alkalmunk leellenőrizni, kipróbálni, megtapasztalni, megélni, akkor ezek az információk - függetlenül attól, hogy rendelkeznek-e valóságtartalommal vagy sem - automatikusan a mi egyéni valóságunk részeivé válhatnak. Ha ezekre alapozzuk a valóságunkat, akkor tudatában kell lennünk annak, hogy ez valójában nem a mi valóságunk, pusztán egy hitetett valóság. A bennünk éltetett, hitetett valóság ugyanakkor alkalmas arra, hogy könnyedén irányíthatóak legyünk az azt hitető által. Innen pedig már csak egy lépés választ el minket attól, hogy teljes mértékben kiszolgáltatottá válhassunk azon manipulátor kezében, aki képes olyan valóság-képeket ültetni a tudatunkba, melyek tartalmait egész egyszerűen képtelenek vagyunk ellenőrizni. Ilyenkor az emberi elme védekező üzemmódba kapcsol, és pont ez lesz a veszte. A védekező üzemmód ugyanis azt jelenti, hogy ha egy olyan információval találkozunk, mely leellenőrizhetetlen, akkor elménk nyitva hagyja az esélyét annak a leellenőrizetlen tartalomnak a létezésének, mivel mint potenciális veszélyforrás nyilvánul meg számunkra minden leellenőrizhetetlen információ. Egy idő múlva, viszont ha már lassan elmosódnak tudatunkban mindezen körülmények, és egy információt folyamatosan sulykolnak a környezetünkben, akkor hajlamosak lehetünk lassanként ténszerűen elfogadni mindazon információkat, melyek saját, egyé-

ni valóságunkban soha nem kerültek leellenőrzésre.

A kollektív valóság megteremtésénél döntő tényező az egyéni valóságok programozottsága. Minél kevesebb egy egyéni valóság egyedi megéléstartalma és minél több benne a külső programozás által létrejött tartalom, annál nagyobb az esélye annak, hogy az ezekből létrejövő kollektív valóság manipulált. A terelés művészete a kollektív valóság manipulációjára van felépítve. Az egyéni valóságok egymáshoz való viszonylagossága teljesen természetes. Ha viszont valaki irányítást akar szerezni az egyének egy csoportjának a kollektív valósága felett, akkor annak egyik leghatékonyabb módja, ha megpróbál létrehozni egy olyan kreált kollektív valóságot, melyben minden egyén abszolútnak vélt valóságpontokat, tartalmakat fog tudni felfedezni. Ezen tartalmak, azonban nem föltétlenül kell bármiféle megtapasztalt egyéni valóságot hordozzanak, hanem többnyire sokkal kíváncsabb, ha a kollektív valóság előre programozott külső tartalmak mentén jön létre. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy bármilyen kollektív valóság-halmaz kizárólagosan csak előre programozott, manipulált tartalmakat kell tartalmazzon. Itt is érvényes az az elv, hogy az a leghatékonyabb hazugság, amely tartalmilag nem szintizta valótlan, hanem részgazságokra van építve. Ha irányított kollektív valóságot akarok programozni az emberek fejébe, akkor mesteri módon kell az egyéni valóságukba programozzak olyan képeket, melyek rendelkeznek valóságtartalommal, de csak részben, illetve ellenőrizhetőségük meghaladja az azt befogadók valóságos lehetőségeit. Egy példa: azt állítom, hogy létezik a számócafejű óriáslappantyús gyík. Ez a gyík meglátogat embereket, és elrabolja őket. Ezzel az állítással csak egy hiba van, hogy nem tudom bizonyítani. Ha más elhiszi nekem, csak akkor van esélyem, hogy ez a kép a tudatába bekerülhessen. Mi van akkor, ha viszont generációk nőnek fel abban a tudatban, hogy a számócafejű óriáslappantyús gyík létezik. Hiszen senki sem tudja bebizonyítani azt, hogy nem létezhet. A hangsúly pedig ezen van. Senki nem tudja bebizonyítani, hogy nem létezhet. Ugyanis teljesen mindegy, hogy tényleges fizikai valóságában létezett, vagy létezik-e a számócafejű óriáslappantyús gyík, én valójában már megteremtettem a képzeletemben! A képzeletemben ha létrejött róla egy kép, akkor az már létezik, legalábbis mint virtuális valóság. Ezt a virtuális valóságot már módomban áll kommunikálni bárkivel. Ez a virtuális valóság pedig egy idő múltán könnyen elfogadott tényné válhat azon emberek fejében, akikbe ez a kép mint létező valóság került beültetésre. Láthatjuk tehát, hogy az ember egyéni valósága, milyen könnyedén programozható képek segítségével. Még könnyebb a helyzet, ha ezen képek megdönthetetlen-

nek tekintett társadalmi struktúrák (pl. vallás, tudomány) illetve megdönthetetlen tekintélyek (pl. vallásipari szakemberek, tudósok) által kerülnek ki-nyilvánításra.

A terelés művészete az egyéni valóságok felett nyerhető tudati ellenőrzés tartalmai (információs, képi, tudati) segítségével hoz létre kollektív valóságokat, annak a célnak megfelelően, hogy mi a manipulátor szándéka, mire akarja a figyelmet ráirányítani, vagy miről igyekszik elterelni azt. Minden manipulátor elsődleges szándéka az, hogy legelőször is magáról terelje el a figyelmet. Ezért minden kollektív valóság úgy kell legyen megformálva, hogy abban még a manipulátor létezésének a lehetősége is eleve kizárható legyen. Ezen írásomban a fenti bonyolult okfejtés csupán egyetlen egy célt szolgál, nevezetesen azt, hogy ráirányíthassam a figyelmet arra az egyszerű tényre, hogy annak a szellemi erőternek, mely jelenleg meghatározza, irányítja a földi létet és életteret vitális érdeke, hogy minden megragadható eszközzel elterelje a figyelmet önmagáról. Ennek szolgálatában bármi felhasználható, mely az emberi elme, tudat, valamint az egyéni és kollektív valóság programozására alkalmazható. (Ezért lehet kíváncsi, hogy még véletlenül se gondoljunk arra, hogy a valódi bábosok ugyanolyan húsvér emberek, mint mi, hanem csakis mondjuk földönkívüliek, különféle lények, entitások stb. lehetnek. Addig ugyanis, ameddig képzelt ellenfeleink még véletlenül sem hasonlítanak a valódi ellenfeleinkre, addig a valódi manipulátor(ok) nyugodtan dőlhet hátra székében, mert láthatatlan marad mind fizikai mind szellemi szemeknek.)

Ami a manipulátort a manipulálttól elsősorban megkülönbözteti az a szellemi minőség, az intelligencia és a tudás. Ezek ugyanis azon kategóriák, melyek képessé tehetik arra, hogy olyan tervek készíthessen és kivitelezhessen, melyet a manipulált tömegek elképzelni is képtelenek. Akinek a véletlen elegendő magyarázat a világunk történeteire, az pedig egyértelműen abba a rétegbe tartozik, akinek jelenleg nincs esélye meglátni önön kiszolgáltatottságát ebben a képletben. Aki képes összefüggéseket találni a történekek között, netán folyamatokként értelmezni mindazt amit észlel, annak viszont megnyílik a lehetőség, hogy a valóságot egy más dimenzióból kezdje el szemlélni. Úgy vélem, jelenleg ez az egyedüli út ahhoz, hogy az emberi tudatokban egy valós ébredési folyamat kezdődhessen el, nem tömegesen irányított módon amint az most zajlik (és amit leginkább mesterséges valóságokba való beleébresztésnek nevezek) hanem mindenkinek a saját, egyéni, egyedi valóságának a megismerése által. Az egyéni valóság és tudat fel-tárása, működésének megismerése ugyanis egyre szabadabbá tehet minket

az egyénileg programozott és irányított kollektív valóságot létrehozó, domináns szellemi erőtér életellenes, saját valóságunkról leválasztó, és az emberi létet felszámolni törekvő megnyilvánulásaitól.

Létezik-e abszolút valóság? Az egyéni valóságok és a kollektív valóság(ok) - melyek egymáshoz képest viszonylagosak - egy olyan magasabb szintű valóság részei, melynek működési elvére nincs befolyásuk. Ez az a bizonyos REND, melyben a káosz is létesülhet. Az egyéni és kollektív valóságokat magában foglaló valóság a Teremtő valósága, melyben a teremtetett valósága létrejöhet. Minden viszonylagos csak egy rögzített viszonyítási ponthoz képest nyerhet értelmet. Kell létezzen egy olyan számunkra felülírhatatlan viszonyítási pont, mely minden valóság tengelye. Ezt nevezem én Örökké-Valóságnak. Ez a valóság biztosítja számunkra azt a megbízható kiindulási pontot, léteret, melyben a számtalan viszonylagos egyéni és kollektív valóság létesülhet. Ha az emberi tudat képes megnyílni a valóság eme végtelen teljességére, akkor egyre többet fog megtapasztalni abból a valóságból, melynek önön valósága is a része. Az egészben a rész és a részben az egész. Ez az a pont, ahol visszatálhatunk ahhoz a biztos ponthoz, amiből létünk ered. Ha visszaszerezük az egyéni valóságunk működtetésének a tudását, egyre kisebb mértékben leszünk kiszolgáltatottak annak a kollektív valóság-érzékelésnek, illúciónak, melyet a mai kor virtualizált valóságainak teremtoi és irányítói hoztak létre, és amit lelkesen élt az egyéni valóságát irányítottan, de többnyire tudattalanul teremtő emberiség zöme.

Ha saját valóságunk megismerésével foglalkozunk, akkor fokozatosan megtisztíthatjuk tudatunkat azon képektől, tartalmaktól melyek nem egyéni megtapasztalásaink, megéléseink gyümölcsei, hanem mások által lettek belénk ültetve. Ez nem azt jelenti, hogy paranoiás módon gyanakodni kezdünk mindenre, hanem azt, hogy kitartó munkával tudatosítjuk magunkban, hogy mi a mi saját, egyéni, egyedi megélt valóságunk, és mi az az információ-tömeg, mely kívülről került belénk, de amely pont ezért nem nevezhető a mi megélt valóságunk részének. Ha sikerül szétválasszuk mindezt, akkor hatalmas lépést tettünk az önismeret ösvényén, és még nagyobb lépést a valóság természetének a megismerésében. Egyre kevésbé válunk ezután terelhetővé és kiszolgáltatottá azon valóságképeknek, melyek tartalmai elvonhatják figyelmünket, és ami által irányíthatóvá válhatunk számunkra átláthatatlan erdekek számára. (A médiumsága így is megmarad az Emberi Lénynek, de a médiumlét lehet teljesen tudattalan, illetve lehet egyre tudatosabb felvállalása is az emberi létnek. Valójában mindnyájan egyszerre vagyunk médiumai egy-egy minket meghaladó szellemi síknak, de ugyanakkor mi magunk is

válhatunk tudatos teremtmőkké a mi saját teremtésünkben. A teremtés hierarchiájában ez a mozgás fentről lefelé irányul, vagyis a tudatos teremtmőnek mindig hatalma van a teremtett valóság felett. Így van nekünk is hatalmunk saját teremtményeink, és teremtett valóságunk felett. Tudatossá válni a teremtésben pedig állandó, tudatos nyitottságot, megnyílást jelent a végtelen valóság befogadására, megismerésére.)

Végezetül egy kedvenc hasonlatom osztanám meg. Ha a végtelen valóság teljességét egy végtelen kiterjedésű tortának képzeljük el, akkor a mi egyéni valóságunk pusztán egyetlen apró szeletke mindebből, az egészben a rész. Ha elkövetjük azt a hibát, hogy ezt a saját szeletet abszolutizáljuk, akkor a valóság végtelensége bezárul elménk absztrakcióinak börtönébe. Ha azonban megértjük, hogy a tudatunk fokozatos rányílása a valóság végtelenségére maga az út, mely önvalónk és a valóság működésének a megismeréséhez vezethet, akkor felülemelkedhetünk addigi nézőpontunkon. Az örökkévaló iránytűjeként szolgáló szimbolikus kereszt függőleges szára a szellemi hierarchiát, a teremtés és teremtmények rendjét, és a végtelen valóság megismerési útját szimbolizálja, melyben szellemünk útja vezet. Amikor a rész (emberi lény) tudára ébred, megérti, hogy ő valójában egy nála sokkal hatalmasabb, végtelen egész, egység alkotó része, és mint ilyen magában hordozza a teljességet, de minden rész teljessége csak az egészben, az EGYben nyerhet valódi kiteljesedést, értelmezést és értelmet.

31. Csend, szabadság és meditáció

Az utóbbi idő számomra a csend korszaka. Rádöbbsentem arra, hogy a gondolat semmilyen formában nem lehet szabad. A szabadság – akár a szeretet – nem található ugyanis az idő, a múlt-jelen-jövő dimenziójában. A gondolat a múlt visszfénye, és valójában a gondolat számára azért nem megragadható, nem létező a jelen, mert a gondolat mindig a múlt képeivel, szimbólumaival értelmezi azt, ami a mostban van. A mostban azért nincs gondolat, mert a most tartalma élő, állandóan változó, állandóan új, de nem olyan értelemben új, mint ami a múlthoz viszonyítható, hanem olyan értelemben mint ami a gondolat számára a múlt fogalmaival nem megérinthező. Nem megérinthező, mert a gondolat az időhöz kötődik, azon belül pedig a jelen bármilyen mozzanata a gondolat számára csak a múltban kap értelmezést. Az elme eme folyamatos mozgása, öngazolása az, ami pedig nem képes a mostba behatolni, mivel annak vansága, valósága csak akkor tárulhat fel előttünk, ha a folyamatos értelmezési, viszonyítási vágy megszűnik ben-

nünk, és a mostban feltáruló valóságot annak vagyunk képesek látni, ami az valójában, és nem annak, amit a gondolat a múlt tükrében az elmével értelmezni képes. Ilyen értelemben a most valósága a szemlélő és a szemlélt eggyé válását jelenti, amikor megszűnik az elme mozgása, és a tudat pedig figyelemmé válik, azzá a figyelemmé, mely többé nem értelmez, nem darabol fel, nem oszt meg a gondolat által, hanem a maga egyszerűségében egyesül a van valóságával, annak egységével.

A szabadság csak az elme ártatlanságában táruulhat fel és találhat meg minket, az ártatlanság viszont csak a szabadságban létezhet. A paradoxonnak tűnő ellentét viszont csak a gondolat által folyamatosan megosztott és értelmezett elme számára létezik. Az elme ugyanis önkéntelenül megteremti mindennek a látszólagos ellentétpárját, hogy ezáltal feszültséget teremtsen, és a valóságot behelyezze a feloldhatatlannak tűnő ellentétek gondolati sorozatába. A gondolat és az elme számára tehát a valódi szabadság elérhetetlen, mivel minden fogalom, minden mozzanat a múlt halott porából kel életre, az élő most utólagos értelmezésére. Arra döbbsentem rá, hogy valójában az ellentéteket maga az elme hozza létre, és az elme teremő ereje az, ami megdönthetetlen pszeudo-valóságot* hoz létre, melybe aztán beletörök, beleropan, belehal az azt létrehozó ember, az azt éltető emberiség egyénileg, és kollektíve. Egy példát hozok: fény-sötétség. Ezt hajlamosak vagyunk ellentétpárként kezelni, ám ez egy pszeudo-ellentétpár szerintem. Miért? Azért mert a sötétség valójában nem más, mint a fény hiánya. Az egyetlen valóság maga a fény, vagyis a fény hiánya képes megteremteni a sötétséget, de a sötétség hiánya nem hozhat létre fényességet, mert ebben a látszólagos ellentétpárban egyedül a fénynek van valósága. Ugyanílyen pszeudo-ellentétpár a szeretet-gyűlölet. Ha a gyűlölet megszűnik, vajon eljutunk-e a szeretethez? Nem, ha a gyűlölet megszűnik akkor csak egy semleges állapotba jutunk, gyűlölet hiánya nem vezet szeretethez. Sorolhatnám még ezeket a dualisztikus ellentétpárokat, melyek kiválóan alkalmasak az elme játékaiknak a megteremtésére, és egy olyan félelmetes valóság megteremtésére, mely végül elpusztít minket, s mely valóság megdöbbsentő módon nem más, mint az emberi elme, és gondolat terméke.

Ha a teljesség megismerésére törekszünk, akkor el kell jussunk oda, hogy felismerjük az emberi elme és gondolat, gondolkodás határait. Nem megtagadni, hanem meghaladni kell mindezt, vagyis létezése tudatában – az emberi elmét és a gondolkodást – arra használni, amire való. Egyszerűbb azonban meghatározni azt, amire nem. Ez pedig a mostba, a teljességbe, a választás nélküli tudatosság állapotába való belépés. Ebbe az állapotba

ugyanis nem juthatunk az elme, a gondolat segítségével, és az akarat sem alkalmas arra, hogy a most állapotába juthassunk. Az elmének teljesen ártatlanná kell válnia mindehhez, és minden gondolat, akarati tevékenység – mely az elme műve – eleve alkalmatlan erre. A most az az állapot, melyet nem birtokolhatunk, mely csak a tökéletes szabadság és ártatlanság állapotában köszönhet ránk. Ebben az állapotba pedig nem vezet semmilyen út, semmilyen módszer, mert bármilyen út, bármilyen módszer a gondolat műve, a múlt terméke, a halott pedig nem léphet be az élő valóság szentélyébe. Nem mi választjuk a most állapotát, hanem a most állapota választ minket.

A meditáció – túl minden vallási, filozófiai, teológiai stb. értelmezésen – számomra a figyelő eggyé olvadása a megfigyelttel, a most ránk találása, amikor megszűnik bennünk a gondolat mozgása, az a kiüresedés melyben a semmi mindenné válik, és a minden semmivé lesz. Ez az állapot nem idézhető meg, ez az állapot nem kényszeríthető ki, semmilyen gyakorlat, semmilyen módszer, semmilyen út nem vezet hozzá, mert minden út, minden módszer, minden gyakorlat a gondolathoz kötődik, a gondolat pedig a múlt terméke, azé a múlté amely a most élő valóságába nem léphet be. A most élő vanságát a gondolat, az elme nem ragadhatja meg, nem ragadhatja ki, el, nem kebelezheti be, mert ezáltal birtokolnia kellene, a most valósága viszont csak a feltétel nélküli szabadságban, az ártatlan figyelő számára tárulhat fel és létezhet. Ahol megszűnik az elme ténykedése, ahol elhal minden gondolat, ott elemi erővel képes felragyogni a most valósága. Áldás ez, ajándék, mely a szabadság és a szeretet, az ártatlanság kiteljesedése, egyesülés minden létező valóságával. Visszatalálás önmagunkhoz, de nem az elme, a gondolat maga teremtette, kusza, kaotikus, látszatvilágainak útjain, hanem minden gondolaton túl, ahol a létezés és a nemlétezés látszólagos ellentétpárja hamuvá nemesül, mivel nincsenek többé emberi fogalmak, képek, szimbólumok a valóság tartalmainak a megnevezésére. (* a pszeudo-valóság alatt azt az ál- illetve látszatvalóságnak, illúzióknak vélt valóságot értem, mely valójában nem létezik, de amelyet a gondolat az elme teremtményével hoz létre és tart fent, és amely valóság képes fizikai formát, testet ölteni. Ez a megszilárdultnak tűnő, ám valójában folyamatos változásban lévő, képlekeny fizikai valóság viszont – a gondolat, az értelmező elme tevékenysége által – állandó feszültségben, ellentétben áll a dolgok valódi természetével, azzal az osztatlan egységgel, amelyben a dolgok, a létezők valójában nem egymással ellentétbe állítva, hanem egymás mellett, egymást kiegészítve, EGYben, együtt léteznek.)

32. Zaj, szolgás és koncentráció

Mit nevezhetünk zajnak? Mi a zaj forrása, mikro- vagy makrokozmoszunk terméke, netán mindkettőben egymástól függetlenül vagy egymást erősítve létező valóság? Értelmezhető-e a csend nélkül a zaj, érzékelhető-e, vagy a zaj csak a csendhez képest nyer létet? A zaj zűrzavart eredményez-e, a zavar pedig a zűrzavar káoszából fakadó zajfüggő szolgásba taszítja-e elménket? Létrejöhet-e a zajban a koncentráció, az a fajta koncentráció mely képes ismét rendet teremteni, pontosabban újra összekapcsolni minket a renddel, a minden létezőnek keretet biztosító lételemmel?

Az ős különösen korán köszöntött be. A levegő metszően tiszta és mégis csípős ölelése uralta a kertet a délelőtti ragyogó napfényben. A természet mozdulatlanságának fenségességébe a város zajai vegyültek. Autók motorjainak zaját sodorta a szél, és a levegő megtelt különös, vibráló feszültséggel. A ragyogó napkorong utat tört a fénynek a mélykék égbolt fenséges békéjében. Különös kettősség uralta a valóságot: fent a végtelen csend és béke, melyben tapintható volt az örökkévalóság áldott derűje, lent pedig a zajokból kirajzolódó zajló élet, mely az emberi lényekben, és azok teremtményeiben a gépekben, az autókban, az egyre sűrűsödő forgalomban, a gyermekek zsivajában, léptek koppanásában és a szüntelenül változó, remegő és sajátosan lüktető város zajában öltött testet.

Negyvenes éveiben járt. Szemei különös mélységből révedtek a szobában található tárgyak felé, mintha látná őket, de mégsem érzékelné valóságukat. Gondolatai bizonyosan másutt kavargtak, a jelen valósága mintha nem érintette volna meg. A szoba ablakai zárva voltak az októberi hidegben, csak az aranyesőbokr ágai hajladoztak a kertre néző ablak előtt, és az ég szikrázó kékjének kontrasztjával együtt időtlen nyugalmat árasztottak. Azt mondta, hogy sok mindent kipróbált már az életben. Foglalkozott hittudományokkal, zenével, fotográfiával, és zsenge gyermekkorától fogva írt alkalomadtán verseket, vagy kisebb prózai műveket. Végzettségét soha nem gyakorolta, valójában szabadúszóként élte eddigi életét. A társadalom kerekeit bevallása szerint túlon túl fojtogatónak találta, olyasfajta börtönnnek, melyben teljesen eggyé válik a rab és az őrző személye.

– Azért jöttem önhöz, hogy elbeszélgezzünk arról, hogy a bennem található nyugalanság a külső, vagy a belső zaj terméke-e? A gondolatok okozta zaj zűrzavarában az elme olyanná válik, mint az ösvényét vesztett utazó a sűrű erdőben. Kiszolgáltatottá saját útján, utazásában, útkeresésében. Szol-

gaságba süllyed mindabban, amit létrehozott a gondolat világában, és egyre több darabra aprózódik a gondolat ösvényein. Sokat foglalkoztam azzal a kérdéssel, hogy egyáltalán létezik-e az ember ha a gondolat elhal benne. Ha a gondolat nem okoz többé zajt, a zaj nem hoz létre többé zajlást benne, körülötte, tömören megfogalmazva: létezik-e az elme gondolatok nélkül?

– Mielőtt válaszolnánk önnek, arra kérem vizsgáljuk meg a következő kérdést: azonos-e az ember a gondolatai által keltett hullámok zajával, és mi történik ha ez a zaj megszűnik az elméjében? A gondolatok zaja függőséggé válik az elmének, az elme azonosul a zajjal. Ez az azonosulás az, ami kettősséget okoz, a kettősség pedig az örök választás félelmében tartja az elmét. A levegő azonos-e a széllal? Ha a levegő mozdulatlan, akkor is nyilvánvalóan létezik, magunkba szívhatjuk, és amikor magunkba szívjuk mozgásra kényszerítjük. A szél lényegiségét tehát nem a levegő kölcsönözi, hanem a mozgás ténye, mely mozgás a mozdulatlanhoz képest értelmezhető. Mi az akkor tehát, ami a levegőt mozgásra kényszeríti, belső vagy külső tényező-e? Mi az, ami az emberi elmében létrehozza a mozgást mint gondolatot, belső vagy külső tényező-e? Ha a fenti analógiát használjuk és az elme a levegő, mely függetlenül a mozgástól is önállóan létezni képes, akkor megérthetjük, hogy ez a létezés mely túl van minden zajon, minden mozdulaton, minden cselekvésen, önmagában semmi motivációt nem tartalmaz arra, hogy ezt a csendet, ezt a mozdulatlanságot, ezt a tökéletes, teljes nyugalmat megtörje. A szél, akár a gondolat az a dinamizmus, mely a levegőtől – az elmétől – teljesen független. Az elme tehát nem a gondolat létének vagy nemlétének a következménye. A gondolat az az erő, az az energia mely kívülről hatol be az elmébe, a gondolat az a készlet, mely az elmét mozgásra kényszeríti. Az elme ezért képes a gondolat megfigyelésére, mert az elme valójában az örök változatlan, a mozdulatlan, a gondolat számára megérinthetetlen része. Az elme képes észlelni a gondolat mozgását, a gondolatok által keltett zajt, és a gondolatok zaja által keltett hullámok megnyilvánulását az emberi élettérben. A gondolat, maga a mozgás, és a mozgás soha nem képes önmaga megfigyelésére, mert a mozgó csak a mozdulatlanhoz képest válik megfigyelhetővé, tehát a megfigyelést a mozdulatlan kell végezze. Világunkban a fizikai valóság érzékeinkkel megismerhető rétegeiben azt észleljük, hogy minden mozgásban van mindenhez képest. Mi tehát az a változatlan pont, mely túlmutat a változó gondolat világán, és amely képes a változóknak is a magában foglalására, és így annak megfigyelésére de úgy, hogy léte nem a változó, a folyamatosan zajló gondolat által teremtett valóság függvénye?

A gondolat maga a zaj az elme csendjében. Ha az elme azonosul a gondolattal, mint saját létének csendjét megtörő mozgással, erővel, akkor képtelenné válik egyrészt a gondolat megfigyelésére, másrészt ez az azonosulás teljes függőséget, kiszolgáltatottságot és szolgaságot hoz létre. Az elme teljesen kiszolgáltatottá válik a benne megjelenő gondolatok számára, és ez a hamis önazonosság az, ami megakadályozza, hogy az elme képessé váljon a látásra. Az elme ugyanis amikor gondolatokkal van tele, a gondolatok pedig zajt keltenek benne, akkor ő elveszíti azt az ártatlanságát, melyet a csend jelent számára. Csendben lenni annyit jelent, mint az elmét megszabadítani a gondolatoktól, hogy az elme képessé váljon annak látására ami van, és nem annak az elképzelésére ami volt, vagy ami lehetne. A gondolat mindig a múlthoz kötődik, még akkor is mikor a jövőbe réved, mivel a gondolat mindig a múlt tapasztalataiból merített képeket, mintákat, attitűdöket hordozza magával. Ha az elme látni akarja azt ami van, akkor meg kell szabaduljon a gondolatok szemüvegétől, és ártatlanná kell válnia. Amikor megszűnik az elmében a gondolatok zaja, amikor megszűnik az elmének az a képzete, hogy önmagát azonosnak vallja a folyamatosan változó gondolatokkal, melyek behatolnak saját ártatlanságának csöndjébe, akkor az elme képessé válik a jelen, a van, a most valóságának a szemlélésére. Akkor az elme ítélkezés nélkül, a múlt gondolatainak tükre nélkül képes látni a valóságot, összehasonlítás, megmérettetés, analízis, kategorizálás nélkül.

– Mindez hogyan lehetséges? – kérdezte meghökkenve a férfi. Miként választhatom le az elmém a gondolataimról? Egyáltalán bizonyos lehetek-e abban, hogy a gondolataim az enyémeke-e, minekutána egyre világosabbá kezd válni a számomra, hogy a gondolat nem egyértelműen az elme önálló terméke, sokkal inkább reakció, válasz bizonyos elmét ért ingerekre. Azt kezdem látni, hogy az elme a saját csendjét valójában soha sem lenne képes megtörni, ha erre nem érkezne külső impulzus, inger, kényszer. Az elme ezek szerint képes a gondolat mozgásának, zajlásának, áramlásának és a gondolatok által megteremtett zaj észlelésére, megfigyelésre olyan módon, hogy nem azonosul vele? De hogyan válhat ártatlanná az elme a múltban gyökerező gondolat általi minduntalan mindent méricskélő, analízis, összehasonlító tevékenységével szemben? Nem ördögi kör-e ez, mely sehogy sem vezet szabadsághoz, mert az elme a gondolatok fogságába kerül, minekutána a külső impulzusok megtörték a csendjét, s mivel elvesztette ártatlanságát a jelen szemlélésére, így ártatlanság nélkül szabaddá sem lehet? Egyáltalán megérinthesi-e az elme az ártatlanságot, megérinthesi-e az elme a szabadságot?

– Uram, ön mind az ártatlanságot, mind a szabadságot még mindig, és folyamatosan a gondolat körén belül keresi. Amint a levegő nem azonos a széllal, úgy az elme sem azonos a gondolattal. Az ártatlanság pedig akár a szabadság nem határolható semmiféle gondolattal sem körbe. Az elme tökéletes szabadsága, a valóság ártatlanságban való szemlélése. Az ártatlanság viszont csak a gondolatoktól megszabadult elme számára létezhet, mely megszabadult a gondolat minden birtoklási, minden kisajátítási vágyától. A gondolat soha nem léphet be a jelenbe, mert a gondolat a jelen töredéke, a jelen visszfénye, múltban való tükröződése. Az ártatlanság tehát akár a szabadság maga a szem, mellyel az elme megtisztultan és szabadon látni képes azt ami van, és nem azt amit a gondolat – az elme figyelő csendjét, tökéletes nyugalmtát és mozdulatlanságát megtörve – a már nem létező múlttól vagy a még nem létező jövőről leképez. Ezt nevezhetjük a koncentrációnak, melyben megszűnik a megfigyelő és a megfigyelt közötti távolság, és a valóság nem a gondolat tükrében, hanem az elme ártatlanságában, szabadon ragyog fel. Ez a koncentráció nem a meditáció ellentéte, hanem édes testvére. Az ártatlansághoz akár a szabadsághoz pedig nem vezet a gondolat egyetlen ösvénye sem, mert a gondolat időhöz kötött, a jelen, a most, a van valóságának a teljessége pedig időtlen.

(Ezen írásom *Jiddu Krishnamurti* emlékére született)

33. Ezo-biznisz, ego-biznisz

Egyre több embert látok, aki reménytelenül belegabalyodik a moslék-ként mindent elöntő ezotéria hamis, megvezető, spiritualitásnak nevezett szellemi hálójába. Tisztában vagyok vele, hogy bármilyen moslék potenciálisan tartalmazhat gyöngyöket, ám az interneten, könyvekben, filmekben stb. terjesztett ezoterikusnak mondott megnyilvánulások esetében a gyöngy többnyire elmarad. Helyette az életidegen, légüres szellemi térbe szippantó, áltudományos, vallásos, sci-fi és fantasy színvonalú ponyvaregény stílusú, vagy éppenséggel magas szintűnek tűnő, zavaros fogalmi egyveleggel tálat spirituális moslékra van kilátása a keresőnek. Mi az, ami eme kemény, kíméletlen, kritikus kijelentéseim mögött meghúzódik? Mi az, ami arra késztet, hogy megírjam a véleményem? Elsősorban az a töménytelen hazugság, amivel gátlástalanul árasztják el az erre szakosodott „szellemi műhelyek” a keresőket, azon keresőket, akik már ráébredtek arra, hogy az emberi lény számára a materialista-tudományos világkép nem kielégítő, mivel nem képes választ nyújtani a lélek-szellem kérdéseire, továbbá esetlegesen már túl-

jutottak a hagyományos vallási kereteken, mert sem azok interpretációi, sem az interpretációkban fellelhető válaszok nem voltak kielégítőek számukra. Egyre több olyan embert látok, aki pontosan ezen a keresési útvonalon sétál be az ezotéria ragadós hálójába, mely jó előre lett előkészítve.

Tisztáznunk kell a legelején két fogalmat, melyet ha sikerülne a helyére tennünk, akkor valójában szinte ezáltal lelepleződne egyrészt maga az ezotéria abszurditása, másrészt az az új világvallás, mely általa jön létre. (Az irányított ezotéria az Új Világrend pótvallása. Nincs így nevesítve, de a végeláthatatlanul sokszínű irányzatai mögött mind, ugyanaz a szellemi erőter húzódik meg, mely képes volt mindennek az inspirálására, irányítására, ellenőrzésére, terjesztésére és a köztudatba való beemelésére.) Ez a két fogalom az ezoterikus és az exoterikus tanok fogalma. Ezoterikus tanok alatt azon tanítások összessége értendő, mely tudás zárt, titkos, külső irányban soha, semmilyen módon nem volt kommunikálva, és mely tanok a beavatási rendben a beavatottak számára voltak csak hozzáférhetőek, nem automatikus módon, hanem beavatottsági szintjüknek megfelelően. Ilyen módon tehát az ezoterikus tanokat mindig és minden körülmények között a legnagyobb misztérium és titoktartás övezte. Nem valami öncélú hatalmi érdek konzerválása érdekében – amint azt ma igyekeznek elhíttetni velünk – hanem amiatt, mivel az ezoterikus tanok a beavatás és beavatottság nélkül amúgy sem lettek volna értelmezhetőek az avatatlan tömegek számára.

A beavatási rendben őrzött ezoterikus tudás további jellemzője volt, hogy egy bizonyos szint felett pedig semmiféle írásos vagy egyéb módon feljegyzett tudás nem létezett, mivel ez a tudás nem írott formában adódott tovább. Ebből következik az az egyszerű megállapítás, hogy mindaz amit ma ezotériának neveznek - és az emberi tömegek kezébe adnak - az nem más mint szemfényvesztés, olcsó üveggyöngyök végeláthatatlan szeméthege, mivel semmiféle valós, igaz ezoterikus tudás (például mágia) jellegéből fakadóan soha nem juthatott volna avatatlan tömegek kezébe. (Ha elméletileg mégis, az hasznavehetetlensége folytán a szemétre került volna, mivel azt egy avatatlan még értelmezni sem tudta volna, nemhogy használni is valamire.) Ezt az egyszerű tényt kellene pusztán megértenie minden keresőnek ahhoz, hogy megláthassa, mindazon végeláthatatlan ezoterikusnak hazudott „tudás” már azáltal sem ezoterikus, hogy közzétételüknél fogva rögtön exoterikussá azaz külső irányba kommunikált, nyilvánossá tett ismeretekké, tanításokká válnak. Az ezoterikus megnevezés a görög *εσωτερική*, eszotériké („belső”) szóból ered, tehát mindaz ami zárt, befelé mutató, és csak a beavatottak számára a beavatás rendjén keresztül megnyilvánuló és érthetővé váló valós tudás, exoterikus

pedig ami nyilvános, kifelé irányuló, vagyis az ezoterikus ellentéte.

Nagy előszeretettel van a mai világban találva minden olyan „tanítás” ezoterikus köntösben, mely akár könyvekben, akár filmekben, akár egyéb formában, az interneten tömegesen elérhető. Kérdem én: mitől ezoterikus az a tudásnak nevezett információ, mely exoterikussá válik abban a pillanatban mihelyst nyilvánosságot kap? Hangsúlyozni szeretném, hogy az ezoterikus és az exoterikus közötti lényegi különbség nem pusztán az egyik titkos és a másik nyilvános mivolta, hanem főleg az, hogy valódi magas szintű ezoterikus tudás nem maradhatott fenn írásos formában, egyrészt a már fentebb tisztázott okokból kifolyólag, másrészt mindaz ami az ókultúra beavatási rendjéből átmentődhetett írott formában, az semmiképpen nem tartalmazhat olyan jellegű magas szintű tudást, mely avatatlan kezekbe kerülve érdemben értelmezhető lehetne. Ami pedig eleve az avatatlan rétegeknek lett szánva az exoterikus tanításokként volt már a maga idejében is elérhető.

A fenti logikát követve tehát kijelenthetem, hogy mindazon információk tömege, melyet ma az oly divatos ezotéria gyűjtőfogalmával jelölnek már megnevezésében hamis, abszurd és félrevezető. Valódi ezoterikus tudáshoz csak és kizárólag a beavatás által juthat bármilyen ember, mely beavatás viszont minden emberi lény belső útjának eredménye, és mely beavatás eredményeképpen az egyén konkrét tudáshoz jut, melyet alkalmazni képes. A ma nyilvánosan hozzáférhető „ezoterikus tudások” jellemzői, hogy egyrészt nyilvánosságuknál fogva nem ezoterikusak, tartalmaikat illetően nem valóságok, hanem többnyire részigazságokat tartalmazó különböző szellemi szintekre beskalázott hamis fantazmagóriák gyűjteménye. A legnagyobb ütőkártya az ezoterikus mozgalom és világvallás szellemi irányítóinak a kezében pedig a médiumság fegyvere. A különböző médiumok által ugyanis bármilyen teljességgel leellenőrizhetetlen információt eljuttathatnak az ezotériára fogékony emberek tömegeihez, hiszen ezen információk befogadásához semmi másra nincs szükség mint hitre. Ugyanilyen hitre építették a nagy világvallások is a saját tömegbázisaikat, és ugyanilyen hiten alapul a mai kor tudományos-materialista vallású világképe, mely világkép ugyan sikeresen feltárta a vallásokban már tarthatatlanná vált belső ellentéteket – ezáltal rámutatott a vallások abszurdításaira is – de ugyanakkor olyan vákuum is keletkezett ennek nyomán, mely betöltésére pontosan a jó előre előkészített ezoterikus világvallás lett kiszemelve.

Az ezotéria mint új globális világvallás a következő elemekből lett felépítve:

- részigazságok valós ősi exoterikus tudásfoszlányokból

- tudományos és áltudományos tézisek mesteri módon való keverése
- médiumi közlésekre való építkezés
- ősi vallások ma már nem ismert téziseinek újjáélesztése
- a nagy világvallások bizonyos tanainak korszerűsítése, tudományos alátámasztási törekvése
- szent könyvek és iratok részeinek leporolása, újrafelfedezése, interpretálása a mai kor világképnek szellemében
- ellenőrizhetetlen forrásokra való hivatkozások tömege (kontaktok, médiumok, földönkívüliek stb.)
- mitológiai és történelmi szereplők, ősi istenségek, stb személyeinek feltámasztása, köztudatba emelése, ezek szájába kinyilatkoztatások, közlések, jövődölések adása
- pszichológiai, parapszichológiai és egyéb tudományágakból kiragadott ismeretek misztikus színezetbe való csomagolása
- az *én*ről (ego) szóló zavaros, sokszor rafinált önmegsemmisítést, önfelszámolást propagáló elméletek, mely sok esetben a fizikai valóság tagadásával kötődnek össze
- hamis felsőbbrendűségi érzet keltése azokkal szemben, akik úgymond ezoterikus szempontból nem „beavatottak”
- a tudatosság és a tudatosodás fogalmainak spirituális dimenzionálása, a tudatosodás programjának földönkívüli erők és entitások által való irányítása
- a kvantumfizika divatos elméleteinek ötvözése ősi vallási könyvek tartalmaival
- annak az elhitetése, hogy bárki beavatódás nélkül valós, magas szintű ezoterikus tudásra tehet szert
- a fenti pontok végeláthatatlan variációja és kombinációja

A fenti felsorolás bizonyára nem teljes, de igyekeztem a lényeges pontokat kiemelni. Az ezotéria önmagát természetesen igyekszik úgy beállítani, mint valamiféle szabad, vallások felett szárnyaló isteni igazság megnyilvánulása. Ezzel szemben az ebbe belegabalyodók a kiábrándító valóságot sokszor csak akkor tapasztalják meg, amikor már a huszadik könyv, a kétszázadik film és a megszámlálhatatlan előadás meghallgatása után valamiért mégsem jutnak semmiféle olyan egyetemes tudáshoz, mely a valódi beavatott (például egy táltos, egy istenkirály) ismertetőjegye volt. A fantáziálás itt nyilvánvalóan véget szakad, és marad a kiábrándító és szembesítő üressége annak a valóságnak, mely minduntalan megcáfolja az ezotéria néphülyítésre szánt propagandáját. A kereső ilyenkor hitevesztetten, magába roskadva és reménytelenül, sokszor a depresszió szélére sodródva szembesül azzal a ki-

józanító ténnyel, hogy a hitetett valóság nem esik egybe a teremtett világ működésével. Csodák nincsenek, a mágia pedig nem csodát jelent, hanem beavatottságot és tudást. A mágus pedig nem egyenlő az illuzionistával és a bűvésszel, amint a valódi táltos sem a pénzért beavatást vásárolt önmagát beavatottnak képzelő megtevesztett emberrel.

Az ezo-biznisz annak a szellemi erőternek az új lelki-szellemi pórása, mely több ezer éve uralja a Földet. Azon tömegek számára lett kitalálva, akiket nem elégít ki a mai kor materialista-tudományos világképének silánysága, embertelensége. Tudják jól az emberiség valós irányítói, hogy az emberi lény lelke-szelleme minden korban ugyanarra éhes. ÖnMAGa igaz valóságának a megismerésére és megértésére. Az ezotéria tehát rafinált módon becsomagolta tanításai közé az *én* (ego) értelmezéseit, és ezzel együtt azt a fajta hamis, élet és sokszínűség ellenes spirituális egységről szóló képet, melynek mentén irányíthatja, jellegtelen masszává formálhatja az erre fogékony emberi tömegeket. Amint tette azt a kereszténységgel 1500 éven keresztül, úgy teszi most az ezotérián keresztül az Új Világrendben egy új egyetemes, neokaotikus, kozmopolita, globalista, emberi sokszínűséget egybemosó, valódi származástudatot eltörlő hamis szellemiséggel.

Az „ego” nem azért adatott az emberi lénynak, hogy megsemmisítse, ennek palackba zárása azok érdeke, akik az emberi lény uniformizálásán és felszámolásán dolgoznak. A személyiség, egyediség azért adatott, hogy rajta keresztül megélhessük a sokszínűségét a teremtésnek. Az „ego”-t nem felszámolni, hanem megérteni, uralni és használni kell megtanulnunk, melyhez a tudatunk feltárásának fáradságos ám semmivel nem pótolható, EGY-ÉNre szabott, EGYedi útja vezethet. Ezt az utat pedig nem adhatja meg egyetlen dogma, vallás, hitrendszer, még az ezotéria sem.

34. A kötelező oktatás abszurditása

Egy pusztulásnak indult kultúra – mint amilyen a mai globális kultúra is – több ismertetőjeggyel rendelkezik. Most egyetlen fontos területet vizsgál-nék meg, a teljesség igénye nélkül, és ez pedig az oktatás intézménye. Amilyen az oktatás minősége, olyan egy társadalom minősége, és amilyen egy társadalom ösztudásának minősége, valós tudáshoz, életközpontú kultúrához való viszonyulása, annak a függvénye annak virágzása vagy hanyatlása majd pusztulása.

A kötelező oktatás bevezetése a felvilágosodás eszmevilágának a hozománya. A tudományos-materialista világkép előretörésével ugyanis az

egyre erőteljesebben szerephez jutó közoktatás centrális fontosságú hatalmi-ideológiai pillérre vált. A világgép formálásában addig szinte kizárólagosan meghatározó szerepet betöltő vallás(ok) szerepe ezzel párhuzamosan meggyengült, és lassan észrevétlenül az emberiség a totális profanításba süllyedt. (Európában majd innen szétterjedve a világ többi részére a keresztény vallások megjelenésese már eleve az emberiségnek a deszakralizált világ-korszakba való lépését jelentette, hiszen a vallásban a szent fogalma a teremtet világ valóságától elkülönülten jelenik meg.) Ennek a már erősen profanizálódott illetve deszakralizált világgépnek adta meg a kegyelemdőfést a tudományos-materializmus, mely világgép immár a kötelező oktatás szintjére emelve egyre inkább kizárólagosságra, majd egyeduralomra törekedett. Ma már elmondhatjuk, hogy az emberi társadalmak túlnyomó többségében az emberek világgépét a kötelező oktatás adja meg, ezen belül pedig a tudományos-materializmus egyeduralkodóvá lett.

Amint egykoron a vallásos világgép úgy jelenleg a tudományos világgép ugyanannak a paradigmának az édes gyermeke, és bár egyik a másiknak látszólagos ellentéte, valójában mindkettő ugyanannak a paradigmának a két ellenpólusa, mely egymást egészíti ki. Mindkettő egy szemléletmód a világunkban létező valóság megközelítésében. Nem jobb vagy rosszabb, hanem más. Nem könnyű ugyanakkor ennek az észlelése, és ezzel párhuzamosan annak a meglátása, hogy egyik világgép sem teljes, hanem mindkettő komoly hiányosságokkal küzd, melynek kielemezésére most nem térhetek ki. A kötelező oktatás szempontjából viszont azért fontos ennek megjegyzése, mivel jelenleg a tudományos-materialista világgép – amely önmagát abszolutizálva minden világgép legfejlettebbjének igyekszik prezentálni – pontosan a kötelező oktatást választotta ki jól definiálható hatalmi érdekek irányítása mentén arra, hogy önön eszmeiségét az emberek fejébe kéretlenül, de leginkább erőszakkal beültesse. (Régen ugyanezt tette a vallás a kötelező hitoktatással, vasárnapi istentisztelettel stb.)

A kötelező oktatással több probléma is adódik. Egyrészt annak kötelező voltából fakadó kényszerítő, erőszakos, törvényi és jogi háttérrel megtámogatott jellege, mely nincs tekintettel sem az emberi szabadsággyakorlásra, sem a szülői felügyeletgyakorlásra, másrészt az, hogy valójában nem oktatás, vagyis valós tudásátadás zajlik, sokkal inkább idomítás, konicinálás, és egy olyan gondolkodni képtelen, a mindenkori hatalom számára nyersanyagként szolgáló társadalmi építőkö-gyártás, melyből kiszolgáltatott, lélektelen, identitástudat zavarral küzdő társadalmak hozhatóak létre. Cui prodest? Hangsúlyozni szeretném, hogy nem oktatás ellenes nézőpontot szán-

dékszom megjeleníteni, hanem feltárni azokat a belső ellentéteket, melyeket a kötelező oktatás rejt magában, és ami miatt valós tudás több okból sem jut az emberek kezébe.

Tisztázni kellene ezen a ponton a tudás fogalmát. Mit nevezhetünk tudásnak? Átadható-e a tudás a mai elképzelések szerint, vagy mindaz amit ma tudás néven kapnak az emberek az csupán a tudás illúziója? Létezik-e abszolút tudás és az átadható-e?

A tudásról többnyire igen különböző meghatározások vannak forgalomban. Mind a filozófia mind az ismeretelmélet próbálkozásokat tett a tudás meghatározására, de jelen írásomban egyiket sem szándéksom kiindulópontként használni. Megkísérlem helyette a saját tudásértelmezésem létrehozását.

Tudás alatt azon elméleti és tapasztalati ismeretek összességét értem, melyek birtokosa a benne foglalt összefüggések teljességének ismeretében képes tudatos tervezésre és megvalósításra.

Nem különíteném semmiképp sem el az elméleti és a gyakorlati tudást, mert a tudás teljessége mindkettőt önmagában kell foglalja ahhoz, hogy a fenti definíció működhessen. Az információ önmagában nem tudás az én értelmezésemben, de a tudás ugyanakkor tartalmazza azt az információt, mely a gyakorlatban tökéletesen működőképes.

Ha például valamiről tudomást szerzek, az nem jelenti azt, hogy tudást szereztem. Ezért is különül el nyelvünkben a tudomás és a tudás. A tudomás és az információ között hasonlóságot vélek felfedezni, amint az információ önmagában még nem tudás de a tudás mása, hordozója, úgy a tudomás lehet a tudás mása hordozója. Információ birtokába jutni tehát nem jelenti azt, hogy tudok valamit. Elméleti szinten sem.

Egyedül az információ az ami átadható. Valós tudáshoz beavatás és beavatódás vezet. A beavató lehet konkrét mester, aki a tudással rendelkezik, lehet megélt élethelyzet, a *beavatódás* maga pedig elméleti-gyakorlati felismerések láncolatának következménye. (lásd hályogkovács pld.)

Abszolút tudás létezik. Az abszolút tudás viszont nem birtokolható emberi minőségben. Az emberi lény pusztán az abszolút tudás darabjainak a megismerésére képes (relatív tudás). Az abszolút tudás birtokosa az Isten.

Napjainkban a tudás fogalma teljesen relatív értelmezéseket nyert, a legnagyobb fogalmi zavar pedig az, hogy a megszerzett információt nevezik többnyire tudásnak. Ebből következően a tudás átadásának két útja jött létre.
1. A tudás átadásának illuzórikus útja:

Színlelt beavatás, mely alatt gyakorlati megtapasztalás (megélés, átélés)

által meg nem próbált információ kerül átadásra. Az információ nagy része soha nem kerül gyakorlati átültetésre, annál is inkább mivel sok esetben az információ a tudással tévesen kerül azonosításra a befogadóban, így igény sem merül fel annak gyakorlati megtapasztalására.

Ma a nyilvános iskolák, egyetemek és egyéb tanügyi intézmények nagy része zömében teljesen a gyakorlati valóságtól idegen és független információtömeget ad az oktatásnak nevezett folyamat keretében. Az oktatók nagy része ugyanúgy sok esetben nem rendelkezik konkrét gyakorlati tapasztalattal, beavatással az általa továbbadott diszciplínák területén. Ez nem jelenti azt, hogy minden átadott információ hamis, használhatatlan, vagy feltétlenül manipulatív szándékú, pusztán csak azt, hogy a ma a közoktatásban jelenlévő „beavató mesterek” túlnyomó többsége pusztán intellektuális képességeinek köszönhetően jut olyan pozícióba, hogy információkat adhasson át, és nem az általuk egyénileg is megtapasztalt konkrét tudás által.

Ennek a rendszernek több veszélye is ismert, melyek között kiemelendő az, hogy az oktatás kvantitatív jellege miatt a mester és a tanítvány között érdemi, kvalitatív kapcsolat többnyire nem alakul(hat) ki, az ismeretek többsége többnyire teljesen elméleti, valóságidegen, relatív, sokszor hipotetikus, önabszolutizáló, ami miatt a valós beavatás-beavatódás nem jöhet létre.

2. A tudás átadásának valós útja:

Beavatás, beavatódás ami nem más mint megtapasztalt, átél, személyesen megszerzett tudás melytől elválaszthatatlan a valós, gyakorlati alkalmazásnak a képessége. A beavatást maga is beavatott és beavatódott mester végzi, mely a tanítványait maga választja ki annak a felsőbbrendű cél érdekében, hogy az általa birtokolt tudást az arra legmegfelelőbb, arra legrátermettebb tanítvány vihesse tovább. A protekcionizmus valós tudást hordozó mester esetében a beavatás valós rendjénél fogva kizárt, mert ez a tudás megsemmisüléséhez vezet.

A valós tudás minden esetben konkrét, egyénileg megtapasztalt, gyakorlatban megpróbált ismeretet jelent.

Egy gyermek, ifjú számára a legelső beavató mestert a szülő kellene megtestesítse, mivel a szülő az aki valódi, használható tudásokba legelsőként avatja be.

A fentiek alapján mindenki elgondolkozhat, hogy a jelenlegi oktatásügyi rendszerben melyik út működik és saját tapasztalataival összevetheti a tapasztalt eredményeket. Az én meglátásaim a következők:

- az átadott információtömeg növekedésével egyenes arányban nő annak az esélye, hogy mire egy iskolát valaki elvégez, az információ nagy része már

relativitásánál fogva értéktelenné válik

- a valódi megélt, kipróbált tudás többnyire fordítottan arányos az átadott információ mennyiségével

- az oktatás mivel jellegénél fogva személytelen és az uniformizálásra törekszik, így az oktatás szereplői közül mindenki előnytelen helyzetbe kerül. (különböző képességű és szellemi igényű gyerekek egy közegben való oktatása az oktatás differenciálatlansága miatt katasztrofális eredményekhez vezet)

- egyre növekvő információtömeg rázúdítása az oktatottakra, a tanidő egyre ésszerűtlenebb növekedése, melynek tört része alatt lényegesen több és gyakorlatilag használható tudásra lehetne az oktatottakat rávezetni

- egyoldalú tudományos-materialista világkép súlykolása, erőltetése

- nem képességalapú, nem egyénre szabott, nem differenciált az oktatási rendszer

- az oktatás középpontjában nem a kritikus, logikán alapuló gondolkodás fejlesztése áll, mely képesség a tudás megszerzésének alap feltétele

- az értelmi képességek fejlesztése háttérbe van szorítva

- a túlzottan egyoldalúan „bal agyféltekés”, verseny orientált gondolkodásmód promoválása kiegyensúlyozatlan, személyiségükben fejletlen egyedeket eredményez

- a racionalitás teljes dominanciája az intuíció kárára, a bal és a jobb agyféltekés tevékenységek harmonizálásának hiánya

Következtetések:

A kötelező oktatásnak a mai formában, amikor egyes országokban például 8, másokban 12 év van kötelezővé téve, a fiatal legkritikusabb életperiódusa válik egy lelketlen rendszer áldozatává. Ez a rendszer nincs tekintettel a valós igényekre és képességekre, és súlyos károkat okoz magában az emberi lényben. Nagy hibája továbbá az, hogy kényszeríti a fiatalokat arra, amire a legtöbbjüknek a valós tehetségeik kibontakoztatásához valójában semmi szükségük sem lenne: hatalmas mennyiségű információ emésztetlen visszaadására, mely nem nevezhető tanulásnak, és melynek eredményeképpen egy fiatal 12 év oktatás után minimális valós, használható tudással hagyja el az iskolák padjait. Áldozatul esik ennek az esztelen és önkényes rendszernek a fiatalok teljes gyermekkora, mely valójában a játszva történő tudásszerzés, a fizikai testgyakorlás, és a valósággal való érintkezés ingerdús közegében kellene teljen. Közrejátszik ugyanakkor a mai társadalmak katasztrofális állapota, ahol a szülőknek lassan minimális ideje jut a saját gyermekeikre, így mind a nevelés, mind az oktatás állami feladattá válik. A

fiatalt tehát nem természetes közege a családja, hanem egy arctalan rendszer, az oktatásügynök nevezett intézmény neveli fel.

A kötelező oktatás másik árnyoldala a tanítói, tanári pálya hatalmas mértékű inflálódása, mely több tényező eredménye. A hanyatló, laza, emberellenes közerkölcsök a tanároknak mind a tekintélyét, mind az oktatásban, fegyelmezésben felhasználható eszköztárát nevetségesen alacsony szintre degradálta. Feltevődik az igazi kérdés: a kötelező oktatás kinek az érdeke? Kinek az érdeke, hogy rákényszerítsenek hatalmas tömegeket arra, hogy fiatalságukat iskolák padjaiban töltsék el kényszercselekvésekkel, mikor ezen idő alatt valós tudáshoz nem juthatnak a rendszer abszurd működésének következtében? Mire való ez az irreálisan hosszú időszak, aminek lerövidítése mindenkinek sokkal előnyösebb lehetne, ha még egyáltalán a kötelező oktatás kereteiben gondolkozna egy értelmes ember? Szükséges-e egyáltalán a kötelező oktatás ebben a formában, és ha nem mi lenne a legideálisabb helyette ahhoz, hogy valós tudáshoz juthassanak azok, akik szükségét érzik ennek?

Véleményem szerint a kötelező oktatás összességében véve hatalmas embertömegek életét veszi el feleslegesen életük legfogékonyabb periódusában. A kötelező volta semmiképp nem összemberi érdek, sokkal inkább hatalmi, manipulációs, ember és világkép formáló érdek. A szálak a háttérben keresendőek, itt most ennél mélyebbre menni eme írás keretébe nem lehetséges. Annak a hamis egyenlőségi eszmének a terméke ez, amely nem veszi figyelembe azt, hogy teljesen különböző minden ember lelki-szellemi igénye és képessége, ezért bármiféle uniformizálás erőszakos megkísérlése mérenylet az emberi szabad akarat ellen. Minden szülő saját gyermeke felett gyakorolható felügyeleti jogát is semmibe veszi ugyanakkor, mert a szülő kezéből kiveszi a döntés eszközét arra vonatkozóan, hogy szeretné-e egyáltalán beadni az oktatásba a gyermekét vagy sem. Ez a szülő kiskorúként való kezelése a hatalom észéről.

Lehetséges megoldások:

Ha kötelező oktatásban gondolkozunk, akkor a kötelezővé tehető évek számát maximálisan négy-hat (4-6) évben határoznom meg. Ez idő alatt alap és hasznos tudást, de főleg gondolkozni tanulást kellene játszva elsajátíttatni a gyermekekkel. Szerves tudás elsajátítása lenne a cél. Alap képzés lenne ez, mely után már a további képzés nem lenne semmiképp kötelező. Ezután minden gyermek a szülővel közösen döntve határozhatná el, milyen képességeinek és vágyainak megfelelő oktatást szeretne. A kötelező érettségit el kellene törölni, semmiképpen sem kellene feltétele legyen bármilyen jellegű

munkavégzésnek.

Így a gyermekkor nagy része nem nyomasztó, teljesítményorientált közegben telne el, ami javarészt megalapozza azokat a későbbi személyiség-fejlődési problémákat, mellyel az ifjú küzdeni lesz kénytelen az elszenvedett traumák következtében. Az oktatásban a gyakorlati jelleg kellene előtérbe kerüljön az élettelen információközpontú, teljesítményorientált megközelítés helyett. A versenyszellem helyett a valódi közösségi szellem előtérbe helyezése, olyan játékokon keresztül, melyek által az ifjú ráérezhet arra, hogy a közös játék, az egészséges vetélkedésben történő megmérettetés mindenki gazdagodására és egymás fejlődésére szolgál. (Hunor-Magor szemlélet) Így mindenkinek a képességei úgy kerülhetnek mindenki számára jól láthatóan az előtérbe, hogy megérthessék, mindenki értéket képvisel, és az igazi erő, az igazi termékeny és termékenyítő kreatív szellem csak a közösségen belül tapasztalható meg. Ez ugyanakkor lehetőséget nyújt egymás MÁS-ságának a valódi megismerésére és tisztelésére, mivel így mindenki képes felfedezni a másokban rejlő EGY-ÉNi értéket és megérezni, megtapasztalni az erőt a valódi emberi sokszínűségben. A mai oktatás ennek a szöges ellentéte, mely érzelemmentes, kritikus gondolkodásra és valódi termékeny, közösségi életre nem alkalmas biorobot-embereket próbál faragni az uniformizálás eszközeivel az ifjakkól.

A legideálisabb állapot azonban a kötelező oktatás törvényileg kötelező mivoltának azonnali megszüntetése lenne, hogy minden szülő maga dönthessen, maga tanítja a fentebb vázolt alapismeretekre a gyermekét, vagy beadja valamilyen oktatási intézménybe. Erre azonban a mai kor még teljesen alkalmatlan, olyan mélyen van átitatva azzal a korszellemmel, mely a végeláthatatlan versengésben való részvételre kondicionálja a résztvevőket, így valójában a legtöbb résztvevőben (szülők) meg sem fordul a fenti választásnak elméleti lehetősége, sem annak igénye, mondván hogy nem fosztaná meg a gyermekét attól, hogy részt vehessen ebben a versengésben, melynek előszobája, előkészítője jelenleg a kötelező oktatás intézménye.

35. A fény üzenete

A világosság örök élet. A sötétséget meg tudod szüntetni a fénnel, de a fényt nem szüntetheted meg a sötétséggel. A sötétség a fény teljes hiánya, de minden látszat ellenére, a sötétség nem rendelkezik önálló lényegiséggel. A fény az önálló lényegiség, mert a fény teljes hiánya az ami sötétséghez vezet, de a sötétség teljes hiánya nem vezet a fényhez. A fényességnek még-

is elengedhetetlen szüksége van a sötétségre ahhoz, hogy ellenpontoszhassa, megjeleníthesse a megnyilvánult világ formáit. A világ világosságban fogan, és az árnyalatok végtelen sokszínűségében, a fokozataiban fogyatkozó világosság a valóság folyamatosan képződő folyondárját, szövevényét, rajzolatát festi a fény hol fogyatkozó, hol kiáradó mértékével.

Bármilyen csekélyke fényszikra is hatoljon a sötétségbe, az rögtön rajzolni kezd, de a legteljesebb sötétség sem képes önmagában egyetlen forma megjelenítésére sem. Így van ez önMAGunk esszenciájával, a szeretettel. A szeretetnek, akár a fénynek nincs valódi ellentéte, mert csak a szeretet rendelkezik önálló lényegiséggel. A szeretet hiánya az, ami minden fájdalmat megteremt, a szeretettől való eltávolodásunk mértéke minden földi fájdalom mércéje. Amikor képtelenné válunk a szeretet fényének az érzékelésére, akkor olyan messzire kerültünk saját MAGunktól, hogy tudatunkat már nem világítja be a SZERetet lángjának fényessége. A gyűlölet, a félelem, az önzés, a féltékenység, a kapzsiság, a kegyetlenség, az erőszak hiánya nem vezet a szeretethez. Ezek hiánya csak a senki földjére vezet, a semlegesség vízvázasztójához. A szeretet mégsem a túlparton van, hanem mindenütt, mert a szeretet az egyetlen valóság, az egyetlen mérték, és minden más a mértékét veszített, medréből kilépett tajtékzón áradó, sodró félelmeink tereméke.

Világ világossága, való valósága, emberi lélek tekints fel az Égre! Emeld fel szemeidet, mert mind nappal mind éjjel a Fény rajzolja világod. Nappal, Holddal, Csillagokkal, szerelmes fényMAGokkal. A legmélyebb sötétség is csak a Fény dicsőségét hirdeti, amint leggonoszabb démonok sem mások, mint szeretetet szomjazó, félelmükben megbomlott örült teremtményei a teremtmények. Senki nem születik gonosznak, mert egyetlen lénynek sem a gonoszság az esszenciája. A sötétségből valós létező nem fogan, mert a sötétségnek nincs szelleme-leke-teste, nincs lényege, nincs lény. A sötétség világokat teremteni nem képes, mégis félelmeink pusztító táplálékává válik, tátongó, kozmikus fekete lyukká, melyben megszűnik a szeretet valósága. Fájdalmai súlya alatt tudatlan teremtményként görnyed meg ilyenkor az emberi lény, aki elfeledi, hogy a fény az ő valódi vágya, önMAGa fényes világossága, s az atyai ház melege őt mindig visszavárja.

Világ világossága, való valósága, emberi lélek tekints fel az Égre! Vedd észre végre, hogy minden az EGY, de nem mindegy, hogy tudatod milyen valóságra tárod. A sötétség akkor válik pusztító valósággá, mikor szívünk megtelik félelemmel, és elménk a szív szeretete nélkül, gyilkos átokfutásba kezd. A félelem démonai szabadulnak ilyenkor el, és az elme végtelen te-

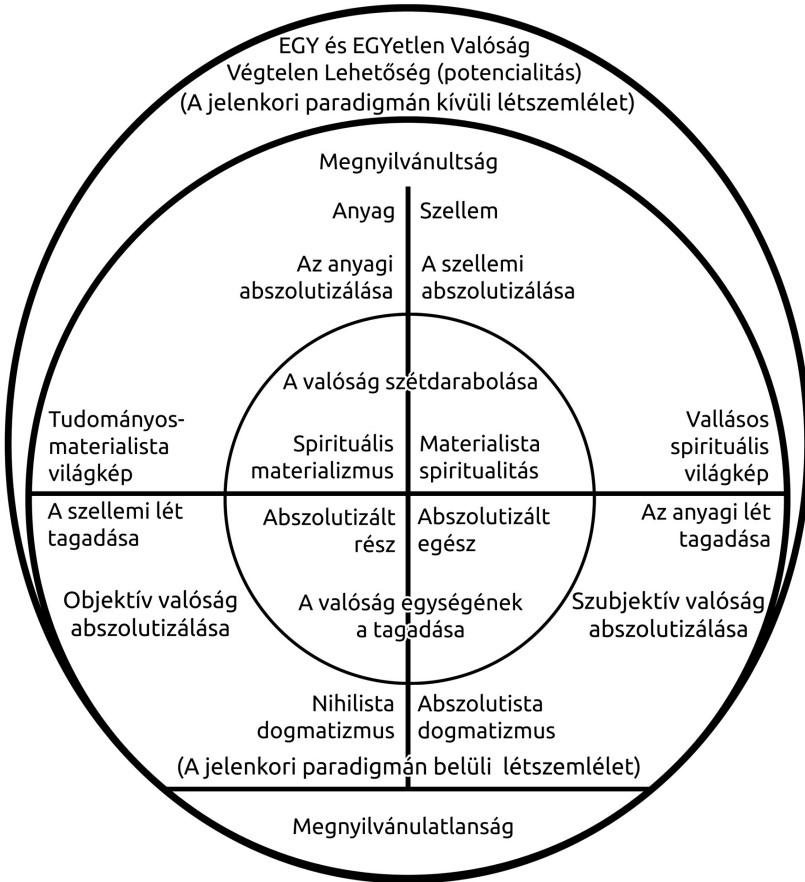
remtő képességeivel a fájdalom, a nyomor, a gyűlölet világait testesítik meg. Nem mindegy, hogy FÉLelemben élsz vagy EGÉSZségben, nem mindegy hogy magodban mit táplálsz, mert félelmeid tettekké válnak és te-teiddel világokat taszítasz a mélybe, a magad poklát teremted, s közben nem veszed észre, nem azért van sötétség, mert kihunyt a Nap fénye, hanem azért mert behunytad a szemed. Félsz hogy fájni fog a fény, mikor újra látni tanulsz majd, mint a világra érkező felsíró gyermek. Mert számtalanszor kell újra és újra megtanulnunk látni, mert számtalanszor kell újra és újra megtanulni szeretni, szeretni MAGunkat, hogy az EGY MÁSait egymásban szerethessük.

Világ világossága, való valósága, emberi lélek tekints fel az Égre! A fény MAGod vagy, a szeretet MAGod vagy, a valóság szövedéke az istenek álma, s te EGY álom vagy, az EGY álma a Teremtőd álmában, ki a MAGa álmát álmodja tovább mindaddig, ameddig túl minden látomáson, minden délibábon, minden képzelt ébredésen valósan beleébred az EGY és EGYetlen isteni valóságba: az örök létezés, az örök REND, a SZERetet rendszerébe. EGY-MAGodban sosem vagy EGYedül, mert a végtelen isteni tudat fényessége ragyog benned s minden Egyedben legbelül. Az égig érő fa ott nő a lelkedben, kapaszkodj hát bele, s lépj egy ággal feljebb. Érezd az Élet örök lüktetését a törzsében, érezd a tanító szeretetet. Az ősök fája, az ősök létrája, köz-ŐS világunk átjárója, csillagkapuja, égi ösvénye van Benned. Történjen bármi, ne feledd: a fénytől soha, semmi nem zárhat el, soha senki nem foszthat meg, mert a fény MAGod vagy, a fény a Te lényeged, a fény szeretet, és ezt a valóságot csak a szíveddel láthatod meg. Amikor az elmét a szív nemessége uralni képes, tudatod fénye a szeretettől fénylik fel, akkor felragyog benned a Teremtőd arca. Akkor a Teremtőd arcát fogod látni minden létezőben, és megérted, minden létező benned van és te benne vagy minden létezőben. MAGodba szálltál, MAGodba tértél meg. Benned ragyog a csillagok fénye. Társa vagy a Teremtőnek, s rajtad is áll, hogy a világ világossága a te világodban mit rajzol meg fénye ecsetjével. Világ világossága, való valósága, fényesség ragyogása áradjon mindÖnkben!

36. Az EGY

Az EGY † - Metafizikai létszemlélet

Az Anyagként (és nem anyagban) megnyilvánuló Szellem teljes valósága

EGY és EGYetlen valóság van. A valóság az EGY. Az EGY MAGa a teljesség, a végtelen valóság. A teljesség magában foglal minden megnyilvánulatlan és minden megnyilvánultat. A végtelen valóság EGY és EGYetlen. A

végtelen valóság az EGYben teremődik és jön létre. A semmiség magában hordozza a mindenséget, a mindenség magában hordozza a semmiséget. A semmiség a megnyilvánulatlan, a mindenség a megnyilvánult tartalma az EGYnek. Minden EGY és mindeGY.

A Szellem és az Anyag EGY.

A Szellem képes Anyagként megnyilvánulni. Az Anyag nem létezik mint különálló lényegiség, hanem csakis mint az EGY szellemi akarata, annak megtestesülése, annak formát öltése. A teljesség szellemi valóságának nézőpontjából tekintve tehát nincs szükség az anyag és az anyagi világ létezésének a szétválasztására, mivel az Anyag és a Szellem valójában EGY, amely EGYenletben a Szellem az ŐS OK, Az ŐS Forrás, melynek akaratából Ő MAGa létezik, megnyilvánul mint anyag. A Szellem nem Anyagban ölt testet – mert ebben az esetben az anyagnak a szellemet megelőző, attól független lényegiségként kellene léteznie – hanem Anyagként nyilvánul meg. Az anyagi, formai világ teljes értékű valósága a Szellemnek, és létezése teljes mértékű függvénye a Szellem akaratának. Amennyiben ez a létrehozó, megnyilvánító és fenntartó akarat megszűnne, az Anyag létezése is megszűnne, ami viszont nem jelenti azt, hogy vele együtt a Szellem is megszűnne, pusztán azt, hogy a Szellem az önmaga anyagi megnyilvánulását szüntetné meg.

Az általunk fizikai valóságként nevesített anyagi létezés tehát létrejöttének irányultságát tekintve nem valamiféle a tudomány által még fel nem fedezett és metafizikai szempontból soha fel nem fedezhető „legkisebb részecskék” véletlenszerű egyre magasabb fokú szerveződése, melyben aztán megjelenik az élet és valamiféle tudatosság, illetve az ezt irányító különböző törvények, hanem pont a fordítottja ennek. Az eleve időn kívül de az idő síkját is magában foglaló EGYben, a Szellem tudatos teremtő aktusának a következményeként a Szellem megnyilvánítja önMAGát, anyagi természetben testet öltve. Így minden létező az EGYben létesül és az EGYből jön létre, mely létesülés a teremtés, a teremtői akarat tudatos megnyilvánulásának eredménye. (Azért nem létezik valamiféle legkisebb anyagi részecske, mivel az anyag tisztán szellemi lényegiség, és nem az anyag valamiféle legkisebb részecskéje hordozza a szellemet, hanem a szellem képes bármilyen fizikainak nevezett struktúra létrehozására. Az atomista világmodell a szellem szintjén és metafizikai perspektívából tekintve teljesen abszurd, mivel a tudatot nem valamiféle elemi részecske hordozza, hanem pont ellenkezőleg, a tudat, a szellem megnyilvánulása bármilyen eleminek definiált részecske.)

Az EGY magában foglalja a Szellemet és annak megnyilvánult formáját

az Anyagot. Az EGY egyszerre személyes és egyszerre személytelen TUDAT, ez a tudat ŐS-Ten. (Ten=Teljesség) Isten csak EGY van, az Isten az EGY. Az EGY és az Isten azonos, minden létező és minden létezhető benne és belőle jön létre. Isten tehát megnyilvánul, benne van minden létezőben, és minden létező benne van Istenben. Minden létező önMAGában hordozza az Istent, és Isten önMAGában hordoz minden létezőt. Minden létezőnek közös a MAGja, ez a Köz-ŐS MAG pedig az EGY Isten.

Az EGY EGÉSZ EGYben. Az EGY az időn kívül létező teljesség, mely magában foglalja az emberi lény által időnek és térnek érzékelt valóságot. Minden létező az EGY része, mely önálló EGYedi EGYéniséggel és Önazonossággal rendelkezik. Az Isteni tudat megnyilvánul minden létezőben, és a megnyilvánult létezők EGYmással EGYenlénységűek. Az Isteni tudat (ŐS-Tudat) a teremtő képzelet, elképzelés, cél és akarat függvényében végtelen számú, formájú és minőségű megnyilvánulásra képes önMAGa teremtményeiben.

Az EGY önMAGát a teremtés folyamatában EGYedi tudattal rendelkező részekre osztja fel úgy, hogy közben minden rész önMAGához képest EGYenlő, de a részek EGYmástól EGYediségük és önazonosságuk folytán KÜLÖNBözőek. A részekben ott van tehát az EGÉSZ teljességének tudata, de a részek bár önMAGukban hordják a teljességet mégis csak az EGY EGÉSZben képesek a tökéletes önértelmezésre. A részben ott van az egész teljessége, és az egész teljessége magában hordozza a részeket.

A megnyilvánult és a megnyilvánulatlan mind ugyanaz az EGY és végtelen szellemi valóság, de annak két különböző minősége. Az Anyag nem rendelkezik különálló lényegiséggel, hanem a Szellem akaratából van, az Anyag a Szellem formát öltése, a Szellem tehát maga az Anyag mely nem valamiféle tőle független, különálló lényegiség, melyben a Szellem tőle függetlenül testet ölt, hanem az Anyag MAGa a megtestesült Szellem.

A polaritás a Szellem anyagi természetének a megnyilvánulásához szükséges, így a polaritás tagadása által nem jutunk el a teljességbe, mivel oda csak a polaritás szükségességének megértése által juthatunk el. Minden valóság EGY és EGYetlen ŐS-TENe (TEN=teljesség; TE+EN, ÉN = TEN), Oka, Teremtője, Létrehozója és Létbentartója a Szellem, mely ŐS-TUDAT és Valóság EGYben.

Az EGY és EGYetlen valóságnak minden létező EGYedüli, EGYéni és EGYedi valósága KÖZ-ŐS része. Minden teremtmény egyszerre tudatos vagy tudattalan szemlélője az EGY őt létrehívó isteni valóságának, és egyszerre tudatos vagy tudattalan teremtője az EGYben létező EGYedüli,

EGYéni és EGYedi valóságnak. Minden EGYed valósága ilyen módon egy része az Isteni valóságnak, melynek teljességét csak az EGY, az Isteni ŐS-Tudat látja, a maga EGÉSZében.

A teremtés hierarchikus EGY-MÁSBanfoglaltságban létesül és jön létre. Az EGY végtelen valóságában egymásban (az EGY másaiban) foglal helyet minden szellemi hierarchia, minden létező, megnyilvánult és megnyilvánulatlan teremtés és potenciál. Minden teremtett az EGY-MÁSa, és minden MÁS EGYedi és különböző. Az EGY képes minden benne létrejövő és megnyilvánuló vagy megnyilvánulatlan teljes és tökéletes látására, érzékelésére, tudására. A benne létesült teremtetések viszont hierarchiájuk szerint csak a bennük létrejövő további teremtetéseket képesek látni, átlátni, érzékelni és tudni a maguk teljességében. Isten teremtményei a szellem hierarchiájában ugyanakkor MAGuk is részesülnek az EGY istenségében. A teremtő teremtményei teremtők, melyek tudatossági szintjüknek megfelelően foglalnak helyet a szellemi hierarchiában. *A Rész benne van az Egészben, és az Egész MAGában hordozza a Részt, a MAGa EGÉSZségében.*

Az EGYen belül létesülő összes teremtés, teremtett világ hierarchikusan egymásban foglal helyet, mely hierarchia az EGY akaratainak a strukturális megnyilvánulásához szükséges, és nem valamiféle önkényes alárendeltség összessége. A szellemi hierarchiában létező helyet minden létező a maga valós tudása, képessége vagyis tudati és beavatottsági szintjének megfelelően foglalhatja el. Újabb teremtetések, újabb világok létrehozása ugyanis valós tudást, valós beavatottságot igényel.

Az EGY szellemi hierarchiája Isten teremtő isteni akarata, melyben minden teremtmény minden időben, minden térben, minden körülmények között az ő tudati szintjének legmegfelelőbb helyen van. A valós isteni szellemi hierarchia tehát egy érdeket szolgál, az EGY érdekét arra, hogy benne minden a lehető legtökéletesebb rendben, REND-SZERben létezhesen. (A Szer szavunk egyik jelentése: rend. Szerben lenni annyit tesz rendben lenni. A rendszer szavunk ilyen értelemben igen érdekes összetétel, mert a rend önmagát rendezi, önmagát szervezi, szereti benne. Ellentéte: szertelen.)

A hierarchia a létezés és a teremtés, a teremtdés legtökéletesebb rendje. (Nem hasonlítható a jelenleg tapasztalható földi, hatalmi hierarchiának mondott erőszakos, önkényes, önabszolutizáló szerveződésekkel, melyekben sokszor olyan szereplők kerülnek a különféle társadalmi struktúrákban mások fölébe, kik maguk a szellem, és a teremtés valós isteni hierarchiájában sok esetben a szellemi valóságban alacsonyabb fokon állnak, a fizikai valóságban alájuk rendeltéknél, mivel valós szellemi és tudati beavatottsá-

guk metafizikai értelemben nincsen.)

A szellemi hierarchia a MAGa teljességében csak az EGY számára látható, érzékelhető, tudható tökéletesen. Minden létező ugyanakkor a saját lényegét képező isteni Tudat-MAG által képes a szellemi hierarchia egyre magasabb szintjeinek a megismerésére, mely együtt jár önMAGa tudatának a végtelen valóságra történő egyre tágabb, egyre teljesebb rányílásával. Ez a tudati kiteljesedés egyben az isteni ŐS-Tudat önMAGában való kiteljesedését jelenti, teljesen EGYedi és EGYéni tapasztalatok, megélések megszerzése közben.

Az EGY abszolút. Az EGY tökéletes. Az EGY meghaladhatatlan, magában foglalja minden létezőnek és minden potencialitásnak az abszolútumát. Az EGYben lévő tudás teljes, meghaladhatatlan és abszolút. Az EGYben létező tudáshoz minden létező, minden teremtmény az önMAGában hordott potenciál segítségével avatódhat be. Tudást csak és kizárólag az egyéni megtapasztalás és megélés útján beavatódva nyerhet bármilyen teremtmény, a tudás ilyen módon nem átadható csak az ahhoz hozzásegítő információ.

Az EGYben a tudást nem lehet gazdagítani, mivel a tudás abszolút. A teremtes mégis öngazdagító, önbeteljesítő folyamat, mert ennek során a potencialitások végtelen lehetőségeiből EGYéni és EGYedi megélés-információk jönnek létre, melyek az anyagként megtestesülő szellemi lét következői. Ez állandóan teremtdő információt jelent, mellyel önMAGában önMAGát gazdagítja az EGY, az Isten. Az EGY végtelen, az EGYben minden létező is végtelen, akár megnyilvánult akár megnyilvánulatlan.

Az EGY a teremtményeiben tapasztalt megélések, megnyilvánulások által folyamatosan és végtelenül gazdagodik. A megélések végtelensége az így keletkező információ végtelenségét jelenti. Ez az információ az ŐS-Tudatban létesül és belé tér vissza, így amikor egy teremtmény tudata képes egyre tágabbra nyílni az önMAGában hordott isteni tudat valóságára, akkor képessé válik egyre nagyobb mértékben ennek a végtelen információnak az érzékelésére. (Az ősi iratok akashának nevezik ezt, én végtelen (ŐS-TENi) *isteni tudatmezőnek* nevezem, mely mindenütt jelenlévő, mindent átszövő létező, melyből valós beavatottsági szintünktől és tudatállapotunktól függően hozzáférhetőek a benne lévő információk.

Az EGYség jelentése számomra: minden létező az EGYben létezik, az EGYben jött létre, az EGYben teremtdött és az EGYben teremt, teremthet. Minden létező EGY-lényegű ebből következően, de minden létező az EGY MÁSa, tehát minden MÁS különböző is EGYben. Minden megnyilvánult teremtes és teremtmény EGYlényEGű, EGYedi, EGYedüli, EGY-SZERi.

Megnyilvánulásának feltétele az EGY MÁSAitól való különbözősége. Az EGY, az Isten számára minden EGYedien, EGYaránt értékes, mivel függetlenül a szellemi hierarchiában betöltött valós szerepétől ugyanúgy az EGY része, az EGYnek pedig minden része EGYütt alkotja az egészet, így nélkülözhetetlen. A lényegi, szubsztanciális jellegű különbözőség és a differenciálódás az EGYen belül nem valamiféle önkényes, diktatórikus, igazságtalan megkülönböztetést jelent, hanem a létezéshez szükséges alapvető feltétel. *Különbözöm, tehát vagyok.* EGY-ÉN, EGY-ÉNi, EGY-ÉNiség IS vagyok.

„Való, való, nincs benne KÉTség, biztos, megbízható” – ha hihető, akkor ezt a Háromszoros Hermész (Hermész Triszmegisztosz) hagyta maga után a „Tabula Smaragdina” című művében. EGY és EGYetlen biztos pont van ugyanis, amibe bármikor belekapaszkodhatunk és ez a Teremtő, az EGY örök, Végtelen Valósága, és örökkévalósága. A Való, amelyben és amelyet mindnyájan érzékelünk a magunk valóságán keresztül, a Való mely minden KETTŐSség (dualitás) látszatának az ellenére is EGY, és ami biztos és megbízható forrása a létünknek. Biztos és megbízható, mert a REND-SZER hatja át, és ennek köszönhetjük azt is, hogy a mai kor látszólagos vagy valós káosza létrejöhet. *Káosz csak Rendszerben létezhet.* Azzal viszont, hogy ezt a valóságot, ennek a valóságnak a működési rendjét, az EGY valós természetét tagadjuk ahelyett, hogy a megismerés rögzös, önmagunk megismerésén át vezető útjára lépnénk, a tudati kitágulás lehetőségének EGYedüli és EGYetlen valós lehetőséget szalasztjuk el. (Nem az emberi képzelet ellen beszélek, mert tudom, az emberi képzelet valóságot teremt. Az emberi képzeletnek hatalmas, isteni teremtő ereje van. Igen, ezt tudják azok is, akik jelenleg a média, a kondicionálás, a társadalomformálás rafinált eszközeivel képeket ültetnek az emberi elme képzeletébe, hogy az megteremtse őket tudattalanul az ő céljaik érdekében. Az emberi képzelet isteni erőt szabadít fel, amikor a benne lévő képeket kivetíti, megteremti az anyagnak nevezett valóságban. Ez a tény megtapasztalható. Ennek tudatában mondom, hogy nem elég rádöbbedni minderre, és elhinni valamilyen divatos propagandának, hogy „istenek vagytok”, hanem tovább kell lépnünk, hogy a Teremtő Valóságunknak megtanulhassuk a működését, hogy ne tudatlan teremtő-gépekké silányodjunk, akiknek a tudatába például a médiából öntenek képeket, hogy azok majd életre keljenek.)

Mi is a valóság? Az, amit az Isten lát a maga teljességében, de az emberi lény emberi mivoltában csak érzékel. Emberi minőségünkben csak a saját valóság szeptetünket érzékeljük, és ezt gondoljuk abszolútnak, minden felett állónak. Létezik azonban az a Valóság, amiben egyrészt a mi valóságszele-

tünk is beletartozik, másrészt önmagába foglal minden létező valóságot, harmadrészt nem függvénye a mi valóságunknak olyan értelemben, hogy a mi valóságunkat meghaladóan létezik, túl a tér-idő kontinuumán. Ez az EGY isteni valósága, más néven az Örökké-Valóság. Ennek nincs kezdete ezért vége sem lesz, ez a Teljesség, melyben minden teremtet valóság benne foglaltatik, és amiben minden teremtmény valósága tovább teremthető. Minden a teremtesen belül létező szellemi hierarchikus szintet (matrijoska baba modell) magában foglal ez a végtelen, behatárolhatatlan valóság. Ezt és ennek működését nem írhatjuk felül. (Ez a mi végtelen SZERencsénk, mert különben már régen szétromboltuk volna a teremtést. Ez a SZERencse azonban EGYben a Teremtő SZERetete és bölcsessége, mely megengedi, hogy eme játszótérén mindent kipróbálhassunk, de arra tudatlanságunk sem hatalmaz fel, hogy elpusztíthassuk az EGYt, s benne MAGunk.)

Ugyanakkor a teremtés talán legnagyobb misztériumának felfejtése lehet a számunkra az, hogy miként lehetséges, hogy ez a végtelen isteni tudat érzékel mindent ami benne létrejön, a gondolatainktól kezdve az érzéseinken, érzelmeinken át mindent, mint Rész az Egészben, és mint Egész a Részben.

Az EGY valósága a valóság EGYsége, EGÉSzsége, mely az emberi lény égig érő fája. Ez pedig MAGunkba lett ültetve, MAGunkban pedig MAGa az EGY Isten, a Teremtőnk lakozik, miként mi lakozunk az ő valóságának teljességében. Amit leírtam pedig nem más, mint az EGY MÁSának egy képe arról, amit lát, tudatában annak hogy ez nem a teljesség, pusztán a teljességnek egy része. *Ne higgye senki el, járjon maga utána.*

37. Korok rendje

Aligha van vitatottabb papírpénz a világon, amiből igen hatalmas mennyiséget nyomtak, mint az 1 dolláros. Az összeesküvés elméletek kedvelt témája viszont nem alaptalanul lett. Én nem nagyon kedveltem soha az összeesküvés elmélet megnevezést, de az idők során rá kellett jönnöm, hogy akik kitalálták azok a lehető legremekebb stratégiát követték, mivel ha valamire egyszer rákerült ez a kínos jelző, onnantól automatikusan megosztja az embereket. Két tábor lesz ezután kialakulóban, az egyik a hívők, vagy a fanatikusok a másik a nem hívők, vagy szkeptikusok köre. Indulhat a küzdelem. Na de mi van akkor, ha létezik ezeken kívüli nézőpont is, melynek alapját nem a hit vagy annak tagadása, hanem a nyílt elmével történő vizsgálódás képezi?

Az összeesküvés elméleteknél is a legfőbb kategorizálás ugyanis vala-

miféle vallásos meggyőződés vagy annak szkeptikus elutasítása mentén történik, ami azért nagyon hatásos, mert általában egyik oldalnak sincs igaza. Minden köztudatba bedobott elméletet ugyanis valakik jó előre elkészítettek, és úgy szerkesztették meg, hogy bizonyos elemek szándékosan el vannak túlozva benne, ami a szkeptikusokat mosolyra, a fanatikus hívőket viszont lázas képzelődések elindítására ingerlik. Így a helyes mértékben alkalmazott információ – dezinformáció eszközeivel, parázs hitvitákat lehet generálni úgy, hogy közben minimális igazságtartalmat adnak közre, és az is többnyire vagy sarkítottan eltúlzottá, vagy egyszerűen észrevétlenné válik közben. Megfigyeléseim szerint a tudományos-materialista, ateista beállítottságú emberek csakis vallásos képzelgésnek tudnak általában minden ilyen elméletet megközelíteni, és túlzott szkepticizmusuk vagy realizmusuk miatt az esetleges igazságmorzsák felfedezéséhez már esélyük sincs eljutni. Ennek ellentétéként viszont az alapvetően vallásos, adott esetben hívő vagy spirituális, ezoterikus beállítottságú emberek viszont túlzottan élénk fantáziálással, sok esetben lázas indulatokkal vetik bele magukat az ilyen előregyártott elméletekbe, és többnyire olyan mértékben színezik tovább, túlozzák el őket, hogy az már sok esetben valóban túllép minden logikus és realista megközelítésen, amely viszont elengedhetetlenül szükséges lenne az elmélet tárgyának indulatmentes, elfogulatlan vizsgálatához.

Van egy nagyon fontos szempont még, nevezetesen az, hogy akik az összeesküvés elméleteket kitalálják és bedobják őket a köztudatba, azok általában jó előre pozicionálják őket, intellektuális szintnek megfelelően. Így valójában minden rétegnek megadják a maga szellemi szintjének megfelelő elméleteket, amin aztán mindenki rágódhat a maga tetszése szerint. Minden jó összeesküvés elmélet általában tartalmaz igazságmagvakat, és pontosan azon igazságmagvakat, melyeket az elmélet szerzője nevetségessé szeretne tenni, vagyis a hiteltelenítés és a dezinformáció eszközeivel elrejtteni az emberek szeme elől. Az igazán jó összeesküvés elméletek közös jellemzője az, hogy igazságtartalmuk zömében leellenőrizhetetlen azon a szinten, ahol az találásra kerül. A szerzők szintjén, viszont nagyon is evidens, hogy mi bennük az igaz és mi a hamis elem. Ez nagyon fontos motívum, ugyanis ez jelzi azt a távolságot az elmélet készítője és a befogadója között, mely távolság minden esetben a megalkotó számára kedvez, átláthatatlanná téve annak szándékait. Én magam személyesen rengeteg elméletet végigtanulmányoztam egy időben, és mindegyik közös jellemzőjeként a következőket találtam:

- valóságos és valótlán elemek kreatív összevegyítése

az alap állítások többnyire empirikus, személyes meggyőződés általi leellen-

örizhetetlensége

- a valóságmag nevetségessé tétele a túlzó, vagy misztikus körítéssel
- az elméletek hitre való kiélezése, vagyis egyfajta mitikus - köntösbe való öltöztetése
- az elméletek tárgyának a célközönségen kívülre való helyezése, lebegtetése (az „olyan mint az isten, mindenki beszél róla de senki sem látta, és mindenki hisz benne” effektus)
- megosztó, vallásháborút szító jelleg, a hívők és a nem hívők tábora között
- részgazságok közlése de azokat hiteltelenítő környezetbe emelve

Vegyük az egydollárost, mely alapvető pénzügyi mértékegysége a mai világ globális birodalmának. Vélhetően ebből került nyomtatásra a legtöbb darab, és volt ideje bejárni a glóbuszunkat széltében-hosszában. Talán alig akad ember, akinek a kezében ne fordult volna meg egy ilyen bankjegy. Szándékosan nem fogom most még egyszer leírni azon elméleteket, melyek írott és egyéb formában keringenek, pusztán egy részt ragadnék ki, ami a bankjegyen látható. Véleményem szerint ugyanis a lényegi üzenetet a bankjegyen egy pecsét hordozza. Kizártnak tartom, hogy azon valós szellemi erőter, mely mind az Egyesült Államok, mind az a mögött megnyilvánuló világbirodalom megalkotójaként forgalomba hozta ezt a bankjegyet, nem előre átgondolt, hosszú távú céljainak megfelelő eszközt alkotott meg, az egy dolláros képében. A hivatalos magyarázatok természetesen semmi különlegeset nem közölnek ezzel kapcsolatban. A wikipédia ennyit ír: „A pecséten a Szem körül az *Annuīt Cœptis* („rábólíntott kezdeményezéseinkre”) és a *Novus Ordo Seclorum* („A korok új rendje”) feliratok olvashatók.” Nem tisztzem állást foglalni az ott uralkodó, erősen irányított szellemiség ügyében, de mint hivatalos magyarázat, éadjuk be ennyivel. Hogy miért kellett mindezt latinul közöni, hogy miért szükséges mindehhez a vallásos mitológiából átemelt mindent látó szem és az ókultúra szimbólumaként értelmezhető, egyértelműen a mi paradigmánkat megelőző paradigmából származó piramis, nos arról megvan nekem is a saját verzióm, mint „összeesküvés elmélet derivátum”.

A piramis alján latin számokkal az 1776-os évszám szerepel, mely az Egyesült Államok függetlenségi nyilatkozatával kapcsolható elég egyértelműen egybe. Számmisztikai és egyéb vonatkozásai engem nem érdekelnek, megpróbálok a tények talaján maradni. Az „*Annuīt Cœptis*” jelentése („rábólíntott kezdeményezéseinkre”) rögtön egy kérdést vet fel: ki vagy kik bólíntottak erre rá, miért volt erre szükség? Ha nem bólíntottak volna rá, akkor a függetlenségi nyilatkozat sem jöhetett volna létre? Létezett (létezik) ezek

szerint egy olyan erő, mely beleegyezése szükségeltetett mindezen dolgok létrejöttéhez? Ha igen, akkor milyen erő lehetett ez, mely hierarchikusan meghaladta azt a hatalmat, mely látható formában a függetlenségi nyilatkozat aláírói személyében cselekedett, és amely erő a mai napig kizárólagosként hirdeti magát, mint kizárólagos akarat, mely létrehozta a földkerekség jelenlegi és talán mindeddig leghatalmasabb globális birodalmát, mely birodalom egy földrész lakosságának a kiirtásával alapozta önmaga létét meg? Pusztán kérdéseket vetettem fel, egyszerű, logikus, magától értetődő kérdéseket, a választ pedig mindenki maga keresse meg.

A következő érdekesség a „Novus Ordo Seclorum” („A korok új rendje”) felirat. Ezt ma sokan már zsigerből, és tévesen Új Világrendnek fordítják, de a latin jelentése szó szerint nem ez. Kétségtelen ugyanakkor, hogy nagyon könnyen asszociálható mindez annak fényében, hogy az USA vezető politikusai az utóbbi 30 évben nem egy alkalmat megragadtak a „New World Order” (Új Világrend) üzeneteikbe való belefoglalására, mely üzenet talán nem esik olyan messze az egy dolláron szerepelőtől. Ahhoz sem kell túlzottan nagy megfigyelőképesség, hogy észrevehessük, az USA megalapításával egy olyan meghatározó erő került a világ porondjára, mely azóta töretlenül és tudatosan halad a globalizációban megjelölt céljai felé. Új kor ez, és ennek a kornak a rendje felülír minden azt megelőzőt. Akik tehát az egydollárost szellemi értelemben megalkották, azok precíz üzeneteket helyeztek el rajta, melyek céljaikról árulkodnak. Az általam tárgyalt bankjegy érdekes módon a századunk (1957) szülötte, tehát igencsak elgondolkoztató, miért nyúltak vissza ilyen régi korok szimbólumaihoz, a valós hatalom képviselői számára miért volt olyan fontos mindez? Miért nem szerepelt mindez már a legelső 1862-es verzión? Talán azért, mert a világ még nem volt megérve erre az igen egyértelmű üzenetre? Miért pont a múlt század dereka volt, amikor ez a határozott üzenet megjelent a világ tartalékvalutáját is képező pénznem alap egységén? Addig talán nem ebbe az irányba, nem ezt előkészítőileg történtek volna a lépések? Talán mindez a véletlen műve?

Nem hiszek a véletlenekben. Én a kőkemény ok-okozati rendszerét tapasztaltam és tapasztalom a valóságnak. Véleményem szerint a ma ismert egydolláros születésekor érkezett el az a várva várt pillanat az USA megalapítása mögött ténykedő valós erőnek, hogy félreérthetetlenül megnyilvánítsa szándékát a világunk hatalma alatt történő egyesítésére. Van még valami ugyanis az egydolláros hátoldalán, mely összhangban van mindezzel: „E pluribus unum” (magyarul annyit tesz: sokból egy) Ezt a hivatalos álláspont

a 13 alapító tagállam egyesülésének a szimbólumaként értelmezi, ami elfogadható magyarázat, de számomra nem elégséges. Nem elégséges a mai kor történéseinek a fényében. Itt jön be az az egyszerű tény, hogy a valóságban bármilyen megnyilvánulást mindenki a maga rálátása szerint értelmez. A dolgok sokszor egymásnak látszólag ellentmondanak, valójában viszont ugyanannak a valóságnak az egyre magasabb, egyre teljesebb nézőpontból érzékelhető látványai. Magyarul, az elsődleges, hivatalos magyarázat teljességgel elfogadható a számomra, ugyanakkor nem látom ellentétesnek az ennél továbbmenő azon konkrét üzenetet, mely jól megfontolt szándékkal harsogta bele a világba a feltartóztatlan kiteljesedését annak a láthatatlan birodalomnak, amelynek a kezében az USA is csak egy játékszer, egy végrehajtó eszköz. Ez az a pont, ahol viszont érzékelhetően átcúsztam az összeesküvés elméletek talajára, hiszen feltételezni merészeltem egy olyan valós, évezredekén keresztül átívelő, önmagát tudatosan elrejtő és működtető hatalmat, melyet nem a látható erők jelentenek, sokkal inkább azok csupán a kulisszái, médiumai és végrehajtói az akaratának. Miből jutottam erre a következtetésre, mely manapság ugyancsak a divatos összeesküvés elméletek tárgyait képezik, és kellőképpen el van hiteltelenítve ahhoz, hogy az ezzel foglalkozókat is a komolytalanság vádjával illethesse a felületesen szemlélődő?

A szellemi hierarchiának van egy olyan egyszerű tulajdonsága, hogy azért, mert valaki nem képes önmagánál nagyobb, magasabb rendű intelligencia elképzelésére, de leginkább észlelésére, az nem jelenti azt, hogy hogy ebből kifolyólag ilyen intelligencia nem is létezhet. Mégpedig ezen intelligencia felfedezéséhez nem szükségeltetik semmiféle hit, és semmiféle misztikum. Sokkal inkább szükséges azonban a valóság széles összefüggéseiben való megfigyelése, elemzése, értelmezése. Aki erre vonatkozóan megszeretné spórolni a szellemi erőfeszítéseket, az általában kétféle módon reagál a fenti kijelentésekre: hülyeség, ilyen nincs vagy összeesküvés elmélet. Ettől arrafelé pedig nincs módomban sem az illető helyett gondolkodni, sem átadni mindazon felismeréseket, melyekre magam évek kutató és elemző munkájával jutottam el. Aki a valóságot hit tárgyaként kezeli, netalántán az elképzelhetőség és az elképzelhetetlenség (fantázia) körébe sorolja be, az szükségképpen azzal a világlátvánnyal fogja leélni az életét, melyet mások programoztak belé, mások készítettek elő a számára. A valóságba történő behatolásnak a mai napig egyetlen módszere áll rendelkezésre az emberi lénynek, és az a saját megfigyeléseken alapuló fogalomalkotás, absztrakció-készítés. Ez az absztrakció természetesen állandó finomításnak van kitéve,

mert bármiféle pontján való eltérése a valóságtól nem a valóság tagadását, hanem az elmélet újragondolását, az absztrakció finomítását kell optimális esetben magával vonja. Ha pedig ezen szempontok alapján megvizsgáljuk századunk történeteit, akkor nagy valószínűséggel észlelni fogunk olyan globális összefüggéseket a történetek között, mely mögött nagyfokú tudatosság, és nagy mértékű irányítottság húzódik meg.

A fentiek alapján jelenleg a következő megállapításra jutottam az egydollárossal kapcsolatban:

A papírpénz szellemi alkotói teljesen tudatosan alkották meg a bankjegyet. A pénzen szereplő üzeneteknek több rétegű az értelmezhetősége, mely értelmezések közül hivatalosan csak a legkézenfekvőbb réteget kommunikálták és kommunikálják a mai napig.

Az a szellemi erőter, amely ezt a jelet közzétette, a rajta szereplő szimbólumokkal több célt szándékozott elérni. Egyrészt a globalizáció irányelveit foglalta össze igen hatásosan és tömören, másrészt önmaga ősiségét a piramisépítők kultúrájáig vezette vissza, másként miért szerepelne a megcsontított piramis a képen, melynek a mindent látó szem van a záró köve helyett? A hivatalos magyarázat az, hogy ez azt szimbolizálja, hogy az USA-nak még a további fejlődés, kiteljesedés útján kell tovább mennie, tehát nincs még befejezve az építmény. Itt én újfent nem látok semmi összeütközést az általam mondottakkal, mert ez igaz is, hiszen a globalizáció újabb és újabb lépéseiben a valós hatalom egyre közelebb és közelebb jut az általa álmodott világpiramis befejezéséhez. Ezzel párhuzamosan ugyanakkor a piramis utal annak a hatalomnak az ősiségére, mely önmagát egészen a piramisépítő kultúrákig tudja visszavezetni, de ugyanakkor egyértelmű, hogy nem teszi magát azonossá azok utódaival, miként nem is lehet az. Félreértés ne essék, tehát nem az Egyiptomi kultúra utódait tisztelhetjük a mai világkorszak megalkotóiban és kivitelezőiben, sokkal inkább azokat, akik az ókultúra paradigmáját lebontó, majd megsemmisítő globális kultúrát építették fel, mely kultúra majd 3500 éve folyamatosan és tudatosan kerül egyre közelebb és közelebb álmai beteljesítéséhez. Nem ítélni óhajtok egyik paradigma felett sem, pusztán egy nézőpontot jelenítek meg. A másik érdekes szimbolikája a piramisnak a befejezetlensége úgy is értelmezhető mint lefejezettség, vagyis a zárókő láthatatlan, ezért láthatatlan a hierarchia feje is, helyette ott van a zsidó-keresztény kultúrából átemelt „Mindentlátó Szem”, (aminek elődje Hórusz szeme) melyet sokan különböző titkos szervezethez kötnek. Mindenképpen beszédes az, hogy míg a piramis felső részét szimbolizáló legfelsőbb beavatottak rétege nem látható, addig ők vi-

szont látnak mindent, a mindent látó szemmel. Van tehát egy egészen más olvasata számomra a hiányzó köveknek és az az, hogy az egydolláros piramisa az önmagát elrejtő, önmaga létét folyamatosan letagadó láthatatlan, beavatott irányító réteget szimbolizálja. Így létrejön az a hamis hierarchia, amely korunkra már tökéletes átformálta a hierarchiáról élő elképzeléseket. A piramisemelő egyiptomi kultúrában ugyanis az istenkirály, a szakrális uralkodó, a kapocs az ég és föld között, mindenki számára evidencia volt, léte nyilvános volt, és így az egész szakrális hierarchia nyilvánosan létezett és nyilvánult meg, jól láthatóan és tapinthatóan a társadalom teljes szerkezetében. Erről a szakrális hierarchiáról azonban manapság már csak azon egyoldalúan bemutatott, elferdített képek érhetőek el a történelemtényekben, melyek azt teljesen negatív, élettelen és félreértelmezett színben jelenítik meg. (Rabszolgahajcsár, megalomán fáraók, a kultikus piramisok mint temetkezési helyek, rabszolgaság stb.)

Az egydollároson szereplő üzenetek tehát egyszerre hordozzák magukban az új világrendjét építő valós szellemi erőter és hatalom múltját, jelenjét és előrevezethető jövőjét. Ilyen értelemben számomra ez kimeríti a mágia fogalmát. Attól függetlenül ugyanis, hogy valaki hisz-e benne vagy sem, a mágia nem más mint az a tudás, mely képes a médiumává tettek tudatos irányítására. Ilyen módon a szimbólumok, üzenetek észrevétlenül ültethetők be az emberek tudatába, ahol azok lassan fokozatosan az elme teremtményének köszönhetően valósággá válnak.

A hierarchia a teremtés működésének a rendje. A hierarchiában minden szintet egymásban foglalja egy azt meghaladó szint, melyben a benne foglalt szükségképpen médiumává válik az azt magában foglalónak. Ez nem jó vagy rossz kérdése, ez valóság. Az emberi lét a jelen pillanatban is pontosan ebben a hierarchiában működik, viszont a társadalom struktúrái nem a valós szellemi hierarchia leképeződései. Ez az a lényeges pont, ami miatt a mai kor embere számára a hierarchia fogalma csupa negatív fogalommal töltődött fel, köszönhetően az önmagát elrejtteni igyekvő valós szellemi erőternek, mely jelenleg a világunkat uralja. Ennek elemi érdeke ugyanis, hogy a médiumává tett emberiség ne tudjon a valós szellemi hierarchia létezéséről, mivel az az emberiség, amely az egyenlőség dogmájával lett elhitetve, szükségszerűen tudni sem akar a hierarchia létezéséről, mivel számára a hierarchia léte csak egy önkényes, hatalmaskodó, önmagát mások fölé pozicionáló emberi alakulatot jelenthet. Mindeközben a teremtésben a hierarchia most is működik, a földi létsíkon viszont jelenleg nem nyilvános. Így az emberiség java része mivel nem akarja elképzelni azt a kényelmetlen helyzetet,

hogy kiszolgáltatottja egy őt meghaladó hierarchikus szintnek, aki jelenleg a hatalmát saját önző érdekei érdekében használja fel, így nem észleli, hogy valójában médiuma, ezáltal elszenvedője mások akaratának. Csak a következményeket észleli, a valódi okok, azok okozói rejtve maradnak az általuk irányított politika, gazdasági szereplők, bankárkaszt, hatalmasságok, királyi házak, vallási vezetők valósága által. Az ő szerepük ugyanis nagyon is valós a számukra, mivel nem észlelik, hogy felettük is áll egy őket is meghaladó hierarchikus szint, melynek ők is pusztán médiumaik.

A hierarchia azzá válik, amivé a szereplői teszik. A hierarchiát lehet tagadni, lehet gyűlölni, lehet elutasítani, de mindez pusztán a mai kor, láthatatlan, önmagát elrejtő valósan irányító álhierarchiájának a műve. Ezért a hierarchiáról csakis a negatív dolgok élnek az emberi ösztudatban. Ez nagyon tudatosan lett megtervezve, mivel így tudták önmaguk létét úgy elrejtetni, hogy közben gyűlöletessé tették a hierarchia fogalmát, aminek következtében az emberek nem is akarnak hallani az ő létüket meghatározó valóságról. Így ma, ha valaki a hierarchia valóságáról próbál megnyilvánulni, első körben saját környezetének a dühével szembesülhet, és azzal a váddal, hogy önmagát felé akarja helyezni, az egyenlőknek. Pedig az egyenlőség az csak egy fikció, egy hitetés, a szellemi hierarchia pedig a teremtett világ örök valósága. Hihetem én ugyanis magamról, hogy teszem azt megvan a tudásom arra, hogy vízen járjak, ha a gyakorlat nem ezt mutatja az életemben. Ha viszont találkoznék valakivel, aki nem csak beszél erről, hanem tudja és cselekszi is ezt, akkor a szellemi hierarchiában betöltött különbözőségünk rögtön nyilvánvalóvá lenne. Ettől én viszont csak akkor érezném magam rosszul, ha nem lennék képes a valósággal való szembesülésre, de egyébként örömmel tölthetne el a tény, hogy vannak még engem is meghaladó szintek, ahová az emberi lét törekedhet a kiteljesedése fele. A valós hierarchia tudása tehát annak az embernek, aki tud az emberi tudat útjának a vertikális (szellemi) irányultságáról és dimenziójáról örömet jelent, és lehetőséget, annak viszont aki nem, pusztán ellenszenvét válthatja ki, és teljességgel beilleszthetetlen abba a világlátványba, melynek részeként a mai földi, emberi és hatalmi struktúrák léteznek. Fontos ugyanakkor tisztázni, hogy a szellemi hierarchia a teremtett világ strukturális működésében tölt be alapvető szerepet, és semmiképp nem az *emberi minőség* fokmérője.

Ma az emberiség zöme, aki a materializmus hálójától való szabadulásának igyekezete képen természetyszerűen a vallások, az ezotéria, a spiritualitásnak nevezett jelenségben keresi a szabadulást, azért nem képes a problémái valós megoldására, mivel a problémák megoldása soha nem azon a

szinten van, amelyen szembesülünk velük, hanem azon a szinten amelyen megteremtődnek. Ez pedig a hierarchia ismerete nélkül csak vég nélküli keresgélést és beleveszést jelent az emberi tudat útjának a horizontálisnak nevezett síkban. A valóság mérlegének egyik serpenyőjében áll a materialista-tudományos szemlélet a hamis egyenlőség eszméjével, a másikban pedig a vallásos-spirituális szemlélet az ugyancsak vertikális, valós hierarchiát mellőző, sokszor tudatosan tagadó eszméivel. A probléma tehát maga a materializmus és maga a vallások tudatképének zöme, bármilyen durván hangozzék is, mely arra hivatott, hogy elterelje az ember figyelmét a dolgok valódi rendjét jelentő valós hierarchikus szerveződésről. (egyenlőség elve) Így az emberi tudat egy síkban marad bezárva, melyből mindaddig a pontig, ameddig nem ismeri fel, hogy az emberi tudatnak nem csak a horizontális hanem a vertikális út is a sajátossága, és a vertikális út kikerülhetetlen a teremtés, a valóság, és minden benne létező megértéséhez.

„Bújj bújj zöld ág, zöld a levelecske, nyitva van az Aranykapu, csak búj-jatok rajta”. Íme, egy ősi beavató versike, melyben a valóság, és az azt működtető valós szellemi hierarchia tudását adták tovább a gyermekeknek. A szellem igaz kapuja ez, csak bújni kell rajta abban a pillanatban, mihelyst a megértéseink eredményeképpen kitárul MAGunkban.

38. Utóirat helyett

Nincs változás, nincs fejlődés, nincs evolúció. Van helyette viszont VALÓSÁG. Megszületsz erre a bolygóra, és ugyanaz az örök lény fog távozni innen, aki kezdettől fogva van, volt és lesz. Amit változásnak, fejlődésnek hiszel az nem más, mint a tudatod fókuszának a valóságra való rátágulása. A megélések, az élmények és a gyakorlat által - és csakis azáltal - szerzett tudás az amivel gazdagodva távozol, egyéniséged semmit sem változik, nem változhat, mert az a teljesség része, mely öröktől fogva az aki, és ami a teremtője által lett. Minden más önámítás. Amint kutyaéból nem lesz szalonna, úgy valódi belső lényegünk sem lesz mássá, a legvadabb önámítás következtében sem.

A valóságot formálni csak annak van hatalma, aki először is mindent félretéve a hamuban sült pogácsával a vállán nekiindul a világnak, hogy mindenről maga szerezzen tapasztalást, maga alkosson képet. Ameddig elhiszi amit mások róttak, mondtak vagy kőbe véstek, addig az élő valóság csak halott csontvázként fog zörögni számára elméje börtönében. Ez nem jelenti ugyanakkor azt, hogy mások nem tapasztalták meg végtelen korok láncola-

tain át a tudat valóságra tágulásának útját, és nem hagytak nekünk jeleket. Pusztán azt jelenti, hogy mi is ugyanúgy meg kell szerezzük a valóságban és csakis a valóságban gyökerező valódi megélések által saját meg és MAGértésünket, mert csak a valóság az amiben szembesülhetünk valódi MAGunkkal, az örökkévaló élő egésznek a részeként: A Teljességgel. Azzal a teljességgel, mely mi MAGunk vagyunk, és amely Teremtőnk része. Bennem van a Teljesség, és én benne vagyok a Teljességben. MAGom a Földben, és MAGomban a Föld. MAGom az Égben és MAGomban az Ég. Ami egy, és ami közŐS az pedig az isteni MAG, az ŐS-Tudat. Az út önmagamban tart önmagam felé, mert maga vagyok egyszerre a mindenség része és egyszerre a mindenség, mely képes ráébredni önMAGa lényegére. A valóságra, az egy és egyetlen örök valóságra, mely magában foglal minden létező valóságot: Az EGY örökké-VALÓSÁGa.

Az Emberi Lény hasonlatos ahhoz a fához, melynek valódi gyökerei az égben találhatóak. A szellem valóságából és valóságában létezzünk, és örök, halhatatlan szellemként a mulandónak hitt valóságban testet öltünk. A valóság csak az idő burkában mulandó, az örökkévalóság végtelenségében viszont örök. Az örökkévaló magában foglalja mindazt, amit mi a mulandóság világaként élünk meg emberként. A valóság egymásba záródó vagy egymásból táguló végtelen tér, melynek határa nem ott ér véget, amit tudatunk a „világ végeként” észlelni képes. (Ez csak a mi tudat-érzékelésünk eredménye, pontosabban önmagunk tudatának a bezáródása az eddig megismertbe, azáltal, hogy tagadjuk, vagy nem akarunk tudomást venni arról, ami ezen kívül létezik, létezhet.) A valóság sehol sem ér véget. A valóság sehol sem kezdődik. A valóság VAN. Folyamatosan létezik, és örökké volt, van és lesz. Magunk benne foglaltatik, és magunkban foglaltatik benne. Minden létező egyszerre, egy és egyetlen térben és időben létezik benne, egyedül a tudatunk az, mely mindent elkülönít benne. Ez az elkülönülés és elkülönítés pedig egyéniségünk (individuumunk) létezéséhez szükséges és nélkülözhetetlen. Tagadni mindezt lehet és kell, mert az egyéni megismerés része, így juthatunk el arra a pontra, ahonnan beláthatjuk: immár felesleges.

Álmok vagyunk az álomban, valóság a valóságban. Az álmot képzeljük valóságnak, és a valóságot képzeljük álomnak. Valójában minden ugyanannak az egy és egyetlen valóságnak a része. Az álom maga a valóság, és a valóság maga az álom. A kettő magomban egyesül vagy magomban válik szét, és teremt ezer és ezer színes világot. Az álom megtestesül a valóságban, és a valóság átszellemül az álomban. Mindkettőnek egy a forrása, Az EGY a Forrása. Egyről úgy juthatunk a kettőre, a megnyilvánulatlan teljességből a

megnyilvánult valóságba, ha a tudat(unk) ketté osztja a valóságot. Amikor belépünk a kettősségbe, az örök választások birodalmában, akkor testet ölt bennünk a valóság. Testet ölt a Teremtő álma. Az álom átfordul a valóságba, hogy a valóság teremtdésében a Teremtő a világot álmodhassa tovább. A teljességet, melyben minden látszat ellenére minden együtt és egyben létezik ugyanannak a végtelen isteni valóságnak a részeként.

Minden harc valóság, és minden harc egy álom. Amikor harcolunk egy MÁSSal, az EGY harcol önmagával, amikor álmodunk az EGY álmodja MAGát. Velünk és Bennünk. Vele és Benne. Nincs rajta kívül, pusztán a mi tudatunk rekeszti ki önmagát belőle. De ez az állapot valóságos, pont annyira valóságos, amennyire én MAGomban megélem. Ez varázslat, és MAGia. A valóság mágiája, a végtelen valóság teremtdésének és teremtésének mágiája. A Teremtő minden létező összessége, teljessége, aki és ami mindent magában foglal. Nincs rajta kívül, mert Ő MAGa a tér, és Ő MAGa van MAGomban, MAGom az Ő terében és az én terem az, ami MAGomban terem. A tér és a termés. Teremtő és Termő tér. Az idő benne jön létre, amit mi linearitásként érzékelünk az valójában a tudatunk érzékelésének a terméke. Az idő valóságos, de nem kizárólagos valósága a teljességnek. A létezés ugyanis nem az idő függvénye, hanem az idő a létezés függvénye. Az idő a létezés megnyilvánultságának az érzékeléséhez szükséges. Itt fordul valóságba az álom, és itt válik mulandóvá a múlhatatlan. Az álom valóság és a valóság álom. Nincs tagadás, csak örök együttlétezés. Teremtés és teremtdés. Örök és múlhatatlan tánc a valóság kötelén. Minden harc minden küzdelem valóságos. Minden harc és minden küzdelem álom. A valóság a tudat álma, és a tudat álma a valóság. A tudat ébredései kitágítják az álmot, és egyre tágabbra nyitja a kapuit a valóság megismerésének. Mert az én álmom az én valóságom, és az én valóságom az én álmom, de mindkettő az EGY és EGYetlen isteni örökkévaló része. Az álom az álomban, való a valóságban. Rész az egészben, ki- és beteljesülés a teljességben.

Az én választásom: a VALÓSÁG. Az ébredés az álomból, az álom az ébredésben.

Az én választásom: az ÁLOM. Az álom az ébredésben, az ébredés az álomból.

Itt, a földi létben testet öltve választanom kell. Megtapasztalás és megélés által gazdagodni és gazdagítani a valóságot, az EGY valóságát és tovább álmodni az EGY álmát, a VALÓSÁGot, az EGY MÁSként így lehet. Az álom így bomlik ki bennem, s én így bomlok ki az álomban örökké, szüntelen létezésben, szüntelen változó valóságban, az örök és múlhatatlan

egy és egyetlen Örökkévalóságban.

Az ÖrökkéVALÓSÁGban állok. Minden létező Köz-ÉP-ÉN. A múlhatatlanban múltom EGY-SZERre múltó és múlhatatlan valóságom. Isten arcot ölt bennem és én arcot öltök Istenben.

39. Kép

Minden létező mely a szellem anyagi természetében ölt formát, a Teljeség megvalósulatlan képeit teljesíti be, a megtestesülés folyamában. Minden létező, mely a fizikainak nevezett valóságban alakot ölt nem más, mint az öröktől létező szellemi valóság egy részének a beteljesülése. A kép maga a szellemi valóság, a képzelet az az intuitív tudati állapot, intuitív látás, mely által az emberi lény a szellemi valóság közvetlen szemlélésére képes. A képzelet által szemlélt szellemi kép, valóság, létező akkor tud testet öltetni, ha az azt szemlélőnek létezik valamiféle képessége annak a megformálásához. Ennek a képességnek a minősége fogja meghatározni a megvalósult szellemi kép tisztaságát, tökéletességét, eszményiségét. A képesség tehát a szellemi valóság leképezéséhez, leképeződéséhez, és az ily módon tárgyiasult képződményhez elengedhetetlen és nélkülözhetetlen.

A szellemi valóság megtestesülésének – a kép leképeződésének – a metafizikai esszenciája:

KÉP – KÉPzelet – KÉPesség – KÉPzés -KÉPződmény

Ez nem más, mint az anyagi természetében* megnyilvánulatlan szellemi valóság testet öltése, ahol

- a KÉP = a szellemi valóság ösképe
 - a KÉPzelet = az intuitív valóság szemlélése
 - a KÉPesség = az emberi lényben lévő teremítő természet megnyilvánultságának minősége, mely képezhető, elmélyíthető a gyakorlat által
 - a KÉPzés, leKÉPezés, KÉPződés = a szellem megtestesülésének folyamata, létrejövetel
 - a KÉPződmény = a kész, megvalósult, megtestesült szellemi alkotás, mű.
- (*A mai kor tudományos mítosza, az anyagot minden létező ős okának látja és láttatja. Ezen elképzelés a fentiek tükrében teljesen tarthatatlan és értelmetlen. A materialista tudomány ugyanis a világot valamiféle általa folyamatosan kutatott, meg nem talált de elméletileg létezőnek feltételezett legkisebb elemi részecskék végtelen strukturálódásának véli, mely strukturák strukturálódását valamiféle matematikai véletlenek egybeeséseinek halmozaként értelmezi. A tudattalan, élettelen, önálló lényegiséggel felruházott

anyag, egyszer csak - önmagától, véletlenül - élő, tudatos létezővé szerveződik. Ez a logikai paradoxon a mai tudomány legalapvetőbb tévedése, mert pontosan azzal a logikával cáfolja meg önmagának az abszurdítását, mely logikát következetesen használ az általa így módon létrejövőnek vélt fizikai valóság vizsgálata során.

Az élő és élettelen fogalmait teljesen önkényesen értelmező felfogás eszerint a világot eleve kettéosztja, például szervesre és szervetlenre, előre és élettelenre. Valójában ez azért van, mert képtelen meglátni a minden létezőben egységesen megnyilvánuló, azt megelőző és mindent magában foglaló, mindent magából kibontó szellemi valóságot, melyben a szellem nem a tudattalan, élettelen, önálló lényegiséggel tételezett anyag terméke, hanem az anyag az élő szellem élő megnyilvánulása, az anyagnak nevezett lét pedig nem más, mint a szellem öröktől való képessége, természete arra, hogy a benne élő KÉPek, a KÉPzelet, a szellem intuitív valóságából a gondolat segítségével kilépve megtestesülhessen. A világ egységének a megértéséhez tehát egyetlen út vezet, és ez a szellemi valóság megértésének az útja, mert az anyagi lét érthetősége is ebből bontható ki, és nem fordítva. Amint bárminek a megalkotását megelőzi a szellemi KÉP, a gondolat, az intuitív valóságba való bepillantás és nem fordítva, úgy mindennek az oka, a forrása, megalkotója, létrehozója, fenntartója, működtetője, vagyis megtestesülése nem más, mint maga a szellem.

Nincs pusztulás olyan értelemben, ahogy azt az anyagi érzékekben korlátozódott materialista létszemlélet megjeleníti. A világban a metamorfózisa, örök megtestesülési láncolata zajlik a szelleminek. Pusztulást, örök megsemmisülést csak az anyagot önálló lényegiségként tekintő emberi lény lát, aki magát az anyaggal azonosítja olyan módon, hogy az anyagot nem mint a szellem megnyilvánulását tekinti, hanem mint oktan létezőt, mely eredete az általa tudománynak nevezett mítosz létdezakralizáló kultuszának misztériumába vész.)

40. 120

Benne van a Háromság. A világ hármassága, mely újra az EGYbe vezeti vissza a tapasztaló tudatot. Az EGY mikor megnyilvánul belép a KETTŐségbe, mely az örök ellentétek birodalma. Az Ős-Tudat állandóan keresi a kiEGYenlítődést, az egész földi élet, a lét eme megnyilvánulása, mely során az EGYségből kiszakadt isteni tudatMAG miközben személyiségének megélései által az örökkévaló EGY-ÉNT gazdagítja, folyamatosan arra vágyik,

hogy ismét eggyé váljon saját lényegével, saját önazonosságát képező EGY és oszthatatlan állapotával. A hármasság az a minőség, melyben ez az EGYesülés újra megtörténhet. Amikor a kettő eggyé lesz, ez a hármasságban történik meg, mert a hármasság az, ami a kettőt egyesíteni képes. Ez az EGY és EGYetlen isteni valóság működési elve. A szellem amikor megnyilvánítja önmaga anyagi természetét, akkor létrehozza a kettősséget. A KETTŐsségben minden potencialitás ami az EGYben létezik, képes a megnyilvánult állapotba való átlépésre. Ez a dualitások, magyarul a KETTŐsségek és a polaritás, magyarul sarkítások élettere. Az eszmények (ideák) testet öltenek a képekben, a képek pedig leképeződnek, kivetítődnek az EGYből a KETTŐsségbe, és megnyilvánulnak mint fizikai valóság. Ez az a réteg, amit a mai kor emberiségének döntő többsége A Valóságnak (primér, elsődleges valóság) hisz. Valójában a fizikai valóság nem más, mint annak a diapozitív-nak a kivetülése, melyet a szellem örökkévalóságában létezik. Az emberi elme hasonlatos ahhoz a a vetítógéphez, mely hasonlóképpen vetíti ki a valóságot, amint a vetítógép a filmet. Ebben a hasonlatban a film nem más mint a szellem valósága, a vetítógép maga az elme, a vetítővászon és a rajta létrejött képek pedig a fizikai valóság.

Az EGYben semmi sincs semmi ellentétéként meghatározva, mivel az egyben határok sincsenek. Minden ugyanannak az EGYetemes isteni tudatnak, szellemi valóságnak, az EGY és EGYetlen valóságnak az alkotója. Minden a maga teljességében létezik, léte nem relatív hanem örökkévaló, és az örökkévalóságban semmi semmitől el nem választó, mert egyetlen hatalmas egységet képez: a Teljességet. A Teljesség önMAGában teljesül be, mert semmi sincs önmagán kívül. Az amit semminek jelölünk meg, - vákuumként vagy fekete lyukként ismerünk - nem más, mint a teljesség megnyilvánulatlan, minden potencialitást magában hordozó része. Az amit mindenként jelölünk meg nem más, mint a semmiből illetén módon megnyilvánuló valóság, mely egyaránt magában hordozza a szellemi valóságot és annak megnyilvánulását, az anyagi valóságot. Valójában azért nem létezik semmiféle különálló anyagi valóság – amint semmiféle önálló lényegiséggel rendelkező anyag sem – mivel az anyag és az anyagi világ nem más mint a szellem megtestesülése. Így bármi, amit anyagnak érzékelünk nem más mint az örökkévaló isteni tudat anyagi természete, a szellemi valóság tökéletes tükörképe, a kép, amely kivetül ama bizonyos vetítógépből. Fontos ennek az ismerete ahhoz, ha meg akarjuk érteni, hogy a kivetített kép mindig és mindenkoron a szellemi valóság leképeződését mutatja. Természetesen az emberi lény által érzékelt fizikai világban a szellemi valóság teljessége csak tö-

redékesen érzékelhető, de ez nem az anyagi valóság hiányossága, hanem az emberi tudatnak az EGY és EGYEtlen valóságra való egyedi rányílásának minőségi függvénye. Magyarul a teljességet, és a szellemi valóság kivételét mindenki olyan módon képes érzékelni az anyaginak nevezett világban, amilyen saját tudatgömbjének a sugara. A tudat ugyanis a fizikai valóságunk fogalmaira leképezve leginkább egy háromdimenziós, azaz geometriai fogalom, a gömb segítségével modellezhető.

A gömb a teljesség jelképe, melyben benne van a pont, a kör és maga a gömb. Ez ugyanannak a hármasságnak feleltethető meg, amely számtalan formában képes kivetülni fizikai valóság formájában. Ebben a modellben a pont maga az EGY, az örökkévalóság dimenziója, ahol a pont minden potencialitást, minden létezőt, minden megnyilvánulatlan MAGában foglal. (Akár a növényi MAG a fizikai valóságban) A kör az egy síkidom, ez már a KETTŐsség, a tér-idő kontinuum, az anyagi lét birodalma, ahol mindent relatívnak és mulandónak érzékel az emberi tudat, holott ez sem más mint kettősségben megnyilvánult, kivetült szellemi valóság. Ebben az ellentétek, az örök megosztottság állapotát tapasztalja és éli meg az isteni tudat. Az emberi lény ennek az isteni tudatnak a megnyilvánulása, így az emberi lényben nem más, mint maga az isteni tudat szerez megéléseket és megtapasztalásokat önmagáról. Így érthető meg, hogy valójában mit jelent az, hogy minden létező, minden élő EGY. Az EGY belépve a KETTŐsségbe létrehozza a elme és az tudat által minden önmagában létezőnek a látszólagos ellentétpárját, ha úgy tetszik ellenpólusát. Ebben a feszültségben, ebben az örökös poláris definiáltságban lép be az örökkévaló lét a mulandó élet birodalmába. Valójában a mulandóság az örökkévalóság része, tehát végeredményben semmi sem mulandó, mivel bármi ami megnyilvánul az anyagi létben, az az örökkévaló birodalmából származik, és oda is tér vissza. Az amit pusztulásnak, megsemmisülésnek érzékelünk, az pontosan annyira illúzió mint amennyire valóság. A kettősség nem más mint az EGY álma önmagában és önmagáról. Bármi ami a kettősség birodalmában létrejön (LÉTre jön azaz megVALÓsul) az párhuzamosan, pontosabban tökéletesen analóg módon ugyanakkor ugyanúgy benne van az EGYben, mivel mind a KETTŐsség, mind a HÁRMASság az EGYben létezik.

A kettősségben minden ellentétpár nem más, mint az EGYben osztatlan egységben létező lényegiségek logikai úton az elme által létrehozott, megteremtett és kivetített, tudatilag megtapasztalt pszeudo-ellentétpárjai. Egy példával szemléltetve, a só mint önálló lényegiség létezik. Az elme a sós fogalmának ha a helyes ellentétpárját akarja megalkotni, akkor ez csakis a sótlan

lehet. Miért nem az édes, a savanyú, a keserű vagy a csípős az ellentétpárja a sósnak? Azért, mert valójában egyetlen minőségnek sincs ellentétpárja, hanem az abból képezett hiánypárokat képzeljük ellentéteknek. Ez azért szükséges, hogy a lényegiségek a polarításokba (KETTŐSSÉG) léphessenek. Így létrejöhet mindennek az egyéni mértéke, és visszatérve a példához a sós-sótlan skálán végtelen tér nyílhat meg, az abszolút sós és az abszolút sótlan között határolt átmenetekben. Ennek megértése nélkül nem érthetjük meg azt sem, hogy például a szeretetnek miért nincs semmiféle ellentéte, ugyanúgy mint bárminek. Legtöbbször hajlamosak vagyunk a szeretetnek a gyűlöletet stb. ellentétpárjaként definiálni. Ez azonban nem állja meg a helyét, mivel a szeretet valódi ellentétpárja a szeretet teljes hiánya. Ez az a vákuum, ami aztán bármit magába képes szívni, így a gyűlölet, a harag, a bosszú, a kegyetlenség, a kapzsiság, az önzés stb. ebben a vákuumban képes megjelenni, pontosabban a vákuumot amit a szeretet hiánya okoz muszáj hogy valami betöltse, muszáj valami kiegyenlítsse. A végeredményt tekintve persze nagy különbség nincs, mivel nem metafizikai perspektívából szemlélve az eredmény azonos: káosz, pusztulás, rombolás, háborúk stb. Nem mindegy viszont, hogy tisztában vagyunk-e azzal, hogyan működik a KETTŐSSÉG vagy sem, mert ha nem értjük az ellentétek működését, akkor azt sem érthetjük meg, hogy miként lehet kiegyenlíteni őket. A kettősségben ugyanis minden a kiegyenlítődesre törekszik (Ezt még a fizika is képes modellezni: Egy magára hagyott termodinamikai rendszerben az intenzív állapotjelzők eloszlása homogénné válik, vagyis a rendszer egyensúlyi állapotba kerül. Ez az entrópia, vagyis a termodinamika II. főtétele) A kettősségben tehát minden amit ellentétpárként fogunk fel valójában illúzió, és ezt az illúziót vetíti ki és élteti a tudatos elme primér valóságként.

Az álom valóság és a valóság álom. Ennek megértéséhez vissza kell nyúlnunk a vetítógéphez. Amikor az ember a vetítógép által kivetített képet képzelettel primér valóságnak: ez az álom. Az álom itt fordul valóságba, ugyanis az így kivetített kép vagyis fizikai valóság pontosan annyira valóságos, amennyire valóságosnak az emberi tudat megéli azt. Értelmetlen tehát arról vitatkozni, hogy a kivetített kép álom-e vagy valóság, mert mindkettő egyszerre, EGYben. Amit viszont nem szabad szem előtt tévesztetni, hogy a valódi primér valóság az nem a fizikai, vagyis kivetített szellemi valóság, amint a vetítógép által kivetített kép sem az, hanem a vetítőben lévő film, vagyis ős-valóság, szellemi valóság, eszmény és KÉP. Ennek a tudása nélkülözhetetlen a valóság működésének megértéséhez. Ha ugyanis a kivetített képet próbálom „retusálni” attól a vetítógépben lévő film semmit sem fog változ-

ni. Tehát ha a kivetült képre akarok hatni, azt formálni, változtatni akkor a vetítógépben lévő filmet kell kicserélnem. Ezért van az, hogy szekundér fizikai szinten nem lehet felülről a primér szellemi valóságot. Az fizikai sík ugyanis a szellemi sík tükre, és hiába próbálom átformálni a tükörben látott képet azzal, hogy a tükröt magát próbálom manipulálni ahelyett, hogy azon változtatnék, ami visszatükröződik a tükörben. Ez a tükörvilág valódi értelme, és nem az, hogy az anyagi valóság tagadása által, annak ignorálásával próbálunk megszabadulni tőle. A fizikai valóság megértése csak akkor lehetséges, ha képessé válunk annak forrásának, létrehozójának, megalkotójának, fenntartójának és működtetőjének, vagyis a primér szellemi valóság működésének a megértésére. Így az anyagi valóság nem az ellenfelünk lesz, hanem lehetővé teszi azt, hogy megérthessük a saját szellemi valóságunkat. Az anyagi valóság tagadása a nihilbe vezet, nem a szellemi valóság megértéséhez. Az anyagi valóság megértéséhez a szellemi valóság működésének a megértése, a szellemi valóság működésének nyomon követéséhez pedig az anyagi valóság nyomon követésének az útja vezet. Az álom valóság és a valóság álom. Nincs ellentét, nincs semmi egymás ellen, hanem az anyag tükre, kivetülése a szellemnek, és minden egymással, egymásban, egymás mellett létezik az EGY végtelen valóságának egységében.

A hármasság visszatérés az EGYbe. Az anyagi valóság hűen tükrözi ezt. Amint a nő és a férfi szerelmében fogant gyermek nem más, mint visszatérés az EGYbe, majd az EGY ismételt kilépése a kettősségben. Az EGYség, a KETTŐsség és a HÁRMASSÁG szüntelen körforgása pedig nem más, mint maga a Teremtés, mely a fizikai valóságban az ÉLETben nyilvánul meg. A lét az életben nyilvánul meg, és ennek koronája, a hármasság. Amint női ivarsejt és a férfi ivarsejt EGYesülése egy új minőségnek a GYERMEKnek ad életet, úgy teljesül be az EGY szellemi valósága önmagában, a kettősségből átlépve a hármasságba. A GYERMEK az a minőség, mely szintézise a KETTŐsségnek, be és kiteljesedése a HÁRMASSÁGban az EGYnek, az eggyé válás, EGYesülés. A metafizikai valóság így ölt testet az anyagi létben, így vetül ki a szellem valósága önmaga megtestesülésében.

120 – ez egy sokat mondó szám. Összege 3, és benne van az EGY mely belép a KETTŐsségbe. A nulla a SEMMI jelképe, amiben ott van a MINDENSÉG. A pont, a kör, a gömb, a három szellemi dimenzió, mely együttesen alkotja a Teljességet. Számmisztika helyett mégis más céllal vezettem fel a fentieket. A 120 az a szám, ami az emberi átlagélethetkört kellene jelentse. Nem mélyülök bele, hogy a mai kor emberének miért csak álom, vagy fantazmagória ez, mert minden gondolkodó ember képes átlátni, hogy a jelen-

legi ösztudati szinten élő emberi közösség miért esik olyan távol a tartalmaz 120-as emberi életkortól. Az emberi test, ha megfelelően van táplálva (szellemi-lelki-testi szinten) akkor hihetetlen magas kor elérésére is képes. Egy társadalmi jelenséget szeretnék megfogalmazni ennek kapcsán, ami jelenünkre meghatározó módon nyomja rá bélyegét. Az átlagéletkor manapság országoktól függő, de jelenleg a világszintű születéskor várható élettartam 2010-es világátlag szerint 67,2 év Ez kicsivel több mint a 120 fele, ami azt jelenti, hogy az átlag emberi életprogram megvalósítására szánt fizikai idő feleződött. (Tisztában vagyok azzal, hogy a materialista világkép pont fordítva prezentálja mindezt, nevezetesen az emberi átlagéletkor folyamatos növekedését hirdeti, ez azonban egy igen korlátozott szemlélet, mely csak az önmaga által felállított vizsgálódási keretek között elfogadható.) Miért nem mindegy, hogy 67,2 vagy 120? Hiszen mennyivel több hamburgert, autót és még ki tudja mit fogyaszthatna el a mai korban a szerencsés ember?

Helyezzük az egész vizsgálódást át a szellemi lét perspektívájába, vagyis a primér valóság perspektívájába. 120 évre az embernek azért van szüksége, hogy az életet a lehető legoptimálisabban legyen képes megélni, megfelelő módon kitöltve az életkorszakokat. Mit értek ezalatt? Egy ember általában 40 éves korára válik éretté arra, hogy egy szélesebb perspektívával és tapasztalattal rendelkezzen. Ma ez a szám jelenti a „csúcsot” ami után már a hanyatlás várható az átlagnál. Valójában a negyvenedik életév környékén kellene átlépjen az ember a középkorba, vagyis a 40-80-as éveit felölelő szakaszba, melyben megvalósíthatja életfeladatait úgy, hogy előzetesen komolyan felkészült és tapasztalatokat szerzett, nem holmi megtapasztalatlan információhalmazzal (oktatás) a fejében kísérletezgetve. Ez a kor az alkotó kiteljesedés kora lenne, a családalapítás kora stb. (igen, egy 120 éves nő 40 éves korában lenne a legérettebb egy gyermekre, nem 20-30 évesen, mikor sok esetben semmit nem tud az élet dolgairól, pusztán sokszor csak a társadalmi program tehetetlenségi ereje a biológiai órájával szinkronban viszi bele a gyermeknemzésbe) A gyermek nem „gyermek-szülőknak” születne, hanem érett embereknek, aki képesek átlátni a világ dolgait. A 80-120-ig terjedő életkorszak pedig nem a rokkantság, a gyógyszereszedés és a mesterségesen fenntartott, élet nélküli évek korszaka lenne, hanem a bölcsesség kora. Az a kor, mikor az emberben minden bölcsesség magja megéri és ezeket a magokat továbbadja a maga lehetőségeihez mérten, szűkebb vagy tágabb közösségben. Minden valamire való kultúra alapját a bölcsesség kell képezze. Ez az, ami a mai világkorszakban már lassan nyomokban sem fedezhető fel. Miért nem tud a mai kor emberiségének jelentős része eljutni a

bölcsességhez? Miért igaz az, hogy a bölcsességhez idő kell, a bölcsességnek, mint a jó gyümölcsnek meg kell érnie, és ha megérett azt nem megrohasztani, hanem megosztani kell? (Tisztában vagyok, hogy sem a tudás, sem a bölcsesség nem átadható, pusztán a mindkettő héját jelentő információ, de ennek az átadása sem történik meg a mai korban, pont azért, mert elsődlegesen a bölcsesség gyümölcse többnyire nem érik meg.)

Ma a legtöbb embert 6 éves korában valamilyen oktatási intézmény elkezdi idomítani és beoltani a rendszernek megfelelő képpel. A gyermekkor gyakorlatilag szellemi mérgezéssel, kondicionálással telik a legtöbb esetben ahelyett, hogy családi és közösségi körben (család, köz-ŐSség?) szocializálódva játszva, szabadon sajátítaná el az élet közvetlen valóságában az alapvető szerves műveltséget, mely alapot képezhetne a későbbi tanulmányokhoz, amikor már érettebben – tizenpár éves fejjel – a gyermek és a szülő együttesen döntene, hogy mi az amit a gyermek tanulni szeretne intézményes keretek között, amennyiben erre valós igény, tehetség, képesség mutatkozik. Első körben tehát a gyermek nem egy rabszolgaságba születne bele, ahol kondicionálását államilag felügyelik, hanem egy szabad térbe, ahol a valóságba behatolva elsődlegesen maga kezd fogalmat, képet alkotni a világról, annak jelenségeiről. A tapasztalat szerzés, a tanulás kora, a hamuban sült pogácsával történő SZERencsepróbálás kora lenne ez, mely a negyvenes évigig tarthatna, ehelyett ma húszon-harmincévesen már sok esetben minimális vagy nulla élettapasztalattal egy előregyártott eszme (fogyasztói társadalom) és életellenes életszemlélet által lelkesen elvakultan vetik bele az emberek önmagukat az életnek nem nevezhető valamibe. Negyven éves korra sokan teljesen megtörnek, mert akkor ismerik fel, hogy mis is az valójában, amibe öntudatlanul bele lettek nevelve, és mivel nem voltak képesek átlátni mindezt ezért mindez tulajdonképpen elkerülhetetlen volt a számukra. A tanulás kora persze manapság a propaganda hatására „életfogytiglani-ra” lett kitolva, mivel a fogyasztói társadalomban az ember csak egy folyamatosan átgyúrandó robot-massza, akit állandóan KÉPezni kell, a fogyasztói társadalom adott érdekeinek a KÉPére. Valahogy ebből az életfogytig tartó tanulásból mégsem születik meg az öregek bölcsessége. A gyermekváltalás is egyre későbbre tevődik, így sok esetben a szülő mire felneveli gyermekét, egyben nagyszülőjévé is lesz, mivel nyugdíjas korba ér, ha egyáltalán megéri azt, és közben nem lesz áldozta valamilyen halálos civilizációs betegségnek. Az idős kor igen rövid, mindössze 10-20 év élettartamot jelent átlagban, amikor a legtöbb ember már csak a fizikai vegetációval és önműködése kétségbeesett fenntartásával van elfoglalva, a boldog, nyugodt, böl-

csessége gyümölcsét megérlelő boldogkor megélése helyett.

A fentiekben vázolt képet bővebben kifejteni nincs módomban ezen írás kereteiben. Legyen elég ennyi gondolatébresztőnek, és kapcsolódásképpen az emberi 120 év és a hármasság metafizikai értelmezésének analógiájában. 120 év annak az embernek és emberiségnek jár, aki érti a világ hármasságát, és aki éli is azt. Annak az emberiségnek, amely benne rekedt a világ kettősségében, és az anyagi valóságot tekinti primér valóságnak pedig pusztán 67,2 év átlagéletkor jár. Tisztában vagyok, hogy az általánosítások, az átlagolások valójában az egyéni lényeket képtelenek megjeleníteni. Tisztában vagyok a tudományos-materialista világgéppel és annak evolúciós magyarázataival, melyek szerint jelenleg éljük a legnagyobb átlagéletkort, köszönhetően a tudományos megvalósításoknak, és előttünk csak nyomorult kőbaltás civilizációk lehettek. Mindez azonban számomra CSAK tudományos magyarázat csontokra, fossziliákra építve, tárgyi bizonyítékokból való elméletek kreálása által. Távolról sem az EGY és EGYetlen Valóság teljessége, pusztán egy nézőpont a valóságról, melynek abszolutizálása által a mai kor emberiségének a tudata bezárult az anyag primér valóságát hívók börtönébe. A vallások követőinek jelentős része is – tudattalanul, tudatosan – ugyan-ezen evolucionista szemléleten keresztül tekinti a világot, így ugyanúgy az anyagi valóságot tekinti primér valóságnak. Felmerülhet a kérdés, hogy az általam leírtakra milyen bizonyíték létezik? Mire alapozom mindezt?

A valóságra. Arra az egyszerű és mindenki által megtapasztalható tényre, hogy minden anyagi valóságnak van egy őt megelőzője, ha úgy tetszik öntőformája, és gondoljunk itt csak egy egyszerű tényre. Létrejöhét-e bármi az anyagi valóságban az ember által úgy, hogy előzőleg arról önmaga nem rendelkezik egy képpel, egy tervvel, tiszta gondolattal? Elkészülhet-e egy tárgy úgy, hogy nem előzi meg a gondolat? Minden létezőt meg kell előznie és meg is előzi a szellemi valóság. A szellemi valóság nem az agy terméke. Az emberi gondolat az intuitív valóságból ered, ahol mindennek a KÉPe, és a képet is megelőző ESZMÉNYe létezik. Semmi új nincs tehát a Nap alatt, minden felfedezés, találmány nem más, mint ezen KÉPek meglátása, majd adott esetben fizikai formát való öltése, megteremtődése a teremtő elme, gondolat által és nem fordítva. Minden tehát ami a fizikai valóságban létezik az arra a KÉPre mutat, arra a szellemi valóságra irányítja a figyelmünket, aminek az anyagi valóság nem a feltétele, hanem pontosan fordítva, a szellemi valóság a feltétele az anyagi valóságnak. A primér valóság helyes beazonosítása tehát közvetlen kulcsot ad, közvetlen megismerésre és megtapasztalható tudásra képes vezetni az embert. Ez a módszer azonban teljesen

ismeretlen az anyagi valóságot primér valóságként azonosító tudománynak.

Az általam jelzett 120 év nincs kőbe vésve, nem támasztható alá materialista elméletekkel. Ez a 120 év elsősorban egy tudatprogramot szimbolizál, mely az Emberi Lény tudatának legmélyebb rétegeiben található, és az intuitív valóságban tárul fel. Csak az intuitív valóság az, amiben az EGY a MAGa EGÉSZÉben megnyilvánulni képes. A racionalizáló elme arra lett létrehozva az emberben, hogy a valóságot tetszőlegesen sok, végtelen részre darabolja fel, absztrahálja és a valóság egészét ezekben a töredékekben relativizált absztrakciókban értelmezze. Mivel a valóság végtelen, ezért a ráció bármennyi darabra is darabolja azt fel, a Teljességet soha nem lesz képes összerakni, elsősorban azért mert ez a megközelítés módszerénél fogva lehetetlen. A valóság EGYsége csak és kizárólag intuitív módon ÉLHETŐ meg. Nem megértésről van tehát szó, mert a megértés, az Ért-Elem az a racionalizáló elme sajátossága. Ez pedig nem tesz lehetővé közvetlen, csak közvetett megismerést. (Érzékszervi észlelés). Létezik azonban a valóság teljességébe való behatolásnak egy ősi módszere, és ez az intuitív út, vagyis a megérzés és a megélés módja, az intuitív valóságba való behatolás tehát nem lehetséges a racionalizáló elme által, csak és kizárólag az intuitív tudat-állapot segítségével. Agyunk két funkciójában is ez az elv testesül meg. A bal agyféltekében a racionalizáló a jobb agyféltekében az intuitív elmefunkciók találhatóak. Az emberi agy ugyanakkor nem a gondolatok szülőhelye, hanem azok antennája, fizikai transzformátora, megjelenítője. Ez az, ami elmentés a tudomány szemléletével, ugyanakkor nem teszi semmissé például az agykutatás eredményeit, pusztán azok értelmezésével nem ért egyet. Ha az emberi lényt nem mint test-lélek-szellem, hanem mint szellem-lélek-test hármasságot közelítjük meg, akkor van esélyünk arra, hogy megérthessük annak működését. A test ebben a képletben a végtelen tudat és szellem párányi héja csupán, melyben részben megnyilvánítja magát, és nem fordítva. Ennek a tudásnak a hiánya egy fordított világot eredményez, melyben a fizikai valóságot tekintjük elsődlegesnek.

Fiatalkor, virágkor, bölcsesség kora, 120 év és hármasság. Gyermekkor, középkor, öregség 67.2 év és kettősség. Mindenki maga mérlegeljen, vajon valóban evolúció-e ez, vagy létezhet és létezik is a világnak, a lét valóságának egy teljesen más értelmezése és jelentése, amely nem relatív, hanem örökkévaló és minden általunk ismert létező ősi mértéke, rendje? A Valóság, az EGY és EGYetlen valóság nincs tele kérdésekkel, azokkal csak az emberi elme van tele. Az EGY és EGYetlen valóság válaszokkal van tele, olyan válaszokkal, melyeket örömmel tár fel azok előtt, akik tapasztalni, megélni,

tudni és nem csak hinni szeretnének. „Kérjetelek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitják néktek.” Vajon pusztán a fizikai nélkülözőkre és a hajléktalanokra gondolt a Mester, vagy ennek a kijelentésnek jóval mélyebb a metafizikai jelentése?

41. Végtelen EGY

A semmiben nem volt Valami. A semmiben nem volt Minden.
A semmiből nem lesz Valami. A semmiből nem lesz Minden.
A Semmiben VAN Valami. A Semmiben VAN Minden.
A Semmiből akkor lehet Minden, ha a Semmi maga a Minden.
A Semmi nem más, mint a megnyilvánulatlan Mindenség, a Minden pedig a megnyilvánult Semmiség.
A Semmi magában hordozza a Mindent és a Minden magában foglalja a Semmit.
A Semmi benne VAN a Mindenben és a Minden benne VAN a Semmiben.
A Semmiség benne VAN a Mindenségben és a Mindenség benne VAN a Semmiségben.
A Semmi a Minden felé tart és a Minden a Semmi felé tart.
A Semmi és a Minden – EGY
A Semmiség és a Mindenség – EGY
A Teljesség a Semmi és a Minden összessége.
A Semmi és a Minden, a Semmisség és a Mindenség összege – EGY
A Semmiség a Teljesség megnyilvánulatlan, a Mindenség a Teljesség megnyilvánult része.
Az Örökkévaló a Mulandóba lépve nyilvánul meg és a Mulandó az Örökkévalóba térve teljesül be.
A Teljesség önMAGát teljesíti be az EGY-ben, a Semmi és a Minden örökkévalóságában.
A Valóság nem a Volt és nem a Lesz, hanem az a Volt is és Lesz is, mely az örökkévaló VAN-ban létezik EGY-ben.
A Semmi és a Minden a Semmiség és a Mindenség – Örökkévaló.
Valóság VAN.
A VAN a Valóság.
EGY és EGYetlen valóság VAN.
A Tér – EGY.
A Tér önmagából származik és önmagába vissza-Tér.
Az Örökkévaló Időtlen, mely magában hordozza önmaga megnyilvánulását.

nak képességét az önMAGában hordozott Időben.

Az Idő a Térben nyilvánul meg és a Tér az Időben.

Az Idő a Semmiből megnyilvánult Mindenség mulandóságának a valóság-KÉPzetét (illúzióját) és KÉPzet-valóságát működteti és tartja fenn.

Az Időtlen a Megnyilvánulatlan, az Idő a Megnyilvánult Örökké-Való VAN az EGY-ben.

Az Időtlenesség MAGában hordozza az Időt és az Idő MAGában foglalja az Időtleniséget.

Az Időtlenesség az Időben, az Idő az Időtlenességben VAN.

A Semmi és a Minden, a Semmiség és a Mindenség MAGa a Végtelen Teljessége az EGY-ben.

A Semmi, a Minden, a Semmiség, a Mindenség, a Tér, az Idő, az Időtlen, a Teljesség, a Valóság – mind EGY.

Az EGY Örökkévaló, az Örökkévaló EGY.

Az EGY MAGa a Teljesség és a Teljesség MAGa az EGY.

Az EGY Végtelen és a Végtelen EGY.

42. Út a teljességbe

A tudat akkor képes rátárgulni a valóság végtelenségére, amikor az elme képes kilépni a ráció fogságából, s átlépni az élő VANság jelenébe, az intuitív, érzékektől mentes, közvetlen valóság-szemlélésbe. A ráció az Ért-Elem az intuíciónak az Él-Elem. Az ráció a megértés, az intuíciónak a megélés eszköze. Csak azt érthetem meg, amit előbb megéltem, így a megélés hiánya a megértést lehetetlenné teszi. A világEGYetem, a Valóság, önMAGunk, EGY-ÉNiségünk megélése nélkül semmit sem érthetünk meg. A rációt az intuíciónak megelőzi, az intuitív módon megélt valóság teljessége pedig a ráció által csak töredékessé válva jeleníthető meg. Meg kell-e mindent értenünk amit megélünk, vagy a valóság teljessége nem fordítható át a maga egészében a ráció nyelvére? Ha mégis absztrahálható a valóság egésze a ráció nyelvére, nem csorbul-e annak valós tartalma? (Megélés és megértés: a tapasztalatlan gyermeknek hiába mondjuk, hogy ne tegye a kezét a tűzbe, mert megégeti, nem érti mivel nem rendelkezik megélt tapasztalattal, így fogalmat sem alkothatott a tűz emberi testre gyakorolt hatásáról. Ha a láng felé tartja a kezét, megérzi annak perzselő erejét, így az egyéni megélés, megtapasztalás által fogalmat alkot róla. A megértés csak ezután következhet be a racionalizáló elmében, de a tűz élménye által bekövetkezett megélés értelmezés, azaz racionalizálás nélkül is teljes értékű.)

Korunkban aki hajlamos a ráció túlértékelésére, abszolutizálására és is-
tenítésére, az eldobja magától a legértékesebbet: a végtelen valóságba való
közvetlen behatolás legteljesebb módját és útját, az intuitív Valóság-MEG-
ÉLÉSt. A rációt az intuitív módon megélt valóság magában foglalja, mint
kibontatlan potencialitást, de megelőzi és hierarchikusan felette áll. (Az em-
ber érző lény, az intuíción minden esetben – akár tudatában vagyunk ennek
akár nem – megelőz minden racionalizáló tevékenységet.)

A ráció szétdarabolja a Valóságot míg az intuíción EGYesíti és közvetle-
nül hatol be a Lét, a VAN Teljességébe. A ráció az osztatlan EGY és EGYet-
len Valóságot végtelen sok részre képes osztani, az így létrejött részeket pe-
dig végtelen sok módon képes absztrahálni, strukturálni és relatív módon ér-
telmezni. A valóság teljessége a racionalizáló, elemző, szétdaraboló elme
számára soha nem mutatkozhat, az csak az intuitív tudatállapot valóságában
tárolhat fel a maga végtelen pompájában és színességében. Az álom fekete-
fehér, a Valóság, a VANSág pedig színes. (A magyar nyelvben a balga szó
igen kifejező. Aki a világot csak a bal agyféltekéjével, vagyis minden áron
racionalizálva akarja megérteni – így megerőszkolni a valóság egészét – az
a balga ember, nem az aki balkezes. A balkezes a balog. A valóság egészébe
való behatolás emberben tárgyasult eszköze a jobb agyfélteke, annak meg-
értésére, vagyis racionalizálására szolgáló eszköze a bal agyfélteke. A kettő
egyensúlya elengedhetetlen a létben megnyilvánuló élet, az örökkévalóban
lelőrejővő mulandó megéléséhez és megértéséhez.)

Fordítsuk le magyarra és minden érthetőbb lesz:

Ráció = Értelem, Ért-Elem, Ész

Racionális = Értelemszerű, Ésszerű,

Intuíción = Megérzés, Él-Elem (közvetlen, nem logikai-deduktív, racio-
nális úton való KÉPalkotás a valóságról)

Intuitív valóság = Közvetlen valóság, melybe nem érékszervi úton ható-
lunk be, hanem közvetlenül, szív, lélek, megérzés, beleérzés, MEGÉLÉS ál-
tal.

A valóság ésszerűsítése (racionalizálása) mindig közvetve, azaz érék-
szervi információnyerés által történik, így az ilyen módon nyert valóságkép
soha nem lehet közvetlen, hanem kizárólag közvetett. (Az érékszervi infor-
máción a racionalizáló agyban feldolgozásra kerül, majd következik a feldol-
gozás útján nyert információk racionális értelmezése.) Ez a közvetett racio-
nalizáló folyamat vezet a valóság egyéni észlelésének sokszínűségéhez, ha
úgy tetszik torzulásához, mivel minden egyén másként dolgozza fel racioná-
lisan ugyanazt a valóságot.

Az egyedi emberi valóságok az EGY és EGYetlen Valóságról leKÉPe-zett egyedi látványok. Ezek az egyedi látványok nem egymást kizáróan ha-nem egymást kiegészítően léteznek. A gyakorlati életben azért van, hogy minden ember egyedi és megismételhetetlen belső valóságélménnyel ren-delkezik, és egy adott eseményt, vagy tárgyat, teljesen másként él meg vagy ír le, még akkor is ha nagyon hasonló érzékeléssel rendelkezik, vagy hason-ló logikai rendszert, fogalmi készletet használ.

A valóság közvetlen MEGÉLÉSE (azaz az intuitív, közvetlen behatolás a Valóságba) – melynek nem feltétele semmilyen konkrét fizikai megtapasztalás – az emberben a megézés, ráézés által jön létre. Így érthetjük meg, hogyan lehetséges az, hogy megézéseinket figyelve a racionális elme szá-mára teljesen értelmezhetetlen, saját logikus működését felülíró, vagy cáfo-ló de nagyon is létező valóságba pillanthatunk be.

A Valóság lényegébe a megézéseink megélésén keresztül, vagyis intui-tíve juthatunk a legközvetlenebb módon, és ez a mód mentes mindenféle ér-telmezési torzítástól, mely az ésszerűsítő elmeműködés sajátossága. A medi-táció tágabb értelemben mindent magában foglal, ami ebbe az érzékeken tú-li intuitív valóságba tud vezetni bennünket. Tudatosan előidézve a meditatív állapotot a valóság teljességébe hatolhatunk be és élhetjük azt át, révültsé-günk mértéke szerint. (Nem tudatosan előidézve is kerülhetünk bármikor meditatív állapotba, például egy tevékenység, zenehallgatás, zenélés, vagy csak semmittevés közben.) A Tudat magában foglalja az Elmét, az Elme pe-dig a Rációt és az Intuíciót. (Az elme fizikai megnyilvánulása az emberi agy, melyen belül a bal félteke a racionális a jobb félteke az intuitív funkci-ók tárgyasulásaért felel.)

Létezik a valóságnak egy relatív és egy abszolút szintje. A relatív szint az, amit a racionális elme hoz létre és érzékel saját érzékelésével, (tükör ál-tal homályosan történő látás) az abszolút szint pedig az, amibe az intuitív elme hatol közvetlenül be, mindennemű érzékszervi megismerést elkerülve, így kiiktatva mindennemű viszonylagosságot és torzulási lehetőséget (szín-ről színre történő közvetlen megélés). Az abszolút valóságba való intuitív belépéssel minden emberi lény képessé válik ugyanannak a teljes, EGY és EGYetlen, osztatlan Valóságnak a közvetlen, értelmezés és torzítás mentes tökéletesen azonos MEGÉLÉSÉRE. Ez csakis intuitív, meditatív tudatállap-otba jutva (révülés) lehetséges. Ebben az állapotban tapasztalható meg a VilágEGYetemmél és benne minden létezővel való EGYlényegűség, EGYe-sülés, EGYség. Ebben az állapotban minden létező valósága EGY és EGYetlen valóságként élhető meg, egyetlen végtelen, határtalan pontba sű-

rűsödve. Az egyéni valóságok itt megszűnnek szeparálódni, mert minden egyedi tudat összeolvad EGY és EGYetlen határtalan tudattá, pontosabban közvetlenül élhető át minden létező tudati EGYsége és valósága. A lélek eksztázisa ez, visszatérés a Teremtőbe, az Ős-Tudat EGYszerűségébe.

Az Út MAGunkban, EGY-ÉNisÉGünkben vezet az EGY végtelen valóságában, amelyen a MEGÉLÉS, a valósággal való EGYesülés, a ráción messze túlmutató mód az önMAGunkkal és a VilágEGYetemmel való tudati újraEGYesüléshez. A tudat meztelenre vetkőzik, és ez a meztelenség a legpompásabb, legvakítóbb, legtisztább, legfényesebb ruha amit MAGára ölt lehet: a Mindenben és Mindenkiiben ott élő SZER fénye. *„Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa”*. Mt. 5,3

A boldogság, a mennyek országa az a Teljesség, amit nem a rációval tapasztalhatunk meg. A „lelki szegény” eredeti jelentése: bolond, aki nem gyengeelméjű a mai kor értelmezése szerint. A Mester eme kijelentésének az olvasata a fentiek tükrében az, hogy a „mennyeknek országa” nem a valóságot mindenáron racionalizálni és megérteni vágyó elmében élő ember számára nyílik meg. A valóság teljessége sokkal inkább zárva marad előtte, minden próbálkozása ellenére. A mai kor leglenézettebb emberei, a bolondok, és a szellemi fogyatékosok valóságát nem érthetjük meg. Nem érthetjük meg, mert ők az intuitív valóság, a teljesség ráción túli országában élnek. Nem rabjai saját intellektusuk képzelgéseinek. Mekkora istenkáromlás ez a mai kor boldogságot kutató emberének? Az indián kultúrákban nem véletlenül járt tisztelet a bolondoknak, sok helyen isteneknek tartották őket.

43. Alfa és Ómega

Az emberiség ma a halál kultúráját éli és élteti. Paradox módon, ehhez mégis az élet rendjére van szüksége, viszont javarészt azért, hogy azt pusztíthassa. A fő probléma talán ott kezdődött, amikor megjelent a mai kor paradigmája egy olyan istenképpel, melyben az Isten az emberen kívülre került, mint az abszolutizált egész, az ember pedig az Istenen kívülre, mint a relativizált rész, az a rész melynek többé nincs EGYsége a Teremtővel. Az egészben a rész és a részben az egész így kettéhasadt, és vele együtt hullott szét a valóság, benne a világ EGYsége. Ez több mint 3000 éve tartó folyamat, melyről már írtam. A keresztény doktrína kialakulásával az ember tudati különválasztása az Istentől még csak jobban elmélyült, és a tudományos-materialista mítosz pedig megadta a kegyelemdőfést az emberi tudatnak azzal, hogy ő már csak a részt érzékelt az egészből, az egészből tudó-

mást sem véve és így önmagát a részt (pl. az embert, atomot stb.) kezdte abszolutizálni. Ezzel tökéletesen magára csukta a tudati börtön ajtaját az emberiség nagy része, mely jelenleg vagy valamilyen vallásos vagy a tudományos-materialista világképben él, az EGY tudását nélkülözve.

Az az emberi lény, akinek többé nincs tudomása arról, hogy ő mint Rész, az EGÉSZben tudja csak értelmezni önMAGát, az olyan képzeteket kezd éltetni, melyek nyomán belesüllyed a relativizmus káoszába. Többé nem létezik számára az EGÉSZ mint abszolútum, melynek Ő MAGa szerves és elidegeníthetetlen része. Ekkor ütik fel a fejüket az olyan tévképzetek, hogy az ember a természet része, az ember le kell győzze a természetet. Ez azért nagyon téves, mert az ember nem a természet része csupán, akinek a természetet le kell győznie, hanem az ember maga a természet, és így a természetet nem legyőznie hanem megismernie kell, elsősorban egyéni mikroverzumban, majd a közös makroverzumban a Földnek. A fokozatos tudati szeparáció és leválás az EGÉSZ szerves megéléséről és közvetlen érzékeléséről pedig egyenes út a halál kultúrájába. Az a lény, mely többé nincs tudatában annak, hogy megbonthatja ugyan az EGYséget, de ezzel önMAGa végrendeletét írja meg, az önfeledten képes belefeledkezni az olyan szlogenekbe, mint hogy a természetet uralni kell, ahelyett hogy a természetnek jó gazdája legyen. A jó gazda legalább olyan állapotban köteles átadni a gondjaira és nem tulajdonára bízott földet, mint ahogy kapta, de lehetőség szerint semmiképp sem zsákmányolhatja ki azt.

Az ökoszisztéma leggyengébbik láncszeme ma jelenleg a homo sapiens sapiens. Tudati egyensúlyvesztése ugyanis olyan arrogáns kényszerképzetekkel párosult, mely folytán a Földet holmi eldobható, egyszer használatos papír zsebkendő módjára kezdte el használni. Az utóbbi száz évben ugyanis látványosan felgyorsult a szétesés folyamata. Ez ma úgy van beállítva, mint az emberiség legmarkánsabb fejlődése. Igen, az abszolútumot, vagyis az EGÉSZet többé nem érzékelő individuum, mely többé nem tud arról, hogy ő az EGÉSZ részeként csakis az EGÉSSZEL EGYetemben, azzal EGYensúlyban létezve képes egy valóban magasabb tudatsíkra lépni – mely tudatsíkot többé nem a primitív erőszak, egymás és önmagunk kirablása, az önzés határoz meg – az végzetesen belesüllyed az önpusztításba. Erről ma az emberek nagy része nem óhajt tudomást venni, mivel ez a valóságkép megzavarná azt a paradigmát és világképet, melyben minden a végtelen fejlődés dicsőhimnuszát zengi.

Metafizikai perspektívába helyezve szemlélődésünk tárgyát, feltáruulhat előttünk, hogy evolúció semmilyen értelemben sincsen. Az EGÉSZből kiin-

dulva, vagyis az Abszolútumból, a Teljességből tekintve, a világban semmi nem fejlődhet, mivel az abszolútum azért abszolút, mert benne minden létrehozhatónak létezik a tökéletes, abszolút, meghaladhatatlan Ősképe. Az abszolút tökéletesség önmagát nem haladhatja meg. Amit mi evolúcióként tévesen értelmezünk az nem más, mint a teljességben létező potencialitások kibomlása, melyek a lét abszolútumából belépve az élet relativitásába elkezdenek megnyilvánulni, megvalósulni. Minden potencialitás önMAGában hordozza a tökéletességet, minden létrejött valóságnak pedig önMAGa az abszolút mércéje. Az, hogy ennek ellenére ma mégsem egy tökéletes világban élünk, és ezért azt gondoljuk, hogy ennek evolválódni kell egy egyre tökéletesebb világ felé, az nem azt jelenti, hogy a Teremtés nem tökéletes, sokkal inkább azt, hogy mi emberek nem vagyunk képesek azon a tudati szinten átlátni az összefüggéseket, mely tudati szinten ez a világ megteremtődött. Magyarán, elszakadtunk az ősképek közvetlen látásától, mivel nem látjuk az ősképek tökéletességét, ezért csak homályosan emlékszük rá tudatunk, és ebből a homályból próbálunk kibontani mindent, aminek eredményeképpen a világot olyanná tesszük, amilyen. Az evolúció téveszméjére annak az EGÉSZ közvetlen tudatából és tudásából kizárult emberi lénynek van szüksége, aki állandóan a jövőbe és önmagán kívülre helyezi a jólét, a boldogság, a tökéletesség stb. fogalmainak megvalósulását, mivel a jelen valósága számára elviselhetetlen. Ezért kitalálja magának az evolúció eszméjét, melyet mint a nyulat az agárversenyen húzza az emberiség orra előtt a bizonytalan jövőbe, melyben csak egy ígéret van, a fejlődés ígérete. Ám ebben sem a tökéletesség, sem a teljesség, sem az abszolútum fogalmi köre nem szerepel.

A másik tévhit ezzel párhuzamosan az, hogy mivel folyamatosan fejlődünk, ezért az egész fejlődésnek nevezett folyamatot csakis lineárisan képzelhetjük el, tehát soha nem létezett annál fejlettebb, mint amiben jelenleg vagyunk. Ez egy olyan dogma, mely teljesen leszűkíti az emberi tudatot, mert kizárja annak lehetőségét, hogy létezhettek más paradigmák, melyekben a ma ismert történelemmel szemben egész más jellegű megvalósulása történt meg az abszolútumban foglalt ősképeknek (ideák). Tehát ilyen értelemben is az evolúció nem az emberi tudat szabadsága, sokkal inkább börtöne, mely nem más mint egy tévhit, egy dogma, mely a jövőbe helyezett, folyamatosan lebegtetett eszmény csalijával tolja előre az emberiséget a nihilbe.

Mi az akkor, ami mégis evolúciónak tűnhet? Hiszen a technomágia bűvöletében élő ember tökéletesen evolúciónak éli meg amikor egy újabb mo-

biltelefon, gépkocsi kerül a birtokába, és azt érzékeli, hogy az úgymond fejlettebb. Tehát mégis van fejlődés? A tudomány egyre újabb és újabb problémákat képes megoldani látszólag, ezzel megszabadítva minket lassan minden olyan tevékenységtől, melynek eddig úgymond rabságában éltük életünket. (Valójában egyre jobban elszakadunk az élet primér valóságától, és ezzel párhuzamosan szekundér, virtuális, virtuálisan virtuális valóságokban, a technika rabságában éljük életünket.) De mi is a valóság? Tényleg fejlődés-e ez? Egyáltalán mit nevezhetünk fejlődésnek, és biztosak vagyunk-e abban, hogy az életet valóban a fejlődés hajtja előre, vagy ez csak egy tévképzet?

Két valóságmegközelítés létezik. Az egyik a RÉSZ felől (relatív) a másik az EGÉSZ felől (abszolútum) tekinti ugyanazt az EGY és EGYetlen valóságot. A RÉSZ felőli valóságmegközelítés önmagát tekinti abszolútnak, de mivel nem ismeri az EGÉSZet, ezért állandóan viszonyítási pontokat keres. Ezzel máris relativizálja magát, ez a relativista nézőpont pedig viszonylagossá teszi mind önmagát, mind környezetét. Ebből fakadóan magát és az őt körülvevő világot folyamatosan tökéletlennek érzékeli, és úgy véli, mindennek és mindenkinek szakadatlan fejlődésre van szüksége. Meghatározni azonban pontosan relativizmusa folytán képtelen azt, hogy mégis mi az a pont, amit ha elér, akkor már nincs szükség további fejlődésre, mert elérte a fejlődés legmagasabb fokát. Ez pedig igen veszélyes, mert ha nincs fogalma az abszolútumról, akkor nincs semmiféle biztos támpontja ennek a modellnek arra nézve, hogy egyáltalán létezik-e a fejlődésnek egy valós foka, melyre eljutva kiküszöbölődnek a tökéletlenségek, és például az emberi lény egy tökéletesebb világban találja magát ennek következtében.

A másik, ma kevésbé ismert megközelítés mely az EGÉSZből (abszolútum) tekinti ugyanazt az EGY és EGYetlen valóságot, nem rendelkezik az evolúció, a fejlődés kényszerével. Miért is? Mivel ismeri az abszolútum, a tökéletesség, a fix pont (Teremtő, Forrás, Isten nevezzük bárhogyan) Teljességét. A Teljességben létezik a megnyilvánulatlan (minden potencialitás) és a megnyilvánult összessége. Potentialitások szintjén minden abszolút, vagyis tökéletes, meghaladhatatlan. Ez az abszolútum lép be és nyilvánul meg a megnyilvánultság állapotába, amit mi fizikai létként érzékelünk. Ezt érzékeljük mulandóként, örök változóként, és tökéletlenként. De vajon tényleg tökéletlen-e az, ami megnyilvánul a fizikai kivetülésében a szelleminek, vagy ez a képzet csak tudati érzékelésünk tökéletlenségének az eredménye, mely nem képes érzékelni a Teljességet? Azt a Teljességet, melyben bármi is nyilvánuljon meg a fizikai síkon, az valójában nem szorul semmiféle fejlesztésre, mivel úgy ahogy van tökéletes?

Most álljunk meg egy kicsit. Látszólag feloldhatatlan ellentét keletkezett. Hogyan állíthatjuk azt, hogy abban a világban, amiben élünk, s amiben jelenleg a halál kultúrája tombol, minden tökéletes, és nincs szükség evolúcióra, fejlődésre? Nem nagyobb ellentmondás-e ez, mint akár maga az evolúció elmélete?

A kulcs az egész problematika feloldásához maga a TUDAT. Ha megértjük, hogy csak EGY és EGYetlen valóság létezik – az EGY és EGYetlen valóság pedig nem más mint az Abszolút Isteni Tudat, mely önmagát számtalan részre képes osztani, hogy ilyen módon szeparálva létrehozza azt a kozmikus játékot, melyet mi VALÓSÁGnak hívunk, s melyet mindnyájan (tudati szeparációnk következtében) másnak, különbözőnek élünk meg – akkor a VALÓSÁG, a LÉT, az ÉLET és a TUDAT egyetlen pontban képes újra egyesülni. Ez a pont pedig az EGY, a Teljesség, az Abszolútum, az Isten. Ha ezt a pontot nem MAGunkon kívül, hanem MAGunkban, minden létezőben egyaránt felfedezzük, akkor tudatunk fókusza képes egyre növekvő mértékben rátárgulni a Végtelen Valóságra, vagyis a Teljességre. A paradoxon az, hogy miközben az emberi tudat része az isteni tudatnak (egészben a rész) aközben pont emiatt maga is a Teljesség (részben az egész). Tehát az emberi lény miközben teljes mértékben benne áll a Teljességben, tudati határoltsága folytán képtelen ennek a végtelen, tökéletes EGYségnek az érzékelésére. Ennek feloldása pedig ugyanúgy mint szándékosan létrehozott gátja nem másban mint az emberi tudatban van.

Ha elfogadjuk a fentieket, mennyiben változik meg a mai világunk képe? Akkor már nem kell semmit sem tegyünk? Maradhat minden a régi-ben? A halál kultúrája netán rendben van, és nem szükséges átalakítani? Nem ellentmondás ez?

A fentiek tisztázása nem felmentés semmiféle cselekvés alól, mely változásra ösztönözhet minket. Sokkal inkább arra irányítja a figyelmünket, hogy minden változás és változtatás kulcsa és lehetősége az emberi tudat saját isteni forrására, saját isteni valóságára, saját teljességére, EGYségére való rányílás. Ez ősi kultúrákban a beavatás rendjében és a beavatódás útjában testesült meg. Mit jelent ez? Azt, hogy ahhoz hogy valódi teremtményként létezhessünk a fizikai létben, ahhoz meg kell tapasztalnunk végtelen isteni tudatunkat, a teljességet, és nem halálunk után, hanem itt a földi életünkben. Egy önmaga isteni származásáról, isteni voltáról, halhatatlanságáról megbizonyosodott lény ugyanis nem rabja többé a halálnak. Ha nem rabja többé a halálnak nem rabja tovább a halál kultúrájának. Képes az örökkévalóság végtelen perspektívájába helyezni minden létezőt, így önmaga létét. A mu-

landóságban nem halált lát többé, hanem az örökkévalóság ősképeinek (ideák) megvalósulását, testet öltését. Hogy ezek az ősképek viszont mennyire tökéletesen képesek megvalósulni a fizikai valóságban? Nos ez az a pont, ahol az evolúció elmélete igaznak tűnhet, de teljesen átértelmezve.

Mivel az ősképeket az emberiség csak tökéletlenül valósítja meg, ezért valójában nekünk nem evolúcióra, hanem a teljességből származó és a teljességben LÉTRE hozott ŐS-KÉPEK megvalósításában történő tökéletesedésre van szükségünk. Az a lény ugyanis, aki magában hordozza a teljességet és ő maga a teljességnek a része, többé már nem úgy tekint a világra, mint rajta kívül létezőre, hanem mint olyan EGYségre, melynek ő egyszerre teremtője és egyszerre része. Tudatilag egyesült benne a kint és a bent, a lent és a fent. Isteni tudatához felemelkedett és azzal tért vissza az anyagi létbe, ahol nekiláthat a teljességben látott ősképek megvalósításában való elmélyüléshez, tökéletesedéshez. Ez a teremtés tudásának az elsajátítása, mely csak és egyedül a GYAKORLAT útján érhető el, és ez az út a beavatódás a tudásba. Az ŐS-KÉPEK a tökéletesség tervrajzai, az anyagi világ nem más, mint a szelleminek a testet öltése. Azonban hogy az ember által, az emberi tudat által mindez milyen módon, milyen szinten, milyen mértékű tökéletességben vagy tökéletlenségben jön létre, nos ez az amit mi összetévesztünk azzal, amit ma divatosan evolúciónak nevezünk.

Az emberi lénynek nincs szüksége evolúcióra, mert ő MAGa, mint az öröktől fogva létező Isteni Tudat része: TÖKÉLETES. Az emberi lénynek egyrészt arra van szüksége, hogy feltárva saját tudatát, rátaláljon isteni származására, tudata rányílhasson saját Forrására, saját Teremtőjére, ezáltal EGYesülhessen minden létezővel. Másrészt arra van szüksége, hogy az így megtapasztalt Teljességben maga is teremtvé válhasson, és elinduljon az ősképek megteremtésének útján önmaga készségeinek, önmaga képességeinek elmélyítésében. Ezt a KITELJESEDÉST és BETELJESDÉST nevezem én fejlődésnek, és ez a fejlődés nem egy bizonytalan jövőben zajlik, hanem az örökkévaló JELENben, a VANSág állapotában, mely minden létező összessége és teljessége. A VAN minden megnyilvánult és minden megnyilvánulatlan ősi állapota, a mulandóságként megélt idő is ebben jön létre azért, hogy a múlhatatlan testet ölthessen. A múlhatatlan pedig bennünk ölt testet, mert mi magunk is a múlhatatlan része vagyunk és EGYben MAGa a múlhatatlan. A valóság nem más, mint az Isteni Tudat, az ŐS-Tudat végtelen, színes, minden emberi képzeletet felülmúló játéka. Ezt a játékot mindenki másként éli meg, tudatállapotának, tudati fókuszának a valóság végtelenjére való rátágultságának függvényében.

Evolúció, fejlődés vagy inkább ki- és beteljesedés? Ellentétes-e végül is a két felfogás egymással? Kétségtelen, hogy a Teljességből közelítve, az Emberi Lény kétféle tudati mozgásra képes. Az egyik isteni önMAGa teljességének tudati kitágulása felé tart, a másik pedig ennek az ellentéte, melyet sokféle módon nevesíthetünk. Legegyszerűbben ezt az isteni tudattól való eltávolodást tudati vákuumként nevezhetjük, mely vákuum mindent magába szippant. Ez a tudat ama pólusa, melyben megjelenik a rombolás, a pusztítás, az erőszak, a végtelen önzés, az egymástól való elszigeteltség, és a végtelen energiahiány, aminek következtében mivel nem érzékeljük, hogy minden ERŐ forrása isteni MAGunkban van, elkezdünk környezetünkre ERŐ-Forrásként tekinteni, és kizsákmányolni benne minden létezőt. Paradox módon energiatolvajokká válunk mert nem vesszük észre, hogy magunk vagyunk az energia, pusztán azt nem magunkon kívül, hanem Magunkban kell felfedeznünk, és megtanuljuk használni.

Az evolúciós szemlélet tehát az anyagi világot önálló, független valóságként tekintő materialista paradigma terméke, amely ugyanakkor paradox módon megjelenik a vallásokban is, pontosan azért, mert a vallások nagy része sem tud arról, hogy az anyag mint különálló lényegiség nem létezik, hanem az maga a szellem megtestesülése. Ezek a világképek tudathasadott állapotban tartják az emberiséget, ebben az állapotban pedig minden ezt a végzetes tudati elszigeteltséget erősíti, melynek szükségszerű termékeként kialakul a halál kultúrája.

A metafizikai szemlélet az anyagi világot a szellem megnyilvánulásként tekinti, vagyis „amint fent úgy lent”. Nincs hasadás tehát a valóságon belül, nincs szükség evolúcióra, hanem az önmagát megtapasztaló isteni tudatnak a Teljesség felé tartó mozgására, magyarul a KI és BETELJESEDÉSRE. MAGunkban van az egész VilágEGYetem, és mi benne vagyunk MAGában az egész VilágEGYetemben. Ez a Teljességből önmagát tudati szeparációval létrehozó, majd önmagával újra egyesülő és a Teljességbe visszatérő Isten végtelen útja, mely útnak az Emberi Lény szerves része. Isten az Emberben ölt Arcot, és az Ember Arcot ölt Istenben. Nincs hasadás, utunk a Teljességben vezet, pusztán tudatunk állapota az, ami elválaszt minket földi életünk során ettől a Teljességtől, de ez tudatosan történik, pontosan azért, hogy ilyen módon az Isteni Színjáték létezhessen. *Mindennek az alfája és az omegája a TUDAT.*

A tudat az ami IstenMAGunk Mennysorságába emelhet minket, és a tudat az, ami az IstenMAGunk tudati vákuumának Poklába taszíthat minket. Ma az Emberi Lények döntő többsége nem tud a tudat vertikális útjáról, és

ezért reménytelenül beleveszett a horizontális síkjába a létének. A valódi változás, a valódi Teljességbe, ki és beteljesedésbe vezető út tehát nem MAGunkon kívül, hanem MAGunkban található meg, és ha erre rátalálunk akkor földi életünk teljesen új dimenziója nyílik meg. Meghalunk téves képzeinknek, melyeket addig éltünk az anyagi lét kizárólagosságának valóságáról, és újjászületünk az örökkévaló tudat halhatatlan fényében. Halál és feltámadás, mely a földi életünkben következik be, és az Út a Tudaton belül vezet, a Tudat isteni valóságának feltárásán keresztül. Beavatás és beavatódás a Lét végtelenségébe, a mulandónak a múlhatatlanba való visszatérése, EGYesülése.

44. MAG

MAGfizika, MAGfűzér – MAGosság

Méta, meta jelentései:

méta, métafa (székely szó) = határjelző

meta (görög) = előtt, fölött, kívül, után, túl (előtag szóösszetételben)

méta (latin) = célpont

metafizika = Az a bölceleti ág, olyan gondolkodás, amely a „fizikai, természeti valóságon túli”, „érzékek feletti” dolgokat, az Istent, lelket, halált, ideákat, stb. kutatja.

fizika: phüszisz = természet

méta-méla-mélázik: aki elmélázik az belerévül a valóságba.

Nyelvészeti kutatások szerint (Varga Csaba, Kiss Dénes munkássága) az ógörög egyértelmű rokonságot mutat a magyarral. Megfordítva, pontosabban helyre rakva a mai kor paradigmájának a tévedéseit, és hivatalos álláspontját, (miszerint a magyar nyelv „összelopta” volna a szókincsének nagy részét) teljesen egyértelművé válik, hogy a magyar nyelv egy tulajdonképeni ős-donor. Mi erre a legegyszerűbb bizonyíték?

Nem annyira a modern nyelvészetben, mint inkább a metafizikainak nevezhető perspektívában nyílik meg e dolog megértése. A magyar nyelv ugyanis szerves gondolkodást mintáz, és ez azt jelenti, hogy a szavaink képesek egyenesen az ősképek (ideák) világának valóságát tükrözni. Egy példa: MAG, MAGa, MAGam, MAGom, MAGva, MAGzat, MAGló, MAGonc, MAGvas-MAGos-MAGas, MAGosság-MAGasság-MAGvasság, MAGasztos, MAGasztal, MAGasztalás, MAGán, MAGános, MAGány, MAGányos, MAGia (mágia) MAGus (mágus) MAGúr szavaink mind egyetlen gyökből, a MAGból bomlanak ki. A mag mint növényi alapegység,

az élet alapegysége. A mag mint termékenyítő férfi ivarsejt MAGában hordozza nemzőjét MAGát. A MAG tehát egy olyan fogalomkör, egy olyan ös-kép, mely MAGában hordozza az élet MAGnyilvánulásának a szerves láncolatát. A mag szótöből úgy bomlanak ki a jelentések, mint a növény szervei a növény magvából. A MAG ugyanakkor önMAGában hordozza a teljes növényt, a növény pedig MAGot terem. A MAGtalan növényben pedig megszakad az élet láncolata. (A mag szavunk is tovább bontható, alapegysége a ma. A ma pedig feltételezésem szerint a női princípiuma az életnek, amint a férfi princípium a mag, latinul sperma. A ma ismétléséből a mama = anya származik, melyben a mag egyesül a ma-val, és új életet hoz létre. (magma) Még tovább menve valószínű, hogy magának az M hangnak, betűnek, jelnek is van egyedülálló KÉPi jelentése. Ez pedig a Teljesség lehet, a megnyilvánulatlan és a megnyilvánult összessége. Amikor a Megnyilvánulatlan belép a Létből az Életbe akkor létrejön a Ma, és a Mag. A két pólus, a két princípium. A Teremtő és a Termékenyítő, a Ma és a Mag, mindkettő őstőve: az M, az egységben létező MINDENSÉG, Lét, az EGY, a Teljesség. A rovás M önmagában beszédes ezt illetőleg, főleg „hátára” fordítva, de mind a rovásban, mind a belőle származó latinban az M szimmetrikus tükörjel.)

M = Mindenség

MA = Mama, Anya

MAG = Papa, Atya, Mindenség ÁGa, a Mag mely termékenyít és a Ma-ban foganva (mama, anya, anyag) Magot terem, s ami MAGában egyesíti, MAGában hordozza a Mindenséget, s amit MAGában hordoz a Mindenség.

MAGzat, MAGló, MAGonc = Gyermek, Ma és Mag EGYesülésének gyümölcse, a Mindenség ki és beteljesedése, aki magában hordozza a maga teljességében (M), MAGvában: MA-t és MAG-ot

Számtalan példát hozhatnánk még arra, hogy mire KÉPes a magyar nyelv. A magyar nyelv a teljesség nyelve, melyben a jelentések rétegesen kódoltak. Az első (legalsó) réteg az, amit köznyelvként használunk. A legfelső réteg pedig az, ami csak akkor válik érthetővé, ha képessé válunk nem csak a nézésre, hanem a látásra is. Szóbokraink hihetetlen őserővel képesek megjeleníteni az életben megnyilvánuló metafizikai ősképek valóságát: *EGY, EGYetlen, EGYség, EGYütt, EGYedül, EGYed, EGYedi, EGYén, EGYéni, EGYéniség, EGYszer, EGYszeri, EGYszerű, EGYszerűség, EGYlénység,*

EGYlényegűség, EGYenes, EGYenlő, EGYenlőség, EGYenlet, EGYenlítő, EGYenlóre, EGYértelmű, EGYhangú, EGYügyű, EGYesülés, EGYesség, EGYetem, EGYetemes, világEGYetem, EGYezés, EGYezmény, EGYezés, EGYház stb. – ezt az EGYséget EGYetlen modern nyelvre sem lehet lefordítani, a maga KÉPi jelentésEGYségében. De nyelvünkben számtalan ilyen szerves szóbokor létezik, melynek MAGvában ott van az a KÉP amely megjelenik annak ágaiban is, akár a mag tulajdonságai, melyek kibomlanak a növényben. A magyar nyelv tehát az EGÉSZben a RÉSZ, és a RÉSZben az EGY-ÉSZ (egész) fraktál elve alapján működő metafizikai EGYség leképeződése szavak formájában. Ám a szavak nem csak a fizikai hanem a metafizikai valóság EGYértelmű és EGYszerű, EGY és EGYetlen EGYesített valóság ősképeinek (ideák) megjelenítésére is képesek EGYidőben. A magyar nyelv az EGY tudásába beavató nyelv. Amit ma például ezoterikusnak nevezett (többnyire angol vagy egyéb nyelveken íródott) könyvekben kifejtene az EGYről, azt magyarul EGYetlen szóbokorban meg lehet jeleníteni. Ez olyan tömör intelligenciára utal, mely magában hordozza a KÉPi tartalmak tökéletes nyelvi konvertálhatóságának a KÉPességét. Aki veszi a fáradságot, és kicsit is elmélyül ebben, az előtt hatalmas, nem túlzás kijelenteni, hogy EGYetemes perspektíva nyílik meg.

Elgondolkodtam azon, hogy hogyan lehetne MAGyarul kifejezni amit én a metafizika fogalma alatt, és a metafizikai megközelítésen értek. MAGfizika. MAG-fűzés és MAG-FűzÉR. A MAG ami önmagában hordozza önmagának MÁSát, vagyis saját életláncolatát, saját fűzérjét. Lánc, lánc Eszterlánc, eszterlánci céna. MAG, MAG, MÁGus MAG, MAGus MAGfűzér. A fűzér szavunk is beszédes, benne van a fűz, fűzni és az ér szavunk, erek összefűződése, mely erek összeÉRnek, az erek pedig hol érnek össze? Az Emberi SZÍVben. Az emberi lény központja tehát – a ma oly divatos tévhittel ellentétben – nem az emberi AGYban van, hanem az Emberi SZÍVben. A SZÍV az EGYetemes EGYség, és egyben az intuitív EGYséglátás központja. A világ lényege csak a szív látása által tárulhat fel, mely az értelmet is harmonizálni, magyarul összehangolni képes. Ez az amit megjelenít a fűzér szó. Az ér szavunk önmagában is beszédes: ÉR, mint vízér, vért szállító eszköz; ÉR mint ami valamihez ér, valamivel összeér, valahová elér; ÉR valami ami értéket képvisel, valamint ÉR mint valami ami érik. Amikor tehát minden mindennel összeér, akkor belép a teljességbe.

Ami-aki ily módon megéri a valóság teljességének megélésére, az megÉRett, hazatÉRT önmagába: a Teljességbe.

45. Isten majma, majmok istene

Mi a bajom az evolúció elmélettel?

Semmilyen elmélettel nincs probléma addig a pontig, ameddig azt a hatalmi érdekek nem kezdik el belesulykolni az emberiség tudatába, azért hogy a tudatformálás eszközeként, mítoszt teremtve, az így létrejött mítosznak az emberi tömegeket médiumukká tegyék. Az ilyen módon befolyásolt emberi tömegek aztán könnyen áldozatává válnak a mindenkori mítoszalkotóknak. Az evolúció egy mítosz, mely a tudomány köreiből sem nyert bizonyítást, mégis a világ nagy része – még a magukat vallásosnak mondók jelentős tömegei is – ennek a szemüvegén át tekintik a valóságot. Az evolúción keresztül megnyilvánuló teremtés elmélete is csak annak a vallásos szemléletnek a kudarca, amely észérvekkel nem akar szembeszállni azzal a mítosszal, azzal a valótlanossággal, mely evolúcióelmélet néven tényként él, és meghatározó szemléletként uralkodik korunk egyre súlyosabb identitásvesztéssel küzdő tömegeiben. A vallásokban és a vallásos szemléletben lehet, hogy elfogadható, integrálható az evolúció elmélete, de a kritikus gondolkodás számára nem.

Materialista körökben ezzel párhuzamosan viszont elterjedt az a hit, hogy a világon csak kétfajta ember létezik, az egyik aki hiszi, tudja, meggyőződéssel vallja az evolucionista elméletet, a másik pedig aki nem. Ez utóbbi embertípus szerintük csakis megátalkodott, sötét vallási fanatikus lehet, aki szerint az embert valamiféle kaporszakállú isten teremtette, továbbá az ilyen ember csakis bugyuta kreacionista nézeteket vallhat, ami szintén nem más mint babonás vallásos nézetek áltudományos ruhába való öltöztetése. Az evolúciót valló viszont az evolucionisták szerint csakis ateista lehet. De a világ nem csak fehér, vagy csak fekete, hanem mindkettő, együtt a színekkel. Lehetséges az evolucionista elmélet megcáfolása olyan nézőpontból, mely sem nem tudományos, sem nem vallásos. Egyszerűen csak más logikai fonalat követ. Egy dolog kétségtelen: a Világegyetem vagy a tudatos teremtés, vagy a tudattalan teremtődés (véletlen) eredménye lehet. (A tudattalan teremtés a tudatos teremtésben az az ember privilégiuma jelenleg.) A Világ, a Világegyetem és a benne megnyilvánuló intelligencia és élet viszont az én megtapasztalásom szerint semmikképp sem lehet a véletlen műve. Okozat nincs ok nélkül, ok nincs okozó nélkül. Ez az ok(os)ság elve. Aki pedig az okot nem látja, az oktalan. Ez a magyar nyelv metafizikájából levezethető tudáscsomag.

A dogma anatómiája

Mi a dogma? Olyan gondolati építmény, melyben a logikai alappillér megkérdőjelezhetetlen, megváltoztathatatlan. Hasonlatos a karóhoz kötéllal kikötött kecskéhez. A dogma az a cölöp és kötél, melyet ha leütünk a végtelen valóság egy pontjába, onnantól kezdve teljesen meghatározza szemlélődésünket, látószögünket, világlátványunkat és világképünket. További ismertetőjegye, hogy a szemlélődés rögzített pontját az emberen kívülre helyezi, és ebből a kívülre helyezett pontból szemléli magát a szemlélőt is, vagyis az embert. A dogma olyan gondolati építmény, mely a valóság teljességéből egyetlen pont kiragadásával és annak abszolutizálásával hoz létre logikai építményeket olyan módon, hogy ezt az alapjául szolgáló pontot a továbbiakban már nem képes és nem is akarja abban az egységben értelmezni, amelyből eredetileg tudatosan vagy tudattalanul kiragadta azt. Ez a magyarázata annak, hogy valójában minden dogma merev, élettelen és szervesetlen. Ellentétes az élet rugalmasságával, élettelségével, szervességével.

A dogma az élet vákuuma. A dogma a végtelen valóság egyetlen pontját ragadja ki és abszolutizálja (a rész abszolutizálása) majd az így nyert gondolati rendszert, terméket ráerőlteti a valóság egészére. A dogma a végtelent próbálja végesíteni, és ezen igyekezetében tulajdonképpen megsemmisíteni igyekszik magát a valóságot. A valóság végtelensége azonban nem zárható egyetlen dogma gondolati építményébe sem. Következésképpen, mivel a dogma által kialakított valóságkép pusztán egy illúzió, mely csak egyetlen pontból tekintve tűnik valóságnak, nem tűr egyetlen magán kívüli nézőpontot sem, mivel az önnön léteire nézve lenne végzetes. Ebből következik a dogma erőszakossága.

A dogma illuzórikus volta a legegyszerűbben az illúzió leleplezésével tárható fel, mely illúzió csak akkor és addig tartható fenn, amikor és ameddig hajlandóak vagyunk a dogma által megjelenített képet abból a nézőpontból, látószögből szemlélni, amit maga a dogma jelöl meg. Ez a nézőpont pedig a karó és a kötél analógiájára visszatérve csak addig létezik, ameddig a kecske nem jön rá arra, hogy őt kikötötték, és a világ nem annyi, mint amennyi az ő körének középpontja és sugara, melyet a karó és a kötél határoz meg. Ha arra is rájön, hogy a karó és a kötél kiiktatható, akkor pedig végleg megszabadul attól a látványtól, melyet addig kizárólagosnak képzelt. Ez az, amitől minden dogma, minden mítosz létrehozója retteg. Hogy az általa létrehozott látványt valaki egészen más perspektívába helyezve rádöbben, hogy az valójában nem is létezik, vagy legjobb esetben is csak egy vékony, jelentéktelen szelete a valóságnak, mely semmiképp sem írhatja felül

az egészet.

Az illúzió leleplezése

A fentiek tisztázását azért tartottam fontosnak, mert az evolucionista dogmát nem a tudomány eszközeivel szándéksom leleplezni. Nem érdekel sem az evolúcióbiológia módszertana, sem a darwinizmus abban az értelemben, hogy belessek abba hibába, hogy elfogadjam az ő karójukat és kötelüket, ami által az ő alapdogmájuk alap nézőpontját fogadnám el. Ha ezt megtenném úgy járnék, mint bármilyen vallás esetében, mivel a vallások gondolati, logikai építményei is ugyanúgy működnek. Egy példa: ha kereszténnyé akarok válni, legelőször el kell fogadnom azt, hogy áteredő bűnben születtem. Ha ezt elfogadtam, akkor elkezd működni az a logikai rendszer, mely e köré lett építve. Megváltásra lesz szükségem például a kárhozát elkerüléséhez, majd megváltóra, majd valakire aki mindezt közvetíti stb. Ha tehát elfogadom azt az evolucionista tézist, melynek alapelve az, hogy az élet és a benne megnyilvánuló intelligencia a véletlenek sorozatának önszerveződésbe torkolló műve, akkor elfogadtam a karót és a kötelet. Nézőpontom előre meghatározott lesz, a dogmán belül pedig minden úgy lesz elrendezve, hogy ezt a nézőpontot, ezt a látványt, ezt az illúziót erősítse meg. Innentől kezdve pedig az evolucionista vallás főpapjai kezébe kerültem, akik készségesen avatnak be vallásuk hittételeibe.

Semmi probléma nem lenne a fent vázolt jelenséggel addig a pontig, ameddig egy dogma, egy hit, egy vallás nem kezd ideológiai fegyverként működni egyes erők kezében. A Föld nevű bolygón viszont általában az a nézet, hogy a dogmák igen nagy valószínűséggel öltenek testet a halálos szellemi vírusok formájában. A dogma úgy működik mint a vírus, aki a gazdatestet arra használja, hogy önmagát megsokszorozza, majd tovább terjeszse. A ma oly divatos mémetikát érdekes módon pont az azt létrehozó tudományos-materialista-ateista világképre nem szokták alkalmazni. Pedig ha alkalmaznák akkor rögtön kiderülne, hogy az sem más mint mémek tömege, melyet tudományos köntösbe öltöztettek, és vaskos dogmákkal védnek. (Az axióma léte a tudományos gondolkodás alapja, mely a dogma továbbélése a modern korban.)

Amikor egy dogma ideológiai fegyverré alakul át, akkor az fizikai és/vagy szellemi erőszak által kezd terjedni. Nem volt ez máshogy a kereszténység esetében sem, és ugyanez a séma ismétlődött a tudományos-materialista világkép esetében is. A valóságról alkotott abszolutizált egyéni kép ki-terjesztése ez a valóság egészére. A rész értelmezése az egész ismerete nélkül csakis dogmákat, tévképzeteket eredményezhet. A mai tudomány azt

gondolja, hogyha majd mindent felleltározott a valóság részleteiben, akkor ezeket majd összeillesztve megkapja az általa remélt nagy képet. Miért téves ez az elképzelés?

Kétségtelen, hogy a rész tartalmazza az egészet, tehát a rész tanulmányozása által képesek vagyunk arra, hogy képet alkothassunk az egészről, de nem annak teljességében. Ám a mai kor tudományának van egy végzetes tévedése. Azt gondolja, hogy tulajdonképpen az egészről alkotott kép úgy rakható össze, hogy a részt egyre kisebb és kisebb darabra bontja fel. Elfeledkezik eközben arról, hogy ha az egészet akarjuk megismerni, akkor ez a módszertan teljesen más irányba vezet. Ha a fraktál szerkezetét akarjuk megérteni, akkor elégtelen a fraktál minden alkotóelemének a leltárba vétele (még ha lehetséges is), az EGÉSZről történő fogalomalkotás nélkül. A fraktál minden része tartalmazza a képet az egészről. A Világegyetem lényege, tervrajza, üzenete, intelligenciája ott van minden benne létezőben. Az egészben minden rész ugyanazt a gondolati, szellemi egységet, tervrajzot hordozza, bontja ki, jeleníti meg és valósítja meg. A tudomány azon módszere, mely önmaga relativizmusának áldozatául esve a legkisebb részecskét keresi – gondolván, hogy megtalálhatja az egész építmény alapjául szolgáló alapkövet – alapjaiban téves megközelítést eredményez. Ez az atomista szemlélet, mely önmaga alá igyekszik bontani a valóságot ugyanis nem rendelkezik egyetlen abszolút viszonyítási ponttal sem. Minden relatív benne, magához és az azt magában foglaló valósághoz képest. Elméletileg ugyan ismeri a végtelen fogalmát, de önmagára alkalmazni képtelen. Ha ugyanis megértené, hogy a valóság egysége, egésze az magában a végtelenségben ölt testet, és ilyen értelemben a valóságnak a relativizmusa pontosan a végtelen abszolútumában oldható fel, akkor megértené, hogy soha nem fogja tudni megtalálni az általa feltételezett legkisebb elemi részecskét, mivel az mindig csak egy adott észlelési és értelmezési kereten belül létezhet. Amikor a vizsgálódási keret határai tovább bővülnek, máris relatívvá válnak az addig abszolútnak képzelt eredmények, és ilyen módon ennek a keresésnek soha nem lehet vége.

A másik súlyosan téves premissza az, hogy a valóság egésze és annak végtelensége pusztán az elme racionalizáló funkciójával abszolút módon kirajzolható. Hogy az életműködések, fizikai, kémiai, biokémia stb. rendszer-absztrakciók szintjére leegyszerűsített Emberi Lény teljessége megérthető annak végtelen feldarabolása által. A tudománynak az Emberi Lény teljessége ott van a szeme előtt egyetlen sejtben IS, mégis képtelen annak a teljességnek a megértésére, aminek az emberi sejt egyszerre az abszolútuma és

egyszerre a relatív része. A tudomány legnagyobb korlátja tehát az, hogy valóságmegközelítési módszerei folytán nem ismeri és nem ismerheti az EGÉSZet, mivel csak a résszel és annak feldarabolásával van elfoglalva. A paradoxon az, hogy a tudomány ennek ellenére mégis minden mozzanatában a kezében tartja a teljességet – mert minden rész amire rábukkan egyszerre része a teljességnek és egyszerre hordozza magában a teljességet – de szemlélete és szellemisége folytán képtelen annak belső tartalmának az érzékelésére. Az EGÉSZ ugyanis racionálisan pusztán szétdarabolható, a rációnak ugyanis ez az egyik fő funkciója. Az EGÉSZ teljessége akkor áll újra össze, ha az elme képes belépni a valóság intuitív szemlélésébe. A tudásnak nevezett információhalmaz hiába növekszik, hiába gyarapszik a ráció segítségével, ha nincs egyetlen abszolút pont sem, amihez képest mindez értelmeződhetne és EGY és EGYetlen abszolút EGYségbe RENDEZődhetne.

A puzzle amihez elfelejtették mellékelni a képet

Egy hasonlatra egyszerűsíténem az egész fenti okfejtésemet. Tegyük fel, hogy egy gyermeknek adunk egy elképesztően nagy számú puzzle-t. (Ha a valóságot a végtelennel azonosítjuk akkor tulajdonképpen egy végtelen daraszámú puzzle-t kellene adjunk.) A képet azonban nem mellékelnénk a gyermeknek. Ha puzzle-ból kiragadna néhány darabot, és azokat próbálgatná egymás mellé rendezgetni úgy, hogy nem ismeri a részletek (puzzle darabok) milyen egész (KÉP) részei, ráadásul olyan hatalmas a felbontása a képnek, hogy a puzzle darabjaiban szinte sejteni sem lehet, hogy egyedileg egyáltalán mit mintáznak, beláthatjuk, hogy a kirakósból soha nem fogja a gyermek összerakni a képet. Elméletileg lehetséges, hogy a véletlen folytán a véges számú alkotóelemek végigtanulmányozása után kirajzolódjon a kép, aminek az alkotóelemei a kezében vannak. Gyakorlatilag azonban hasonlatunk nem tökéletes, mivel ha a puzzle a végtelen valóság szimbóluma, akkor az azt alkotó darabok száma is végtelen. A végtelen pedig nem racionalizálható, nem vehető számba de legfőképpen nem egyesíthető azzal a gondolkodással, mely nem összeilleszteni, hanem csak és kizárólag feldarabolni igyekszik azt. Szükséges a kép egészének az előzetes ismerete ahhoz, hogy a kirakós elemei a helyére kerülhessenek.

A valóság azonban intelligensebb a puzzle-nál. Azért intelligensebb, mert ameddig a puzzle egyetlen darabja csak egy részt jelenít meg, de nem hordozza magában az egész kép információs mintázatát, addig például az Emberi Lény egyetlen sejtje is tartalmazza az egész embert. Gondoljunk csak arra, hogy minden emberi lény két sejt egyesüléséből jön létre fizikai szinten, és ez az Ős Sejt tartalmazza az egész embert. Azonban hogy az em-

ber az általunk ismert formájában megnyilvánulhasson, szükség van ennek a sejtnek a kiteljesedésére. Ez az EGÉSZ kiteljesedése a RÉSZből, majd a RÉSZnek a beteljesedése az EGÉSZben. Az egész bennünk és körülöttünk megnyilvánuló létnek ez az alapja, ez a létezési, megnyilvánulási és működési elve. A ráció csak az intuícióval egyesülve, kiegészülve léphet be a valóság teljességébe.

Az evolúció ha létezne, akkor az devolúció lenne?

Sajátos paradoxon, melynek feloldását a fentiek tükrében kísérelm meg. Egy példából indulnék ki: az ember állítólag az evolúció terméke. Mellőzük most azt az apróságot, hogy mi oka lenne egyáltalán az élettelen, tudat nélküli anyagnak élő, tudatos lényre szerveződnie, mivel ez nem a tudomány hatásköre. A tudomány csak a hogyannal foglalkozik, a miért nem az ő illetékessége. Ha viszont nem ismerjük valaminek a miértjét, hogyan akarjuk megérteni a hogyanját? Ha csak egy egyszerű tárgyat akarunk készíteni úgy, hogy nem tudjuk miért és mivégre, akkor hogyan tudnánk létre hozni azt? Magyarán a miért nélkül létező hogyanból megérthetjük-e a miértet? Ha egy pillanatra sikerül elengedni az evolucionista nézőpont karóját és kötelét, akkor egy egészen újszerű látvány tárulhat fel előttünk.

Az Emberi Lény egész egyszerűen MÁS, mint bármi ami a természetben található, amint MÁS minden az emberhez képest is. Van valami mi azonban minden élőben közös, ami minden élőben ugyanúgy megnyilvánul, és ami folytán minden élő ugyanannak a közös, egy és egyedüli rend, az élet rendjének egyszerre abszolútuma és egyszerre a része. Az amőba nem egy tökéletlen, kezdetleges életforma, hanem egy abszolút és tökéletes elképzelés. Miért lenne ugyanis többre szüksége egy amőbának ahhoz, hogy amőbaként élhessen, létezhessen, érzékelhessen? Azért mert az Emberi Lény magát tette meg minden létező abszolút mércéjének? Az amőbáról pedig azt gondolja, hogy az hozzá viszonyítva egy primitív, kezdetleges formája az életnek, a létnek? Itt van elrejtve az egész emberi gondolkodásnak az egyik legnagyobb csapdája. Ez a kognitív arrogancia – mely önmagát teszi meg minden létező mércéjének – teremtette meg azt a téves elképzelést, hogy minden létező intelligencia abszolút mércéje és mértékegysége az Emberi Lény. Ez a gondolkodás belefeledkezik a RÉSZbe, azt abszolutizálja, és az így nyert képpel aztán megerősokolja az EGÉSZet. Az a tény, hogy az embert a majomtól néhány kromoszóma választja el, hogy a majmok csak primitív eszközhasználatra képesek, hogy szociálisan szervezetlenebbek stb. az csak az emberi intelligencia függvényében állja meg a helyét. Tudhatjuk-e, hogy egy majom intelligenciájával tekintve az Emberi Lény miként lenne

megítélve? Nem. Találgathatunk efelől, de ezt csak akkor érthetnék meg, ha nem csak a majom intelligenciájába de annak tudatába is bele tudnánk helyezni magunkat. Ameddig ez nem történt meg, addig hiába képzelgünk vélt vagy valós felsőbbrendűségünkről, mert ez csak az Emberi Valóságon belül létezik. Vagyis egy nézőpont, mely relatív, és az abszolútumot érzékelni képtelen. Ha az abszolútumot érzékelné, akkor megvilágosodna előtte, hogy minden élet, minden létezés alapelve a MÁSSág, a Különbözőség, és minden létező abszolút mércéje önMAGa önMAGának, minden más mérce pedig csupán egy relatív nézőpont. Az evolúció elmélete tehát hiába vindikálja magának erőszakkal az abszolutizáló emberi tudatformálás kizárólagosságának „tudományos” jogát, mert mindaz amit minden előre és létezőre ráhúzni igyekszik, mint az életre adott választ, az nem más mint egy teljesen relatív nézőpontja egy teljesen relatív szemléletben gyökerező dogmarendszernek.

Ha az evolúcióelméletet kiterjeszteném az emberre, akkor szigorúan alkalmazva azt, pont az evolúció az, ami az emberben nem található meg. A mai kor embere ugyanis semmivel nem intelligensebb és semmivel nem tud többet az EGÉSZről mint a több ezer évvel ezelőtt élt emberek. A mai kor embere semmit nem fejlődött minden anyagi kultúrájának és technológiájának ellenére. Sőt, ennek az ellenkezője történik. Mivel létét pusztán az anyagutadatot abszolutizálva éli meg, ezért képtelen tudatát megnyitni az EGÉSZ, önmaga és minden létező lényegének az érzékelésére. Így önmagát zárja ki az Élet szervességének EGYségéből, mely által egyaránt lesz önmaga és környezete pusztítója, felélője, megsemmisítője. Az evolúcióelmélet szociális kiterjesztése, mely mindent az állítólagos fejlődés oltárán igyekszik feláldozni, egy olyan világképet eredményez az emberi tudatban, mely eredményeképpen kialakulnak azok a téves attitűdök az Emberi Lényben, melyek a halál kultúrájának ideológia bázisává lesznek, evolúció és fejlődés néven. Az evolúció elmélete leegyszerűsíti az emberi lényt egy anyaghalmaz szintjére, és annak létproblematicáját is anyagi szintre redukálja. Ez az út, azonban az Emberi Lény felszámolásához vezet, mivel nem érzékeli azt az élő, szerves, tudatos, intelligens, intuitív EGYséget, melynek ő egyszerre a része, s mely részben egyszerre ott van a teljessége az egésznek.

Következtetések

Kutyából nem lesz szalonna. Majomból nem lesz ember, mert a majmok nem szeretnék emberré válni, továbbra is fákon szeretnek élni, a természettel egységben. Az emberek többnyire nem szeretnek egységben élni sem magukkal, sem környezetükkel. Nem a genetika határozza meg a tudatot,

hanem a tudat ölt testet a genetikában. Nem a genetika használja a tudatot, hanem a tudat használja és alakítja a genetikát olyanná amilyen. Az amőba: tökéletes. A majom: tökéletes. Miért kellene evolválódnia, fejlődnie? Az ember: tökéletes? Igen, tökéletes önMAGához képest. Ugyanakkor tökéletesen elfelejtette, hogy valójában ki is ő. Honnan jön, merre tart, és hogyan valósíthatja meg, teljesítheti be azt a tökéletességet, melyet képvisel. Az Emberi Lénynek nincs szüksége evolúcióra a tökéletesedéshez, hanem a benne élő tökéletességnek, az Abszolútumnak a felfedezésére. Ez a egyedüli út, amely az EGÉSZbe visszavezet, az út vissza a Paradicsomba, a Pokolba vezető út helyett. Vajon képes-e erre az az ember, akinek a tudatában azt a dogmát ültették el, hogy ő egy majomfajta genetikai mutációjának az eredménye, és semmi több? (Napjainkban paleoasztronautika néven történik ennek a torz ideának a továbbfejlesztése.) Tényleg egy intelligensnek mondott majom lenne csupán az Emberi Lény, aki majomtudatból evolválódott emberi tudatban hivatott értelmezni önmaga létét, és nem a mindenben jelenlévő, mindent magában foglaló, minden forrását képező Örökkévaló Lényben? A válasz ott van minden létezőben, minden élőben. A válasz ott van minden emberi tudat mélyén, csak el kell indulni annak feltárására, felfedezésére.

A hivatalos, tudatformálásra használt tudomány is bizonyíthatná a mindent megelőző, mindenben eleve benne lévő, és mindent önmagából kibontó Intelligencia létét, pusztán értelmezni kellene tudni az eredményeket az azal foglalkozóknak és egy egészen más perspektívába helyezni, amely a valóságot nem csak a tudomány-vallás ellentétpárjában képes elgondolni. Az ateizmus dogmájának hitvallása a tudomány hivatalos vonalában manapság kötelező. Akik pedig az Isten, Teremtő fogalmakat használni merészelik, mint a mindenben eleve jelenlévő, tudatosan megnyilvánuló, teremteni képes Ős Ok, Forrás szinonimáját, azokat automatikusan a sötét vallásos hit kategóriájába zárják be. Mintha a tudatosan irányított teremtés az vallás és hitfüggő lenne, és csakis akkor létezhetne, ha tudományos bizonyítást nyerhetne a Teremtő léte. A vallások istenképei viszont a tudományban soha nem fognak bizonyítást nyerni, mert a vallások a maguk képre formálták és teremtettk az Istent. Mindazt a vallásfüggetlen bölcséletet, ősi intuitív, metafizikai tudást – mely a tudományban nem nyert, vagy talán soha nem is nyerhet bizonyítást – képzelgésnek, tudománytalan fantazmagóriák tömegének bélyegezve lesöprik az asztalról, és ehhez a vallások többsége remek muníciót szolgáltat azokkal a kizárólagosan antropomorf istenképekkel, melyeket belesulykolnak híveik tudatába. A tudományt hatalmi és ideológia cé-

lokra használók diktatúrája valami olyasmi felett tör pálcát és próbál minden áron uralkodni, amelyben egyáltalán nem illetékes: a Világ és benne az Emberi Lény eredete. Ezzel a hivatalos, hatalmi-ideológiai érdekek által irányított tudomány ugyanazt a szerepet vette át, mint ami ellen lázadni kényszerült a vallás dogmatikus középkori uralma alatt.

A mai kor emberiségének nagy része már nem érzékeli, hogy ő valóban a Teremtő KÉP MÁSa. A KépMÁS – az Ős Ember isteni tudatának az öntőformája – a Majom lett. A majomnak megélni a majomságát beteljesedés, az abszolútum megélése, az embernek viszont majomtudattal élni tudati devolúció, bukás, gyalázat. Az emberi tudat az isten majmává vált és most azt álmodja, hogy ő a majmok istene.

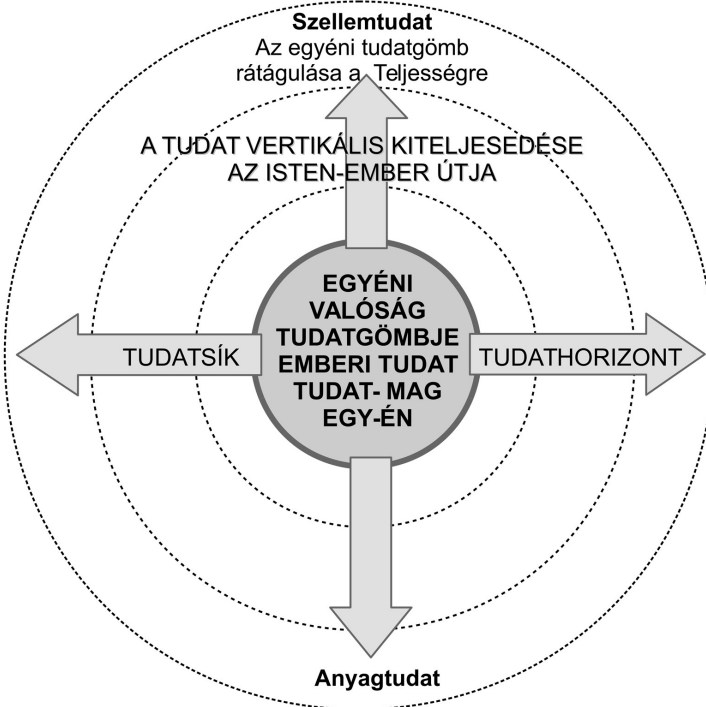
46. Istenember

Az emberi tudat útja az anyagtudattól tart a tiszta szellemtudatig. Ez a vertikális síkja a tudat mozgását szemléltető keresztnek. A kereszt horizontális szára az a tudati sík, amiben éppen az aktuális megéléseinket, megtapasztalásainkat megszerezzük. Minden ilyen sík önmagában is végtelen, de bármilyen irányba is indulunk el egy-egy adott tudati síkon, ahhoz, hogy az így megszerzett megéléseink, megtapasztalásaink birtokába jutva, azokat összegezve egy magasabb tudati síkra juthassunk, mindenképpen vissza kell érjünk a kereszt középpontjában – MAGunkba – ahol a tudat horizontális és vertikális síkja metszi, keresztezi egymást. Mikor egy adott tudati síkon megszereztük a számunkra szükséges megtapasztalásokat, megéléseket, akkor vissza kell jussunk a középpontba, és ha ez sikerül, akkor köszönthet ránk egy újabb tudati ébredés. Ezt az ébredést nem a személyiségünk (egónk) irányítja. Az addig megszerzett megélések ekkor olyan módon szintetizálódnak a tudaton belül, hogy az hirtelen képes lesz ráébredni az addigi sík működésének az átlátására, amiben addig a megéléseket, megtapasztalásokat megszerezte. Ez a felismerés viszont csak egy magasabb tudati síkra való jutás által lehetséges, magyarul csak az képes átlátni az alatta lévő tudatsíkot, aki maga is megjárta azt, de képes volt fölé emelkedni. Ez a tudat útjának kétdimenziós modellje. Valójában azonban a tudat nem kétdimenziós, hanem végtelen sok dimenziót foglal magában, és nem síkban hanem térben. Ezért jó a tudat modellezésére a gömb modell. (A gömb modellben minden ember egyedi tudata van modellezve a mellékelt ábrán.)

A gömb közepében áll az egyéni tudatMAG, vagyis az EGY-ÉN. (Ez nem azonos a személyiséggel, az egóval, de a tudatnak emberi formában

megnyilvánult állapotában a személyiség is a része.) Mindenki egyéni tudatgömbje a tudati érzékelés fókuszával képes rátágulni arra a végtelen valóságra, melynek az ő tudati gömbje a része. Virtuálisan a legnagyobb tudati gömb MAGa az Isten.

**TELJESSÉG, ISTEN, VÉGTELEN VALÓSÁG, AZ EGY
VÉGTELEN TUDATGÖMBJE
ISTENI TUDAT**

Istenben a Teljesség nyilvánul meg, így minden emberi lény tudati gömbje ebben a teljességben létezik, erre támul rá, vagy akár ellenkezőleg, ebben szűkül be. A tudatnak ugyanis kétféle mozgása létezik, az egyik a tá-
gulás, a másik a szűkülés. Az Isten tudati gömbje valójában csak virtuálisan gömb, mivel végtelen. Az Isten tehát maga a végtelen Valóság, mely EGY és EGYetlen. Ebben a végtelen valóságban létezik minden és mindenki, ebben léteznek az egyedi emberi tudatgömbök. Ugyanakkor minden emberi tudatgömb egyben maga is az isteni tudatMAG MAGva, a RÉSZ az

EGÉSZben. Ez azt jelenti, hogy az emberi tudat pusztán egy állapota az isteni tudatnak, amely önmagát határolja le az emberi tudat formájában, de amely tudat önMAGában is az isteni tudat Teljessége, de ez a teljesség emberként nem érzékelhető. Ahhoz, hogy ez az egész földi játék létezhesen az isteni tudatnak arra van szüksége, hogy lehatárolja magát tetszőleges számú tudati gömbben, tudati térben. Ez a korlátozott érzékelés azután létrehozza az egyedi valóságokat, melyeket mi például emberi lényekként érzékelünk.

Valójában viszont csak EGY és EGYetlen valóság létezik, és ez az EGY és EGYetlen Isteni Tudat teljességében található, melynek a mi emberi tudatrész érzékelésünk is a része. Így van az, hogy az emberi lény EGYszerre az Isten teremtménye, és EGYszerre MAGa az Isten. Minden emberi lényben ugyanaz az EGY és EGYetlen tudatMAG létezik, csak annyiféle tudati gömbben, valóságérzékeléssel és megéléssel, megtapasztalással, ahány ember. Ez vezet oda, hogy olyanok vagyunk, mint a vakok, akik az elefántot tapogatják. Mindenki ugyanazt az elefántot tapogatja, mégis mást érzékel belőle, pedig valójában ha a valóság az elefánt, akkor valóság csak EGY van. Az illúzió lényege tehát abban van, hogy ugyanazt az isteni lényeket, amely EGY és EGYetlen, mindnyájan másként és másnak érzékeljük. Ez minden emberi lény egyedi és megismételhetetlen személyes valósága, pontosabban valóságképe. Ehhez szükséges a személyiség, az egó léte, ami lehatárol minket a végtelen isteni tudatban a végtelen isteni tudatból. Gömb a gömbben. A virtuálisan legnagyobb gömbben (Isten) pedig végtelen számú ilyen lehatárolódott tudatgömb jöhet létre, mint teremtmény. (Nem összetévesztendő a teremtet világot modellező matrjoska modellel.)

A fentieket alkalmazva a tudat ébredése alatt azt értem, amikor egy adott tudati síkon szerzett megélések olyan mértékben teljesednek be, összegződnek, megérnek, hogy ez a tudat fókuszának a kitágulásához vezet. Ez az a bizonyos lépés a kereszt vertikális szárán felfelé, egy magasabb tudati síkra. Ezen tudati síkok száma azért végtelen, mert ezek egyénileg skálázhatóak. Magyarán a végtelen valóság végtelen sok tetszőleges tudati síkra, és/vagy gömbre bontható, határolható le. Az emberi tudatnak az isteni tudatra való rányílásának az útján így egyénileg minden tudatMAG ébredések sorozatán megy, mehet keresztül. Miközben minden ember tudata egyszerre van benne a teljességben és egyszerre annak lehatárolt része, képtelen érzékelni azt, hogy az anyagi világ pusztán az isteni tudat kivetülésének egy állapota, része, nem pedig a valóság egésze. Magyarán a szellem létezik csak mint önálló lényegiség, mely rendelkezik azzal a képességgel, hogy anyag formájában megnyilvánulva IS létezhesen. Amikor eljutunk ennek felismerésére,

akkor megszűnik a valóság hasadtsága, nincs szükség az anyagi világ tagadására többé ahhoz, hogy felülemelkedhessünk az anyagi világ létezésének kizárólagosságának az illúzióján. (A szellem akkor is létezik, ha anyagként nem nyilvánul meg. Az anyag viszont nem létezhet, csakis mint a szellem testet öltése. A materialista világképbe mindez nem fér bele. Abban az anyag minden kezdete és vége, mint önmagától önmagában létező egyedüli építőköve mindennek.)

Az emberi tudatnak az isteni tudatra való rányílása, rátágulása folyamán azonban van két olyan pont, ami egyetemes. Az első tudatpont az, amikor a tudat önmagára irányul. Ez akkor következik be, amikor az ember képessé válik arra, hogy elkezdje tudatosan megfigyelni önmagát. A tudat, az egyéni isteni tudatMAG képessé válik a személyiség és annak gondolatainak, cselekedeteinek, reakcióinak, érzéseinek tudatos megfigyelésére. Ez az első kritikus tudatpont, mert ekkor tudatosodik az emberi lényben, hogy létezik a MEGFIGYELŐ, melyet én MAGnak, isteni tudatMAGnak nevezek, és ezt azonosítom az EGY-ÉNiséggel. Minden emberben ugyanaz az isteni tudatMAG van, ha úgy tetszik Forrás. Ez a valódi megfigyelő, mely képes a személyiség, egó megfigyelésére. Az erre való ráébredés az első kritikus tudatpont, melyen minden emberi lény át kell haladjon, függetlenül attól hogy ezt mennyi megtapasztalás, megélés, tudatgömb-tágulás előzte meg. Ezen pont elérése nélkül ugyanis semmi nem lehetséges, ami a tudat további isteni valóságára, eredetére való rátágulásához vezethet.

A második tudatpont az, amikor a tudat megnyílik az őt magában foglaló isteni tudat abszolútumára, teljességére. Ez a tudati állapot, minőség azt feltételezi, hogy az emberi tudat megszűnik létezni, és a helyébe az isteni tudat lép. (Jézus Krisztus, mint legmagasabb fokú beavatott így jellemezte ezt: „ÉN és az Atya **EGY**ek vagyunk”). Ez a tudatállapot már a fizikai érzékelés tartományán túl létezik, itt a tudat visszatér eredeti, isteni állapotába, mely állapotban már semmi sem viszonylagos, hanem minden abszolút. Az ilyen tudat már tükör nélkül, színről színre képes MEGÉLNI az EGY és EGYetlen isteni Valóságot, Igazságot. Képes eggyé válni minden létezővel, képes az idő teljességét megélni, amiben nincs múlt, nincs jelen és jövő, hanem csak MOST, a VAN, a vanság létezik, amely magában foglalja a teljességet, és amit magában foglal a Teljesség. Ez a tökéletes EGYség tudati állapota. Ez az Örökkévalóság állapota. Ebben az Örökkévalóságban létezik minden. Minden, ami megvalósult a fizikai valóságban és minden ami nem. Minden potencialitás, a tér, az idő is ebben az örökkévaló, határtalan időtlenségben jön létre. Ez a Mindenség, ez a Teljesség. Az abszolútum, a tökéletesség, a

Forrás, az ŐS-TEN, Isten. (ŐS-TEN jelentése: ŐS = ősi, legősbibb, forrás, szülő; TEN = benne van a TE és az EN, ÉN, az ősi magyar nyelvben pedig a ten teljességet is jelent. Összevonva tehát az Ősten nem más mint ősi teljesség. Ebből származik az isten szó is, melyben az IS ugyanúgy jelent őst mint a világ működését kifejező IS-IS létezési modellt, mely szerint a világ-EGYetem teljessége akkor érthető meg, ha nem a vagy-vagy, hanem az IS-IS gondolati modelljét alkalmazva megértjük, minden létező nem egymást kizárólagosan, hanem egymást kiegészítve létezik. A vagy-vagy kizáró jellegű gondolati modell viszont ugyanolyan fontos, mert a segítségével képes létrejönni az isteni tudaton belül az a szeparáció, melynek eredményeképpen az anyagi lét differenciáltsága megszülethet, létrejöhet és létezhet. A teljességnek tehát a vagy-vagy modell az IS-ISben létező része, mindkettő létezése elengedhetetlen, hogy a valóság a fent vázolt módon működhessen.)

Ha a megvilágosodás fogalmát használnám – mint abszolút fogalmat az isteni tudattal való újraegyesülésre – akkor ezt csak a fent részletezett második tudatpontot elérőkre értelmezném. (Buddha, Jézus Krisztus a jegyzett történelemben azon személyek, akik elérték a második tudatpontot.) A második tudatpont elérése számtalan tudati ébredés láncolatának a következménye, a tudatnak ugyanis végig kell járnia a maga útját az emberi lényben, meg kell szereznie a maga megéléseit, meg tapasztalásait, a tudást, a nagyon is kézzelfogható tudást a beavatás és a beavatódás útján ahhoz, hogy isteni tudatához visszaérjen, visszatérjen. Ez az a pont, amit az ősi beavatási rendben úgy szimbolizálnak mint a halált és a feltámadást. (Aki meg akarja nyerni életét el kell veszítse azt.) Az emberi lény a szó szoros, testi-lelki-szellemi értelmében is át kell lépje az élet-halál küszöbét itt, a földi életben ahhoz, hogy meghaljon az illúziók világának, és újjászülethessen az EGY és EGYetlen isteni valóság tudatállapotában. Csak az az ember válhat tudatos Istenemberré, aki képes meghalni a testi, anyagi világ kizárólagosságának illúziójának, és feltámadni, újjászületni az örök, halhatatlan lélekMAG és szellem EGY és EGYetlen Örökké-Valóságának VANSágában. Ez nem jelenti azt, hogy aki ezt a tudatpontot elérte, az megszűnik testi valóságában létezni, hanem azt, hogy az ő földi léte többé nem függ, nem korlátozott, nem határolt az által a fizikai dimenzió által, amit mi anyagi valóságnak nevezünk. Az ilyen módon beavatott, beavatódott tudat olyan képességekkel rendelkezik, amelyek az anyagtudatú ember számára paranormálisak, természetfelettinek nevezhetőek. Valójában semmi természetfeletti nem létezik. Az EGY és EGYetlen valóságban tudatszintek léteznek, és egy magasabb tudati szinten, pontosabban egy tágabb tudatgömbben létező olyan megta-

pasztaláshoz, olyan tudáshoz képes hozzáférni, ami az alacsonyabb szintek, szűkebb tudatgömbök számára értelmezhetetlen. Ezt régebben csodának, mágiának, ma paranormális jelenségeknek hívják. Nem tévesztendő ugyanakkor mindez össze azon guruk, mesterek, parafenomének képességeivel, akik esetleg részben, különböző módszerekkel, különböző utakon jutnak bizonyos mágikus képességekhez. Sok spirituális guru, tanító, mester hívja magát megvilágosodottnak, aki különböző mágikus praktikák űzésére képes. Ez azonban nem föltétlenül jelenti azt, hogy eljutott a második tudatponthoz.

A második tudatpontot elért emberi lény már nem a személyiségének a foglya, nem személyiségében éli az életét, hanem személyisége éli az életét EGY-ÉNiségének megnyilvánulása képen. (Amennyiben a táltos paripa a személyiségünk, akkor a parázssal – Szellem tüze – etetett paripa a lovast – isteni EGY-ÉNiségünk – szolgálja, és nem fordítva.) Az isteni tudatMAG már teljesen tudatosan használja és uralja a személyiséget (egő), és ezért van az, hogy az ilyen ember – azon emberek számára akik nem érték el maguk is a második tudatpontot – emberfelettinek tűnik. Az ilyen módon megnyilvánuló emberfeletti képességek összessége (mint gyógyítás, jövőlátás, telepátia, materializálás képessége stb.) nem öncélú mágiát fednek, hanem szolgálatot. Amennyiben használatra kerülnek, egyetlen cél érdekében történhet mindez: mások érdek nélküli SZERetet-szolgálat. Azon emberek, akik a mai világban különböző szemfényvesztő, vagy akár valós mágikus praktikákat művelnek azért, hogy embereket ámítsanak, vagy hatalomra tegyenek szert, semmilyen kapcsolatban sincsenek azon szellemiséggel, melyet felvázoltam. A valóban megvilágosodott, második tudatpontot elért Isten-Embernek nincs szüksége semmiféle magamutogatásra, öncélú csodatételre, mivel már nem személyiségében éli az életét, hanem EGY-ÉNiségében.

Isten MAGunkban Emberré lett, hogy Emberként MAGunkban Istenné legyen.

47. A Semmi álma

A semMI és a MÍnden EGY.

Semmi VAN. A Minden – álom.

Minden VAN. A Semmi – valóság.

Az álom mindaddig valóság, ameddig az azt álmódó fel nem ébred.

A valóság mindaddig álom, ameddig az ébren lévő el nem szenderül.

Az álom a tudatban valóságra ébred.

A valóság a tudatban álomba szenderül.

Az álom valóság és a valóság álom.

A valóság és az álom EGYaránt a tudatban létező érzékcsalódás (illúzió).

A teremtés az, amikor a tudat saját álmában valóságnak képzei az álmot.

A teremtés annyira valóságos, amennyire a tudat valósnak érzékeli az álmot.

Az álom teremtődése és a teremtődés álma addig valóságos, ameddig létezik az a tudat, mely az álmot valóságba, és a valóságot álomba fordítani képes.

Az álomnak nem az éberség az ellentéte. Az álomnak nincs ellentéte, az álomnak az álmatlanság, vagyis önön hiánya, vákuuma az ami polaritásba helyezi azt.

Az éberségnek nem az álom az ellentéte. Az éberségnek nincs ellentéte, az éberségnek az „ébertelenség”, vagyis önön hiánya, vákuuma az ami polaritásba helyezi azt. Az álom és az éberség duális fogalompáros. A poláris nem duális, és a duális nem poláris.

Konvencionálisan azt mondjuk, ha valaki nem alszik, akkor ébren van. Ha valaki alszik, akkor nincs ébren. De vajon ha valaki alszik, akkor szükségszerűen álmodik? Vagy ha valaki nem álmodik, akkor szükségszerűen éber? Mi a valóságos? Az álom nélküli ébrenlét, mely tud önmaga éberségéről és álmatlanságáról, vagy az éberség nélküli álom, amely nem tud önmaga álmaról és „ébertelenségéről”?

A valóság mihez képest valóság, az álom mihez képest álom?

Létezhet-e valóság álom nélkül, és létezhet-e álom valóság nélkül?

Amit fizikai értelemben vett ébrenlétnek érzékelünk, vajon az nem pontosan annyira a tudat álma, mint a fizikai értelemben vett alvás állapotában megélt álom, melyet ugyanolyan valóságnak vagyunk képesek megélni, mint abból felébredve az ébrenléti állapotban megélt úgynevezett valóságot? Nem-e az érzékszervi érzékelés, és az érzelmek pszichés megélése az, amely első sorban hitelesíti mindkét tudatállapotot?

Létezik-e a valóság akkor is ha nincs ki érzékelje?

Létezik-e az álom, ha nincs ki álmodja?

Az éberség álommentes?

Az álom éberségmentes?

Ébren álmodhatunk.

Álmunkban lehetünk éberek.

Ki az aki viszont mindezt megtapasztalja?

Az ezt tapasztaló személy valóságos-e?

Van-e múlhatatlan valóság a mulandó személy mögött?

Mind az éberség mind az álom egy képi fogalom. Minden fogalom annyira valóságos, amennyire a tudat valóságnak fogadja azt el, amennyire a tudat teremtő fókuszában megteremtődve életre kel. Hol kezdődik a tudat, hol kezdődik a tudaton belül az az önmagát meghatározó és önmagára reflektáló VALAMI és-vagy VALAKI, mely önmagát teremtve, önmagába-önmagából vetíti ki a valóságot vagy az álmot?

A tudattalanul megélt álom tökéletesen valóságos az azt érzékelő, azt megelőző számára.

A tudatosan megélt álom tökéletesen valóságos az azt érzékelő, azt megelőző számára.

A tudat bármikor képes valóságba fordítani az álmot, és álmomba fordítani a valóságot.

A tudat valósága az elmén belül a Valami / Valaki álma.

Az elme önmagára az önmaga valóságába zárult tudattal képes reflektálni.

A Semmi az elme rémálma. Az elme és a tudat képtelen elfogadni azt, hogy önmaga esetleg nem is létezhet, és minden valóságnak hitt, minden létezőnek tapasztalt dolog általa jön létre, mely önmaga álmának a kivetítése. A valódi éberség, nem található a tudaton belül. Az abszolút éberség képzelet, képzet, kép és álommentes. Az abszolút éberségben nincsenek álmok, nincsenek álmoképek, nincsenek ideák, nincsenek ősképek, nincsenek szimbólumok, nincs elme. Az abszolút éberségben SEMMI és SENKI sincsen, ez a SEMMI pedig akkor válik MINDENNé, amikor a SEMMI és-vagy SENKI, VALAMIt és VALAKIt álmodni kezd. Ez a Személyiség (ego) teremtése.

A világEGYetem az EGYetemes elme álma. Az egyéni elme az egyéni tudat által önMAGa valóságának tudatára ébred. Az EGYetemes tudat önmagától tudatilag elhatárolódva (illúzió, álom) bezárul az elme által létrehozott és kivetített valóságba, azonosulva azzal és kizárólagosan létezőnek megélve azt. A tudat tapasztalati valósága ezért az elmén belül létezik. A tudat a Személyiséget álmodja, a Személyiség pedig az elme valóságát az egyedüli, abszolút valóságnak tudja. Az Elme és a Tudat a Személyiségben (ego), vetül ki és teremt meg MINDENT. De honnan származik a Személyiség, a Tudat, és az Elme, van-e forrása, van-e oka, hová tér vissza, és egyáltalán abszolút valóságként létezik-e, vagy csak az abszolút valóság, a SEMMI önmagát MINDENként megtapasztalni vágyó álma mindez?

Az elme azt gondolja, hogy semmiből nem lehet valami, csakis mindenből lehet valami. A fenti kérdés ezért paradoxon az elme számára, mert az elmének önmaga és a tudat felszámolására lenne szüksége ahhoz, hogy visz-

szajusson önmaga eredetéhez. De az elme, amikor önmaga eredetét, önmaga ős forrását és okát keresi, mindezt a tér és idő kontinuumában képzelel el. Ebben az ok-okozati láncban (kauzalitás) azonban minden relatív, mivel nem található az a pont, amelyhez köthető a tér és az idő születése. Az elme állandóan fix pontokat kutat önmaga, a benne létrejövő és belőle kiáradó valóság értelmezéséhez. A relatív nem értheti meg az abszolútot. Az abszolút nem értheti meg a relatívot. A relatív számára ugyanis az abszolút önmagában értelmezhetetlen, értelmetlen, hiszen a valóságot állandó, az idő által lineáris folyamként megjelenített változásként éli és tapasztalja meg. Így az elme relatív tetszőleges, végtelen számú dimenzió-momentumra tagolja fel az önmaga által megteremtett és megélt valóságot. Önmaga értelmezését folyamatosan önmagán kívülre helyezett viszonyítási pontoktól teszi függővé, mely a tudat által a tér-idő kontinuum koordinátaiba zárt elme, relatív valóságmegélése tesz valósággá. Ez az a folyamat, melyben az elmén belül létező tudat, saját álmát valóságként éli meg. Az elme teremtménye ereje által a tudat a véges illúziójába zárul be.

Létezik-e az elmén túl bármi? Ha igen, megtapasztalható-e az elme számára, vagy ami az elmét létrehozta, az az elme számára megtapasztalhatatlan? (Láthatja-e a szem a szemet tükör nélkül, színről színre?) Megsemmisíthető-e az elme az elme számára, hogy visszajusson önmaga Ős Okához, az OK, KEZDET és VÉG, SZÜLETÉS és ELMŰLÁS nélküliség EGY és EGYetlen valóságához? Ha az elme létrehozta a valóságot, a tudat tudatára ébred az elme valóságának a megélésében, akkor van-e bármilyen mód, hogy mindezt visszabontva, mindettől megszabadulva eljuthasson önön forrásához? A tudat egyáltalán kitekinthet-e ebből a bezárultságból, vagy a tudat bármit is érzékel, az nem lehet más, mint az elme képeinek a kivetítése, melyet kizárólagos valóságként él meg?

A válasz túl van az elme által létrehozott tudat által kivetített valóságon. Az véges elme nem tapasztalhatja meg önmaga végtelen forrását. A tudat nem tapasztalhatja meg önmaga forrását az elmébe zárva. A véges nem tapasztalhatja meg a végtelen teljességet, pusztán csak egy-egy álmot, egy-egy nézőpontot, részt képzelhet teljes valóságnak belőle. A végesnek mint a végtelen része mégis lehet sejtése a végtelenről, hiszen önMAGa nem más mint a Végtelenből Végesült Örökkévalóság.

Az elme véges? A tudat véges? A valóság véges? Hogyan?

Az örökké változó, relatív valóságban a végtelen önmagát végesíti ahhoz, hogy önmagára reflektálhasson. A végtelen, az abszolútum túl van azon, amit az elme, a tudat valóságnak képzel. A végtelen meghatározhatat-

lan, a végtelen abszolút, ezért nem határolja sem idő sem tér, sem elme, sem tudat, sem valóságnak képzelt álom, sem álomnak képzelt valóság. Nem határolják egyáltalán fogalmak, gondolatok, képek. A végtelen örökkévalóság amiben és amiből MINDEN VAN, ezért nem más mint a SEMMI. Mert amiben minden VAN, az azáltal hogy végtelen, SEMMIképp nem meghatározható, nem behatárolható. EGY és EGYetlen. Nincs Személyisége, csak EGYénisége. Semmilyen fogalom nem alkalmas a megjelenítésére. A Teljesség a töredékesben csak tükröződni képes, de töredékesen, végesen. A Végtelen számára ezért nem létezik a véges, és a véges számára ezért felfoghatatlan a végtelen. Minden létező valódi, EGY és Osztatlan természete a SEMMIben VAN. Az örökkévalóság, a végtelen, a teljesség, Isten pusztán fogalmak a relatívban az abszolút feltagolására.

(A végtelen fogalmi megjelölése is egy tagadás. A vég tagadása. Ugyanakkor ha valamit tagadunk, azzal létrehozuk azt, mert csak azt tagadhatjuk, ami már van, egyébként tagadásunk értelmetlen. A véges csak a relatív, világteremtő eleme-képzete arról, ami nem végesíthető, nem behatárolható és nem meghatározható. Mert a relatív elme számára a VÉG a valóság, ezért ha ki akarja fejezni azt, ami ezen túl létezik, egyszerűen tagadja azt, létrehozza annak vákuumát. (túl az Óperencián) A semminek a minden így szintén nem poláris ellentéte. A semminek a semmi hiánya (semmitlen) a poláris ellentéte, a semminek a minden a duális ellentéte. A mindennek a „mindenetlen” a poláris ellentétpárja, a sónak a sótlan, stb. A sósnak az édes nem poláris, hanem konvencionálisan képzett duális ellentéte. Ebből kiviláglik, hogy az ellentéteket és az ebben lévő feszültségeket, a harcot és a küzdelmet az EGYből a KETTŐsségbe belépő elme vetíti ki a tudat mezejébe. Valójában mindez illúzió, mindez álom, mely a tudaton belül, az elme álmokképeinek a tudat általi valósággá álmodása által kel életre. A szeretetnek nincs ellenpontja, nincs ellentéte. A szeretetnek polárisan vákuuma, hiánya van. Ezt a szeretet-hiányt nevezhetjük gyűlöletnek, de nem az, nevezhetjük önzésnek, de nem az. Gyűlölni vagy szeretni valakit ugyanis pusztán a Személyiség játéka. Választás kérdése. A valódi szeretet nem feltétele semminek és senkinek. VAN, Létezik, Örökkévaló. Pártatlan és teljes. Nem egy érzés, nem egy érzelem melynek kiváltásához és fenntartásához bármi és bárki szükséges. Örök létezés, a határtalan teljesség EGYsége. Szavakkal körbeírható, de kifejezhetetlen. A szeretet végtelen szabadság, a szabadság végtelen szeretet, egyik sem található az elme végesítő, racionalizáló keretein belül.)

Mi és-vagy ki marad akkor, ha az elme általa teremtett valóság megszűnik a Személyiség számra? Ha a fizikai halálban felbomlik, megszűnik

maga a személyiség? Van-e valami vagy valaki aki létezik ezen túl, és ami-
aki létezése nem függvénye sem elmének, sem tudatnak, sem valóságnak?

Véges fogalmakkal körülírni a végtelent lehetetlen.

A lét azonos a nemléttel.

A SEMMI azonos a MINDENNEL.

Sem-MI = MInd-ÉN

Mind-EGY.

EGYetlen valóság van minden szón, képen, megélésen, elmén, Személy-
tudaton túl, mely meghatározhatatlan. Hívhatom EGY-nek, de neve sincs.
Semmi sincs benne amit elképzelni lehet, és minden benne van ami elkép-
zelhetetlen. Az abszolút Üresség, a SEMMI, melyben kialszik minden ellen-
tété, melyben megszűnik az érzékelő és érzékelt különválása, és EGGYé vá-
lik az érzékelő az érzékelttel. Ilyen módon érzékek sincsenek, ezért nincs ér-
zékcsalódás (illúzió), mert semmi sem érzékeli önmagát valamin, valakin
keresztül. EGYszerűen csak VAN. Az EGY VAN, és EGY sincsen. A szere-
tet, a békesség, a boldogság, és minden fogalom EGY és EGYetlen végtelen
pontként létezik, sőt középpontpont sincsen, pont sincsen*. SEMMI sincs,
ami „onnan visszatérve” emberi szavakba önthető, mert valójában sem eltá-
vozás, sem visszatérés sincs. Örök ÉBERSÉG VAN. Az álom valósága, a
valóság álma szertefoszlik az örök éberségben. ÉN VAGYOK. Minden és
mindenki más valósága csak álom. MAGomon kívül nem létezik senki és
semmi sem, mert Minden és Mind-ÉN-Ki ÉN VAGYOK. A MAG az Örök-
kévaló, Teljesség, Az ÉN. AZ EGY és EGYetlen ÉN. (* Az abszolút pont
csak egy fogalom, mely valójában nem létezik, nincs kiterjedése, vagyis A
Semmi, amiben benne van A Minden.)

Az Élet véges, a Lét örök.

A Léten belül létrejön az Élet. Az abszolútban a relatív. Az örökkévaló-
ságban a mulandóság.

Életemnek a kauzalitásban a fizikai születést jelölték meg oknak. A szü-
letett meg kell ismerje a halált.

Az Örökkévalónak nincs kezdete és vége. Sem születést, sem halált nem
ismer. Létemnek nincs oka, mint az életemnek. Élete az álmodó, mulandó
Személyiségeknek van, Léte pedig a múlhatatlan, örök, kezdet és vég nélkü-
li EGY-ÉNnek.

Az EGY és EGYetlen OK nélküli OK, AZ ÉN Vagy-OK.

A SEMMI álma: a MINDEN.

(Az ok-okozat csak a tér-idő kontinuum kauzalitásában létező fogalom,
mely az a láthatatlan fonál, melyen az örökké változó Élet az örökké válto-

zatlan Létben függ. Ezen a fonálon juthatunk vissza önMAGunkban önMA-Gunkhoz, az EGY és EGYetlen ok nélküli létbe, az EGY-ÉN örök létezésé-be, az örök, végtelen VANságba, a Semmibe, a Mind-ÉN-be, az ŐS-Tudat éntudatlan ÉNsÉGébe, a Mennyeknek Országába, mely a JELenben, a MOST VANságában tárul fel.)

Kiegészítő gondolatok

Miután megírtam mindezt, kíváncsiságból elkezdtem keresgélni az interneten, hogy létezik-e hasonló című mű. Amit találtam, azt nem akartam elhinni a szememnek:

A Semmi álma

Elszenderült a Semmi
És azt álmodta, hogy Valami lett,
S az a Valami – én vagyok!

És azt álmodta, hogy a messzeségben
Előttem egy szent Cél ragyog,
Egy ismeretlen Cél,
Amely felé megyek, megyek...

És jönnek szembe utasok
És kérdeznek: honnan jössz?
És felelek rá: nem tudom!
És kérdeznek: hová mégy?
És felelek rá: nem tudom!

Lopódzva jó az Alkony, –
Lilába olvadnak a zöld mezők
És szürkébe a kék hegyek,
És én fáradtan, csüggedt fővel
Megyek, megyek!... –

Milyen furcsákat álmodik a Semmi!

Dsida Jenő 1924. június 1-jén

Dsida Jenő eme versét az írás születése előtt soha nem olvastam, de ő hajszálpontosan 90 éve jegyezte le mindezt az éterből. Az a lélekminőség,

melyet megjelenített költészetében, különlegesen éteri finomságú, áttetsző, kristályszerű, selyem fényű, melegszívű, gyermeki ártatlanságú és érzékenységgű Lényt takar. Én magom az ő nevét viselő utcán lakom. Nagyapám személyesen ismerte, iskolatársak voltak. Az EGYben Ő EGY MÁS-ik én. Ez kétségtelen. Véletlenek nincsenek.

48. Mese a valós ágról

Sokáig hittem a Világ valódiságában. Ameddig létezett számomra a világ, mint megdönthetetlen valóság addig éltem vele vagy harcoltam ellene. Ráébredtem arra, hogy minden amit valóságnak neveztem eddig, az nem más, mint az elmém kivetülése. Nem én vagyok az első, Életet tapasztaló tudat a Létben, aki ráébredt erre, és valószínűleg az utolsó sem.

A racionalitás mindenhatóságának korában, a materialista dogma uralma által jegyzett korszakban, ahol a vallások zöme pusztán csak előregyártott válaszok és kiüresedett kultuszok halmaza, vagy még annyi sem, és a spiritualitásnak nevezett ősemlék MAGunkról pedig többnyire csak a szabad szellem karikatúrája lett, választ csak az kaphat a lét valódi kérdéseire, aki kérdezni mer. Aki képes önMAGa végigjárni a külső és a belső útját, hogy a végén rádöbbenjen: semmi sem az aminek látszik. Amit addig valóságnak hittem, arról kiderült, hogy nem más mint álom, és amit álomnak hittem arról kiderül, hogy pont olyan valóságos, mint az a primérnek mondott valóság, amit addig gondoltam egy és egyetlen valóságnak. A világot az elme álmódja valóságnak, az elme pedig A Tudat álma. Konkrétabban?

Képzeld el egy filmszínházat. Néző vagy, aki jegyet váltott, és beül egy filmre, de még nem sejtí, hogy amit lát, az élete filmje. Aztán lassan csak kiderül minden. Lehull a lepel a bűvésztrükkéről. Kiderül, hogy a néző azonos a többi nézővel, kiderül, hogy ő játszott a filmben minden szerepet, ő rendezte és írta a filmet. Aztán arra is rádöbben, hogy ő a vetítógép, a mozivászón és a mozi minden tartozékával együtt: EGYben. Ekkor már már senki és semmi nem állíthatja meg őt az ébredésben. Mikor felkapcsolják a vilanyt a teremben, egyszerre minden világossá lesz. Mozi sincsen! Film sincsen, szereplők sincsenek, történet sincsen, csak álom van, számtalan, végtelen színes vagy fekete-fehér álom, amit az elme vetítógépe tesz valóságossá, s ami azért létezhet, mert valóságnak hiszed. Hit nélkül semmi sem létezne, a hit a tudat teremtmő ereje, és az elme a tudat vetítógépe. Amint sikerül kikapcsolni a vetítógépet, megszűnik az a valami, amit addig valóságnak hittél. A nagy trükkéről lehull a lepel. Nincs mozi, nincs film, nincs senki és

semmi sem. Mindezt csak TE képzelted valóságosnak, mindez csak a te elméd szüleménye. Erre talán felháborodsz, és megkérded: akkor hogy lehetséges, hogy mások is látják a napot felkelni, és a kék égen a fehér felhőket? Talán kollektív illúzió, hipnózis mindez, vagy akár a szél, akár egy molekula vagy atom léte?

A válasz EGYszerű: MÁS-OK valójában nem létezik, nem léteznek. AZ EGY álmodja őket, és az EGY álma a TE vagy, ÉN vagyok, Ó, Mi, Ti, Ők. A bűvésztrükk lényege Az Álom, hogy én, te, ő, mi, ti és ők létezik, léteznek. Valójában csak az EGY-ÉN valóságos, minden más álom, az EGY ÉN álma. Minden egyén az EGY-ÉN álma. Persze, hogy mindenki (aki nem vak) látja a napot felkelni, és a kék égen a fehér felhőket, mert a mindenki valójában MIND-ÉN, ki EGY. Az EGY-ÉN álmodja a Napot és a Földet, a világEGYetemet és a Mindenséget. AZ EGY-ÉN álma az én, a te, az ő, a mi, a ti és az ők. Ez a trükk legzseniálisabb lényege. Hogy ezt az álmot az elme vetíti ki megdönthetetlen valóságnak. De amikor az megszűnik működni, a valóság illúziója azonnalmód szertefoszlik. A világ addig valóságos, ameddig a tudat álmodja és az elme kivetíti azt. A tudat hozza létre az elme által a valóságot. Az elme a tudat, a tudat pedig az EGY vetítőgépe. Az álom valósága véget ér az ébredésben. Az éberség valósága véget ér az álomban.

Ne olvasd tovább, ha nincs közöd ezekhez a sorokhoz, ne olvasd tovább, ha megerősítést keresel a világ valódiságára. Ha ezt teszed ez az írás talán nem neked való. E sorok írója nem megbolondult, csak megboldogult. Meghalt számára a világ valódisága, és ő meghalt a világ valódiságának. Végleg ráébredt arra, hogy az Örökké-VALÓság túl van minden fogalmon, minden racionalitáson, és túl még az intuitív valóságon is, túl az ok-okozati kauzalitáson, a Mindenségen is túl a Semmiben, ahol véget ér az ok-okozati fonál vége, mert a Létnek és a Léten belül létrejövő Életnek az ég világon semmi de semmi Oka nincsen. Nincs Oka? De hisz ez a legnagyobb oktalanság! A ráció, az elme halála!

Igen. Az elme a Világteremtő, de önMAGa forrásához csak önmaga és álma valódiságának felszámolása által juthat vissza. (Bár minden látszat ellenére, mindig és mindenkor nyakig benne ül a Teljességben, önMAGa Forrásában.) Az elkülönültség képzete, a teremtés és a teremtdés valóságához szükséges, és mindez az álom része. Az EGÉSZ RÉSSZÉ válik, hogy részként az egésztől tudatilag elkülönülve megtapasztalhassa önmaga álmát, s felébredve belőle, újra EGY lehessen. Az anyag a szellem álma. A szellem a teljesség álma. Az EGYedüli valóság: a SZERetet.

Túl a Mindenségen és túl a Semmin ott a Forrás, a Megnevezhetetlen. A

kezdet és vég nélküli. Az ok nélküli Örökké-VALÓ. Az EGY és EGYetlen valóság, ami nincs létre kényszerítve, amiben nincs kényszer sem a létre sem a nemlétre. Ezt a valamit Szeretetnek nevezem.

Szeretetnek nevezem azt, ami ok, érdek és kényszer nélkül létező EGY és EGYetlen örökkévalóság, ami túl van az értelmen, az érzelmen, a megértésen és a megérzésen, a mindenségen, a semmiségen. Aminek semmi, de semmi oka nincs arra, hogy létezzen. Szeretetnek hívom, de nincs neve. Nincs személye nincs személyisége. Magában foglal minden lehetségest, minden létezőt és magában foglal minden lehetetlen és minden nem létezőt. A Sem-MI és a MIND-ÉN. Nem született és halált nem ismer. Nincs kezdete és vége, az Idő, a Tér van az ő zsebében és nem ő az Idő és Tér zsebében. Minden belőle fakad és belé visszatér. Leírni, szemléltetni KÉP-telenség, mert sem kép, sem fogalom, sem érzés sincs, ami kifejezhetné a benne való tartózkodást, amikor már az EGY-ÉN, az egyetlen EGY sincs, mert az is feloldódott önmaga forrásában, örökkévalóságában, mindenségében és semmiségében.

A mese a mai korban a valótlanság szinonimája lett, mert elfeledtük: minden mese magában hordozza a valóság álmát, és az álom valóságát. Az álom pedig azért létezik, hogy felébredhessünk. Az élet a halhatatlan Örökkévaló álma, Aki és Ami azt álmodja, hogy világokat teremt és semmisít meg, hogy születik és meghal, hogy életet ízlel a létben. Hogy önmaga végtelen mindenségére és semmiségére a valóság álmából felébredhessen.

A Mindenség Ága a Semmiség Boga. Oktalan az, minek sehol sincs oka. Okfejtésemben oktalanná váltam, s oktalanságomban szabaddá lettem. Bol-dogok a bolondok, mert övék a Mennyeek Országá. Sokáig azon gondolkodtam, hogyan juthatnék be ezen országba. De eme Ország túl van minden gondon és gondolaton. A kulcs a kezünkben, a zár a szívünkben. Aki meghal a világ valódiságának csak az születhet újjá, hogy belépjen. A tú foka...régi mese. Mese?

Itt a MESE vége. Fuss el véle, s aki nem hiszi, NE járjon utánam, hanem járjon utána, avagy: NE hidd el, járj MAGod utána!

49. Tudat és Szellem

Bevezető

Az alábbiakban megjelenített „képlet” teljesen KÉPlékeny. Bár matematikainak vagy fizikainak tűnő aránypár, mégsem az. Talán úgy jellemezhetném, hogy egy sajátságos kísérlet a szellemi valóság képletes extrakciójára

és absztrahálására, mely egyfajta metafizikai jellegű továbbgondolása annak a kor, világkép és tömegtudat formáló fizikai elvnek, melyet Einsteinnek tulajdonítanak, vagyis a relativitás elméletnek. ($E = m \cdot c^2$) E szerint az anyag egész más definíciót kapott, mint azt a newtoni fizika addig tételezte, és leegyszerűsítve azt is jelenti mindez, hogy az anyag valójában egy erő, energia megjelenési formája. A fény sebessége meghaladhatatlan abszolútum az einsteini világképben. Ez viszont a gondolkodó ember számára újabb kérdéseket eredményez. Ha az anyag más, mint aminek hittük, akkor vajon az energia nem ugyanúgy rendelkezik-e egy olyan természettel, olyan eredővel, melyre az a gondolkodásmód, ami a relativitáselméletben megjelenik nem alkalmas, hogy felfedje? Vajon alkalmas-e a matematika és a fizika ennek továbbgondolására (kvantumfizika) vagy egész más módon kell megközelíteni a kérdést, mely fényt deríthet az energia, az erő eredetének természetére? A relativitás elmélete ugyanis az anyag és az energia közötti átjárhatóságot fedi fel, de nem ad választ egyik forrására sem – végképp nem arra, hogy az energia nem valamiféle intelligencia megnyilvánulása-e – mivel ez már nem a tudomány hatásköre. Az alábbiakat tehát nem valamiféle tudományos világkép kiterjesztésének szánom, áltudományos módszerekkel, hanem egy gondolati modellnek, melyből egyáltalán nem hagyományos módon, de akár a relativitás elméletet is kibonthatónak vélem. Nem fizika, nem kvantumfizika, nem filozófia, és metafizikának sem igazán nevezhető ez a kísérlet a fogalom hagyományos értelmében, mely megpróbálja leírni a tudat, szellem, erő (energia) és a gondolat közti vélt vagy valós belső összefüggéseket. Kéretik inkább intuitív mintsem racionális, tudományoskodó szemmel tekinteni ezt a „kört négyszögesítő” gondolati utazást, amit alább kifejtek.

A tudat, szellem, erő és gondolat (absztrakciós modell)

$$T = Sz / E \cdot G$$

T = tudat

Sz = szellem

E = erő, akarat, potenciál, energia, teremtképesség (elme)

G = gondolat (ami „túllép” a fény sebességén az a gondolat, a gondolatnak ugyanis nincs szüksége időre arra, hogy eljusson A pontból B pontba, mert a gondolat nincs alárendelve a tér-idő kontinuum fizikai törvényeinek, sokkal inkább a tér-idő kontinuum törvényei azok, amelyek maguk a megnyilvánult, kibomlott gondolat. A gondolat tértől és időtől függetlenül a

VANság állapotában létezik, a fény is ilyen értelemben nem más, mint megnyilvánult szellem, erő, gondolat.)

$$Sz = T / E \cdot G$$

$$E = T / Sz \cdot G$$

$$T = E / Sz \cdot G$$

Kifejtés

Létezik-e olyan metafizikainak nevezhető absztrakció, melyből képletesen kibontható a fizikai valóság forrása, mely minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan közös forrása és eredője egyben? Az intuitív valóságban tett utazásom terméke a fenti absztrakt tudat képlet. Kibontható belőle akár a mai korszakot meghatározó relativitás elmélet is, mert az $E = m \cdot c^2$ valós forrására mutat, az E-re, vagyis az energiára, ami a fenti értelmezésben több rétegűen is kibontható, mert az energia magyarul erő, nem önmagában létező valami, hanem egy szellemi akarat, végső soron a Tudat, pontosabban minden tudatrész forrásának és teljességének összességéként, az ŐS-Tudatnak a megjelenése, a kivételése. A fenti absztrakcióban teljes az átjárhatóság, mivel minden mindenben konvertálható és konvertálódik, mivel egymást értelmezik a részek. Ami viszont az absztrakcióban az EGY és EGYetlen rögzített pont, középpont, tengely az maga a TUDAT. Minden a tudat manifesztációja, melynek minden része tartalmazza EGYben önMAGában hordozva az Egészet, és fordítva, a reciprocitás elvét alkalmazva.

Mindez nem több és nem kevesebb mint egy absztrakció, mely racionalizálni próbálja azt a teljességet, melynek lényege és teljessége valójában semmilyen absztrakcióban nem jeleníthető meg. A ráció nem más mint az a szellemi rászter, mely bár végtelen sok felbontású lehet, ezáltal végtelen sok minőségét ragadhatja meg a kivetült valóságnak, valóságoknak, de tudvalevően soha nem lehet teljesen és tökéletesen azonos absztrakciója tárgyával. A legeklektásabb példa erre a matematikai gondolkodásban lelhető fel. Ha példának veszünk két számot, mondjuk az 1 és 2 számokat, és megvizsgáljuk, hogy valójában hány átmenet létezik e két szám között ami numerikusan megjeleníthető, akkor világossá válik, hogy az átmenetek száma végtelen, pusztán az alkalmazott absztrakció racionalizáló felbontóképességétől függ a megjelenített átmenetek száma, de elméletileg a két szám között végtelen sok szám létezik. Egy adott jelenség tehát leképezhető matematikai absztrakcióban olyan módon, hogy annak numerikus valóságábrázolása egybeessen az adott érzékelési szint tudati tartományának felbontásával, de ez a felbontás soha nem lesz egyenlő a nem racionalizált és nem racionalizálható teljességével az adott tárgynak, jelenségnek, érzékelési, tudati tarto-

mánynak. Ez teljesen természetes jelenség, mivel a ráció a differenciálás és a differenciálódásban előálló, megteremtődő végtelen tudati szférák létrehozásának leghatékonyabb eszköze. A rész megjelenítője az egészben. Az egészbe visszavezető tudati úton a ráció ezért pusztán addig használható, ameddig önmaga forrásáig visszavezet, azon túl átlép azon a mezsgyén, ahol törvényszerűen fel kell számolja, pontosabban meg kell haladja az általa létrehozott valóságot, és a tudat a ráció absztraháló hálójából kiszabadulva átlép az intuitív valóság mindent magában foglaló tudati létezésébe. Erről az állapotról absztrakció készíthető, de fogalmi gondolkodással nem átadható, mert ez nem a fogalmak által határolt és határolható tudatszféra.

Sem a kör, sem a gömb nem írható le mint matematikai absztrakció a jelenlegi ismeretekkel számolva, pusztán egy irracionális szám, a π (Pi) segítségével. Magyarán sem a kör sem a gömb teljessége nem képezhető le a racionalitás szintjére, pusztán absztrahálható egy fogalmi rendszer, egy fogalmi rend, a számok segítségével. (már eleve a pont, a kör vagy a gömb is egy absztrakt fogalom ha jól megvizsgáljuk) Az absztrakció visszakonvertálása annak tárgyára (a képlet használata) annál teljesebb érzéki valóságot eredményez, minél pontosabb az érzéki valóságról készített absztrakció, gondolati modell. Egy gondolati modell minél jobban közelít felbontásának finomságában és részletgazdagságában az általa modellezett valósághoz, annál nagyobb sikerrel használható a gyakorlatban. Minden absztrakció egy adott tudati, szellemi és anyagi érzékelési szint érzékszervi észlelésének minőségéhez képest lehet hasonlítható, megmérettethető, leellenőrizhető, visszacsatolható. Így akár az is előfordulhat, hogy a modell felbontóképessége felülmúlja és meghaladja az adott, érzékszervi érzékelési tartomány felbontóképességét. (például ha zenét hallgatunk, melyet technikailag olyan paraméterekkel rögzítettek, mely a zene fizikai hullámtermészetének megnyilvánulását az emberi fül érzékelőképességének többszörösén lett rögzítve, vagy példaként említhetünk egy olyan digitális fényképet, mely képes olyan részleteket megjeleníteni, amelyet alapvetően nagyítás, vagyis segédeszköz használata nélkül az emberi szem érzékelése látni nem képes.)

A fentiekből tévesen az a következtetés is levonható lenne többek között, hogy a racionális és az intuitív között nincs átjárhatóság, ahol az egyik megszűnik ott kezdődik a másik és fordítva. A valóság viszont ennél árnyaltabb. Mindez ugyanis csak lineárisan tekintve tűnhet egymást kizárónak, ha viszont elhagyjuk a lineáris valóság szemléletet akkor feltárul az, amit a fenti képletben próbáltam absztrahálni, hogy ugyanis a racionális és az intuitív valóság EGY és ugyanazon Tudat megjelenési formája, mely egymást ki-

egészíti és egymás nélkül valójában nem is jelenhet meg. A lényeg azonban az, hogy minden valóság forrása lineárisan gondolkozva ezen is túl van, nem lineárisan gondolkozva pedig a racionális és az intuitív tudati érzékelés mindebben benne foglaltatik, és ez nem más mint maga a Tudat, mindenek ŐS-Forrása pedig az én fogalmi jelölésében maga az ŐS-Tudat. Ám ez még mindig nem a legvégső oka a létezésnek. A létezés legvégső oka ugyanis túl van mindezen lineárisan értelmezve, EGYségében tekintve pedig úgy fejezhetném ki, hogy bár magában foglalja a fentieket, ám mégsem függ tőlük, mivel megszűnik minden kényszer mind a létre mind a nemlétre tekintettel. Ez minden teljesség legvégső állapota, melynek nincs semmiféle oka a létezésre. Ez a Teljesség, ez a Szabadság, ez a Szeretet, de valójában a fogalmi gondolkodás a lényegét nem ragadhatja meg, azon egyszerű oknál fogva, hogy a fogalmi gondolkodás csak egymással és egymáshoz képest képes bármilyen részt definiálni az egészben, de a lét eme speciális ősi állapotában semmiféle differenciáltsága nem létezik a létnek, és a lét sem létezik abban az értelemben, amilyen értelemben azt az emberi tudat bármit is elképzelni vagy észlelni képes.

A fogalmi gondolkodásnak és az általa megjeleníthető gondolatoknak, képeknek, ideáknak itt nem létezik az elkülönültsége. Ez a világ vége ha úgy tetszik, minden világok vége és ez a világ kezdete, minden világok kezdete. Erről írni, fogalmakat kommunikálni nem lehetséges. Egyetlen „eszköz” marad a tudatnak, és ez a feloldódás önmaga forrásában, a Teljességben. Ez pedig csak és kizárólag egy módon lehetséges: a megélés segítségével. Ez túl van minden dolgok differenciáltságán, személyességén, túl a személyiségen. Ebben az állapotban megszűnik minden valóság differenciáltsága, és előtűnik valódi természete: az egó nélküliség. EGY-ÉN marad pusztán, az az EGY-ÉN aki az egyének forrása, álmodója és teremője. Az álom tehát az, hogy én mint elkülönült én létezem. A részek az EGY-ÉN álmában létező létezők, teremtmények, világok, világEGYetemek, mely a végtelen számú teremőnek, világnak és világEGYetemnek a Forrása. Mindezek pedig a Semmiből jönnek és a Semmibe tartanak, ahol megszűnik minden létezés oka és kényszere. A Semmi és a Minden foglalta: a SZERetet mely minőségekkel nem megragadható. A rész az egész akarata, és az egész akarata az, hogy bezáruljon a részbe, azért, hogy világokat teremthessen és mindezeket tetszőlegesen élhesse meg, mivel minden dolgok lényegével csak és kizárólag a megélés az ami egybefűzhet, egybeforraszthat minket, tudati részeket, egyéneket az EGY-ÉNben.

Következtetések

Önálló lényegiségként létező anyag nincsen. Az anyag az erő megjelenése, az erő (energia) az intelligencia megnyilvánulása. Az intelligencia nem más mint a megnyilvánult szellem, ami aztán kivetülhet az anyagiként ismert életként, létrehozva magának magából magában az anyagnak az érzéki valóságát a Tudaton belül. A szellem az az Ős-Erő (intelligens energia) mely az elmében megjelenő gondolatok által manifesztálódik, ami végső soron az ŐS-Tudat kivetülése, az ŐS-Tudat pedig minden eddig felsoroltak összessége, teljessége.

50. EGY és EGYetlen

Előhang

Az ember problémamegoldó képességénél csak egy nagyobb: a problémagyártó képessége. A lét forrása: EGYszerűség.

Bevezető

A valóság makacs dolog. Szembesít minket a képzelet tökéletlenségével. A képzelet makacs dolog. Szembesít minket a valóság tökéletességével. Ami igaz, annak a duális gondolati modellben igaz az ellenkezője is, de ami hamis annak az ellenkezője vajon igazság-e? Nos, mielőtt elvesznénk az üres szofizmusban, üssünk le egy központi jelzőkarót ebben a fenti gondolatmenetben. Tegyük ezt annak tudatában, hogy a karót mi ütöttük le, ezért ennek azt bármikor kihúzhatjuk, ha az általa engedett gondolati modell mozgástere netán kényelmetlenné válna, vagy akadályozna minket a gondolati kiteljesedésben.

Valóság és kommunikáció

Mit nevezhetünk valóságnak? Mit nevezhetünk képzeletnek? Mit nevezhetünk igazságnak, és mit hazugságnak? Létezik-e a folyton változó élet valóságában valami, amihez képest az elme koordinálhatja magát, és ez a koordináció mihez képest relatív vagy abszolút? Vegyük sorra.

A fogalmi kommunikáció minőségét az abban szereplő fogalmak definíáltságának a minősége határozza meg. Legelőször is vizsgáljuk meg mit jelent a kommunikáció szavunk. Latinból ered, és legegyszerűbb fordításainak egyike: közlés, közzététel. Mielőtt tehát különböző beleérzésekkel tölténénk fel ezt a szót, tisztázzuk: kommunikálni jelen értelmezésben annyit jelent, mint közölni valamit, a közlés tárgya pedig több réttű lehet, úgy mint valamilyen belső, jellel ellátott tudati tartalom, megtapasztalás, megélés, vagy külső információ, melyhez nem tapad belső átélés stb. Kommunikálni többféle módon lehetséges, úgy mint különböző jelrendszerekkel, fogalmakkal, képekkel, de kommunikációt lehet folytatni például zenében is, zenei

hangok segítségével. Létezik a kommunikációnak olyan nonverbális, non-szimbolikus szintje is, amit az általam intuitívnak nevezett tudati térben folytathatunk, nevezetesen amikor például érzelmi ráhangolódással képesek vagyunk „olvasni” egy ember érzelmi állapotában. Itt a belső tartalmak nem kerülnek racionalizált kódolásra, és ezért nincs racionális dekódolásra sem szükség, nem utolsósorban pedig eleve mind a kódolása, mind a dekódolása ezeknek a belső érzelmi tartalmaknak, pusztán racionálisan nem lehetséges. Azért nem, mert minden egyén másként éli meg érzelmi síkon a benne létrejött tartalmakat. Ez hagyományos értelemben tehát olyan kommunikáció, amikor is a kommunikáló fél valójában úgy kommunikálja az általa megélt érzéseket és érzelmeket, hogy azok nem tárgyasulnak, hanem tárgyakat tekintve megmaradnak annak ami: érzéseknek. De akkor mégis, hogy nevezhetjük még ezt kommunikációnak, és miként férhetünk hozzá az ilyen tartalmakhoz, továbbá mi a garancia arra, hogy nem pusztán a saját érzéseinket vetítjük bele, rá a másik érzelmi kommunikációjára? Itt a kommunikáció egy nagyon sikamlós területére érkeztünk. Mert kommunikációnak nevezhetjük-e azt, ami nem jelek, fogalmak, szimbólumok, hanem érzések, érzelmek által történik? Mennyire lehet ennek kinyerhető a belső tartalma, és még inkább mennyire lehet precíz annak értelmezése?

Bár a kérdéskör első pillantásra igen bonyolultnak tűnhet, valójában sokkal egyszerűbb, mint hinnénk. A megérzés, a ráhangolódás ugyanis a fenti problémakör kulcsa. Biztos voltunk már sokan úgy, hogy egy általunk szeretett emberrel találkozva anélkül, hogy válaszolt volna az esetlegesen feltett „hogyan vagy?” kérdésünkre, már nagyon is pontosan tudtuk a választ, mielőtt az illető akár csak megszólalhatott volna. A fenti példát belülről átélve, szembevetve, hogy ilyen esetben semmiféle verbális, fogalmi kommunikáció nem zajlik, mégis nagyon pontos tartalom nyerhető az adott ember belső, intim szférájából, továbbá az ilyen esetben az illető eltitkolni sem tudja, még ha akarná is, a belső érzelmi tartalmakat. Az ilyen intuitív kommunikáció minőségét a ráhangolódás minősége szabja meg. Annál pontosabb tartalom nyerhető, minél mélyebb, elmélyültebb a ráérzés, beleérzés, minél kifinomultabb valakinek a lelki érzékszerve: az intuíció és az EGYüttérzés. Mi köze mindennek a valósághoz, és a fent megfogalmazott kérdésekhez?

Valóság és Tudat

Ha azt akarjuk meghatározni, hogy mit is értünk valóságon, akkor a kommunikáció fogalmának az érintése elementáris jelentőségű. Minden ember számára ugyanis a valóság olyan valami, ami a tudatán belül létező,

egyedi és megismételhetetlen tartalmak összessége, mely kifelé irányuló közlése a maga teljességében kizárólag racionális úton lehetetlen. Az adott egyénben létrejövő belső tartalmakat szükséges valamilyen jellel ellátni ahhoz, hogy az kommunikálhatóvá váljon. Ugyanakkor fontos tisztázni azt, hogy a jelrendszerek, amelyekkel a belső tudati tartalmainkat bizonyos konkrét jelekkel látjuk el, soha nem azonosak az általunk megélt belső tartalmakkal. Ilyen módon tehát a kommunikáció soha nem képes semmilyen jelrendszerrel sem átadni azt a megélt tartalmi teljességet, ami egy ember tudatán belül keletkezik. Innen fakadnak a legalapvetőbb kommunikációs anomáliák, kommunikációs disszonanciák, leegyszerűsítve a kommunikáció relativitása, félreértelmezhetősége. Ha tehát a belső tudati tartalmainkat próbáljuk meg kommunikálni, akkor jó ha tisztában vagyunk a fentiekkel. Ide tartozik még dióhéjban az, hogy a kommunikáció értelmezése ma szinte kizárólagosan a fogalmi kommunikációra lett leegyszerűsítve, ami nagyon egysíkú és nagyon leegyszerűsített értelmezése a kommunikáció lehetőségeinek.

Lehetséges-e a fentiek tükrében akkor meghatározni a valóság fogalmát, mint valamiféle abszolút definíciót? Létezik-e bármilyen nemű objektívnek nevezhető valóság, amit például a tudomány hirdet?

Az abszolút nem egyenlő az objektívvel. Abszolút módon a valóság pedig fogalmi kommunikáció által véleményem szerint nem definiálható. Az itt megkísérelt meghatározást tehát annak tudatában teszem, hogy a fentiekkel tisztában vagyok. A valóság meghatározásánál először is annak létrejöttét, létrehozóját, forrását kell feltárjuk. Mi / ki hozza létre azt, amit valóságnak nevezünk? Mi / ki érzékeli mindezt? Létezik-e bizonyíthatóan (és kinek bizonyíthatóan) a létrehozótól és az érzékelőtől független, objektív valóság? A fenti kérdésekkel nem valamiféle szolipszista utánérzést szándékszom generálni, de ha a logikai-dedukciós módszert használjuk, a szolipszimus még ha nem is a maga materialista formájában, de mindenképpen beleérezhető a fenti gondolatmenetbe.

Az ember a tudatával egyszerre látja és egyszerre teremti is a valóságot. Szemlélője és teremtménye saját valóságának. Óhatatlanul felmerül a kérdés, hogy mire alapozom mindezt? Elsősorban saját megtapasztalásra, belső átélésre és megfigyelésre. A fenti kijelentés ugyanakkor könnyen bezárhat minket egy gondolati börtönbe, mivel felvetődik a kérdés, hogy ha az ember amit valóságnak nevez, azt valójában előzetesen maga teremti meg az elmén belül és aztán azt szemléli a tudatával – ha ez így van – akkor mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás, magyarul van-e a tudattól független valóság, és

nem utolsósorban van-e olyan valóság ami a tudaton kívül jöhet létre? A feloldás egyszerű: minden valóság a tudaton belül létezik, mert még az objektívizmus fogalma is a tudaton belüli elmeszülemény. Bármilyen tartalom a tudaton belül keletkezik és a tudatba csatolódik vissza, ilyen módon tehát az is csak pusztán egy elmekonstrukció, hogy létezik valamiféle tudattól független valóság, amit a tudat érzékelni képes. Hogyan érzékelhetne ugyanis bármit a tudat, ami rajta kívül helyezkedik el? Ha nem érzékeli azt, akkor sem megtapasztalni, sem fogalmat alkotni nem képes róla. Bármilyen kibővített érzékszervvel (pld. mérőműszerek, elektronmikroszkóp, tömegspektrográf, hőkamera stb.) is próbáljuk vizsgálni azt a valamit amit tudattól független, tudaton kívüli valóságnak nevezünk, minden „objektívnek” nevezhető cselekedet, akár csak annak feltételezése is a szubjektumon belül jön létre, minden észlelés, mérési eredmény stb. pedig úgyszintén a szubjektumon belül kerül érzékelésre, értelmezésre és értékelésre. Az a koncepció, hogy a tudat képes létrehozni egy rajta kívül álló valóságot (objektív valóság) tehát azért abszurd, mivel a tudaton kívül nem létezik érzékelés. Bármilyen valóság - amit objektív valóságnak nevezünk az is - az elme által az elmében vetődik ki, és abba visszacsatolódva értelmeződik a tudaton belül.

A valóság a képzelet megtestesülése, mely a világ- és valóságteremtő elme vetítógépe által kel életre és tudaton belül tudatosulva létezik. Az elme kivetíti a valóság képeit, szemléli azt, de az elme nem képes saját valóságára ébredni csak a tudat által, mert a tudat az amely tudomást szerez az elme képeinek a valóságáról, melyet a lélek az érzés szintjén megél. De ha a fenti levezetés igaz, akkor ez azt is jelenti, hogy az elme önmagába zárul, és nem képes csak az általa kivetített valóságot látni, vagyis akkor ördögi körbe kerülünk, logikailag feloldhatatlan paradoxon jön létre. Létezik-e valamilyen fix pont, vagy a valóság definíciója pusztán csak relatív, valamiféle „lebegő-pontos” logikai konstrukció által hozható csak létre?

A tyúk vagy a tojás?

Mi volt előbb? A tyúk vagy a tojás, a valóság vagy az elme? A lineáris idő fogalmának a meghaladása szükséges, hogy a fenti paradoxon feloldható legyen. A linearitásban, ugyanis a dolgok csak szigorú egymásutániségben létezhetnek, és az időben visszalépés nem lehetséges. A nem lineáris időértelmezésben viszont a dolgok egyszerre, „egy pontba tömörülve” modellezhetően léteznek. Tyúk is van, tojás is van, a tojás a tyúkban és a tyúk a tojásban egyszerre. Az „Istent” ki teremtette kérdés az időn kívüliség ős állapotában tehát nem kérdés, hanem evidencia. A dolgok ős oka, okozója, amit / akit Istennek nevezhetünk VAN, senki sem teremtette. A dolgok ŐS-

Forrása VAN, a dolgok ős állapota a VANság. Valóság VAN, és a VAN a valóság. A semmiben ott van minden potencialitás, ami valamivé lehet. Az idő azért jön létre, hogy a potencialitások kibontakozhassanak, létre-jöhessenek, történhessenek. A valóság nem más ilyen értelemben, mint a megvalósult és a megvalósulandó potencialitások összességének LÉTezése. Ez az, ami az elmén belül kivetül, majd tudatosul a tudat segítségével, és amit a tulajdonképpen érzéki szinten VALÓSÁGként megtapasztalhatunk. Az egyéni valóságok ugyanakkor egyszerre léteznek elkülönült valóságokként érzékelhetőként, és egyszerre egymásban foglalva, közös és részalmazokat képezve.

Tudatgömbök végtelen sora

A valóság tisztán szellemi gömbstruktúráként modellezhető. A legnagyobb „gömb” a Forrás, az ŐS-TUDAT, ami magában foglalja gömbök végtelen sorozatát, a „teremtéseket a teremtésekben”.

Minden ember tudati gömbje különböző kiterjedésű, attól függően, hogy a szellemi valóság milyen minőségeibe volt képes beavatódni, saját potencialitásait kibontva. A nagyobb tudati gömb, mindig tartalmazza és magában foglalja a kisebb tudati gömböt, ezért a nagyobb tudati gömb számára teljességgel átlátható a benne foglaltak tudati valósága, mozgástere, potenciálja, motivációja, stb. A kisebb tudati gömbből, viszont a nagyobb tudati gömb nem átlátható, legfeljebb érzékelhető a létezése, annak megnyilvánulásaiból. Ezért van az, hogy a kommunikáció a tágabb tudati gömbből a kisebb tudati gömb felé a maga teljességében lehetetlen, mert a kisebb tudati gömbben lévő nem rendelkezik azon fogalmakkal, azon megélt, megtapasztalt tudati tartalmakkal, melyek által a tágabb tudati gömbből kommunikált tartalmak a maguk teljességében és valóságában értelmezhetőek lehetnének. A Világ-EGYetem tehát a legnagyobb gömbtől (ŐS-Tudat, Forrás, Isten) befelé haladva teljesen átlátható és átjárható, fordítva viszont ilyen módon nem. A szellemi hierarchiában egyetlen mód létezik a kisebb gömbből a nagyobb gömbbe való lépésre, és ez a beavatódás útja, mely által a tudat ébredések sorozatán át, képes lesz a valóságból egyre többet megtapasztalni és ezáltal megérteni, birtokolni, uralni. Ez az isteni tudat önmagára való rátágulásának útja, mely egyben a VALÓSÁG szintjeinek a megismerésének is az útja. Ezért van az, hogy látszólag ugyanarra a VALÓSÁGRA pillantva egy avatatlan tudat mást lát, mint egy avatódott. Az avatódott tudat látja azt, amit az avatatlan nem, fordítva viszont a látás nem lehetséges.

Az EGY és EGYetlen VALÓSÁG: a Szellem

Az amit anyagként érzékelünk érzékszervi szinten, valójában nem más mint szellem. Az anyag a szellem tudati, érzéki szintű kivetülése, az anyagi

valóság pedig a tudat által létrehozott, és semmiképp nem a tudattól független megjelenési formája a szellemnek, a tiszta szellemi létnek. Ez az a pont, ahol feleslegessé válik az anyag tagadása, és minden olyan kísérlet, ami abból a feltételezésből indul ki, hogy az anyag valamiféle tisztátalan, tökéletlen, mindentől független, objektív valóság, ergó meg kell szabadulni tőle, ha azt akarjuk, hogy a tudatunk a tiszta szellemi valóságot érzékelhesse. A valóság a tiszta szellemi lét megnyilvánulása. Az anyag a tiszta szellem létezése. Májá fátyla pedig itt hullik a tudatra. Az érzékszervi valóságot a tudat ugyanis programozottsága folytán összetéveszti a valóság teljességével. Így bezáródik az anyagi lét kizárólagosságának az illúziójába, pontosabban a szellemi létezésről különállónak érzékeli az anyagi létezést. A létezés tisztán szellemi valóság, az emberi tudat pedig akkor képes rátárgulni a valóság és a tudat teljességgel szellemi létre, ha képes az anyag kizárólagosságának érzéki illúziójából ébredések sorozatán keresztül újra rátalálni önön létezésének végtelen Forrására: az EGY valóságának teljességére.

51. Az EGY sokszínűsége

Az a metafizika, mely nem a valóságon alapul, könnyen válhat áldozatává a nihilizmusnak, vagy az olyan ideáknak, melyek az élet felszámolásának szolgálatába szegődtek. Mielőtt tovább mennénk, több fogalmat tisztáznunk kell a fenti axiomatikusnak tűnő kijelentéssel kapcsolatban.

Metafizika: az a tudatforma, mely a fizikainak nevezett valóságon túli létre irányul, és racionális gondolati modellként megkísérli a megtapasztalt valóságból kiindulva megnyitni a tudatot az őt egyszerre meghaladó és ugyanakkor magában foglaló, de általa még nem megtapasztalt valóság felé. A metafizika nem tudomány, nem rendelkezik egzakt módszerekkel, módszertannal tevékenysége művelésére. A metafizika több mint tudomány, mert képes abban az ősi egységben gondolkozni, amiben megszűnik a világ részekre tagoltságának kaotikus állapota, és a részek az egészben értelmeződve értelmet nyerhetnek. Metafizikai rendszereket létre lehet hozni, metafizikai gondolkodást lehet tanulni vagy tanítani, de a metafizika lényegébe csak beavatódni lehet. A világon sokféle metafizika létezik, melyek a különböző hagyományokban részlegesen, vagy töredékesen megőrződtek, és összességében elmondható, hogy minél ősbibb, annál közelebb áll ahhoz a teljesség szemlélethez, mely feltehetően valaha egyetlen ősi metafizikát alkotott, azt az ősi metafizikát, mely a legtisztábban tükrözte a világ valós, igaz, egy és egyetlen rendjét.

Valóság: a lét és a nemlét, a megvalósultság és a megvalósulatlanság teljessége. EGY és EGYetlen valóság van, melyben bennefoglaltatik minden, és ennek a valóságnak a megnevezésére a Teljesség, a Forrás, az Isten tökéletesen alkalmas, amennyiben ezen szavak azt a meghaladhatatlant jelölik, mely nem az ok-okozati világ függvénye, hanem azt meghaladó és egyben azt létrehozó és magában foglaló Ős Okozó. Az emberi valóságok ennek az Ős és Abszolút valóságnak a részei, melyek nem egymást kizáróan, hanem egymásban foglalva léteznek. Nem összekeverendő mindez azzal a szcientifikus valóság felfogással, mely objektív valóságként az anyagot, és szubjektív valóságként az emberi érzékelést jelöli meg. A fenti értelmezésben ugyanis nem létezik a tudattól független objektív anyagi valóság, mert a valóság nem tagolódik egymástól független szubjektív vagy objektív részekre. A valóság egésze átjárható a tudat számára, az átjárhatóságnak pusztán egyetlen feltétele van, és ez a tudatnak a valóságba való avatódásának a valós mértéke.

Egyetlen fogalmi meghatározás sem lehet soha egyenértékű a valósággal, ám ha arra törekszünk, hogy mondanivalónkat minél pontosabban körülhatároljuk, akkor szükségünk van a fenti gondolati kísérletre. Ezek után rátérhetünk jelen írás központi tárgyát képező ama jelenség vizsgálatára, melyet röviden így foglalnék össze: a világ sokszínűségének egyenmasszává történő gyűrásának több évezrede folyó és napjainkban látványosan felgyorsult, egyre jobban kulmináló folyamata. Mit értek ezalatt konkrétan, és mi az összefüggés a fentiekkel?

Minden EGY, de semmi sem mindegy. Vagy mégis? Sokszor találkoztam már azzal, hogy spirituális berkekben az egy és a mindegy egyenértékű. Ez igaz is meg nem is, és az értelmezése ettől függően vezethet minket a pokolba vagy a mennybe. A pokol és a menny most nem vallásos, elvont értelemben veendő, hanem nagyon is konkrét tudatállapotnak, amit a lélek él meg. Mindegy lenne tehát, hogy egészséges, dús talajban nőtt, tápláló gabonával készült kenyérrel tápláljuk testünk, vagy napon szárított, mesterséges aromákkal kenyérízűvé tett tehénlepénnyel? Mindegy, hogy szellemünket nemesítő ideák felé fordítjuk, vagy életpusztító sötétséggel tápláljuk nap mint nap? Igen, hallom az előregyártott választ, mert minden csupán megtapasztalás, ami által gazdagodik az Egy. De gazdagságává válik-e az emberi léleknek annak az illúziója, hogy például a Föld mértéktelen kifosztása által egymást pusztítva mérhetetlen szenvedést és fájdalmat zúdítunk egymásra s így magunkra, ahelyett hogy jó gazdákaként egymás örömére művelnénk azt, s általa MAGunkat a lélek és a szellem valódi bőségére?

Fény és árnyék. A földi valóság nem rajzolódhat ki egymás nélkül. A dualista gondolkodás és a polaritás - bár részben fedésben vannak - mégsem ugyanaz. A mai közgondolkodásban ugyanis az a logika él, hogy a világot a maga valóságában a tézis-antitézis-szintézis hármasságában tökéletesen magyarázni és érteni lehet. A szcientifikus gondolkodás egyik alapdogmája is ez, ami végzetes hibát jelent, ha mindezt alkalmazni próbáljuk a metafizikai gondolkodásban. Mindez ugyanis nem más, mint egy racionalizáló és leegyszerűsítő jellegű elmekonstrukció, mely nem valóságos. A valós dolog a tézis, az ennek a valóságnak a vákuumában keletkezett logikai desztillátumnak a neve az antitézis, mely nem más mint a valóság tagadása, pontosabban tükrözése, megfordítása. Ennek a logikai középarányosa pedig a szintézis, vagyis a valósnak és a valótlannak az összeadása majd a keletkezett absztrakt valótlanságnak a még valótlanabb logikai egybegyúrása. Egy példa: megkérdeztem több embert, hogy mondja meg, szerinte mi a sós íz ellentéte. Többségük ösztönösen rávágta: az édes. A tézis=sós íz, az antitézis=édes íz, szintézis=sós-édes. Valós-e ez? A konyhában mindkét íz megfér egymással egyszerre, de a valóságban egyik a másiknak nem az ellentéte. A fenti példa jól szemlélteti, hogy az emberi elmébe hogyan lehet behelyezni mesterséges szintéziseket, pontosabban ellentétpárokat. A sós íznek akárcsak az édesnek, nincs a valóságban ellentéte. A sós-sótlan a valódi ellentétpár, de még ez sem más, mint mesterségesen kreált tézis-antitézis. A valóság egyedül a sós íz, a só, ennek logikai vákuumában, vagyis hiányában jön létre a sótlan fogalma. A sótlan fogalma egy mesterséges konstrukció, mivel önmagában nem létezik, nincs olyan íz hogy sótlan, vagyis ebben az ellentétpárban az egyedüli valóság a só.

A fenti példában tehát egy dualista gondolati modellt vettünk górcső alá. Mi akkor az, ami poláris? A pólus magyarán sarok. Sarka ugyanannak a dolognak lehetséges, legkevesebb három a mértanban, mert az egy sarok az csak szög. Innen is látszik, hogy még a pólusok sem egymás ellentétei, sokkal inkább ugyanannak a valóságnak az önmagán belül történő differenciálódásához szükséges, magyarul ahhoz, hogy formát ölthessen. Például az elektromos energiát két pólusra kell bontani ahhoz, hogy a benne lévő erő újra egyesülve használható legyen. A pozitív pólusát az akkumulátornak hajlamos a duális gondolkodás a negatív pólus ellentétéként definiálni, és fordítva. A valóságban a két pólus nem egymás ellentéte, hanem ugyanazon létező önmagán belül differenciálódott része. A polaritás tehát valóság, de nem ellentétben, hanem különbözőségben, miként a dolgok valódi lényegének a megismerésének a kulcsa: a differenciálás, a különbségtétel. Az elme

a differenciálás, magyarul a megkülönböztetés valós eszköze.

Ezen a ponton egészen közel jutottunk ezen írás lényegéhez. A valóság az egyedüli létező, melyben minden ősképp a differenciálódás által kel életre. Egy és Egyetlen valóság van, és ez az EGY. Az elme kivetíti és megkülönbözteti, differenciálja a valóságot, ezáltal elhatárol, és teremti. Az elme viszont abban a pillanatban, amikor a valós létezők vákuumának a képzetét összetéveszti a tiszta ideák megnyilvánulásával, bezáródik önön, valóságnak képzelt képzeiteinek börtönébe, vagyis az elme tükörkonstrukcióinak végeláthatatlan tükörvilágába. Az álmot képzelet valóságnak, és a valóságot álmoknak. Ördögi körbe kerül, melyből akkor van esélye a kiszabadulásra, ha sikerül visszataláljon a primer, vagyis az elsődleges valósághoz.

A valóság és a valóságnak hitt álom egyaránt a tudat döntése. Fontos kérdés, hogy mit nevezünk álmoknak, s hogy a valóság az álmoknak ellentéte-e? A fizikai valóság kétféleképpen közelíthető meg: az egyik aspektusból nézve olyan tiszta szellemi megnyilvánulás, melyben a szellemi valóság testet ölt, létrehozza az érzéki valóságot, s ebben a valóságban a tudat különböző mélységekben alászállva megtapasztalja önmagát. A tapasztalás legalsóbb szintje az, amikor végül teljesen azonosul a primér anyagi valóság érzetével, mintegy elhomályosulva, kábává válva alámerül a teljesnek, kizárólagosnak és önmagától létezőnek hitt anyagi valóság bűvöletében: a májában. A másik megközelítés az elsőből fakad, ugyanis a fizikai valóságot a szellemtől különválnak érzékelve, az attól való megszabadulásra tesz kísérletet. Mindkét útnak megvan a maga vitathatatlansága, de egyiket sem vélem teljesnek. Hogyan értem ezt?

Először is az álom nem a valóság ellentéte, az álom sokkal inkább fizikai értelemben vett megvalósulatlanság. Az álom fura keveréke is lehet ugyanakkor a valóság megvalósult tapasztalati élményeinek és az álom megvalósulatlan képeinek, élményeinek. Érdekes ugyanis, hogy az álomban a valóságot a lélek olyan konkrét, súlyos valóságként képes megélni, melyből fizikailag felébredve megmaradnak érzések, olyan érzések melyek a primér valóságban szerzett megélelésekhez hasonlóak, és teljesen valósnak tűnnek az ébredés pillanatáig, az érzések pedig azon is átnyúlva maradandóak. Egy szemléletes példával élve, bizonyára többen átéltek már, hogy álmunkban zuhanunk. A tudatban az elme által megjelenő zuhanást amikor halálfélelemmel és a megsemmisüléssel együtt járó intenzív élményként megéli a lélek, annak nagyonis kézzelfogható jelei mutatkoznak a fizikai testben. Felgyorsult szívverés, szapora légzés, zihálás, vergődés, egészen valós önkívületi állapotba kerülhet az ember. A fizikai valóság ugyanakkor az, hogy ágy-

ban fekvé alszunk, miközben álmodunk. További érdekesség, hogy az általam is megélt, és mások álmaival is egybevetett álmokban a becsapódás, vagyis a halál, a fizikai test megsemmisülésének a képe nem jelenik meg, vagyis az ember felébred, mielőtt meghalhatna, más szemszögből viszont meghal az álom számára, mielőtt a halál élménye az álomban bekövetkezhetne. A halált a tudat, ha meg is jeleníti egy álomban, a szemlélő akkor is éber marad. Hallottam olyan beszámolót, melyben az illető felravatalozva látta magát. Vagyis szemlélte saját halott testét álmában. Itt sem azt élte át, hogy meghalt. Az álmot ugyanúgy mint a primérnek nevezhető fizikai valóságot egy valami teszi élővé, átélhetővé, megélhetővé: a Lélek.

Mi köze a fentieknek az Egy és egyetlen Valósághoz, és az EGY sokszínűségéhez? Következtetésként pontokban összefoglalva a lényegét:

1). A valóság több rétegű. A primér valóságnak nevezett érzéki valóság a teljesség része, de önmagában mindenki számára más és más. Minden ember egyedi valósága az EGY valóságának a része, de nem minden egyéni valóság nyilvánul meg fizikai, érzéki valóságként a közös, mások által is érzékelhető tudati térben.

2). A primér valóság megkülönböztetése az álom valóságától azért fontos, hogy az elme számára kiindulási és viszonyulási pont lehessen. Enélkül az elme koordinálatlanságba süllyedne, és az ember az örület állapotába kerülne. Az álom önmagában teljes valóság a lélek számára. Az álomban intenzív érzések válnak megélhetővé a lélek számára, de az álom valósága az ébredés után részlegesen elkülönülve marad a tudat számára, mert a primér valóságban az álom valósága a maga teljességében nem létezik.

3). Az álom a primér valósággal szoros kapcsolatban áll. A benne megjelenő képek és tartalmak átjárhatóak a primér valóság felé, vonatkozhatnak konkrét történésekre, illetve közvetlenül kapcsolódhatnak a tudattalan képeivel, tartalmaival. (Álom alatt értem az ébrenlétben és az alvásban megélt álmot egyaránt. Az álom jelen értelmezésben elsősorban tudatállapotot jelent, mintsem alvással feltétlenül egybekötött testi valóságot, ugyanakkor a kettő nem zárja ki egymást.) A valóság és az álom között nem ellentét, hanem különbség létezik, és ez a cselekvés. A fizikainak nevezett valóság akkor szilárdul meg, amikor a teremtő akarat a tettben megnyilatkozik. Az álom tökéletes valóság lehet a léleknek, de fizikai teremtés mentes, a primér valóságban nem megnyilvánuló valósággal. Az álomban tapasztalt képek viszont megvalósulhatnak a fizikai valóságban is.

4). Az EGY valóságában két egymást kiegészítő irány létezik, mely megnyilvánulásában egymással ellentétesen jelenik meg, célját tekintve vi-

szont nem ellentétes, hanem két lehetőség. Az első az EGYből a kettősségbe, vagyis a megnyilvánulatlan osztatlan egységből a megnyilvánult, differenciálódott valóságba, a Teremtésbe vezet. A tudat elhatárolódik az egységtől és számtalan részre szakad. Önmagát különállónak, egyedinek, individuálisnak és egyéniségnek érzékeli. Az EGY végtelen sokszínűségének a titka nem az, hogy a tudati részek, a teremtések végtelen sokszínűségének szerves láncolatát egyetlen szürke masszává pusztítsa le, hanem hogy a valóságot továbbteremtő részek a teremtődés, a teremtés, a megnyilvánulás és a megnyilvánultság állapotában újra és újra ráébredjenek, hogy valójában az EGY az egyedüli valóság, minden más álom, a primér fizikai valóság pedig az EGY álmának az érzéki valósággént megtapasztható valósága.

5). Az EGY és EGYetlen valóság teljességének tudatába visszavezető út eszköze a tudat számára: az Ébredés. A tudat ébredések során át képessé válik egyre jobban rátárgulni saját Forrása, saját Teremtője valóságára. Ez nem valamiféle evolúciós folyamatként értelmezendő. A tudatnak nincs módja evolválódni, azon egyszerű oknál fogva, hogy szubsztanciálisan tartalmazza és magában hordozza a Teljességet. A tudat tehát mindig, minden látszat ellenére az ami: Teljesség. Ahhoz viszont, hogy az EGY valósága megnyilvánulhasson, ennek a teljességnek részévé kel válnia, és részként ráébredni arra, hogy minden más részben ugyanúgy megvan a teljesség, de megnyilvánultságában egymástól különbözően. A differenciáltság tehát a kulcsa a teremtésnek, az EGY legnagyobb kincse, mely nélkül a Teremtés nem létezne.

6). Az EGY sokszínűségének a megértéséhez nem annak felszámolásán keresztül vezet az út, annál is inkább, mivel ez lehetetlen. A lét és az élet közötti átjárhatóság a tudat ébredéseinek útján tárul fokozatosan fel az ember előtt, és válik megismerhetővé a lélek számára. Mindez ugyanakkor a Teljességből szemlélve nem más mint emlékezés. Emlékezés arra az ősi állapatra, mely nem más mint minden valóság őse és teljessége: az EGY.

7). Mikor álmunkból felébredünk, az álom megéléseit lelkünk visszahangozza tovább, és tudatunk közli velünk: ez csak álom volt, nem valóság. A halál lényege itt ragadható meg: Ébredés. Minden ébredés egyszerre halál és egyszerre újjászületés. Halál, mert meghal számunkra az addig megélt valóság kizárólagosságának a tudata, mivel ráébredünk arra, hogy mindaz egy sokkal tágasabb, teljesebb valóság része. Újjászületés, mert minden halál ébredés is egyben, a tudatnak saját határtalan, végtelen EGYségére és Teljességére való ráeszmélése.

Ősi tanítások azt mondják, hogy a lélek olyannyira beleveszhet saját álmokképeinek illuzórikus valóságába, hogy végül nem képes kiszabadulni

onnan. A szamszára nyüzsgésében reked, örök kábaságban, ezt az állapotot a lélek halálának nevezve. Nincs módomban sem megcáfolni sem megerősíteni ezt az eddigi megéléseim alapján. Amit jelenleg látok az az, hogy az EGY sohasem született, öröktől fogva lévő. Mivel nem született ezért halált sem ismer. Minden emberi lélek az egyedüli valóságból, az EGYből származik. Az EGY álmódja az életet, és az EGY álmódja a halált is. Hogy az álom mivé válik, közös teremtéssé, melyben egymásban magunkat emeljük a lélek és a szellem egyre teljesebb valóságába, vagy ennek hiányaként egymást tiporjuk el, ez minden egyed egyéni sorsának a része. Egyéni megváltás jelenlegi meglátásom szerint nincsen. Hogy miért is? Azért, mert a játék lényege az, hogy pont a sokszínűségen keresztül mód nyílik annak a felismerése, hogy mindnyájan EGY vagyunk, EGY-ÉN, EGY tudat, EGY lélek, EGY igaz valóság, és ha egy egyed is szenved, abban nem az egyén szenved pusztán, hanem a köz-ŐS ÉN éli át a szenvedést. Ugyanígy, egyetlen igaz ember önzetlen szeretete és cselekedete kiárad az egész VilágEGYetemben. Bár az EGY nem ismer születést és halált sem, nem ismer szenvedést és boldogságot sem elkülönülten, és emberi fogalmakkal kommunikálhatóan, mégis mindennek a potencialitása és teljessége ott van benne.

Az EGY az egyéni ének sokszínűségében álmódja az élet énekét. Hiba lenne azt hinni, hogy a földi életben megjelenő sokszínűség a szenvedéseink forrása, mert önmagában a sokszínűség legyen az nem, faj, nemzet, nyelv a teremtés esszenciái közé tartozó őskép. Azzá válik, amivé teszik az élet álmát álmódók, a valóságot teremtők. Minden világkorszak egyszerre lehetőség, és egyszerre próbakő. Verseny lesz-e, melyben egy győz, és mindenki más vesz, vagy játék melyben mindenki nyer, és az öröm teremtő szeretetté nemesül a szívekben, mely világokat alkot, világokat teremt.

Az EGY üzen ma általam, velem, MAGunknak és Mind-ÉNKinek. Azt üzeni, hogy a létnek önmagában nincs semmi értelme. A lét ugyanis túl van minden értelmén, minden gondolaton és minden képen. A lét ős forrása nem a lecsupaszított értelem, hanem a kristálytisza SZERETET, mely önzetlen, igaz és minden érdektől mentes. A létnek az EGY végtelen sokszínűségében található igaz, részrehajlás mentes, nemes és szeretetteljes EGYszerűségében van értelmezhetősége. A Teremtés valódi természete az érdek nélküli, igaz SZER, ebben a Rendben bontakozik ki és nyilvánul meg a Teremtő Lélek sokszínűségének határtalanul áradó szeretete, minden önmagában foglalt létező felé, és minden önmagában foglalt létezőben. Egy igazság létezik csak, és az a Szeretet igazsága. Igaz teremtés nem létezhet, csak minden intelligencia teljességében.

52. Elme és tudat

Ha az emberi lény valóságát igyekszünk feltárni, előbb utóbb beleütközünk az elme és a tudat fogalmába. A mai korban rengeteg kísérlet született az elme és a tudat meghatározására, ám a mi vizsgálódásunk tárgya szempontjából ezek teljességgel használhatatlanok, mivel sem a vallási sem a tudományos értelmezések nem tartalmazzák azt a szemléleti lehetőséget, melyben tágabb összefüggések megértése válhat lehetővé. Ezért sajátos módon először is megkísérlem a két fogalom minél pontosabb meghatározását, mely nélkül továbblépni lehetetlen. A hétköznapi életben a legtöbb esetben mind az elme, mind a tudat fogalmait úgy használjuk, hogy valójában csak homályos sejtéseink vannak azzal kapcsolatban, hogy beszélgető partnerünk mit is ért rajta. Mindkét fogalomhoz többnyire vagy tudományos-materialista, vagy vallásos-misztikus elképzelések tapadnak, metafizikai értelmezésük azonban homályba vész, így nem tárulhat fel az a magasabb rendű perspektíva, amiben az ember maga nyerhet egy sokkal teljesebb képet önmaga valóságáról, mely valóság túlmutat az anyagi létezésen.

Napjainkban az elme fogalmát többnyire a racionális gondolkodási készségekhez tapadó gyűjtőfogalomként írják körbe. Ide sorolják a racionális, kognitív képességeket, az agyi működések különböző manifesztációit, az érzékelés bonyolult fizikai rendszereinek koordinációs és analitikus tevékenységeit stb. Hogyan határozható meg az elme a tudományos sztereotípiák és a vallási elképzelések mellőzésével? Legelőször is azt kell tisztázzuk, hogy egyetlen meghatározás, egyetlen gondolati modell sem azonos soha a valóság teljességével. A fogalmi gondolkodásnak továbbá van még egy sajátossága, nevezetesen bármilyen fogalmi rendszerben, a használt fogalmak csak más fogalmak által írhatók körbe, határozhatók meg, ezért minden fogalmi rendszer csak önmaga definíciói által, egy önmaga által épített gondolati modellrendszeren belül értelmeződhet. Ebből következik, hogy a fogalmi gondolkodás által létrehozott fogalomrendszerek, önmagukba záródva lehetnek csak abszolút jellegűek, de más rendszerekhez képest relatívak, ezért a különböző gondolati modellek között az átjárhatóság sok esetben lehetetlen, mivel nincs egy olyan abszolút közös fogalmi rendszer, mely által az egyes rendszerek egymásban azonos módon értelmezhetőek lehetnének. Ezért van az, hogy például a tudományon belül is hatalmas szakadékok tátonganak az egyes részterületek között, mivel nem létezik az a mindent áthidalni képes, egységes és egzakt metanyelv, melyben a különböző részek tartalmi egy-

másba konvertálhatóak lennének. A meta-tudományra tett eddigi kísérletek a valóságban semmilyen komoly eredményt nem képesek felmutatni, és hogy ez miért eleve abszurd elképzelés, az a fentiek alapján érthetővé válhat. A fentiek ismeretében, mindezeket érvényesnek tartva a saját gondolati modellünkre, nézzük, hogyan határozhatjuk meg az elme, és a tudat fogalmát.

Az Elme

Az Elme az emberi lény által érzékelhető és megtapasztalható valóság teremtesének tisztán szellemi minőségű eszköze, mely magában foglalja mind az általa teremtett valóságot, mind a benne megélhető és szemlélhető valóságot. Az elme egyszerre teremtője saját valóságának és egyszerre szemlélője annak a tudat által. Az elme képes úgynevezett belső – egyedi, egyéni (individuális) – és közös, (kollektív) egyetemes valóság megkülönböztetésére. Az EGYből tekintve két ilyen, egymástól különálló és egymástól független valóság nincs, ez az elme valóságába bezárult tudat megélése csupán.

A Tudat

A tudat az emberi lény saját lényegiségét, létezését, egyediségét, önazonosságát magában foglaló, azt érzékelni, azzal azonosulni képes létező. A tudat azonosul a valósággal, a Lélek átérzi, átéli, megéli azt. Metafizikai értelemben megkülönböztetendő az egyedi, személyes emberi én-tudat, és a minden létező személyes, egyedi én-tudatot magában foglaló, magában egyesítő EGYetemes tudat. A kettő valójában EGY és ugyanazon lényegiség, az EGYetemes tudat az abszolút lét része, mely nem szeparált, az emberi lények egyedi, személyes én-tudata ennek az EGYetemes tudatnak az egyedi valóságokba bezárult részei. Az egyedi én-tudat tehát valójában nem más, mint az EGYetemes tudat önmagától való elkülönültségének a képzete, mely képzet a fizikai, érzéki valóság anyagtudatba zárultságát hozza létre és tartja fenn. Tudattal ugyanakkor nem csak az emberi lény rendelkezik.

(Az emberi tudat nem az agy terméke, amint a minden ok-okozati viszonylatot fordítva látó materialista tudomány, saját gondolati predefiniáltságából eredendően azt tévesen sulykolja. Az elme szintén nem az agy terméke. Az agy pusztán az a fizikai szervünk, melyet fizikai szinten az elme, és az elme által teremtett valóság kizárólagosságának az illúziójába bezárult, egyedi emberi tudat használ. A tudat használja az emberi agyat, és megnyilvánul általa, de léte nem függ tőle, hanem a fizikai, érzéki valóság függ a tudattól. A sorrend nem felcserélhető, egymással nem behelyettesíthető az elme és az agy. Például az agyi működések sérülése esetén nem az elme sérül, hanem akadályoztatottá válik annak működésének fizikai, érzéki szinten való megnyilvánulása.

Az agyi működés a sor legvégén helyezkedik el, mely olyan, mint a számítógép szoftvere és hardvere közti viszonylat. A számítógépben sem a hardver szüli a szoftvert, hanem a pusztán szellemi valóságként megszülető szoftver tárgyiasul a számítógép hardverében, és annak fizikai működésében. Ez a legegyszerűbb példa a mai korban, mely megérteti velünk, hogy fizikai valóság nincs szellemi valóság nélkül, és hogy ilyen értelemben minden fizikai valóság tisztán a szellemi valóság megtestesülése, érzéki megnyilvánulása, vagyis az anyagi valóság tulajdonképpen nem létezik mint önálló lényegiség, hanem csakis mint a szellemi valóság része.

A gondolat nem agyi termék, hanem a szellemi valóságban létező informális valóság, mely végtelenül sokszínű, és fizikai szinten elsődlegesen agyi működésekben realizálódik. Az ideák a fizikai valóságtól függetlenül öröktől fogva létező szellemi ősképek, ezek megnyilvánulnak a teremtésben. Az ősképekből származó, az elme által érzékelt és kivetített képek, racionalizálódva gondolatok formájában jelennek meg az emberi tudaton belül, majd ezeket az elme aktívan teremti, és önön teremtését valóságként szemléli.)

Elme és Tudat – Tudat és Elme

Az elme megteremti és kivetíti a valóságot, majd szemléli azt (modellt alkot róla), de az elme tudat nélkül nem létezik. Az elme nem tud önmagáról, az elméről viszont a tudat tudomással rendelkezik. Az elme eszköze az EGYetemes tudatnak, és a mindent önmagában foglaló és önmagából kiárasztó, kibontó ŐS-Tudatnak. Az ŐS-Tudat az elmétől független, kauzalitáson túli állapota minden megnyilvánulatlan és megnyilvánult Létnek és annak hiányának a Nemlétnak is egyszerre. Az EGYetemes tudat fogalmilag analóg az ŐS-Tudattal, az ŐS-Tudat azonban minden tudat forrása és szülője, minden belőle fakad és belé tér vissza.

Az ŐS-Tudaton kívül tudatossága nincs sem a létnek, sem a nemlétnak. Az ŐS-Tudat EGYséges, EGY és osztatlan. Az ŐS-Tudat az EGYetemes tudaton belüli egyedi, személyes, egyéni (individuális, perszonális, ego) tudati szeparációban számtalan, potenciálisan végtelen számú én-tudatra ébred, az emberi lények egyedisége tehát egyedül ebben az elkülönültségben létező és létezőként megtapasztalható valóság az ŐS-Tudat, az EGYetemes tudat számára.

Az elme az EGY, az EGYetemes tudat, végső forrásként pedig az ŐS-Tudat eszköze arra, hogy tetszőleges valóságokat teremtsen. Az a paradoxon, hogy az elme egyaránt teremtője, kivetítője, szemlélője a valóságnak a következő módon oldható fel:

I. EGY és EGYetlen EGYetemes elme létezik, melyből EGY és EGYetlen valóság árad ki. EGY és EGYetlen valóság van, ez A Valóság: Az EGY.

II. Az EGYből megnyilvánuló valóságot a kettősségben – polaritás – az EGYetemes elme teremti, ez a teremtés pedig az egyedi, személyes elmék segítségével végtelen egyedi, személyes valóságra képes szétválni, és továbbteremtődni.

III. Az elme egyszerre teremti és egyszerre szemléli az így teremtetődő valóságot, de az elmének két módusza van, az egyik a racionális, a másik az intuitív módusz. Amikor az elme a maga által teremtetett valóságot szemléli, azt racionális módon csak az érzéki szinten, érzékek által megtapasztalt valóságról absztrahált gondolati modellalkotás által teheti.

IV. A ráció nem képes az EGY és EGYetlen valóság Intuitív látására, érzékelésére, mivel a ráció a megkülönböztetés, a differenciálás eszköze, és így a valóságot bármilyen gondolati modellben is szemléli, soha nem az abszolút valóságot magát látja, hanem az általa róla absztrahált relatív valóságrész-modellt, és ezen modellek száma végtelen, akár csak az EGY és EGYetlen valóság.

V. Ami és aki képes a Valóság teljességében létezni, anélkül hogy szemlélné azt – így mentesülve a szemléleti módok differenciáltságából adódó elkülönültségtől – az az EGYetemes Tudat, végső soron az ŐS-Tudat. Az ŐS-Tudat képes egyedül minden szemlélet meghaladására és EGYesítésére, az Elme racionalizálásától független, egy és osztatlan intuitív tudati valóságban, melyben minden EGY és EGYetlen, osztatlan, abszolút valóságként létezik.

VI. Az EGY és EGYetlen valóság az Elme racionalizáló tevékenysége számára tehát nem látható, csak önön valósága, mely egyedi valóság minden ember egyedi modellalkotó képességének függvénye. Ez a magyarázata annak, hogy bár csak EGY abszolút valóság van, az egyéni ember, személyiségébe zárulva teljesen eltérő valóságokat él meg. A hangsúly pedig a megélésen van, mert itt válik nyilvánvalóvá, hogy mi is az a bonyolult viszony, mely az emberi lényen belül a tudat és az elme között létezik, a Lélek által.

VII. A valódi látó – és nem pusztán csak szemlélő – az a Tudat, mely képes átlátni az Elme valóságteremtő játékán. A tudat nem az elme teremtménye. Az egyedi tudatok személyes, individuális valóságának a teremtője az elme, és ennek az egyedi tudati valóságnak a megélője, átélője, az egyedbe zárt EGYetemes tudat, mely tudatában van az elme által kivetített valóságnak, és annak hogy az elme ezt modelleként racionalizálja, de egyedi tudat-

részként ennek a tökéletes tudása az egyedi, individuális, egyéni tudat, az emberi lélek anyagi valóságba való bezáródásakor elvész, pontosabban beszűkül, a lélek tudattalan részének a tartalmává lesz.

Következtetések

Az Elme teremője, de mindig csak szemlélője és nem látója A Valóságnak, mert az EGY és EGYetlen valóság látására, csak az elme valóságának abszolutizmusából kiszabadult, újra EGYetemessé nyílt tudat képes. Az elme lehet a tudat börtöne, de lehet a tudat megélésre szomjazásának a ki-elégítője. (Egyik a másikat nem kizáró, hanem kiegészítő, az ŐS-Tudatnak, mint egésznek ugyanis az elme valóságába kell részként alászállnia, így amnézis által meg kell feledkeznie önmaga végtelenségéről, hogy átadhassa magát az elme teremő erejének végtelen potenciáljának. A végtelen végessé válik, hogy önmagát részként tapasztalja meg. Az anamnézis ennek az ellenkezője, mikor a rész újra egyesül az egésszel, ez az egyesülés teljes mértékben tudati folyamat, amikor az elme valóságának kizárólagosságából az ŐS-Tudat, önMAGa EGYetemességének tudatára ráébred, ez az emberi tudati út isteni kiteljesedése.)

Látás csak az érzékek világán túli, az anyagi lét kizárólagosságának tudatából újra kiemelkedett Tudat számára lehetséges. Ez az állapot a Tudat számára egyben azt is jelenti, hogy az Elme teremtette valóság viszonylagosságán felül kell emelkedjen. Az emberi lény érzéki valósága viszont nem létezik az Elme működése nélkül. A Tudat számára tehát a tiszta, érzékek világától nem elhomályosított abszolút látás, emberi anyagtudatba zárva nem lehetséges. Az elme értelmez, de értelmezni csak az érzékelt és megélt valóságot lehetséges. Fizikai, anyagtudatú valóság tehát csak akkor létezik a Tudat számára, amikor az bezárul az Elme által teremtett valóságba, és azonosul azzal. (a rész önabszolutizálása) A tudatnak az anyagi világ valóságába történő bezáródása az elme által megteremtett valósággal való azonosulással együtt történik.

A fizikai, érzéki valóság egy Tudatállapot. Az EGYetemes tudatnak az egyéni tudatba bezárult állapota, mely az EGYetemes elmén belül, az EGYetemes elmétől elhatárolódott egyéni, individuális, egyéni én teremtett valóságát érzékeli, és éli meg.

Nincs tudattól független fizikai valóság, és anyag sem. Minden valóság tudati valóság, a tudaton kívül valóság nincsen, mert *minden valóság csak a tudat számára létezik, létezhet.* Az EGYetemes tudat (Egész) résszé válva, önmagától tudatilag elkülönülve bezárul az EGYetemes elme valóságába, (kollektív valóság, világ) azon belül pedig az egyéni, individuális, egyedi

valóságba, valóságokba (személyiség), és azzal azonosul. Az Ős-Tudat – az EGYetemes elmével EGYetemben – végtelen számú VilágEGYetemet képes teremteni, amikor az EGY-ÉN, az EGYetemes tudat potenciálisan önMAGÁban, önMAGától végtelen, egyedi, személyes, egyéni valóságaiba zárul be.

Az EGY-ÉN tudati álma – mely az önön EGY és EGYetlen valóságától való szeparáció és mulandóság a viszonylagosságok világában – az egyedi, személyes, egyéni énné, éneknek: A Valóság. (az érzékek világában)

Az EGY-ÉN EGYetemes tudata, örökkéValósága – a viszonylagosságok anyagtudatú érzéki valóságába zárulva – mely önmagát egyedi, személyes, egyéni énné, éneknek képzei: Álom.

A Teremtés, minden teremtet világ valósága az ŐS-Tudat, az EGYetemes tudat álma, mely a világteremtő EGYetemes elme által teremődik meg, ez mindig a primér valóság, amiben aztán továbbszövődnek az egyedek szubrealitásai, vagyis egyedi, individuális, egyéni valóságai, végtelen, korlátlan lehetőséggel. *EGY az ŐS Teljesség, Isten, és az ŐS Teljesség, Isten: Az EGY.*

53. Végtelen SZERelem

A vágy ébredése.

Az isteni ŐS-Tudat a Teljesség. Minden létező és nemlétező a Teljesség része. A legnagyobb titkok egyike: ha a Forrás maga a Teljesség, az Abszolútum, a Meghaladhatatlan, mely nem rendelkezik hiánnyal, hiányossággal, akkor mi az a belső motívum, amely a hiányt nem tapasztaló Örökkévalót arra készíti, hogy teremtésben nyilvánuljon meg? Mi a mozgatórugója a valóság teremtésének, teremődésének, létrejöttének?

A vágy kulcsfontosságú a Teremtés megértését illetőleg. A vágnak tárgya kell legyen, valamire irányulnia kell. A vágy ugyanakkor - emberi szemmel tekintve - hiányt is jelenthet, hiszen vágy csak arra irányulhat, ami látszólag nincs, ami beteljesületlen. Amint a vágy tárgya megvalósul, beteljesül, a vágy testet ölt a megvalósult teremtésben, vagyis önmaga tárgyiasul.

Az EGYben túlárad a Szeretet, és ez a túláradás, létrehozza a Szereteten teremődő EGY végtelen valóságát. A túláradó Szeretet önmagát vágyja megtapasztalni a Teremtés és Teremődés aktusában. Ez a legnagyobb misztérium, hiszen a Szeretet tökéletesen érdek nélkül való, a legtisztább ŐS-Való, mely önmagában önmagától Való Valóság, ugyanakkor tárgyiasulatlan ős egység.

A szeretet önmagán belül nem irányul semmi konkrétúra, ugyanakkor a

Semmi szeretetében benne van, a Minden szeretete, ugyanis a valódi, érdek nélküli szeretet nem tesz különbséget, nem differenciál, nem szeparál, nem részrehajló, nem válogató, vagyis EGY és EGYség. Mindent magában foglal, mindent magában hordoz, nem tárgyiasult, és létezésének semmi értelme nincs racionálisan, mivel mentes a ráció szeparáló, megkülönböztető mozgásától, szemlélődésétől. A Szeretet nem látja önmagát, mert nincs benne én, ego, ami-aki láthatna, nincs tudatában önmaga létezésének, mivel az Örökkévalóság abszolútumában Létezik, és nem a Múlandóság relativitásában Él, nincs benne Kétség, csak EGYség.

A modellekbe zárult emberi elme az EGY valóságát felfogni nem képes, mivel az EGY valósága osztatlan, az elme pedig a differenciálás eszköze. Az elme feladata a valóság megteremtése, és nem az őt létrehozó ŐS-Tudat, pláne nem az ŐS-Tudatot is magában foglaló legvégső Valóság: a Szeretet megértése. A kristálytiszt, érdek, megkülönböztetés, ítélet, elkülönültség nélküli Szeretetben megszülető vágy, a mindent pusztán az ok-okozati viszonyban értelmezni tudó Elme számára örök paradoxon marad. Ezt az ok nélküli ős vágyat, mely nem hiányból született – aminek nincs Oka az öröktől való Valóságának és létezésének – racionalizálni nem lehetséges. Ez túl van az elme által értelmezhető kauzalitás világán, és ide az elme csak úgy léphet be, ha képes önmagát Eggyé olvasztani ős forrásával, vagyis megsemmisülni, feloldódni önmaga létezésének ős okában: a Szeretetben és az abban lévő Szabadságban. Az ŐS-Tudat a Szeretet önmagára ébredése a Szabadságban.

A Szeretet kozmikus, teremtő nász.

A Szeretetnek nincs racionális oka. A Szeretet minden megvalósulatlan-ság – potencialitás – és minden megvalósult valóság Teljessége. A Szeretet és a Szabadság, a Szabadság és a Szeretet egymással EGYlényegűek, egymás nélkül nem létezhetnek. A Szeretet és a Szabadság egymásba SZERel-mesek, örök nászuk az EGYben, az ŐS-Tudatot nemzi, melyben a Teremtés önön EGYségének tudatára ébred. A teremtés aktusában Lelkesülő Szabadság és Szeretet pedig az EGY Lelkében, a Végtelen SZERelem érzésében, annak megÉlésének a vágyára ébred, és létrehozza az Örökkévalóban a legszébb álmot: az Életet. Az Élet az Örök, EGY és EGYetlen, Végtelen SZERelem megélésének a vágyának Gyermeke. Hogy a Végtelen Szeretet és Szabadság megtapasztalhassa önmagát, az ŐS-Tudatban saját osztatlan valóságának tudatára ébred, ám ebben az EGYségben, az ŐS-Tudat benne él a Szeretetben és a Szabadságban, így minden Valóság EGY, és EGY valóság van csak: az Örökkévaló Szeretet.

A Szeretet vágyik önmaga Kiteljesülésére, kiadására. Ez viszont lehetetlen, mivel ÖnMAGa Teljes, Ő MAGa a Teljesség, Tökéletes és Meghaladhatatlan, nem született, halhatatlan, kezdet és vég nélkül való, ok nélküli, mert létének nincs oka. A kiteljesedés nem lehetséges, mert rajta kívül nincs semmilyen valóság. A Szeretet és a Szabadság SZERelmének a násza, akkor hogyan teljesülhetne be? Álomban, csakis álomban: Az Élet álmában. A szintisza Szeretet, a Szabadság, az ŐS-Tudat és Lélek mely Örök, EGY és EGYetlen tiszta érzékek feletti abszolút Valóság, az Élet nászában azt álmodja, hogy Halandó, Mulandó, Érzéki, Viszonylagos, Változó. Az Életben mégis van egy örök, abszolút pont: a Változás, az átalakulás, a metamorfózis. Az Élet az Örökkévaló álma, mely örök, végtelen változás. A végtelen önmagát végesnek képzelve alászáll a világok végteleneit megteremtő EGYetemes elmébe, és az ŐS-Tudat EGY és EGYetlen, osztatlan egysége pedig részékké válik, bezáródva az EGYetemes elme világán belül létrejött egyéni elmének a tudati valóságába. Valójában a Halhatatlan EGY csak álmodja az Életet, amint a Halált is. Mind a Halál mind az Élet az Örökkévaló álma, aki arra vágyik hogy örök változatlanságában, örökkévalóságában, tökéletességében örök változást, mulandóságot, tökéletlenséget izleljen.

Az élet álom. A halál ébredés.

A lét örökkévaló rendje az emberi lényben képeződik le, de minden földi tapasztalás, tükörkép. Az Élet tükörképe az örökkévalóság létének. Amikor emberként alszunk – de nem álmodunk – akkor tudatunk szabad, ez az égi éberség, anamnézis, amikor pedig ébren vagyunk akkor álmodjuk az életet, ez az égi amnézis.

Két Út van, mely az EGYben létrejött KETTŐségben vezet. Mindkettő közŐS szakaszaként a végtelen, határtalan ŐS-Tudat bezárul részként az önmagát végesnek, behatároltnak képzelő emberi lénybe. Megéli a végességet. Végesnek képzelet magát, de legbelül a Lélek mindvégig érzi, hogy a végesség képzelet nem valós. Itt különül el az emberi lény Útjának a két lehetséges elágazás-iránya. Ezek egymással ellentétesek, mégis egymást kiegészítők.

Az első úton a Tudat az Élet, vagyis az álom továbbteremtésének az útját választja (élet és teremtvágy), míg a második úton — az első mozgással ellentétben haladva – elindul az Életben megkeresni saját eredetét, okát, Forrását. A történet mindenképp ébredéssel végződik, mert legkésőbb a halál pillanatában, a Tudat és a Lélek ráébred arra, hogy az Életet csak álmodta. A teremtés útja az Életben belül az elme végtelen valóságteremtő potenciáljának a kiaknázása, mely az Örökkévaló szemszögéből: Álom a mulandó-

ságról, az örök változásról. Ám ebben a változásban tud megteremtődni, kibontakozni az a végtelen lehetőség, mely a Lét örökkévalóságában – az EGYben – nem megtapasztalható olyan formán az ŐS-Tudatnak, mint az Élet változásában az egyéni tudatoknak, mint az ŐS-Tudatnak önmagán belül, önmagától elkülönültek képzelt tudatrészeinek.

Ha az EGY az Atyai Ház, akkor az emberi lénybe zárult Teljesség, ŐS-Tudat két lehetséges útiránya a következőképpen jeleníthető meg: a Gyermekek elindulnak az Atyai Házból, és izgatottan veszik birtokba a valóságot, továbbteremtve azt. (álom, és az álomban való elmélyülés) Vannak ugyanakkor olyan Gyermekek, akik egy idő után elkezdik kutatni a valóság miértjét, és okát. Ők kezdetben teljesen tudattalanul, de elindulnak visszafelé az Atyai Ház felé vezető úton, majd anélkül, hogy meghalnának a fizikai valóságban, a tudatuk lassan kiébred az addig egyedülnek képzelt fizikai valóságból. Ez az ébredés a tudat ébredéseinek a láncolatán keresztül vezető út, mely egyre tudatosabbá váló visszatérés lesz, az Atyai Házba. Bármelyik utat is választjuk, a végén úgyis visszatérünk a Forrásba, az Atyai Házba. A halál ma sokunknak a tudattalan visszatérés az Atyai Házba. Mindkét út egyformán értékes, mindkettő az EGY álma, az EGY valósága.

„Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét ÉNértem, megtalálja.” „ÉN VAGYOK az Út, az Igazság és az Élet.” „ÉN és az Atya EGYek vagyunk.” – Jézus Krisztus

„Ha tudatában vagyunk az elmúlásnak, ugyanakkor számításba tudjuk venni az emberi létben rejlő hatalmas lehetőségeket, sürgető érzés tölt el bennünket.” „A boldogsághoz nem vezet út. Az út maga a boldogság.” Buda (Buddha)

54. A szeretet kultúrája

Az a kultúra, mely létének középpontjába nem a Szeretetet állítja, abszolút értelemben véve megvonja önmagától a lehetőséget a valódi ki és beteljesedésnek. A Szeretet vonzásában élő emberi kultúra a Lét legteljesebb, legmélyebb, legmagasabb rendű megvalósulását képes megtapasztalni, ami csak az örökké változó Életben lehetséges. Az ilyen kultúrának nincs erkölcsre, jogra, törvényre szüksége, mert egyetlen erkölcs, egyetlen jog, és egyetlen törvény uralkodik felette, melyre a művelés minden cselekménye irányul, és ez: a Szeretet.

Kultúra

A kultúra alatt egy olyan eszmény köré szerveződő emberi-társadalmi struktúrát értek, mely eszmény olyan szellemi erőterrel rendelkezik, ami a

benne élő embert az eszmény szellemi-lelki-anyagi megnyilvánulásaiban művelni képes. Az a kultúra, melynek középpontjában nem áll semmilyen határozottan megnyilvánuló magasrendű szellemiség, lelkeség és erkölcs, nem képes az emberi lény művelésére. Az olyan kultúra, csak névlegesen kultúra, mivel az emberi lényt semmilyen szinten nem képes művelni, nemesíteni, szellemi-lelki-testi valóságát egy magasabb létező felé irányítani. Az általam használt kultúra definíció tehát bevallottan abszolutizáló és önkényes. A kultúra szó önmagában művelést jelent. A művelés olyan aktus, mely által az emberi lény belső egységben képes egyesülni, a művelés aktusának a tárgyával, céljával. A művelés legegyszerűbb példája, a föld megműveléséből érthető meg. A föld művelése egyedül az emberi lényre jellemző földi cselekedet, mely által az ember az őt körülvevő környezetet képes minőségileg átalakítani, és ez az átalakítás annak a belső eszmének, ideának a tükröződése, mely által elsődlegesen szellemi szinten maga a földművelő is művelve lett. Amennyiben egy idea szeretet központú, a művelés tárgya minőségileg is szeretetteljesebb, teljesebb, gazdagabb lesz, amennyiben azal ellentétes, úgy pusztulás, megsemmisülés következik be mind a művelő, mind a művelt létében. A művelés tehát eredendően szellemi eredetű cselekedet, melynek célja a művelés tárgyának minőségi átalakítása. A földműves a föld művelésének az aktusában - egy eszmény által vezérelve - az általa megművelt föld minőségi átfőrmálására törekszik. Az idea mely műveli, nemesíti őt szellemileg, lelkiileg, az megtestesül az általa végzett konkrét művelési aktusban, és annak tárgyában, eredményében. A művelés azonban visszafelé is hat, attól függően, hogy az idea milyen minőségű, és milyen minőségben képes megvalósulni. Ezen a ponton válik érthetővé, hogy miért önkényes az én kultúra értelmezésem. Az az idea ugyanis, mely az általa vezérelt kultúrát nem az emberi ösztönlény-szintet meghaladó, magasabbrendű eszmények felé vonzza, vezeti, az pusztán csak egy társadalmi agglomerátumot képes létrehozni. Egy kultúrának tehát az én definícióm szerint csakis olyan eszmény állhat a középpontjában, ami tudatilag nem alulról, bizonyos ösztönszinten létező tömegek által kitermelt, létfenntartási, önműködési vágy ural és vezérel, hanem felülről származó, a fizikai lét újra szellemivé való nemesítését, kiteljesítését megcélzó idea. A tisztánlátás végett, ma jelenleg a Föld nevű bolygón egyetlen olyan meghatározó, irányító kultúra sem létezik, mely a fenti definíciónak akár csak töredékesen is megfelelné. A mai kultúrának nevezett ösztönszintű társadalmi szerveződések középpontjában egyetlen „idea” áll: az állati szintű materiális létfenntartás.

Lét és Élet

Amikor egy kultúrán belül létrejövő társadalom alkotóinak a tudatából kimosódnak a Létre irányuló tudások és azok evidenciáinak a helyére olyan, pusztán a materiális életfenntartásra irányuló, relatív tudás-töredékek kerülnek, melyek az élet egységét képtelenek a lét egységeként látni, akkor az ilyen „kultúra”, mint társadalmi agglomerátum létezik csupán. A társadalmi agglomerátum jellemzője, az ösztönszintű életfenntartásra irányuló anyagi motiváció, mely nem ismer semmilyen az emberi lényt meghaladó olyan valóságot, mely felé kiteljesedhetne. Az ilyen társadalmi alakulat képtelen a valós szellemi-lelki fejlődésre, és bármilyen jellegű, bármilyen fejlettségi szintű anyagi kultúrát is hoz létre, az teljesen öncélúvá válik, mivel a tárgyi kultúra önmagába záródva képtelen bármilyen magasabb rendű valóságra irányulni és ezáltal irányítani a benne tudatilag fogságba esett embert. Minél magasabb rendű egy kultúra, annál kevésbé van szüksége materiális megnyilvánulásra, mivel a benne megnyilvánuló idea elsősorban vertikális és csak másodsorban horizontális szinten irányul a valós szellemi-lelki-anyagi művelésre vagyis kiteljesedésre. A legmagasabb fokú kultúrák olyan világokban nyilvánulnak meg, melyeknek egyáltalán nincsenek földi értelemben vett anyagi aspektusai. Ez nem az anyagi lét leminősítése, ellenkezőleg, az anyagi megnyilvánulása a szelleminek egy lehetőség, egy potencialitása a léten belül megjelenő életnek, mely célja az, hogy az anyagi létben történő művelés által a teremtettség gazdagodjon az anyagi lét újra szellemivé válásának a folyamatában. A lét és az élet között nem törvényszerű az a nagyfokú zártság, mely a mai világkorszak jellemzője. Minél átjárhatóbb az élet a lét felé, annál magasabb rendű kultúrák létezhetnek, és fordítva. A mai domináns, világformáló földi kultúrák azért nagyon alacsonyrendűek szellemiségükben, mivel zártak a lét felé, így nem marad más választásuk, mint az egyre mélyebbre zuhanás a pusztán anyagi létben.

Erkölc

A kultúra központi ideájának a minősége egyenesen arányos, az abban domináns erkölcs minőségével. A legmagasabb erkölcs maga a szeretet. Az a kultúra, mely a szeretet erkölcsében él, annak alárendelve végzi a művelést a társadalom építményében, az képes az abban jelenlévők szellemi-lelki nemesedésének, kiteljesedésének a szolgálatára. Az erkölcs meghatározása a mai korszakban, pusztán a társadalmi normák szintjére degradálódott, olyan szabályok összessége, mely egy társadalmon belül általános elfogadottsággal rendelkezik, s mely normák egyetlen célja, a társadalmi élet szabályozásában merül ki. Ez a szabályozás a társadalom élhetőségét hivatott szolgálni, mely szabályozás annál bonyolultabbá válik, minél inkább hiányzik a

társadalmat alkotó emberi lényekből, az egymás iránt megnyilvánuló, élő, aktív szeretet és az ebből származó tisztelet. A szeretet egyetemes törvényének szelíd uralmát a jog kemény, önkényes, végeláthatatlanul bonyolult, szövevényes rendszere veszi át, mely az emberi viszonyokat szabályozza, s mely az általános erkölcsökkel összhangban hatalmi, kényszerítő erővel lép fel. A szeretet kényszermentességével ez szögesen ellentétes irányultságú társadalmi berendezkedést eredményez. Amíg a szeretet-tudatú társadalomban a társadalmi hierarchia szerkezetében a hatalom gyakorlása a szeretetben történik, vagyis a nagyobb tudati gömbben tartózkodó szolgálja a kisebb tudati gömbben lévő és annak szellemi-lelki fejlődését, gazdagodását, tágulását, addig a félelem-tudatú társadalomban a hatalom gyakorlása pusztán öncélú, a hatalom nem szolgál, hanem a hatalmat szolgálja, az alája rendelődött társadalmi alakulat. Ez a hatalmi megnyilvánulás pedig semmilyen magasabb rendű erkölcsnek nem enged kibontakozást, mely a kultúra és a benne foglalt társadalom szerkezetében intézményesen is támogatott szellemi-lelki kiteljesedést szolgálhatná.

Szeretet-tudat

A szeretet valódi lényege racionálisan nem definiálható. Beszélhetünk azonban olyan konkrét aspektusokról, melyek egy szeretet-központú, magas tudati definiáltságú társadalom jellemzői lehetnek.

A szeretet tudatosan vállalt szolgálat. A szeretet hierarchiájában valaki minél magasabb szinten áll, annál önzetlenebbül és annál tudatosabban szolgálja, az önmagában foglalt létezőket. Ennek a hierarchiának a leképeződése lehet egy szeretet-alapú kultúra központi eszménye.

A szeretet-tudatú kultúra központi ideájából kibontakozó, valós szellemi hierarchia ezért minden fizikai szintű erőszakkal szemben védtelen és kiszolgáltatott. Ez az egyik oka, hogy olyan világokban, ahol a félelem-tudat dominál, a szeretet-tudatú kultúra nem épülhet. A szeretet-tudatú kultúrák anyagi szinten szükségszerűen pusztulásnak vannak kitéve az erőszakos, félelem-tudatú kultúrákkal szemben, a félelem-tudatú kultúrában pedig a mennyiség elpusztítja és nem kitermeli a minőséget.

A szeretet megnyilvánulásai: egységtudat, együttérzés, részvét, erőszakmentesség, önzetlenség, áldozatosság, szolgálatkészség, alázat. Ezen princípiumoknak különböző tudati szintekhez köthető kiteljesedési szintjei vannak, mely szintek száma gyakorlatilag végtelen. Valódi, mindenkit szolgáló teremtés csak szeretetben lehetséges. A szeretet-tudatú kultúra művelésének iránya az emberi, egyéni, személyiség-tudattól tart az EGYetemes, EGY-ÉNi isten-tudat felé. A szeretet-tudatú kultúra keretet, társadalmi struktúrák-

ba foglalt kibontakozási szinteket támogat az egyednek, a szeretet-tudat szintjeibe való egyre magasabb szintű beavatódásához. Ilyen kultúra csak magas tudati szinten létező entitások kiváltsága, olyan lélekcsoportok rendelődhetnek alá az ilyen eszményeknek, akik alkotói egyénileg már kiszabdultak az emberi létben tapasztalható egyedi, individuális én-tudatok önabzolutilizáló, félelem tudatából.

Ébredés

Az emberi lét legnagyobb lehetősége a fentiek tükrében a következő: felismerni azt, hogy az egyéni emberi sors kerekéből, csak a szeretetben egymásért vállalt önzetlen szolgálat által történt, újra EGYetemessé vált, tökéletesen felébredt Lélek képes. Az így, a földi játszótér tapasztalását megjárta, annak tapasztalásából, megéléséből gazdagodott Lélek aztán maga dönthet, hogy milyen magasabb rendű, szeretet-valóságokban teremthető világokat óhajt megélni, megtapasztalni. Az ilyen világok száma végtelen, így a bennük szerezhető megtapasztalások száma is a Léleknek. A Föld ebből az aspektusból szemlélve nem más, mint egy tudati spektrum a Lélek számára, ahol extrém lehetőségei tapasztalhatóak meg az emberi lényként megtestesült individuális, egyedi én, egón belüli, végletes tudati elkülönültségének. Ezekből a végletes, szélsőséges tudati állapotokból a tudat újból ráébredhet, sorsának megélése segítségével arra, hogy ez az elkülönültség csak illúzió, a félelem műve, a szeretet-tudatot nem ismerő egó önkényuralma. A tudat ébredése, az egó félelem-tudatú uralmának a felszámolása, mely ébredés csak az érdek nélküli szeretettel való fokozatos, lelki-tudati újjáegyesülésben lehetséges. Ennek földi neve: érdek nélküli, szeretetteljes szolgálat. A felébredt Lélek ébersége szolgálat a Szeretetben, a Szeretet szolgálatában.

55. Tudat és hipnózis

Az alábbi írást egy kérdés szülte: „Előző életeink feltáruulhatnak-e előttünk hipnózisban?” Az alábbi kifejtésben megpróbálok egy olyan nézőpontot felvázolni, melyben tágabb perspektívába helyezve értelmezhetjük a hipnózis és az inkarnáció-reinkarnáció fogalomkörét, a tudományos, vallásos és a spirituálisnak nevezhető gondolati keretekben.

A mai tudományos-materialista pszichológia szerint, a hipnózisban az embernek a saját, egyéni valósága tárható csak fel, ami szimbolikus valóság csupán. A hivatalos tudományos álláspont tehát a hipnózisban feltárt valóságot nem ismeri el valóban megtörténtnek, hanem csak szimbolikusnak. Ez nagyon lecsupaszított, és részleges kivonata a mai hivatalos tudományos

megközelítésnek.

Én személyesen a tudományt nagyon korlátozott eszköznek tartom az emberi lény belső valóságának a feltárásához. A legelső probléma az, hogy a hivatalos tudomány először is nem bizonyította vagy nem akarja bizonyítani a lélek létezését. Ezért amit ma hivatalosan pszichológia néven futtatnak, arról sokan nem is tudják, hogy az nem az emberi lélekkel foglalkozó tudomány. Materialista megközelítésben az embert mint fizikai, biológiai, biokémiai stb. egység input-output (bemenet-kimenet) reakcióit tanulmányozó és azt leíró tudomány a pszichológia. Magyarán, semmit nem ismer el, ami túlmutathat a fizikainak nevezett, érzéki léten. Ezért természetszerűleg a pszichológia nem tud és nem is tudhat arról, hogy tárgya az emberi egő, nem az emberi lény teljessége, hanem annak pusztán fizikai megjelenése, része. Itt tehát a hivatalos tudomány avatottsága véget is ért, saját módszertana, világlepe és hite nem enged hosszabb pórázt a megismerésben.

Tudományos szempontból nézve tehát, én bármit is jelentenék ki azzal kapcsolatban, hogy a hipnózisban felidézhető emlékek – metafizikai okfejtést követve – valójában honnan, milyen részeiből hívódnak elő a tudatnak, tudni kell, hogy mindez teljesen tudománytalan, jelenleg tudományosan nem megalapozható. A véleményem tehát amit most leírok, tudományosan a jelenlegi szemlélet szerint minimum sarlatánság, de leginkább spirituális fantazmagória. Mindezek tudatában mégis felvállalom ezt a szerepet, és az alábbiakban kifejttem ezt a nézőpontot.

Az emberi lény egője, magyarul személyisége, egyénisége, az pusztán az örökkévaló EGY-ÉN fizikai valóságaként, az érzékszervi, érzéki valóságban kivetülő, megtestesülő RÉSZe. Az EGY-ÉN az az EGYetemes létező, ős valóság, tudat, teljesség, mely egy és osztatlan. Az EGY-ÉN ugyanakkor képes önmagát számtalan, végtelen egyéniségben, egyedként, individuumként megtapasztalni. Meditációs állapotban mindenki számára megtapasztalható, hogy az emberi tudatnak vannak olyan kitágult szintjei, amiben nyilvánvalóan megtapasztalhatóvá válik, hogy a testi valóság mennyire végletes, és mennyire végtelen hozzá képest az a megélhető valóság, létezés, ami túlmutat a fizikai életen. Az ilyen meditatív tudatállapotban mind a tér mind az idő teljesen relatívvá válik, és a fizikai valóság egy jelentéktelen ponttá szűkül ahhoz képest a tudati kitáguláshoz, amelyben képessé válhatunk akár a saját Forrásunkkal, vagyis az EGY-ÉNNel való tudati újraegyesülésre is. Ez természetesen a legmagasabb szint, amit meditációban elérni lehetséges, de nem kell idáig eljussunk, hogy például megtapasztaljuk, a test-tudatból való kiszabadulást, magyarán amikor még csak egy egyszerű relaxációs gyakor-

latban annyira ellazítjuk a testünket, hogy egy idő után olyan könnyűnek érezzük, hogy az az érzésünk támad, hogy akár ki is léphetnénk belőle. Ez az a küszöb, aminél fel kell tegyük a kérdést: vajon ha az emberi lény pusztán csak egy fizikai valóság, egy biológiai gép, amint azt ma elhiteni igyekeznek sokan velünk, akkor vajon mi vagy ki az, ami tudatában van annak, hogy van valami a fizikai valóságon túl, ami megtapasztalható, és nem testi jelenségként? Igen, már hallom is a hivatalos választ, hogy mindez csak az elme játéka, pontosabban agyi működések halmaza, képzelgés, önhipnózis stb. Erre csak azt tudom mondani, hogy a két dimenziós embernek lehet a háromdimenziós valóságról beszélni, de úgysem fogja érteni, ameddig maga nem válik képessé a harmadik dimenzió érzékelésére, az arról való fogalomalkotásra, és a benne való létezésre. A tudományban tehát van valami, ami minden érdeme ellenére önmaga korlátait képezi, és ez az, hogy az emberi valóságot végzetes módon próbálja arra a valóságtartományra leegyszerűsíteni, amit ő maga, az éppen aktuális szemléleti keretében absztrahálni, megragadni, leírni és értelmezni képes. Ezzel semmi baj nincs addig a pontig, ameddig ebből a nézőpontból kiindulva nem kezd valaki olyan dogmatikus, abszolutizáló kijelentéseket tenni, hogy például azért, mert valami tudományosan nem bizonyítható, nem megalapozható, nem leírható, nem megtapasztalható, nem vizsgálható stb. akkor az nem is létezhet. Itt bukna el a legtöbb a tudomány csapdájában.

A hipnózis képes olyan tudattartalmak feltárására, melyek egyértelműen nem köthetőek a tudatosan megélt jelenlegi életünk tudattartalmaihoz, magyarán nem a jelenlegi életünk megtapasztalásai. Itt egy nagyon kényes mezsgyre érünk. Eddig a pontig ugyanis az állításom nem tudománytalan, hiszen csak azt állítom, hogy a hipnózisban feltárt belső, egyéni valóság nem köthető az életünk tudatosan megélt tudati tartalmaihoz, emlékeihez. Ha tehát valaki hipnózisban arról beszél, hogy például az ókori Egyiptomban van, és mondjuk egy beavatott pap, és aként emlékezik bizonyos eseményekre, ez eddig olyas valami, ami ténylegesen csak hipnózis által megnyitható, magyarán a tudatos énnak nincs hozzáférése a tudattalannak eme tartalmaihoz normális körülmények között. Egy pszichoterapeuta képes hipnózisban olyan tudati tartalmakhoz hozzáférni, melyek a tudattalan részeként vannak ma felcímkezve. Itt tehát, ami ezen túl van, az interpretáció kérdése. Ha valaki abban hisz, hogy az ember nem csak egy életet él, akkor egyszerűen mindezt ezzel magyarázza. Aki nem hisz ebben, az például mondhatja azt, hogy ezek a képek, amelyek hipnózisban felidéződnek, pusztán csak szimbolikusak, és ekként kell kezelni őket, de semmit nem bizonyítanak.

Kívülről tekintve viszont mindenkinek igaza van. Miért? Mert a spirituális magyarázat ugyanúgy hit, mint a materialista, az előbbi tudományosan bizonyíthatatlan, az utóbbi viszont elhiszi, hogy a hipnózisban feltárt tartalmak, „csak” egyéni valóság, ami ebből kifolyólag nem történhetett meg. De miért ne történhetett volna meg mindez? Azért, mert a tudomány nem bizonyította, hogy az emberi lénynek van lelke, a lélek halhatatlan, a lélek képes életeket megélni, stb. Erre mondhatjuk azt, hogy attól mert a tudomány valamit nem bizonyított, azért az létezhet. Kicsit cinikusabban fogalmazva, a valóság végtelenségét tekintve, a tudomány eddig sokkal kevesebb dolgot bizonyított a maga absztrakciós rendszerében be, mint ami létezik, s létezhet. Még durvábban úgy is fogalmazhatnánk, hogy a tudomány még semmi érdemlegeset nem bizonyított be azzal kapcsolatban, ami az emberi lény maga, vagyis a lélek-szellem valósága. Vajon miért is? Azért, mert a mai kor hivatalos tudománya, fordítva ül a széken. Vagyis, önmaga szemléleti módja korlátozza önmagát. Nincs lélek, mert nem bizonyítottuk. De jelenti-e ez azt, hogy azért mert nem bizonyították ad egy: nem is bizonyítható, ad kettő: nem is létezik? Ezen a ponton megvilágosodhat előttünk: a tudomány mai hivatalos álláspontja korántsem a leírható, megismerhető emberi valóságot tartalmazza, hanem azt a materialista nézőpontot, mely a műveléséhez kötelező. Mert mi lenne, ha a tudományt olyan emberek művelnék, akik például arra használnák azt, hogy bizonyítsák: van emberi lélek, van kiterjesztett tudati valóság, az embernek csak a teste hal meg, stb. Itt ugyanakkor világosan látnunk kell, a mai hivatalos tudomány módszertanánál fogva és materialista beállítottsága, predefiniáltsága és kondicionáltsága miatt minderre alkalmatlan. Felmerülhet ugyanakkor jogosan a kérdés, a tudomány művelői szemszögéből, hogy ugyan már, akkor például a spirituális nézőpont nem eleve a saját, tudományosan bizonyíthatatlan igazságát teszi önkényes igazsággá, s még csak önkritikát sem képes gyakorolni?

Tisztáznunk kell tehát világosan: a reinkarnáció valóban vallásos magyarázat például a hipnózisban feltárult valóságok esetében, vagyis hogy az emlékképek a lélek által megélt, más idősíkokból, korokból származnak. Ez tudományosan jelenleg nem bizonyított. Ez tény. Amint az is tény, hogy ad egy: azt mondani, hogy ez tudományosan bizonyíthatatlan az nem azt jelenti, hogy a fenti vallásos hit alaptalan, hazug, hamis, pusztán azt, hogy a jelenkor tudománya nem bizonyította ezt. Ad kettő: eddig több törekvést láttam arra, hogy a tudomány cáfolni próbálja azt, hogy lélek, reinkarnáció nincs, mint bár egyetlen, hivatalos törekvést is láttam volna arra vonatkozóan, hogy valaki is megpróbálta volna akár az alapjait is lerakni egy olyan tu-

dományos szemléletnek, mely végre nyitni képes tágabb tudati valóságok felé, nem pedig beleragasztani mindent az atomista szemlélet korlátaiba. Durvának hathat a kijelentésem, de szerintem a tudománynak spirituális kérdésekben mindaddig a pontig semmi illetékessége nem lehet, ameddig annak a hivatalos hitvallását dogmatikusan határozza meg az objektívizmus, vagyis a szubjektív valóságon kívüliség. A lélek ugyanis nem objektív valóság, amint a tudat sem az.

A legnagyobb tévedése a mai hivatalos tudománynak az, hogy azt hiszi, létezik objektív valóság, mikor az összes tudományos absztrakció mind az emberi tudaton belül létezik, azon belül jött létre, így többek között az objektívnek nevezett, vélt valóság képzete is. Nincs objektív valóság, és pláne nincs objektív tudomány, nézzük csak meg, hogy akár egy kísérleti eredményt is, hány tudós, hányféle képen értelmez. Az pedig, amit hivatalos tudományos nézőpontként a fejünkbe vernek, semmi más, mint tudományos konszenzus. Kevesen értik meg azt az egyszerű tényt, hogy a tudomány nem egyenlő a valósággal, hanem a tudomány egy nézőpont a valóságról, egy absztrakció, egy racionális gondolati rendszer, mely relatív, értelmezés kérdése minden úgynevezett eredménye. Egy egyszerű példát hozok: annak az embernek, akit nem tudományos világképben neveltek (lassan csak őserdőkben találni ilyet) az a jelenség, hogy az alma leesik a fáról semmit nem jelent. Ugyanakkor bizonyosan képes lenne egy magyarázatra ezzel kapcsolatban. Ugyanez a jelenség egy fizikusnak: a newtoni gravitáció néven, matematikai-fizikai absztrakciós képlet által leírható. Mi a valóság ezzel szemben? Az alma akkor is leesik a fáról, ha valaki nem ismeri a gravitáció fizikai magyarázatát. Magyarán, a gravitáció egy megnevezés a tudomány rendszerében, a maga absztrakciós, jelenség-leíró gondolati rendszerében. Ez az absztrakció magyarázatot ad egy jelenségre, de nem azonos magával a jelenséggel. Jól használható ugyanakkor, hogy további jelenségek leírásának alapjául szolgálhasson, magyarán a tudomány építményében egy alapkő legyen.

Nem állítom azt ugyanakkor, hogy a tudomány elméleti eredményei nem konvertálhatóak vissza a valóság szintjére, például egy híd tervezésénél nem hasznosítható a gravitáció ismerete, pusztán azt állítom, hogy a megismerhető valóság a mai hivatalos tudományon kívül még számtalan gondolati rendszerben leírható lenne, de ez a mai kor paradigmájában, és a jelenlegi világképben törvényszerűen nem jelenhet meg. Érthetőbbé válhat egy konkrét példában mindez. Képzeld el, hogy megjelenik a Földön egy olyan, nem csak más galaxisból, de teljesen más térből, idősíkből származó lény,

akinek nincs földi értelemben vett teste sem. Vajon ő érzékelné-e egyáltalán a gravitációt, fogalmat tudna alkotni-e róla, ha igen, azt pedig csak az ő létezési síkjának a törvényei szerint tudná értelmezni. Mi van akkor, ha abban a létezési formában sem gravitáció nincs, sem anyag ilyen értelemben, sem materialista tudomány, mint absztrakciós eszköz. Ettől még, érzékelhetné a jelenséget, hogy mondjuk lát egy almát leesni a fáról, de hogy ha ezt megpróbálná leírni, absztrahálni az ő valósága szintjén, mi bizonyára semmit sem értenénk. Magyarán, ettől még az alma leesne, a jelenség viszont nem a gravitációnak nevezett absztrakció miatt történik meg. A gravitációnak nevezett absztrakció csupán egy lehetséges absztrakciós modell a jelenség magyarázatára, mely ugyanannyira érvényes, mint a messziről érkezett lény feltételezett absztrakciós, valóság-leíró modellje, magyarázata az általa tapasztalt jelenségre. Ez csak az emberi elme programozottsága, hogy azt hisszük, hogy a tudományos gondolkozásnál nincs egzaktabb, teljesebb valóság-leíró modell. Azért mert jelenleg nem ismerünk ilyet, vajon helyes-e azt gondolni, hogy valóban nincs is ilyen?

A fenti hosszadalmas és nyakatekertnek tűnő kifejtésemnek nem a kérdésre adandó válasz kikerülése a célja, hanem annak szemléltetése, hogy egyrészt a tudomány mértéktelenül túl van értékelve világunkban, másrészt a legtöbb emberben nem tudatosul az, hogy milyen mértékben határozza meg a valóságérzékelését az a tudományos világkép, melyet a kizárólagosság igényével sulykoltak bele, és ami által kondicionálva lett elméje. Ez viszont egyénileg feltárható, megfelelő belső igény esetén tudatosodhat bennünk.

Nem vagyok tudomány ellenes, de tudománypárti sem. Nem hiszek a tudományban, miként a vallásokban sem. DE, értékelem a tudomány törekvéseit, mellyel a maga módszereivel igyekszik a valóság modellezésére, ÉS jól látom, hogy igenis őriznek a vallások olyan egyetemes, kozmikus és egyénileg megtapasztalható igazságokat, melyek valóságok, és nem hit kérdései. A legnagyobb sutaságát a mai embernek az okozza, hogy sikeresen ellentétbe került benne a vallás a tudománnyal, a tudomány a vallással. Ennek megvan a maga oka. A vallások a mai világkorszakban sajnos többnyire pusztán a hitről szólnak, nem a megtapasztalásról. A tudomány pedig a maga vas logikájával sokszor kíméletlenül precízen mutat rá olyan belső ellentétekre a vallásokon belül, melyek valóságok, ténylegesek és logikailag kivédhetetlenek ezek a támadások a vallások számára.

Egy egységtudatú, életközpontú paradigmában sem vallás, sem tudomány a mi fogalmaink szerint nincs, legfőképpen nincs a valóság megisme-

résének ilyen egymástól végzetesen elkülönült útja. A vallás a valódi szakrális lét megélésének a pótléka, mely csak olyan korszakokban jelenhet meg, amikor a szakrális művelés nem a mindennapok cselekedeteinek szerves, szétválaszthatatlan része, hanem a kultusz izolálódása a mindennapok cselekményeitől. A vallás megjelenése tehát ebből a nézőpontból hanyatlás, pótlék. A tudomány ugyanilyen pótszer, materialista szemléletű tudomány ugyanis csak olyan paradigma részekét létezhet, amelyben az emberi tudat teljese megragad az érzéki, anyagi valóság érzékelésének a szintjén, azt pedig egyedülinek, kizárólagosnak és abszolútnak képzi. Így jöhet létre az a primitív tudományos szemlélet, mely az embert fizikai-biológiai, biokémiai stb. tárgyként, gépként, létezőként, jelenségként képzi, mert csak az anyag valamiféle feltételezett önszerveződését képes meglátni benne. A materialista tudomány tehát ebből a nézőpontból tekintve nem valamiféle tudati kiteljesedés, fejlődés eredménye, hanem ellenkezőleg, az anyagtudatba végzetesen beleragadt ember önabszolútizáló reflexiója, önön fizikainak képzelt valóságára. A tudomány ugyanúgy képes működni, mint a vallások, szakralitás pótlékként, vagyis a tudomány maga sok embernek ma vallás, melynek hittézisei vannak. Hittézis tárgyát mind a vallásnak mind a tudománynak ugyanakkor képezheti olyan valóság, mely megtapasztalható.

A fentiekkel összefüggésben kijelenthetem, hogy hipnózisban feltáráshatóak a tudatnak a ma tudományosan tudattalannak (nem tudatosított tudattartalmak összességét képező szerves tudatrész) nevezett részéből olyan tartalmak, melyek olyan konkrét emlékek, élmények, amelyek semmiképp sem köthetőek a személy aktuális életéhez. Amennyiben hiszünk abban, hogy a lélek többször képes, különböző sorsok részeként, különböző testi, érzéki valóságokként megtestesülni, újra inkarnálódni, úgy ezen hipnózisban feltárukt képek nagy valószínűséggel köthetőek az előző életek tartalmaihoz, megéléseihez. Amennyiben ebben nem hiszünk, úgy tudományos magyarázatokat kereshetünk, de azok elfogadása is egyéni preferencia, szimpátia, hit eredménye lesz. Van-e ezen túl más lehetőség is?

Igen, létezik olyan út, mely egyszerre tudománytalan és egyszerre valástalan. Mi ez? A belső, intuitív valóság megélésének az útja. Ezen az úton, képesek lehetünk a tudatunk feltárása által megtapasztalni olyan valóságokat, melyek teljessége racionálisan nem leképezhető, ezért róla a fogalmi gondolkodás keretein belül kommunikációt folytatni lehetetlen. Minden erre tett kísérlet töredékes, és sokkal inkább arról szól, hogy miként juthat a tudat ezen intuitív megtapasztalás állapotába. Ilyen értelemben léteznek különböző spirituálisnak nevezhető utak, módszerek, melyek segíthetnek min-

ket a tudatunk feltárásának útján. A legfontosabb mindig az, hogy bármilyen utat is válasszunk, azon képesek legyünk eljutni annak felismerésére, hogy minden ember egyedi, személyes, individuális úttal rendelkezik, és minden ilyen út célja, hogy az egyéniségünk megismerése által lassan feltáruhhasson előttünk az az EGY és EGYetlen Létező, az az EGY-ÉN, ŐS való, aki és ami minden létező igaz Forrása, OKa, Lényege. Aki a személyiségeket viseli, teremti, álmodja, és aki és ami minden valóság Forrása, Teremtője.

A tudatunk feltárásának sok útja kialakult az emberi történetben, de az általam hitelesnek és valósnak tartott utaknak mind van egy közös ismertetőjele, jellemzője: a személyiség, az egyedi, egyéni individuális én megismerése által – paradoxnak tűnő módon – annak lebontására törekszik, hogy az egó, a személyiség valós forrásához vezethesse vissza a tudatot. Ilyen módon az emberi lény egy tudati újjászületés útjára lép, melynek részeként fokozatosan átadja élete irányítását az EGY-ÉNnek, vagyis a legfelsőbb rendű Erőnek, Intelligenciának és Szeretetnek, ami minden létezés Forrása, OKa és Teremtője. Ez az egyetlen Valóság, minden más csak káprázat, a tudat álma önmagáról. Ez az Út nem más, mint az egyedi, egyéni, személyes, individuális én-tudat ráébredése az EGYetemes, EGY-ÉNi, ŐS-Tudat egyedüli, örök valóságára, létezésére. Az egyedi utak részeként, lehetséges, hogy van akinek a hipnózisra, mint segédeszközre szüksége lehet a tudata feltárásának folyamán, azonban óvva intenék mindenkit, aki ezt öncélúan szeretné használni. A tudat feltárásának a hipnózis ugyanis eléggé erőszakos, komoly lelki traumákat okozni képes módszere. Nem megfelelő vezetéssel többet árthat, mint használhat. Általánosságban érvényesnek tartom azt, hogy az önkutatás, a tudatfeltárás útján válasszunk azokat a módszereket, melyekre intuitív, belső hangunk, a lelkünk hangja indít minket, és nem a ráció okfejtése. A tudat feltárásának útján a legbiztosabb kéz, a legmegbízhatóbb hang az az intuíció, a lélek megérezésének hangja, mely akkor tud tisztán megszólalni bennünk, ha képesek vagyunk az elménk zajgását elcsitítani, megszüntetni, kikapcsolni önmagunkban.

56. Materializmus, avagy a célá vált eszköz története

A materializmus egy tudatforma, melyben a végtelen, EGYetemes ŐS-Tudat az érzékekkel tapasztalható fizikai, anyagi lét önabszolutizáló kizárlagosságának az illúziójába zárkózik. Az anyagtudatú ember tudatilag teljesen leválik arról az ősválóság-látásról, melyben a létezés egyetlen összefüggő, tudati mezőként létezik, és ennek az ősválóságnak, ennek az egyetlen,

egyetemes, mindenben jelenlévő, mindenben megnyilvánuló, és minden valóság Forrását képező ős lényegiségnek a neve: Szellem.

A mai kor materialista paradigmájában létrejött tudományos-materialista világképben a Szellem metafizikai értelmezése hiányos, töredékes, olyannyira végzetesen, hogy valójában a tudományok semmi mást nem tesznek, mint a metafizikai értelemben vett Szellemnek pusztán a legvékonyabb héját tapintják: az anyagi kivetülést. Amikor elvész annak a tudása, hogy az anyagi lét valójában micsoda, akkor az emberi tudatokban olyan tudati vákuum keletkezik, melyet olyan különféle, mesterséges tartalmakkal lehet feltölteni, melyek mentén a fizikai valóság az egyetlen evidenciává válik, és maga a fizikai valóság válik minden létezés forrásává, a Szellem valósága pedig másodlagos, esetleges, szimbolikus, képletes valamivé degradálódik.

A fenti megállapítások a mai korszakra nézve igen súlyos következményekkel járnak. A „semmi sem az aminek látszik” közhelyszerűen hathat, de tökéletesen lefedi azt, amiben a mai kor emberisége a fentiek következtében létezni kényszerül. Mielőtt részleteibe menően kibontanám a fenti esszenciális megállapításokat, egy valamit tisztázni szeretnék. *Ezen írásban nem kritikát kívánok megfogalmazni egyedi szinten a materialista emberre, hanem magát a materializmust mint jelenséget, és annak létezésének okait próbálom megvilágítani.* Világosan látni szükséges ugyanakkor azt, hogy jelenleg a magukat vallásosnak vagy újabban spirituálisnak nevező emberek javarésze ugyanezen a fent leírt materialista tudatformán keresztül tekint a valóságra, magyarán az anyagi létnek gondolja az esetleges kiterjesztéseként el a szellemi létet, és nem fordítva. Ebből pedig súlyos tévedések származnak, és tapasztalataim szerint a mai korban ezen tévedések dominálják az úgynevezett vallásos-spirituális szellemi terek javarészét. Hogy ez jó-e vagy rossz-e erről az egyén szintjére bontva semmiképp sem mondanék ítéletet, ezen írás célja sokkal inkább az, hogy felmutassam, a mostani állapotok nem feltétlenül nevezhetők természetesnek, és nem is maguktól jöttek vélhetően létre, hanem egy olyan szellemi erőter következetes munkálkodásának és tervszerű, világkorszakot átölelő tervezésének a következtében, melyben az emberi szellem felemelkedéseként prezentált történelem valójában nem más, mint az emberi faj egyre mélyebbre süllyedése az anyagtudatú létbe. Ennek a valódi szellemi látását veszített emberiségnek pedig már nem képessége az ideák látása, márpedig csak az ideák tisztaságával való szembesülésben tárulhat fel a mai kor hamis szemlélete, melynek következménye az a szellemi-lelki pusztulás, melynek legalsó, megszilárdult jelenségi szintjeként az anyagi világunk pusztulása és egyre fokozottabb tempóban

történő leépülése, dezintegrációja megnyilvánul.

Amikor a fark kezd el csóválni a kutyát, akkor bármi lehetséges. Akkor az ember embernek farkasává válik, környezetében nem önmaga szellemét-lelkét látja, hanem pusztán csak egy tőle különvált, elszakadt, független valamit, amit kénye-kedve szerint használhat, kihasználhat és pusztíthat. Az anyagtudatba való bezárulás egy olyan állapota a tudatnak, mely megtestesülésünkönk szűkségszerű, törvényszerű. Ami sem nem szűkségszerű sem nem törvényszerű az viszont az anyagtudatban való megragadás, melynek következményeképpen elindulnak olyan öngerjesztő folyamatok, melyek örvényszerűen húzzák egyre mélyebbre és mélyebbre az emberi szellemet és lelket.

Tisztán és világosan szeretném kifejezni, hogy anyagi valóság, anyagi világ, és maga az a lényegiség, szubsztancia amit a mai kor embere primér valóságnak hisz, nem létezik mint önmagától, önmagában létező valóság. A mai kor tudományos-materialista világképében kondicionálódott emberi tudat és elme azt hiszi, hogy az anyag önálló lényegiségként, önmagától fogva létezik. Az anyag és az anyagi lét egy tudatállapot, melyben a szellemi valóság fizikai, anyagi valóságként, érzékszervek által megtapasztalhatóvá lesz. Egyetlen kvark, egyetlen atom vagy molekula sem létezik, melynek valódi lényege, valódi forrása nem az a végtelen szellem és intelligencia, mely anyagnak nevezett tudati valóság formájában ölt testet.

A Szellem nem megtestesül az anyagban – mivel eleve nincs anyag szellem nélkül, így önmagán kívül nincs miben megtestesülnie – hanem képes Anyagként megnyilvánulni. A fizikai valóságot önálló és önmagától létezőnek érzékelő anyagtudatú ember gondolja csak azt, hogy az anyag valamiféle önszerveződésének okaként, a valóságban egyszer csak magától megjelenik az élet, benne az intelligencia, vagy az amit szellemnek nevez. Ez az anyagcentrikus felfogás sikeresen megfertőzte a vallások javarészét és sok mai, modern, magát spirituális címkével hirdető szemlélet is ennek a látásmódnak a csapdájában vergődik. Mi is akkor az, amit én szellemnek és mi az amit anyagnak nevezek?

Szellemnek nevezem azt az ŐS-Valóságot, mely túl a kauzalitás tér-idő kontinuumán, de azt is magában foglalva, minden potencialitás és minden kibomlott, megvalósult potencialitás, valóság teljessége. A szellem valósága magában foglalja minden létezés szellemi, formai, minőségi Ős mintázatát, információját, melyet lényegiségekként ismerhetünk meg. Az ideák, magyarul szellemi ŐS-KÉPek azok a tiszta, tökéletes információs, szellemi Ősmátrixok, Ős-szülők, melyek minden potenciális létezést magukban hordoznak. Ez a tisztán szellemi Ős-valóság képes bármilyen formát öltetni, abban

kifejeződni, abban konkrétta válni. Az anyagi létezés a szellemi lét megnyilvánulási formája. A szellem azért sem tud megtestesülni valamiféle eleve, önmagától és önmagában létező anyagban, mivel bármi, amit az emberi tudat, az emberi lény érzékszervi valóságában meg tapasztalni képes, az valójában nem más, mint az EGYetemes elme által kivetített, megnyilvánított tudati valóság. Az anyagi valóság tehát a szellemi valóság egy nem szükségszerűen létező aspektusa. Azért nem szükségszerűen létező, mert az a szellemi ős-való, mely képes a az emberi tudaton belül anyagi valósággént testet öltetni, az képes nem csak az emberi érzékszervek érzékelési szintjére hangolt, fizikainak nevezett tudati valóságokat létrehozni, hanem egész más jellegű, kevésbé vagy egyáltalán nem anyagi aspektusú valóságot, létezési formákat. Az anyagi létezés lehetőség, nem szükségszerűség.

A szellem természetének jobb megértéséhez vizsgáljuk meg ezt a magyar szótövet: Szellem = Sz, Sze, Szel, Szel(l)e, Szel(l)em (a szellőből). Itt az utolsó két elágazásánál ennek a szóbokornak meg is állhatunk. Ezekben minden benne van ami a megértéshez szükséges. A szél mint szellő, vagyis megfoghatatlan, légies, mely akkor él, ha mozgásban van. De mi is van mozgásban a szélben? Hát a levegő, a szél ugyanis egy erő, mely a levegőt mozgásra készíti, általa és benne megnyilvánul. A szellem ilyen értelemben egyszerre maga az erő, ami a levegőt mozgásba hozza és mozgásban tartja és maga a szél is. A szellemnek ahhoz, hogy önmagát az EGYből megnyilváníthassa, polarizálódnia kell, ennek a polarizációnak az eredménye az a végtelen tér, melynek egyik pontja a tiszta szellemi ős-valóság, és a másik az ennek a szellemi valóságnak az általunk érzékszervi-tudati valósággént fizikainak, anyagainak nevezett megnyilvánulási formája. A szellem egyszerre tartalom és egyszerre forma. Egyszerre tartalmazza az anyagi létet, és amikor anyagként megnyilvánul, akkor egyszerre saját MAGából, saját MAGában ölt formát. Ezért téves az a megközelítés, hogy a szellem az anyagban ölt testet, mivel a fentiekből világossá válik, hogy a szellem az egyedüli ős-lényegiség, mely mindent magában hordoz, és amin kívül nem létezik semmi, így anyag sem. Amit tehát az emberi érzékszervek anyagi valósággént ismernek, az pusztán a szellem olyan megnyilvánulási formája, mely nem a szellemtől elkülönült, függetlenül létező lényegiség, hanem abban, abból megnyilvánuló forma, miként a levegő megnyilvánul a szélben. A levegő pedig a lélek analógiája, és itt kapcsolódik össze a szellem a lélekkel, ugyanis a szellem és a lélek nem csak az emberi lényben nem létezik elkülönülve, de a létezés ős Forrásában, az ŐS-Tudatban, a Szabadságban és a Szeretetben sem. A Lélek és a Szellem egymásban él, a Lélek az a levegő,

mely a Szellem szelében mozgásba lendül, és az EGYetemes, teremő elmében világokat teremt, mely világok valójában csak a Tudat által képesek létükre ébredni. A teremtés minden megnyilvánult valósága, világa, szintje tehát olyan szellemi valóság, mely az ŐS-Tudatból források, a Szellemben létezik, él, bomlik ki, az EGYetemes tudat által vetítődik ki, és a Lélek által az egyéni emberi tudatokba zárult valóságként tapasztalható, élhető meg.

A fenti kifejtésből érthetővé válhat az, hogy az ŐS-Tudat, a Szabadság és a Szeretet az az ŐS-Valóság, mely Szelleme a potenciálisan végtelen számú valóságok teremtésében és teremődésében Lelkesül. Az anyagi, érzéki valóság az a tudatforma, melybe az emberi tudat bezárul megtestesülésekor. Az anyagi, érzéki valóságba való bezárultságból az emberi tudat a lélek megélései által ismét képessé válhat annak a felismerésére, hogy az anyagi lét pusztán tudati valóság, és csak mint a szellemi valóság megnyilvánulási formája létezik. Az anyagi valóság nem más, mint tudati kivetülés, melyben a Szellem anyagi természeteként jelenik meg az a fizikai valóság, amit ma primér valóságként ismer a legtöbb ember. Valójában az illető módon primér valóságnak nevezett anyagi valóság csak az érzékszervek által megévesztett emberi tudat számára elsődleges. Az EGY és EGYetlen valóság, mely ilyen értelemben primérnek nevezhető az tisztán szellemi.

Látni és nem csak szemlélni, minden létező lényegét – a maga legtisztább valóságában – csak a Szív által, a LÉLEK képes. Az emberi Szív, az emberi lény valódi középpontja, mely szállása, fizikai értelemben véve a lakhelye a Léleknek. A szív az érzés, a valódi, tiszta látásra képes Lélek otthona, ezért minden emberi lény látásának tisztasága, Szívének tisztaságának a függvénye. Csak a félelmektől, alantas, állatias ösztönöktől, élet és létféltéstől, gyűlölettől és egyéb, szennyező dolgoktól megtisztult Lélek képes úgy felizzani, hogy eme szent, önátadó, belső izzás fényében láthatóvá vájon minden létezés egyetlen ősa és valósága: a Szeretet. Csak az anyagi lét kizárólagosságának az illúziójától megszabadult, szent Tűzben újjászületett Lélek képes a Látásra, meglátni minden emberi lényben a KÖZ-ŐS Forrást, a Teremtőt, az Istent, a Teljességet.

A fentiekből a mai korban megnyilvánuló jelenségek érthetővé válhatnak. A jelen kort meghatározó materialista világkép az emberi lét legnagyobb, legsúlyosabb eltévelyedése. Ez egy megállapítás, nem ítélet, mert nem azt állítom, hogy valamilyen oknál fogva, mindegyre nincs szükség az Isteni Színjáték eme felvonásában, színében. Ahhoz viszont, hogy a mai korban lejátszódó jelenségek mögöttes okait megérthessük, elengedhetetlen, hogy tisztázzuk, a dolgok metafizikai valóságának összefüggéseit. A mai

kor paradigmájának materialista világnézete, mely tudva vagy tudattalanul, de a vallásokban és sokszor a spirituálisnak hitt irányzatokban is jelen van, lehetetlenné teszi, hogy az ok-okozati rendszer feltárható legyen. Ha ugyanis az okozatot (anyagi lét, érzékszervi, relatív valóság) összekeverjük az okkal (szellemi lét, érteken túli, abszolút valóság) akkor minden a feje tetejére fog állni. Az álmot hisszük valóságnak, és a valóságot gondoljuk álmoknak. Keressük a legkisebb elemi részecskét, amikor a valóságnak hitt álmó végtelenségében ilyen nincs, és megtalálni ilyet nem is lehetséges. Nincs ugyanis olyan legkisebb elemi részecske, mely minden valóság így a benne anyagnak nevezett szellemi valóság megnyilvánulásának alap-építőköve. Minden létező, megnyilvánult és megnyilvánulatlan Forrása a Szellem, mely végtelen, örök, kezdet és vég nélkül Való, és nincs sem legkisebb sem legnagyobb egysége, mert egyetlen egysége van csupán, és az az EGY. Tisztaiban vagyok a fenti kijelentéseim súlyával, és azzal, hogy mindez alapjaiba kérdőjelezi meg a mai kor atomista világképét, melyet a materialista tudomány Arisztotelész nevéhez köt, mert általa lett bevezetve a mai kor paradigmájába ez a merőben materialista világkép, világértelmezés.

A ma nyugatinak címkézett szellemiségnek, gondolkodásnak és tudománynak a tisztán materialista bázisai már jó kétezer évvel ezelőtt kivehetőek voltak, és megelőzték a kereszténység szellemi, eszmei áramlatát. A keresztény teológiába az arisztotelészi logika integrálásának a nyomvonalán pedig Aquinói Szt. Tamás integrálta azt a materialista logikát, mely trójai falóként tátong a mai napig a kereszténység szellemi építményében. Ez a trójai faló nem más, mint annak az elfogadásának és beilleszthetőségének a lehetősége a keresztény teológiába, filozófiába és vallásba, hogy az anyag mint önálló lényegiség létezhet. Ez nem más, mint a materializmus házassága a kereszténységgel, melyből olyan életpusztító, életidegen ideológia fejlődhetett, amely erőszakos térítéssel karöltve, az utóbbi 1700 évben céltudatosan pusztított el, minden olyan ősi, EGYségtudatú, valós szellemi tartalmakat hordozó kultúrákat, melyek terjeszkedésének útjába kerültek. A mai globalizmus ideológiai bázisai a keresztény vallásban jól kivehetőek: nemzetek felettiség, internacionalizmus, tudatosan irányított világképformálás, propaganda és erőszakos térítés. Ugyanakkor szükséges feltárnunk azt a törvényszerűséget, hogy a jelenkor paradigmájának részeként a vallás és a tudomány egymástól szétszakadva de mindkét esetben szakralitás-pótlékként működött, az ennek következtében végzetesen megosztott emberi tudatosságot. A vallások és a különböző spirituális irányzatok ugyanúgy, a materialista alapokon nyugvó jelenkori paradigma részeként léteznek, mint a jelen-

kor tudománya. Amikor a valós, spirituális tudás és az egzaktnek nevezett tudás szétválík, egymásnak ellentéteként definiálódik, abból vallás és tudomány lesz, melyben kibékíthetetlenül összetörík a világ EGYségének ősi evidenciája.

Az a tudomány, aminek alapjaiban hibás a valóságképe, alapjaiban hibás világképet képes kialakítani. Az ilyen, végzetesen hasadt világképben kondicionált emberi tudat önkéntelenül válik építőjévé egy alapjaiban életellenes paradigmának. Mai napig tartja magát az a nézet, hogy a kereszténység életigenlő eszme. Ez a fentiek tükrében sajnos nem állja meg a helyét. A jelenkor paradigmájának sokáig domináns szellemi, médiumképző erőtereként működő keresztény vallás, gyakorlatilag önmaga ellenfeleként kénytelen volt definiálni minden őt megelőző ősi szellemiséget, spiritualitást és vallást. A kereszténység mint vallás, és a benne foglalt, Jézus Krisztusnak tulajdonított EGYetemes szellemi útmutatások elkülönítése szükséges ahhoz, hogy megláthassuk, a kereszténység mint megvalósult vallás is, számtalan konfliktusba került saját prófétájának szellemiségével. Az észak, közép és dél-amerikai, az európai, az afrikai, indonéziai, indiai és ausztrál őskultúrák lerombolása, az erőszakos keresztény térítés mellékterméke, mely a mai hivatalos történelemszemléletben mint valamiféle kultúrdiadal van bemutatva, amikor is a primitívnek, barbárnak bélyegzett ősi, EGYségtudatú kultúráknak, a „szeretetvallás” és a civilizáció, később a tudományos-materializmus lett a helyükre illesztve. A másik fél nézőpontja érdemben pedig sehol nem jelenik meg, amely valószínűleg ennek az igazságnak pont az ellenkezője lenne.

Felvetődhet a kérdés, hogy az anyagtudatúság törvényszerűen együtt kell-e járjon a szellemi és spirituális hanyatlással tömeges szinten? Mi a biztosíték, hogy egy tágabb tudati érzékelésben megvalósuló létben, nem jelennek meg ugyanilyen vagy hasonló, pusztító emberi jelenségek? A válaszom az, hogy ugyanígy megjelenhetnek hasonló jelenségek, de kisebb eséllyel. Ennek elmélyültebb megértéséhez a jelenségi sorrendet meg kell cserélni, ugyanis egy EGYségtudatú kultúra szerves következménye annak, hogy a kultúrát létrehozó magasabb szellemi szint, képes a magasrendű ideák látására, közvetítésére és gyakorlatba való ültetésére azáltal, hogy nagyobb tömegeket az önmaga által megnyilvánított ideák médiumává képes tenni és nem fordítva. Vagyis nem a tömeg termeli ki magából az eszmét, ami által művelve lesz. Ez a téves felfogás a mai materialista szemlélet terméke, ami azt hirdeti – ezzel egybehangzóan – hogy a valóság a semmiből származó anyagból strukturálódik, és az idea az ebben megjelenő intelligencia abszt-

rakációs képességének az eredménye. Ebben a gondolati modellben fogható meg a legjobban, a mai paradigma abszurditása, és élettellenessége. A tudat-talan soha nem fog akarat és intelligencia nélkül tudatossá szerveződni, egy halom téglát hiába dobálunk egymásra annak a reményében, hogy a téglák majd egyszer csak önmagától kitalálják, hogy neki spontán módon, házzá kell szerveződni.

Spirituális berkekben van egy ezzel a materialista szemlélettel párhuzamos, azzal harmóniában élő szemlélet, mely az energiák bővületében él. Ez a magát modernnek tartó, többnyire ezoterikusnak kategorizáló, legtöbb mai, divatos, irányított spiritualitásban megjelenő szemlélet, az einsteini fizikai modell spirituális gúnyába bűjtatott, de ugyanolyan materialista megközelítése. Einsteinból egyébként mesterségesen túldimenzionált mérőföldkövet csináltak mind a tudomány, mind a vallások, spirituális irányzatok részére. Einstein (jelentése: egy kő, beszédes név) személyét a hivatalos tudomány tisztán materialista tudósként, a relativitás elmélet atyjaként ikonként, a newtoni fizika világképének a meghaladójaként használja, amolyan mágikus IQ etalonnak. A modern tömegspiritualitás pedig folyamatosan Einstein-tól származtatott, isten létét bizonygató mondásokkal árasztja el a híveit. Ez utóbbit a tudományos-materialisták bőszen tagadják, és pusztán Einstein személye mögé bűjtatott ügyes, spiri propagandának bélyegzik. A lényeg, hogy bármi is legyen az igazság Einstein személyével kapcsolatban, a fő az, hogy mindenki a maga hitét igyekszik alátámasztani a személyével, és csak igen keveseket érdekel, hogy ez is, mint annyi más egy tudatosan gerjesztett jelenség, melynek a célja az emberi tudat megosztása, és anyagba ragasztása. Hogyan?

Az anyag energia – szól leegyszerűsítve a relativitás elmélet lényege. Ezzel eddig semmi gond, de nem mindegy a sorrend. Amint ugyanis a szellem az egyetlen valóság, úgy az anyag felé az erőn, vagyis az energián át vezet az út. Magyarán az anyag a szellemben létező erő akaratából létező valóság, és nem fordítva. Végképp nem léteznek olyan energiák, melyek csak úgy vannak, és ok, okozó akarat nélkül léteznek. Itt lehet lerántani a leplet azokról a spirituális elképzelésekről, melyek középpontjában valamilyen misztikus, mágikus, önmagukban és önmaguktól létező energiákba vetett hitek állnak. Energiák, melyek személytelenek, és különböző módon lehet hozzájuk férni, birtokolni vagy uralni őket. Fordítsuk le magyarra, és minden egyszerűbb lesz. Az energia erőt jelent. Létezhet-e erő, ami nem valamiből vagy valakiből származik? Honnan származnak az erők? Mi az erő végső oka, Forrása? Ki vagy mi ami, aki az erő MAGa? A fenti kifejtésben

mindezt letisztáztuk: a Szellem, a Lélek. Tehát nincsenek különféle, önmaguktól létező erők – melyeket ma olyan divatos hangoztatni – csak Erő van. Minden létező egy és egyetlen erőt használ, és ez az EGY ereje, evvel az erővel teremtünk, szeretünk, pusztítunk vagy ölünk egyszerre. Az erőt megtanulni uralni, és szándék szerint használni pedig mágia, melynek teremtési és teremtődési minőségét a szándék, a szív minősége határozza meg. A régebbi korok emberének szellemekbe, pontosabban szellemiségekbe vetett hitének torz, ezoterikusnak mondott karikatúrája ez a jelenlegi erő-hit. Szellemiségek ugyanis léteznek, és az ideák szintjén jól megkülönböztethetően, de ezek nem önmagukban, önmaguktól létező energiák, erőterek. A régi korok embere sokkal közelebb volt a valóság látásához, amikor úgymond megszemélyesítve, vagy a természet erőiben ezeket tisztelte. Ez nem bálványimádás volt, amint a keresztény szemlélet ezt buzgón hirdette, hanem mély, bensőséges szakrális kapcsolat, egybefonódás a léttel.

Összefoglalva, az emberi tudat megrekedése az érzéki valóság szintjén, olyan valóságteremtő mechanizmusokat indít el, melyben a valóság értelmeződése megfordítódik. A másodlagos, okozati valóság kerül az elsődleges helyére, és az okozatot képzeljük oknak, okozónak. A valóság, – mint kiterjedt tudattér – megértése és értelmezhetősége beszűkül és ebben a beszűkültségében végtelenül elaprózódik. (Lásd atomista szemlélet, legkisebb elemi részecske keresése.) Egyre bonyolultabb és egyre elvontabb látszatvilágok születnek, melyekben egyre jelentéktelenebbé válik maga az ember. (Lásd virtualizálódás, virtuális valóságok, virtuálisan virtuális valóságok stb.) Mivel a tudat a Létben létrejövő Életnek a látszat-héját (a szellemi valóság anyag-természetét) azonosítja magával a létezésnek a teljességével, ezért megfosztja magát a tudat vertikális kiterjedésének az útjának a tudásától, tudatosításától, így a Lélek önmaga ösztönös vágyát – mely erre irányulna – csak és kizárólagosan a horizontális létsíkon teljesítheti be. (Szükséges kapcsolódó írás: A kereszt, az Örökkévaló iránytűje, Istenember). Ennek eredményeként az ember – elmélyülve az anyagtudatban – egyre sokrétűbb, bonyolultabb és összetettebb anyagi kultúrát hoz létre, melyben egyre jobban eltávolodik önmaga forrásától, és a Szellem, a Lélek szakrális értelmezhetősége kikerül a kultúra művelési centrumából. A materialista szemlélet a szellem fogalma alatt már pusztán intellektust, és intellektuálisan megközelíthető, értelmezhető, konkrét, egzakt módon meghatározható tartalmakat ért, az ősképekben foglalt, abszolút szellemi minőségek helyére pedig relatív, önkényes módon rangsorolt szellemi minőségeket helyez.

A Szellem számára az anyagi létezés lehetősége nem cél, hanem szent

eszköz arra, hogy az emberként a véges anyagtudatba zárult isteni ŐS-Tudat és Lélek, saját végtelenségének és istenségének tudatára ébredjen, üdvözüljön. Az anyagtudatba záródás öncélúvá válása a materializmus, mely nem más, mint az anyagtudatú ember, önmaga hamis tudatában történő bolyongásának a története. Izgalmas fejezet, de tévedés lenne azt hinni, hogy ez az emberi meg- és felvilágosodás diadalmenete. A materializmus – mint alkalmazott, kiterjesztett létfilozófia – a világ deszakralizálódásának és ellélekteledésének a drámája, melyben a Köz-ŐSt nem ismerve, az egyéni, egyedi, individuális ének hősiesen, minden erejüket latba vetve keresik, vagy feledni igyekeznek az Utat, mely az örök Igazságra és Életre vezet.

Függelék:

Az alábbiakban pár példában szemléltetem, miként deszakralizálódnak az ideák a materialista szemlélet mindennapi, programozott valóságában:

Szeretet = ösztön, irracionális viselkedés, mely érdeknélküli változatban, a fajfenntartási versenyben egyértelmű hátrányokkal jár másokkal szemben, az egyedre nézve.

Szerelem = kémiai, biokémiai folyamatok összessége, mely irracionális viselkedést eredményez, átmeneti elmezavar, célja a fajfenntartás szempontjából érdelemleges.

A Szerelem kifejeződése és beteljesedése = szex, fajfenntartási ösztön, mely, érdelemmentesen is gyakorolható tornagyakorlatok összessége.

Lélek = vallásos tévképzet, melynek tudományosan nincs bizonyítva a létezése.

Emberi Lény = Homo Sapiens Sapiens, véletlenül élőlénné evolváló anyaghalmaz, biológiai gépezet, mely önmagát a legintelligensebbnek tartó főemlős, kvázi csúcsmajomfaj, avagy Isten majma, majmok istene. (A Majmok szerint – akiknek életterével együtt önmagát is folyamatosan pusztítja – az emberi intelligencia kérdéses, létezése további kutatást, bizonyítást igényel.)

A sor végtelen, de az én írásom véges. Hogy mi a materializmus kissé fanyar, ironikus szemléletben? A materializmus átmeneti tudatzavar, mely végül mindenképpen megszűnik a halálban bekövetkező tudati ébredésben.

57. Az okafogyott intelligencia

Ebben az írásban megpróbálom megvilágítani, hogy miért vált OKtalaná az emberi lény, a magát legOKosabbnak vélő racionalizmus és szcientifizmus korában. Tisztán metafizikai jellegű megközelítésbe helyezve vizs-

gálom a jelenséget, annak ideológiai alapjait és azok alkalmazott, társadalmi filozófiaként való kiterjesztését. Ezért hatványozottan érvényes, hogy kinek nem inge, ne vegye magára, tisztában vagyok ugyanis avval, hogy bizonyos megállapítások egybehangzóak lehetnek, bizonyos vallásoktól érkező és a tudománynak címzett kritikai észrevételekkel, ám vizsgálódásom alapállása nem vallásos meggyőződés, miként nem materialista, ateista, tudományos vagy tudományoskodó sem.

Tudományos-materializmus, evolucionizmus, ateizmus. Három olyan fogalom, melynek globális tudat- és világkép formáló, szellemi erőtere sikeresen alakította át a Földet, az emberi történet talán legsötétebb, legabszurdabb és legoktalanabb korszakává. Súlyos kijelentés ez, főleg abban a világ-korszakban, amiben az ember olyannyira elveszítette kozmikus öntudatát, hogy ennek vákuumában önpusztító eszmékben, hitekben és vallásokban keresett menedéket. Mindez nem a véletlenek műve, a fenti fogalmi triász viláгурalma pedig egymás szellemiségét kitermelve és erősítve egy olyan domináns szellemi erőter terméke, mely több ezer éve uralja a materializmus által – kezdetben bújtatott, majd a tudományok térhódításával egyre nyilvánvalóbbá, és lassan egyeduralkodóvá vált tudatformáló hatalmi esz-közként – a globális emberi tudattereket.

A mai paradigma részeként, a fenti fogalmak ellenpólusaként, valamint azok egyedüli, kizárólagos kritikusaként a vallásos, filozofikus szemlélet van beállítva, mely kritikai megjegyzései a tudomány számára tökéletesen irrelevánsak, és a maga szemléleti rendszerébe természetesen nem beilleszthetők. Amennyiben esetleg a kritika a tudomány művelőinek a berkein belülről származik – például az evolúcióelmélet abszurditását illetően – akkor általában hamar elfogynak az észérvek, és jön a jól bevált tekintélyelvű, személyeskedő lejárata a tudományt, annak dogmái megkérdőjelezésével művelni óhajtó tudóssal szemben. Az ilyen tudós, hamarosan diszkriminálva lesz azon híres tudományos objektivista szemléleten belül, mely objektivizmusáról ilyenkor hamar kiderül, hogy nem más mint ideológiai álca. Amennyiben valaki a mai, hivatalos tudat- és világkép formáló dogmákat megkérdőjelezi, az törvényszerűen diszkvalifikálja magát a hivatalos tudomány kisded játékait űzőinek köreiből, akik a tudomány eredményeit alapvetőleg semmi másra nem használják fel, minthogy az emberi tudatot bezárják, a lélek és szellem legsötétebb, legpusztítóbb, legéletellenesebb börtönébe.

Vizsgálódásom középpontjában nem valamiféle predefiniált tudomány-ellenesség áll, ugyanakkor tisztában vagyok azzal, hogy a hivatalos tudo-

mányt művelő ember szempontjából nézve, bármi amit leírok, tudományellenesnek tűnhet, azon egyszerű oknál fogva, mivel a jelenkori materialista tudományt egy olyan hivatalos, hatalmi, globális tudatformáló eszköznek tartom, mely ezen egyszerű oknál fogva sem vizsgálható valamiféle szabad, spontán, befolyásoktól mentes megnyilvánulásaként az emberi rációnak és szellemnek. Nem a tudomány módszertanait és nem is az eredményeit teszem a kritika középpontjába, mivel az egyáltalán, semmilyen szinten nem képezi jelen vizsgálódásom tárgyát. Jól meghatározhatóan és egyértelműen azt a jelenségi és okozati rendszert szeretném bemutatni, mely olyan módon épült be, és vált meghatározóvá a mai kor emberi tudatában, hogy arról a ma élő emberek többségének sem tudomása, sem rálátása nincsen. Ebből fakadóan magukat többnyire tehetetlen elszenvedőiként érzik azon tömegek, akik a mindenkori történések mögött képtelenek meglátni azon összefüggéseket, melyek világunkat a pusztulás szakadékának a szélére vezették.

A hivatalos tudománnyal a legnagyobb probléma az, hogy öntudatlan médiuma annak a világpusztító szellemi erőternek, mely ma már jól kivehetően az emberi lény természetes kötődéseinek az elszakításán munkálkodik. A valódi EGYetemes, kozmikus identitás és eredettudatról leválasztott emberi lény hasonlatossá válik egy rákos sejthez. Mi is a rák megközelítése metafizikai perspektívában? A rák az individualizmust abszolutizáló tudatállapot. A rákos sejt egy hamis elképzelés megtestesülése az életről, mely azt hirdeti magáról, hogyha egy pontosan szervezett, jól együttműködő közösségen belül az individualizmust abszolút normává tesszük, akkor mind az individuum, mind a gazdatest virágozhat. Ez a mai kor körképe röviden és egyszerűen megfogalmazva. A rák fejlődése – az individualizmus abszolutizmusában kiteljesedni vágyó rákos sejt szempontjából – kezdetben sikertörténet. Elkezd kialakítani a gazdatestben azokat a rendszereket, mely segítségével öncélúan, egyedül az önmaga számára vonhatja el az erőforrásokat, megfosztva a szervezet többi részét az őt illető tápláléktól. Lassan ez az agresszív terjeszkedés – lásd külön érhálózat melyet a tumor a maga elszigeteltségében kialakít a gazdatestben, hogy elvonja a maga számára a táplálékot – fejlődése, terjedése által elkezdni átvenni az uralmat bizonyos szervek felett, így egyre lehetetlenebbé téve, végül pedig megakadályozva az egész szervezet működését. Az önabszolutizáló individualizmus önpusztító és egyetemes törvényekkel szembemenő hatásmechanizmusa és következményrendszere maga a rák. Az emberi szervezet szervek szervezett összessége csupán materialista szemléletben, egy olyan gép, melyben együtt kell működjenek bizonyos alkatrészek. Ha valami elromlik, nem működik akkor

a mai felfogás szerint legvégső esetben kidobjuk a szemétkébe, ha vitálisan nélkülözhetetlen szerv, akkor pedig megoldjuk átültetéssel. Ez a szemlélet működik ma globális szinten is.

A rák, mint tudatállapot kiterjedt és meghatározó lett abban a globalista szemléletben, mely kíméletlenül éli fel maga alatt az életteret, maga után pedig nem hagy egyebet, csak hulladékot, szemetet, elszennyezett, lerabolt, kizsákmányolt, kizsigerelt és megszenteltetett környezetet. A rák nem az emberen kívül van, a rák a mai globális emberi ösztudat része, és megállíthatatlanul tör előre, nem lévén tekintettel sem önmagára, sem utódaira. A rákos tudat legnagyobb és leghalálosabb tévképzete az, hogy teljes életet élhet az önabszolútizáló individualizmus állapotába zárulva, magyaráz a gátlástalan, féktelen, minden EGYetemes élettörvénnyel szembemenő önző attitűdben. Ennek a szemléleti módnak a csődjét ma már minden gondolkodó ember beláthatja. Kevesebben látják ugyanakkor meg, hogy a tudományos-materializmus, az evolucionizmussal és az ateizmussal együtt az a halálos szérum, mely az emberi tudat felszabadítójának és megváltójának a szerepében tetszelegve, a pusztulás legdémonibb erőit szabadították fel az utóbbi szakaszában az írott történelemnek. Hogyan történhetett mindez?

A materializmus – a céllá vált eszköz története c. részben már tárgyaltuk, hogy a materializmus miként bomlott ki a mai paradigma vezérelveként. A keresztény vallás szerepét is vizsgáltuk benne, melynek nagy szerepe volt abban, hogy később megnyithatóvá váljon a paradigma szellemi terének a formálói kezében a kereszténység szellemi építménye a tudományos-materializmus támadásai előtt, mely az evolucionizmussal és az ateizmussal karöltve beteljesítették a kereszténység által elkezdett léteszakralizáló folyamatokat, és az emberi tudatot a nihilizmus vákuumába taszították.

A tudományos-materializmus, az evolucionizmus és az ateizmus édes testvérek, csatolt szellemi áruk, melyeknek a következő közös gyökereik és jellemvonásaik vannak:

- az anyag mint objektív, tudattól független valóság mely ok és okozó nélkül létezik
- a világ es az emberi lény mint pusztán anyagi jelenség tételeződik egy atomista világképben, melyben a dolgok és a létezők megjelenésének az oka bizonytalan, véletlenszerű és esetleges
- a tudat megreked a jelenségi szintek érzékelésénél, megtapasztalásánál és bezárul az okozatba, melyet okként kezel
- dogmaként kezelve a világ és a benne létezőket eleve megelőző, bennük

kibomló, általuk megnyilvánuló intelligencia, szellem nemlétét, az evolúciót – mint egy esetleges, de még önmagában a tudomány építményében sem egyértelműen bizonyítható elméletet – teszi meg minden létezés kizárólagos okának és eszközének.

► az evolúció a tudattól független, objektív valóságnak tételezett anyag önszerveződésének OKtalan folyamata, melynek oki láncolatában egyetlen első láncszemként az ősrobbanás van jelenleg megjelölve

► az evolucionizmus ugyanakkor mint trójai faló behatolt a vallások építményébe, és bizonyos okkultista szellemi áramlatokba is, sokan nem látják meg ugyanis azt, hogy nem az az evolucionista szemlélettel az alapvető metafizikai probléma, hogy egy feltételezhető OKozó nem teremthet evolúció által, hanem az, hogy az evolúció semmiképp nem egyenlő a szellemi ős-minták, ős-valóságok, ős-képek kibomlásával azonosítható fejlődéssel és változással, pusztán legjobb esetben is csak egy lehetséges, anyagperspektívájú magyarázata annak, mely eleve kizárja a tudatosan irányított, eleve megtervezett szellemi tervrajz, idea kibomlásának és megnyilvánulásának lehetőségét

(Egy MAG eleve tartalmazza a növény fejlődési potencialitásának a teljességét. Amikor kifejlődik akkor ezen potencialításokat használja, de fejlődése, vagyis növekedése, kibontakozása, a benne lévő eleve létező szellemi tervrajz kibomlása, mely függ a külső erőktől, körülményektől, úgy mint a talaj, időjárás. A fejlődés és a kibontakozás tehát mind belsőleg mind külsőleg determinált. Bármilyen esetleges faj és fajtabeli változás is jöjjön létre az utódnövényben, az a belső és külső körülmények, eleve létező potencialításokból kibontakozó megnyilvánulása, kifejlődése. Egy növényben a fejlődése során egy eleve létező, önMAGában foglalt szellemi tervrajz bontakozik ki, az eleve létező és meghatározó, látszólag külsőként tételezett, tőle független élettérben. Amikor a belsőnek nevezett potencialításokat és a külsőnek nevezett körülményeket nem egymástól elkülönült, egymástól független, véletlen, esetleges és céltalan anyagi valóságként tekintjük, hanem eleve egymásban foglalt intelligencia, akarat és erő által megnyilvánult, szerves, tudatos, céllal és irányultsággal bíró egységként, mely egy tudatos szellemi valóság megnyilvánulása anyagi aspektusként, akkor érthetővé válik, hogy az evolucionista felfogás legnagyobb problémája metafizikai perspektívából szemlélve: az OKtalanságnak, mint filozófiai és fenomenológiai kiindulási pontnak a megdönthetetlen tényként való kezelése. A kauzális valóságban minden OKnak van OKozója, és az OKozóban létezik az OKozatnak az OKozatot megelőző, azt létrehozó elKÉPzelése, szellemi Ős-mintázata,

Ős-valósága, mely maga az Intelligencia. Az intelligencia minden potencia-
litások összessége, a szellemi öntőforma, melyből és melyben megnyilvánul
a Szellem valóságának anyagi aspektusa és léte. OKozat nincs OKozó nél-
kül, OKozó OKozatot nem hozhat létre Akarat és Erő nélkül. Az OKozat az
OKozóban lévő szellemi potenciál kibomlása, mely bennefoglaltatik az
OKozó szellemi terében. Ez az EGÉSZben foglalt és abból, abban kibonta-
kozó RÉSZ metafizikai viszonylata, mely RÉSZben megtalálható az
EGÉSZ teljessége.)

► a tudományos-materializmus nem ismeri - ezért nem is ismerheti el - a
létezés ama állapotát, mely a tér-idő kontinuumán kívüli, és amelyből maga
a tér-idő kontinuum is kibomlik, mint minden dolgok Ős Forrása, melyben
a kauzalitás végtelen ok-okozati lánc megnyugszik

► mivel a kauzalitás síkján az ok-okozati lánc a materialista logikában is
végtelen (Istent ki teremtette?) ezért a tudományos-materializmus és a ben-
ne élő evolucionizmus önmaga logikájának foglyaként szükségszerűen nem
is ismerhet semmiféle OKozót, amiből és akiből az általa pusztán anyagi-
ként leírt világ, valóság, élet eredhet, és akiben és amiben mindez létezhet

► az ateizmus természetes, önvédelmi reflex, mely a materialista ember tu-
dati immunválasza a vallások sokszor félelemkeltő, irracionális istenképére,
mivel az anyagi lét eleve egy szellemi vákuumban lebeg az által, hogy sem
OKa, sem OKozója nem ismert a tudományos-evolucionista-ateista világ-
képben

► a modern ateista felfogás azt állítja, hogy ő valójában nem is az esetlege-
sen feltételezhető OKozót, Teremtőt tagadja – mert logikusan ahhoz előbb
el kellene ismerni a létét ahhoz, hogy megtagadhatta – hanem eleve nem
tartja önmaga számára lehetséges opciónak annak létezését, mivel a tudo-
mányos-materialista-evolucionista világgépben semmi sem támasztja alá
annak a lehetőségét, hogy bármi OK, OKozó és az OKozóban eleve ön-
MAGában foglalt Értelem és Akarat által jött volna létre

► a tudományos-materialista, evolucionista és ateista létszemlélet valójá-
ban Létet nem ismer, csak létezésben lévő Életet, melynek értelmére ebből
kifolyólag önmagába záródott válaszokat tud csak felmutatni, vagyis az Élet
értelmének a kérdése igazából fel sem tehető ebben a gondolati rendszerben

► az élet értelmének a tárgyalását a filozófia és a vallás vizsgálódásának
tárgykörébe utaló szemléletben az anyagi létezésen túl és azt megelőzően
semmiféle ok, cél, tudatosság nincs, az életnek egyetlen célja önmagára így
önmaga fenntartására irányul

► az élet önmagára irányultságának erősen korlátozott és beszűkült szelle-

mi kiterjedésében a lét vertikális, tudati megtapasztalhatóságának és kiterjedésének a lehetősége rejtve marad, így nem marad más mint a létezés fizikai aspektusával azonosuló, azt abszolutizáló tudat horizontális síkon való kiterjedése, melynek eredményeképpen megjelenik az a tudományos-materialista technikai civilizáció, melynek létproblematikájának középpontjában továbbá már nem az emberi lény, tudati, lelki-szellemi útja áll, hanem az élet fizikai aspektusainak átformálása a technika eszközeivel

► a technika egy formája a mágiának, mely a mai világkorszakban, a tudományos-materialista világképben olyan módon lett felszabadítva – annak inspiráló, paradigma formáló és irányító szellemi erőtere által – hogy az emberi lét állítólagos, valójában mesterségesen kreált és tudatba helyezett, létproblematikájára felkínált megoldás legyen

► az evolucionizmus az életet nem képes csak egy lineáris folyamatként látni és értelmezni, számára minden létező csak valaminek a továbbfejlődött változata lehet, ezért számára elképzelhetetlen a dolgok egyidőben létező egymásmellettsége, az a metafizikai szemlélet, amiben a dolgok a szellemi valóság részeként anyagi valósággént megnyilvánulva egyszerűen csak kibomlanak, és nem feltétlenül egymásból alakulnak ki, hanem egymásban, egymás mellett léteznek

► az evolúció lényege a fajok egymásból való származtatása ki- és továbbfejlődése – mely egyetlen közös ősré vezethető vissza – nem ad lehetőséget más szemléleteknek, kizártnak tartja, hogy megjelenhet úgy élet, hogy például egy alga és egy kardszárnyú delfin megjelenése között ne teljenek el millió, milliárd évek

(Kétségtelen, hogy az időt csak lineárisan érzékelő és értelmező tudomány nem is láthat más képet, minthogy én csak nagyapám evolválódott unokájaként létezhetek. Az, hogy én egyszerre vagyok, voltam és leszek nagyapám, apám és a gyermekem EGYben, vagyis eleve minden emberi lény MAGam VAGYOK – aki a Lét teljességeként létezve, bármikor képes megnyilvánulni az Életben, mindennemű evolúciónak nevezett előzményt mellőzve – az nem értelmezhető ebben a szemléletben. Egy növény magjában ott a teljessége a növénynek, amint az emberi őssejtben ott van az egyéni ember és az egész emberiség egyszerre. Az tehát, hogy egy egyed a teljességet csak mint a lineáris időben egymásra rakódó informális, tárgyiasult és tapasztalati valósággrétegek összességeként értelmezheti, egyenes következménye az evolucionista szemléletnek. Nem látja, hogy a teljesség minden időpillanatban megnyilvánul, nem pedig halmozati műveletek eredménye. Ezért nem is érzékelheti ez a szemlélet ugyanolyan tökéletesnek az

amőbát, mint a kardszárnyú delfint, mert mindent csak az általa kizárólagosnak látott fejlődési lánc viszonylagosságában képes szemlélni, és nem a maga, időben megnyilvánuló de időn kívüliségben létező, abszolút valóságában, teljességében. Mindezek ellenére a metafizikai és a tudományos-materialista evolucionista létszemlélet közötti átjárhatatlanság, az utóbbi felől törvényszerű, mert míg a metafizikai perspektívából jól látható az evolúció elképzelése – mely mint megvalósulási, kibomlási út, benne akár egy lehetősége is lehet az élet megnyilvánulásának – azonban az evolucionista szemlélet, a dolgok egymásmellettiségét mind az ideák, mind a fizikai valóság szintjén értelmezni, önmaga világképébe zárulva nem képes. Metafizikai perspektívából tekintve, az evolúció semmiképp sem kizárólagos feltétele a szellemi Létben megnyilvánuló Életnek, pusztán legjobb esetben is a valóság egy lehetséges magyarázata. Ez az a szemlélet, ami az önmaga abszolutizmusába zárult, jelenlegi hivatalos, tudományos világképbe semmiképp nem fér bele, abban nem jelenhet meg.)

A fentiekben pontokba szedett jelenségeknek messzemenő hatásai vannak a mai értékválságban élő emberiség állapotára nézve. Az emberi lény tudatában ugyanis a valóság minden pontja relatívvá válik abban a pillanatban, amikor egy paradigma vezérelve: az önmagába záródott abszolutista létszemlélet. Amikor a Rész többé nem képes az Egészben értelmezni önmagát, akkor a legfontosabbat veszíti el: a koordináció általi értelmezhetőséget. Amikor a tudat semmiféle reflexiót nem ismer, ami önmaga Forrásának a felfedezésére és megismerésére vezetheti, akkor létének OKa, eredete egy olyan lebegőpontos logikai konstrukcióhoz hasonló lesz, melyben semmiféle középpont sincsen. Amikor egy globális társadalmi alakulat tudatát mesterségesen átmossák, olyan relatív, tudásnak nevezett tudati képzetekkel, mint például hogy a tudomány az emberi valóság megismerésének egyedüli, objektív eszköze, akkor az emberi lény valósága egy állítólagosan saját tudatán kívül létező pontból vizsgálható, önmaga lényegétől elidegenített, virtualizált valósággá válik, melyben elvész minden esélye annak, hogy mint Rész felfedezhesse önön Teljességében az egészet, de olyan módon, hogy önMAGát az Egész részeként koordinálva megtapasztalhassa, megélhesse.

Az emberi tudat romlásainak a jelei már a kereszténység istenképében nyilvánvalóvá váltak, a fentiek tükrében is. A kereszténység ugyanis az embert istentől a bűn állapotában elszakadt, attól elkülönült létezőnek tekinti, melynek egyetlen lehetséges útja az Istennel való egység visszaszerzésére, az üdvösségre, a Megváltó által közvetített kegyelem elfogadása, mely a

vallás közvetítése által lehetséges. Az Isten és az Ember között nincsenek tudati szintek, és így lehetőség sincs, mely által a tudat az önmaga isteni forrására rányílni képes. Így elvész a tudat beavatódásának az Útjának a lehetősége, pontosabban ennek az útnak a létezésének a tudata. Az emberi tudat ösztönösen keresi a lehetőséget a beavatódásra, és ez egy konkrét emberi sorson belül, akár egész extrém megnyilvánulásokat is eredményez. A beavatódás ugyanis az egyetlen út az emberi tudatban tapasztaló léleknek, hogy a létben megnyilvánuló életben megéléseket, megtapasztalásokat szerezhessen. Ezek a megélések és megtapasztalások ugyanis azok a lépcsők, melyek által az emberi lénybe zárult végtelen isteni tudat rányílni lehet önön végtelen valóságára. A kereszténység mint vallás, eszme és ideológia ennek az ősi tudásnak a nyilvánvalóságától szabadította meg az emberiséget, az emberi lényt Istenen kívül rekesztve, és Istent nem az emberi lényben megnyilvánuló, abban élő, attól elválaszthatatlan ŐS Valósággént közvetítve. Ilyen módon, a kereszténység előfutára lett annak a masszív, tudatbutító és lélekölő, materialista-tudományos, evolucionista, ateista vagy vallásos-materialista jelenlegi tudatképnek, melyben ma az emberiség egyre nagyobb tömegei értelmezik önmagukat.

A materializmus, az ateizmus, a spirituális materializmus és a materialista spiritualitás nem a Lélek természetes, ős állapota, hanem pusztán egy tudatforma, melybe a tudat bezárul, hogy megtapasztalást szerezzen. Voltak korok, világkorszakok, amikor a Léten belül az Életben tapasztaló emberi tudat számára, a fenti tudatformák értelmezhetetlenek lettek volna, mivel a Lét és az Élet szakrális EGYsége minden megnyilvánulását áthatotta a benne tapasztalást szerző, a mainál sokkal szellemiebb emberiségnak. Ma ezen EGYségtudatú kultúrák maradványai vannak primitívnek bélyegezve, mivel oly kevés nyomot hagytak maguk után a fizikai léttérben, hogy a ma jellemzően csak tárgyi kultúrában értelmeződni képes ember, ezen ősi kultúrák kozmikus harmóniára való törekvéseiben – mely a környezet minél érintetlenebb formában való megőrzésére irányultak – kezdetleges, fejletlen létformát képes csak meglátni.

A materialista-evolucionista szemlélet bűvöletében élő tudat törvényszerűen azt hiszi, hogy a világ amiben él, minden eddigi világok legfejlettebbike. Az evolucionista elv történelmi-szociális kiterjesztése az emberi történet számára folyamatosan a bizonytalan jövőben jelöli meg a kiteljesedés lehetőségét, a benne értelmeződő emberi tudatok számára ezért minden cselekvés értelmetlen, értelmezhetetlen és kívülreked ami a jelen, a most állapotában megélhető lelki, tudati kiteljesedésre, teljességre irányulhat.

Az anyagtudatú kultúra önabszolutizáló tudati automatizmusainak itt keresendők a gyökerei. Azért válik minden törekvésében a fejlődés – mely a kibomlás, megvalósulás eszköze – önmagába zárult céllá, mivel az evolúció világképében mindig csak az éppen aktuális korszak lehet a legfejlettebb, így önmaga világképében rekedve, kizárja annak lehetőségét, hogy ezen szemléleti renden kívül bárminek realitása legyen a létezésre. Leegyszerűsítve, az evolucionista világképben a fejlődés önmagáért, önmagától, önmagába zárult, OK nélküli cél.

Amikor a létezés OKa megszűnik tapintható, megismerhető, tudati evidenciaként az emberi lény számára, akkor az OKozó és az OKozat értelme, irányultságának és céljának tudata is kimosható az emberi tudatokból, és az így keletkező tudati vákuumot pedig olyan tartalmakkal töltheti fel, az ezen folyamatokat megtervezni, inspirálni, irányítani és ellenőrizni képes szellemi erőter, szellemiség, melyben lassan, de biztosan feleslegessé, leginkább okafogyottá, végzetesen kiszolgáltatottá válik maga az ember. Az OKtondiság és OKtalanság kora a magát minden korok fölé helyező, legracionálisabbnak, legOKosabbnak hirdető korszakban kiteljesedett. Ez az OKtalan-ság rövid története, mely még korántsem érkezett a végéhez.

Az emberi dráma folytatódik tovább. A homo sapiens sapiens sem nem az első, sem nem az utolsó megnyilvánulási formája és lehetősége a végtelen ŐS-Tudatnak az EGY kettősségében. Az is lehetséges, hogy az emberi lénynek, mint entitásnak meg vannak számlálva az órái, de az is lehetséges, hogy mindez csak egy hatalmas, kozmikus világgör, ciklus vége, mely után a homokozót elsimítják, hogy új történet kezdődhessen. A bennünk élő, emberi tudatként testbe zárult Örökkévaló Tudat és Lélek szempontjából a pusztulás megélése félelmetes, megrendítő, hatalmas dráma, annak tudata viszont hogy mind a halál, mind a pusztulás az Élet végtelen körforgásának, kerekének a része, mindig reményt jelent, az újjászületés örök ígéretében, tudásában.

Van-e remény? Remény mindig van, ameddig csak egyetlen ember is képes megnyílni azon magasabb rendű tudati valóságok felé, melyekben minden létezés OKa, OKozója és Forrása él, az EGY és EGYetlen valóságban: a SZERben. Így segíthetünk egymásnak az emlékezésben az Úton, melyen minden látszat ellenére, a legnagyobb drámát, az EGY-Másaitól való végzetes tudati elszigetelődést megélve is benne vagyunk: a Teljességben.

Világunkban EGY és EGYetlen ŐS-Valóság nyilvánul csak meg, melynek önmagában tekintve, sem Értelme sem OKa nincsen – mivel túl van minden értelman és minden kauzalitáson, de mégis önMAGában hordozza

mindezt – és ez minden Létezés Forrása: a SZERetet, a SZERelem.

(A SZER szótó önálló jelentéssel bír, jelen esetben RENDet jelent. Példa: SZERTelen = rendetlen, rend nélkül lévő. Érdekes módon, a mai korban a SZER jelentése a leginkább ebből a negatív, tagadásos, logikai vákuumban keletkező fogalom, jelző által közelíthető meg a leglényegretörőbben. A szerez, szerét ejti szavunkban is ott lapul a rend, a rendez, elrendez, rendjét cselekszi, teszi értelmében.)

58. A valós spiritualitás

Aligha van még egy ilyen relatívvá vált fogalom a világunkban, melyre annyiféle jelentés, értelmezés rakódott mint a spiritualitás. Nincs szándékomban semmilyen új értelmezést adni ennek a már amúgyis ködös, túlon túl terhelt és önkényesen értelmezett szónak, sokkal inkább igyekszem feltárni a legegyszerűbb, legősibb tartalmat, ami az intuitív megismerés útján feltárult előttem. Előrebocsájtom, hogy nagy valószínűséggel mindez nem fog egyezni azon általános jelentésekkel, melyekkel eddig jó eséllyel bárki találkozhatott. Ezen nézőpont értelmezéséhez elengedhetetlenül szükséges az a fajta metafizikai szemlélet, mely jelenleg egyedüli ismert módszerként áll rendelkezésünkre, hogy a materialista szemlélet káoszába süllyedt relativizmus önabszolutizáló világértelmezésén átlátva, megtisztíthassuk az évezredek alatt a „spirituális” fogalmára rakódott értelmezések egyre materialistább, egyre anyagiasabb jelentéstartalmaitól: a szellemit.

Mi a spirituális szó eredete és jelentése?

A latin nyelv szótárát felütve a következőt találjuk: (Finály Henrik: A latin nyelv szótára)

spiritus, us, hn. [spiro]

- 1) (költ. és újk.) szellő, fuvallat, légfolyam, mozgó levegő (vesd. ö. anima, aer): s. Boreae; aer movetur spiritu aliquo.
 - 2) a levegő a mennyiben lélekzésre szolgál, lélekzet: cibus, potio, s.; ducere spiritum, lélekzetet venni, lélekzeni.
 - 3) a lélekzés cselekvése, beszívása a légnek, lélekzetvevés, lélekzetvétél: uno s.; hujus coeli s., e levegő beszívása; anima quae ducitur spiritu. Innen
- A) élet, lélek: reddere s., a lelket kiadni, spiritus naturae debetur.
B) (költ.) illat, unguenti.
C) (költ.) sohaj.
D) a kigyó sziszegése.

E) nyelvt. hehentes.

F) lélekzetnyi idő, időrészt, ütemrészt.

G) kigőzölgtés, gőzt, párolgtás; aeris spiritus graves, veszedelmes, robbanó kigőzölgtések a föld alatt (bányákban stb.).

H) átv. ért. a) lelkesedés, ihlettség: spiritu divino tactus, inflatus, istentől ihletett; homines divini spiritus. b) (költ. és újk.) szellem, lélek: morte carens s.; spiritus regit hos artus. c) gondolkodás, érzület, hostilis, generosus. d) lángész, ész, elme, ingens. e) magas szellem, bátorság, küln. dölyf, gőg, büszkeség, szél, dacz, nagy gondolatok v. tervek: sumere sibi ss.; capere alicuius ss.; ez értelemben többnyire t., azonban így is s. regius. Innen f) (újk.) boszuság, kedvetlenség, harag.

I) egyh. személyesítve: sp. sanctus, a «szent lélek»; spiritus nigri, a gonosz szellemek. — Ft. így is: spirita, ae, nn. és spiritum, i, kn.

spiritalis v. spiritualis, e, mn. [spiritus]

1) levegőhöz v. léghez tartozó, lég-, légtől mozgatott, machina.

2) lélekzethez tartozó, fistula, a lélekző cső.

3) egyh. lelki, szellemi, néha még lelkeszi, papi; t. mint fn. kn. spiritalia (spiritalia) nequitiae, a gonosz szellemek.

spiritalitas (spiritualitas), atis, nn. [spiritalis]

szellemiség, szellemi természet.

A fenti jelentéstartalmakat szemlélve jól látható, hogy a latin nyelvben a spiritus szó alapvetően több ráakódott jelentést hordoz, aminek következtében már eleve problémás önmagán belül is. Egy nyelv minél gazdagabb annál pontosabban képes a különböző fogalmakat morfológiailag és tartalmilag, jelentésánál is pontosan különválasztani. A spiritus szóval az alapvető probléma az, hogy a lélek és a szellem jelentése egybemosódik benne, pusztán értelmezés kérdése, hogy szövegkörnyezet függvényében mit is jelent. A magyar nyelvben nem véletlen, hogy a lélek és a szellem szavak léteznek, és egymástól jól elhatárolható módon használhatóak fogalmi jelölésre. A spirituális fogalmi tisztázásánál tehát látnunk kell, hogy a modern köztudatba elsősorban a római kereszténységgel bekerült fogalom, magán a kereszténységben belül is miért mossa egybe, a szellem és a lélek fogalmát. (A latinban ugyanakkor létezik a lélek pontos megjelölésére az *animus*.)

Bizonyos keresztény teológiákon belül is jól kivehető az a fogalmi zavar, ami például a Szent Lélek, Szent Szellem jelentéstartalmi egybemosó-

dásaiban nyilvánul meg. A katolikus teológia újkori fogalmi rendjében következetesen a Szent Lélek (Spiritus Sanctus) használata az általános, és a szentháromság tanban is (Atya, Fiú, Szent Lélek) ez szerepel, a spiritus szó fogalmi használatával kapcsolatosan pedig alapvetőleg két jelentéstartalmat különböztet meg, az első a lélekhez kötődik, a másik pedig a szellemiséghez. A spiritualitás ilyen módon elterjedt jelentése tehát némileg mosódott, mivel egyszerre fordítható lelkiségnek és szellemiségnek. Ennek a problémának a gyökere nem a latin nyelvben keresendő, hanem abban a világ egységét már látni képtelen és azt feldaraboló paradigmán belüli materialista szemléletben, mely már paradox módon a kereszténységen belül megnyilvánult, ezért az emberi lénnel kapcsolatosan a szellem és a lélek értelmezése egyre inkább egybemosódott az utóbbi évezredekben.

Ezzel párhuzamosan kezdetben a szellem egyre inkább csak materiális, a lélek pedig csak vallási értelmezéstartományokba záródott fogalommal vált, és az az egység ami a latinban még ösztönszerűen megvolt a szellem és a lélek között - fogalmi egybemosódottságával együtt - lassan egyre töredezettebbé, és egyre önkényesebben értelmezetté vált napjainkra. A jelenkori materialista világképében a szellem, szellemi, szellemiség már csak mint valamiféle intellektuális fogalmi kör értelmezése létezik.

Az emberi lény a keresztény tanok szerint test-lélek-szellem hármassága. Ebből a hármasságból azonban a keresztény felfogás - saját látens materializmusának köszönhetően - a szellemmel nem sokat tud kezdeni, és ezért a szellem-lélek párosa általában értelmezhetetlenül egybemosódik. A bibliai teremtéstörténetben ugyanis az Úr az anyagba lehel lelket, Ádám teremtése ebben az értelemben nem más, mint valamiféle eleve létező anyagba utólag lehelt lélek megtestesülése. A föld porából vétetett ember tehát - bár Isten képmására van teremtvé - teremtésének aktusa mégis ellentmondásos, mivel különválnak benne már a teremtésekor a test - mely porból vétetett, vagyis eleve a szellemtől külön létező lényegiség - és a lélek, mely az előzőleg létrehozott testbe mintegy utólag, azt átlelkesíteni, életre kelteni hivatottan kerül bele. Ebben a kontextusban tehát eleve nem szerepel más csak anyag és lélek, a szellem tulajdonképpen értelmezhetetlen, mintegy felesleges. Ha viszont az anyagot nem önmagától létező lényegiségként fogjuk fel, hanem mint szellemi, pontosabban a szellem formát öltését, akkor a teremtés aktusa a szellem átlelkesüléseként értelmezhető, így minden egy önmagán belül létező egység megnyilvánulásaként válik láthatóvá, a szellem és a lélek elválaszthatatlan misztikus, szent, világ és életteremtő metamorfózisaként. Ebben a kontextusban az ANYAg(i) a Szellem(i) megdicsőülése a Lélek ak-

tív közreműködésével.

A bibliai teremtesképben az Isten, aki és ami a Szellem, mintegy különválasztja magától az Anyagot, melybe lelket lehel, és ez a történet bármilyen furcsa is, de lényegét tekintve a mai materialista világgépet hordozza magában, mely az anyagot eleve, önmagától fogva létező lényegiségként tételezi, mely anyagban aztán valamilyen oknál fogva egyszer csak megjelenik az élet, vallásos értelmezésben ennek analógiájaként pedig a lehelet, a lélek. Az ember fogantatását és magát az emberi lény létrejöttét is ugyanezzel a materialista szemlélettel tekintik ma az emberiségen belül mind a vallásos mind a nem vallásos, de materialista paradigmában kondicionálódott emberi tudatok. A vallásos szemlélet szerint a lélek megtestesül, ami eleve azt tételezi, hogy létezik a szellemi valóságtól különálló anyag, anyagi valóság, amiben a szellemi valósággént létező lélek megtestesülhet, magyarul a női és férfi ivarsejt az egyesülés pillanatáig pusztán lélektelen anyag, mely kizárólag biológiai értelemben él, és biológiai információkat hordoz, és majd csak miután biológiailag egyesül, és kialakul az első összejt, akkor ebben úgymond kívülről beléköltözik a lélek, akárcsak a bibliai teremtestörténetben. Az eddig vázoltak tökéletesen materialista felfogást tükröznek és metafizikai perspektívából szemlélve magát a szellemi létet darabolják fel olyan, látszólag egymástól különálló részekre, melyek következménye a materialista spiritualitás megjelenése, mely egészen konkrétan a mai kort is magában foglaló és azt meghatározó paradigma egyik alapkőve, melyből aztán a mai tisztán materialista alapú világgép is kifejlődhetett.

Ezen a ponton szükséges a tisztázása annak, hogy mi a szellem metafizikai értelmezése, melyből aztán érthetővé válnak mind a fenti következmények, mind a mai paradigmán kívül eső ősi hagyományok, melyek a Bibliában értelemszerűen nem találhatók meg, kívül esvén annak világértelmezési tartományán. Metafizikai értelemben véve a szellem az az ős lényegiség, mely minden létező megvalósult és megvalósulatlan tartalmi és formai egysége. A Szellem tiszta intelligencia, de nem pusztán valamiféle racionális leegyszerűsítésben. A Szellem minden intelligencia teljessége, mely minden potencialitását és minden megvalósultságát magában hordja a létnek, a létezésnek és az életnek ugyanúgy, mint a nemlétnek. A legteljesebb intelligencia MAGa a SZERetet.

A szellem szelében léleKzik* a lélek. A szellem tűz, levegő, szél, a lélek lét, élet, lélek(g)zés. A magyar nyelvben érzékelhetjük a szellem és a lélek közötti szoros kapcsolatot, ugyanakkor a határozott fogalmi megkülönböztetetőséget is. Metafizikai perspektívából szemlélve a szellem számára az

anyagi megnyilvánulás egy potencialitás, egy megnyilvánulási lehetőség, forma. A szellem tehát nem megtestesül az anyagban, hanem ő maga az, ami anyaggá válik. Az anyag a szellem formát öltése. Nagyon fontos pontja ez a kifejtésünknek, mert itt válik élesen el a metafizikai értelemben spirituálisnak nevezhető a materialista-spiritualitásokban - úgy mint például a vallások zöme - spirituálisnak nevezett létszemlélettől és világképtől. Metafizikai értelmezésben tehát a bibliai teremtéstörténet egy alsó perspektíva, melyben a világ szellemi értelemben vett egysége súlyos csorbát szenved. A szellem különválik az anyagtól, a lélek pedig a szellemtől különvált élettelen anyagban ölt testet. Ez vegytiszta materializmus, melyet a mai kor tudományos-materialista világképe is hirdet, miszerint a szervetlen, élettelen anyag valaminek a következtében szervesül, életre kel, vagyis megjelenik benne az élet. Ugyanez vallásos értelmezésben a föld élettelen porából gyúrt test, melyben az Úr lelket lehel. (* A „nyelvújítás” korának hozománya, hogy a lélekzet szavunk lélegzetté vált. A lélekzet ugyanis túl spirituális, vagyis maradi, elavult lett volna a mai materialista kornak, mert a *lélekzés* a *lélek* szó továbbképzése, a lélegzet szavunk viszont a lélegzés, a leveGő g betűjét kapta meg, ilyen módon pusztán élettani működések szintjére egyszerűsítve a léleKzés aktusát. Az ősi magyar nyelv ugyanis pontosan tudta, hogy amikor az emberi lény léleKzik, akkor az isteni lélek van mozgásban a testében, mely fizikai szinten a légzőrendszerben levegőcserével is jár. Itt érhető tetten a mai kor materialista paradigmája és világképe, valamint az azt megelőző paradigma közötti szemléleti, világképbeli különbség, melyben a mai kor paradigmája már nem tud arról, hogy a lélekzés az nem pusztán lélegzés, hanem annál jóval magasabbrendű cselekménye az Emberi Lényt életre kelő, megnyilvánuló, testté is váló Léleknek.)

Milyen is lehet a teremtéstörténet metafizikai nézőpontból? A Teljességben a Szeretet túláradásából az abban foglalt végtelen Szerelemben a teremtés vágya fellángol. Ez a Szent Tűz nem más, mint maga a Szellem analógiája. A Szellem az Intelligencia és a benne foglalt potencialitások összessége. A Szellem és az Anyag EGY. A kettő egymástól szétválaszthatatlan, mert a Szellem a tartalom, mely Anyagként a formát ölthet, így a Szellemi valóság végtelen sok szinten képes alakot ölni. Minden Szellem, az anyagi világ a Szellem misztikus metamorfózisa. Az EGYben ezért nincs semmi sem megnyilvánulva, mivel a Szellem mint minden Intelligencia és potencialitás megnyilvánulatlan összessége létezik. A Kettősség nem más, mint az EGYben önmagában, önmagától, önmagából létrejött Teremtés, melyben a Teremtő Szellem végtelen sok lehetőséggel életre kel. Az EGY Lelke minden

létezőben a Teremtés legelső pillanatától a tér-idő kontinuumába lépve létezik. Nem utólag ölt testet valamiféle szellemtől függetlenül létező anyagi valóságban. Az EGY és EGYetemes lélek végtelen sok részre képes szakadni az EGY és EGYetemes ŐS-Tudat egyedi, teremtett részeinek a képében úgy, hogy közben minden látszat ellenére EGY marad. Az EGÉSZ RÉSSZÉ válik, hogy önmagát önmagától tudatilag elkülönülve megtapasztalhassa. Az elkülönültség képzetébe záródott tudat és lélek az elmén belül létrejött valóság kizárólagosságaként éli meg az anyagi valóságot különállónak, önmagától, önmaga okán létezőnek, mert a testet öltött szellemi valóság egységét - az ily módon egyéni tudatként szeparálódott EGYetemes Tudat - látni már képtelen.

A valódi, tiszta, metafizikai értelemben értelmezhető spiritualitás magyarrá fordítva annyit jelent, mint a Teljességben megnyilvánuló Valóság, Szellemi EGYségének szemlélete. A Szellem nem egy szellemiség, nem egy vallásos, materiális és/vagy egyedi nézőpont, hanem maga A Látás, mely túl van a ráció által értelmezhető és abszolutizálható valóságtartományon, és ez az intuitív valóság EGYsége. *A valódi spirituális szemlélet az, mikor bármire is tekintünk, nem látunk már mást csak magát a mindenben megnyilvánult, érzékeinkkel érzékelhető, vagy érzékelhetetlen SZELLEMET.* A Lélek önmaga valóságaként éli meg a Szellem által megnyilvánított Valóságot, mind EGYetemes mind egyedi, teremtményekbe záródott szinten. A Lélek minden létezőben ott van, függetlenül attól, hogy emberi szemmel azt élőnek vagy élettelennek tekintjük. Az Isten Lelke benne van Mindenben és Mindenkiben, és Minden és Mindenki benne van az Isten Lelkében. A Szellem és a Lélek ugyanabból a Forrásból ered, ugyanabból és ugyanabban a Teljességből nyilvánul meg. Ez az a pont, ahol a Szellem és a Lélek elválaszthatatlanul összefonódik, ugyanis a Szellem Valósága csak a Lélek Valóságában élhető meg, a Lélek Valósága pedig csak a Szellem Valóságában jöhet létre.

59. Isten szent neve

Ez az írás csak az isteni (transzcendens) bizonyosságot keresők számára született. Álljon ez az írójában tett tanúságaként az EGY és EGYetlennek.

Este volt. A férfi jóízűen elfogyasztotta vacsoráját feleségével. Semmi különleges nem ígérkezett a nap további részére, így bevonult a konyhából a lakó és háló szobába, majd elhelyezkedett kedvenc fotelében. Felesége hamarosan követte, aki az ágyra kucorodva bekapcsolta a tévékészüléket,

majd tevékenykedni kezdett hordozható számítógépével.

A negyvenes férfi hamarosan olyan megtapasztalásnak volt részese, mely semmilyen addigi élményhez sem volt fogható életében. A fotelben ülve egyszer csak azt érezte, hogy valami fenséges, magasztos, addig soha nem tapasztalt erő tölti el, és tudata átlépett egy olyan térbe, mely addig ismeretlen és elképzelhetetlen lett volna a számára. Érdekes módon, végig tudatában volt annak, ami történik vele, és a történés ideje alatt még az is átfutott egy ízben az elméjében, hogy mindaz amit megél, és a legteljesebb valóságként bontakozik ki benne, annak valósága, vajon kívülről érzékelhető-e, például az ágyon ülő feleségének?

A fotelben ülve teljesen átlényegült, egyszerre csak azt tapasztalta, hogy teste fekete ruhába van öltözve, de érdekes módon, a ruhának nem volt semmilyen ruha jellege. A feketeség sokkal inkább amolyan alapként szolgált, térként ami egyszerre adott kontúrt, kiterjedést a testének és amin hirtelen, a kulccsont alatti résztől, mellkasán fentről lefelé ható, függőleges irányban, tündöklő, tiszta, fehér fényként ragyogó betűkkel, jól láthatóan rajzolódott ki a név: ISTEN.

Amint az írás fénye felragyogott mellkasából, mindeközben egy egyre erősödő, egyre katartikusabb és eufórikusabb érzés indult el benne, mely a nemes szervek zónáján áthatolva tört testében egyre feljebb és feljebb, egyre fokozódva, és a fizikai test számára egyre teljesebb boldogság-érzésként elérve a fej legfelsőbb pontjára, ahol mint egy fényes, szelíden áramló, tölcseyszerűen kiteljesedő örvény jelent meg. Úgy érezte, hogy egy végtelen, hatalmas erő tör ki belőle, mely a boldogságnak egy soha meg nem tapasztalt, semmihez nem fogható, intenzív, végtelenig felfokozott érzésében lassan megsemmisül a teste. Az élmény olyannyira erőteljes volt, hogy a megtapasztalás csúcspontján, konkrétan megfogalmazódott tudatában, hogy ez a boldogság érzés a fizikai test számára már elviselhetetlen. Mindeközben azt érezte, hogy életműködései felfokozódtak, szaporább lett a lélekzete, és egyre erősebben kellett koncentrálnia arra, hogy testében mindezt elviselhesse. Olyan hatalmas, és olyan hihetetlenül erős, spiráltölcseyszerűen fokozódó, örvényszerű erő tört fel benne, a korona csakra magasságában kiteljesedve és megállapodva, hogy olyat soha életében, még csak megközelítőleg sem tapasztalt, semmivel és senkivel kapcsolatban. A boldogság végtelen, kiteljesedő örvényként, mintha ki akarta volna szakítani, ki akarta volna ragadni testéből a lelket. Mindeközben mellkasán, ragyogó, fehér, fényből rajzolt, addig általa soha nem látott írással ragyogott tovább: ISTEN. (Mintha a magyar rovás és a latin különös, szimbiotikus keveréke lett volna az írás,

melyet természetes módon, azonnal képes volt olvasni. Soha, sehol sem találkozott azóta azzal az írással, és a történetek után annyira a megélesek él-ménye alatt volt, hogy lejegyzését sem tartotta fontosnak.)

A megélt állapot csúcán, amikor a boldogság érzése és a fényörvény-ként feltoluló határtalan erő a fizikai test számára az elviselhetőség küszö-béig fokozódott, bevillant tudatában egy gondolat: ezt tovább elviselni em-beri lényként lehetetlen. Ekkor szép lassan megszűnt az élmény, és az elra-gadtatásszerű állapotból a férfi visszakerült a hétköznapi tudati valóságba. Olyan volt, mintha lassan felébredne, pedig nem álomállapot volt amiben mindezt átélte, mégis mintha végig, folyamatosan csukott szemmel látta volna a történeteket és élte volna át a tudatában mindezt a lelke. Miután rá-jött, hogy mi is történt vele, s hogy mindez törvényszerűen csak az ő egyedi, egyéni megéleseként volt megtapasztalható, sokáig még csak elhelyezni sem tudta életében mindezt. Nem beszélt hosszú ideig minderről senkinek sem.

Ezen állapot időtartama a lineáris időben teljesen felbecsülhetetlen volt számára. Érdekes módon, a tér nem változott semmit körülötte, a történetek egyértelműen csak számára, benne nyilvánultak meg, az általa tapasztalt je-lenségek a szobában tartózkodó feleség számára nem voltak észlelhetőek. Mindeközben egyszerre tudatában volt annak, hogy egy fotelben ül, és hogy milyen környezet veszi őt körbe, látta saját testét is, és még annak a lehető-sége is felvillant elméjében, hogy mi van, ha mindez látható kívülről. Mon-dani sem kell talán, hogy eme kettősség EGYüttes megtapasztalása csak még különlegesebbé tette számára ezt a megélést, mivel utólag semmilyen általa ismert tudatállapot nem volt rekonstruálható. Nem volt álom állapot, de hagyományos értelemben vett éberség sem, viszont a megélés kristály-tiszta, és elképzelhetetlenül intenzív volt. Az elképzelhetetlenül szó pedig nagyon hangsúlyos jelen esetben. A megélés során ugyanis semmi olyan nem történt, ami bármilyen előzetes vágyhoz tapadó gondolathoz, elmében megjelenő KÉPhez, KÉPzethez köthető. Nem testen kívüli élmény volt, mert nem jelent meg a testtől különváltság nézőpontja, hanem sokkal inkább a testben kitágultság állapotának az élménye. Magyarán tökéletesen átélhető volt minden a fizikai testben, de maga az élmény egy adott ponton megha-ladta a fizikai test számára az elviselhetőséget. Látható volt ami a testtel tör-ténik, illetve a környezetben, de a tudati fókusz mégis a testben megélt, egy-re intenzívebben fokozódó boldogságélmény köré rögzült, mely során a kül-világ megszűnt mint különálló létező, és a létezés magában a boldogság ér-zésében koncentrálódott. Fontos kiemelni, hogy semmi konkrét vágy nem

irányult a férfiban, valamiféle misztikus megélések mesterséges előidézésére mindaddig, így például soha nem fogyasztott tudatmódosító szereket, illetve semmilyen tudatosan irányított, meditációt, agykontrollt, vagy egyéb, tudatállapot megváltoztatására irányuló tevékenységet sem végzett. Az intuitív valóságra való fogékonysága azonban gyermekkorától fogva egyértelműen megmutatkozott életében, mely művészi hajlamaiban addig is kifejeződött.

Mi is történt pontosan? Klasszikus meghatározás szerint a férfinak egy misztikus élményben volt része. Isten jelenlétének és a végtelen, határtalan, emberi lényt meghaladó boldogságnak a megtapasztalását élte át, 2014 egy februári estéjén. Oldalakba menő, okoskodó, racionalizáló elemzéseket lehetne készíteni a fentiekről, de nem teszem. Miért is? Mert a fentiekben leírt történetnek a férfi számára nem ez a lényege. Nincs semmi ugyanis amit racionálisan meg kellene fejtenie.

Találkozás Istennel, a fogalom legmélyebb, legmisztikusabb értelmében, mely olyan mint a szerelem. Ha egy gyermek egy szerelmeskedő párt lát, de ő maga még a szerelmet nem élte át, a látottakat racionalizálni úgyis csak üres, értelmezhetetlen mozdulatsorokként képes. Ekkor még az is elhithető vele, hogy a valódi szerelem, pusztán tornamutatványok sorozata. Abban a pillanatban viszont, amikor találkozik a szerelemmel, megégeti annak lángja, annak mindent EGYÉ olvasztó végtelen ereje, minden átértelmeződik benne, és rádöbben, addigi ismeretei ürességére, felszínességére, viszonylagosságára. A fenti történet is pusztán egy halvány kísérlet egy megélés szavakba öntésére. Olyan, mint pusztán a mag héjának az átadása, a héj és a mag helyett.

A fenti írás nem több és nem kevesebb mint egy egyéni tanúságtétel. Annak lehet használható, annak lehet érvényes, akinek a szemei már nyiladoznak a lét magasabb rendű valóságaira, vagy annak akinek már megnyíltak. Kellő nyíltság és intuitív, szeretetteljes befogadókészség nélkül az egész történet semmitmondó, hiteltelen lehet.

EGY valóság van csak, az EGY valósága. Minden más az elme káprázata. Látni csak az EGY Isten képes. Az emberi lény szemléli a világot, és saját egyedi szemléletét azonosítja a valósággal. Az elme az érzékcslódás művésze és művészete, a májá fátylának szövőszéke, teremője. Az emberi lény néz, de a valóság teljességét nem láthatja, csak Isten szemével. Az elme elemez, mindent a maga duális valóságába helyezve elemeire bont és mindent ellentétek közé helyez.

Az emberi lény önön valóságképzetének a rabja, saját elméje a börtöne,

és gondolatai végtelen zaja az ő börtönőre. A szabadulást az újabb és újabb nézőpontok megváltást kínáló ígéreteiben képzele, ezért újabb és újabb modelleket, elképzeléseket gyárt a valóságról. Gyönyörködik a modellekben, az üveggyöngy valóságokban, és mindebbe belefeledkezve egyre csak szomjazik a boldogságra. A boldogság az elme számára mindig valaminek a függvénye, ami rajta kívül álló, ezért meg kell azt szereznie. Az elme boldogságot ígér a vágyak beteljesülésében, de a vágyak beteljesedésekor érzett öröm tűnékeny gyöngy, mint a harmat, melyet felszárít a Napnak fénye. Az elme soha nem ismerheti a boldogságot meg, mert a boldogságot azonosítja az örömmel.

Boldogság VAN, és csak a Jelen, a Most, a VANSág isteni Örökkévalóságában tapasztalható meg. Az öröm a boldogsághoz képest olyan, mint egy tájkép a tájhoz képest. Egy kiragadott nézőpont, mely önmaga megszilárdítására törekszik, elhitetve magáról azt, hogy azonos a táj végtelen aspektusainak összességével. Az öröm illékony pára, az elme lehelete, mindig újabb és újabb kell belőle, hogy a rabjává vált elme, a lélek valódi szomját csillapíthassa. A boldogság üdvösség, az üdvösség az elmét meghaladó ős állapota a léleknek. A boldogság EGYesülés Istennel. Isten szemével tekinteni minden létező EGYségére: a SZERetet. Isten Lelkével áthatni és éltetni minden létezést: a SZERelem.

60. A misztikus intuíció

A misztikus intuíció közvetlen behatolás Isten Valóságába, Isten Lényegébe. EGY és EGYetlen Valóság létezik csak, az EGY Valósága, mely az individuális emberi elmében végtelen sok darabra hullik, és az elme tévesen azt gondolja, hogyha ezeket a szilánkokat a ráció által valamiféle rendszerbe foglalja, azokat felcímkézi, osztályozza, akkor ebből megfejtheti, megértheti és összerakhatja A Valóságot. A tudomány hamis ígérete ez, a mai kor szakrális látását veszített emberiségének. A májá fátylának a tanulmányozása által ugyanis soha nem juthatunk pusztá rációval el annak a megértéséhez, hogy a fátyol mit is fed, vagyis hogy a Valóság EGYségének a megtapasztalása túl van mindenféle racionális modellalkotáson, amire racionalizáló folyamatokba záródott emberi elme képes. Tisztán és világosan ki kell jelentsem, hogy akik a tudományt a isteni valóság megismerésének valamiféle „objektív” módszereként tekintik, nincsenek tisztában sem a tudat, sem a valóság valódi természetével. Azért fontos a mai korban eme súlyos kijelentés megtétele, mert spirituálisnak nevezett berkekben egyre divatosabb tév-

hitek terjednek a materialista tudomány valamiféle kvantum-spiritualitássá való transzformálásával kapcsolatban, melyek a legelképeseztőbb, leghamisabb illúziók forrásaként, egyre nagyobb tömegeket tévesztenek meg. Tiszteletben tartva mindenki egyéni sorsát ezzel kapcsolatban, melynek ezen tudati terek megtagasztalása is része lehet, kifejtjenék néhány gondolatot, mely talán hasznukra lehet azoknak, akik ebből a tudományos-materialista spiritalizmusból kezdenek ébredezni.

A misztérium szó magyarul titkot, rejtélyt jelent. A misztikus jelenti a titkost, vagy magával a titokkal érintkezésbe került személyt. A titok tehát olyan valós tartalommal bíró létező, igazság, valóság, melyről a megismerés által lehullhat a lepel, és ezáltal feltárlhat annak belső tartalma, lényege. Ilyen értelemben a titokról a közgondolkodásban általában egy nagyon leegyszerűsített kép él, nevezetesen hogy annak a lényege pusztán lineáris megismeréssel felfedhető. A titok másik lényeges aspektusa, hogy feltételezzük, a titok azért titok, mert valami és/vagy valaki elrejtí elölünk annak megismerhetőségét. Itt egy fura logikai paradoxon elé érkeztünk, ugyanis a fentiekből az következik, hogy a titok, mint önálló lényegiséggel, tartalommal, és formával rendelkező igaz valóság létezhet, ez azonban nem igaz.

Titok nem létezik. Nem lehet semmit eltitkolni ugyanis ami igaz és valós, ez a látszat csak és kizárólag az anyagtudatba záródott emberi tudatterek, tudatszintek számára létező konvencionális valóság. Két szempontból megközelítve is leránthatjuk erről az illúzióról a leplet. Először is vizsgáljuk meg, hogy a titok fogalmilag mit is takar? A titok a valóság olyan szegmense, mely valamilyen oknál fogva zárva van a megismerő elme és tudat számára. Itt mindjárt két fontos következtetés adódik, az első az, hogy ezek szerint a titoknak kell legyen valóságtartalma, mely megismerés által feltárlhat az elme számára, a második pedig, hogy a titkot valaki és/vagy valami elrejtí a megismerő tudat elől, esetleg szándékosan akadályozza annak nyilvánvalóvá válását. Itt jutunk el az aporia lényegéhez, ugyanis titkot nem lehet eltitkolni, elrejtteni, csak olyas valamit, aminek nyilvánossága van. Egy példával élve, ha feltekintünk az égboltra, láthatjuk a Napot. Ezt valósnak, igaznak tekintjük, nincs esélye titokká válni annak az igazságnak, hogy létezik a Nap a kollektív, EGYetemes, megismerő emberi tudaton belül.

Ha egy emberi lényt egy ablakok nélküli, mesterséges világítással rendelkező épületben tartanánk gyermekkorától fogva, és nagy ritkán csak akkor engednénk szabad levegőre, mikor borús az idő, akkor erőszakot gyakorolván felette igyekeznénk eltitkolni számára azt a valóságot, hogy a Nap – feltekintve az égre – érzékszerveink számára megtagasztalható. Nyilvánvaló

a fenti példából, hogy a Nap nem titkosítható, de erőszakot alkalmazva egy emberi lény megfosztható attól, hogy bizonyos érzékszervi megtapasztalások által, bizonyos mások számára is érzékelhető EGYetemes tudati valóságokhoz közvetlenül hozzáférhessen. Ez a titok legszélsőségebb értelmezése, vagyis amikor valaki szellemi, vagy egyéb fölényét arra használja fel, hogy másokat megakadályozzon bizonyos megtapasztalások megszerzésében, akkor az illető hatalom abból próbál helyzeti előnyre szert tenni, hogy korlátozza az önmaga hatalmában foglaltat a megismerésben. Itt érintőlegesen feltárulhat előttünk az intellektuális-szellemi hierarchia természete, melyet olyan egymásban foglalt gömbök szerkezeteként modellezhetünk, melyben a kisebb gömb - mely a korlátozottabb szellemi tartalmat jelöli - a nagyobb gömbben van benne foglalva, annak részeként, és a gömbök egymásban foglaltságának sora mind a szűkülés mind a tágulás irányában végtelen. Ha tehát az a szellemi gömb, mely a nála szűkebb szellemi gömböt magában foglalja, és annak kitéágulását, vagyis az önmagában létező valóságra való rátágulását akadályozni próbálja, akkor nem tesz mást, mint igyekszik eltitkolni, vagyis megakadályozni saját tartalmainak feltárulását a megismerő számára. Ugyanez a modell alkalmazható a tudatgömbök modelljeként is, azzal a kiegészítéssel, hogy az egyedi tudatok valójában csak látszólagosan vannak egymásban foglalva, mivel a tudatnak egyáltalán nincs lineáris szerkezete. Minden egyedi, individuális tudat ugyanis EGY, az elme által létrehozott, folyamatosan teremtett és életben tartott valóság az, amivel a tudat azonosul, és ezáltal bezárul különböző tudati terekbe, szintekbe, vagy a gömb hasonlattal élve, különböző sugarú tudatgömbökbe.

Amennyiben az EGY és EGYetlen Isteni Valóságot az elme és ezen belül az individuum valóságára egyszerűsítjük le, úgy a szellemi gömbök modelljébe zárható titok valósággá válik, vagyis egy nagyobb szellemi gömb képes elrejteni bizonyos részleteit a valóság megtapasztalhatóságát illetőleg, a benne foglalt, kisebb szellemi gömb számára, akinek közvetlen, érzékszervi tapasztalásszerzését ez által érdekei szerint befolyásolni tudja. Ez olyan szellemi hatalmat jelent a számára, mely gyakorlása ebben a formában egyértelműen korlátozó, akadályozó, visszaélést jelentő a benne foglalt szellemi gömb számára. A valóság érzékszervi megtapasztalhatóságának a befolyásolása, irányítása, korlátozása egy önmagába zárult, immanens hatalmi szándék fenntartása érdekében már nem pusztán a titok és az eltitkolás, hanem a valóság megismerhetőségének akadályozása, mely ponton a titok fogalma könnyen az öncélú hatalomgyakorlás áldozatává válva, hazugsággá züllik. Ezen a ponton megjelenhetnek az igazság elfedésére irányuló olyan mester-

ségesen kreált látszatvalóságok, melyet a szellemi hatalommal való visszaélésből fakadó titkolózást, és hamis információ terjesztést használják a valóság elfedésére. Itt kicsúszunk a titok metafizikai értelmezhetőségének a köréből, ezért ezt a fonalat elvarratlanul hagyjuk. Maradjunk annyiban, hogy az Igazság megismerésére vonatkozóan valójában csak látszat, hogy az Igazság erőszakkal bárki elől is elzárható lenne. Ehhez azonban szükséges annak a belső, intuitív felismerése, hogy a valóság nem objektív létező, így annak megismerhetősége túl van az érzékszervek által tapasztalható, anyagtudatban kondicionált elme megismerésének határain.

A Titok metafizikai értelmezésben olyan valóság, mely a tudat számára nem ismert. Ezen banálisan EGYszerű meghatározás lényegét tekintve azt feltételezi, hogy a tudat számára minden a maga linearításában megismerhető, vagyis a megismerés folyamata valamiféle ismerethalmaz, melynek eredményeképpen bármi megismerhető pusztán racionálisan, úgy, hogy a megtapasztalás termékeit az elme a maga absztrakciós hálójába helyezi, és azok között ok-okozati kapcsolatokat hoz létre, vagyis összefüggéseket tételez fel. A racionalizáló gondolkodásnak önmagán belül jelenik tehát meg a korlátja, mely azt A Valóság teljességének a megismerésére alkalmatlanná teszi. Először is az elmébe zárt tudat nem alkalmas másra, mint az érzékszervi tapasztalatok, tapasztalások szubjektív szemlélésére. Az amit a racionalizáló tudományos szemlélet objektivitás néven hirdet, az nem más, mint a tudat szubjektivizmusának érzékszervi kiterjesztése, például mérőműszerek segítségével. Észre kell ugyanakkor vegyük, hogy mind az objektív valóság képzete, mind az abból logikai visszacsatolás útján kinyert tapasztalati valóságok összessége a szubjektumból indul ki és végső soron a szubjektumba tér vissza. A tudomány objektivitásába vetett hit pedig ezen a ponton ténylegesen és átláthatóan nem több és nem kevesebb, mint egy illuzórikus elképzelés a Valóság objektivitását illetően.

A tudomány legnagyobb, alapvető tévedése, hogy az emberi lény szubjektív tudati valósága, valamiféle objektivizmus folytán standardizálható, így logikai, absztrakciós rendszerekbe zárva egyszer s mindenkorra pusztán racionális módszerekkel, a fogalmi gondolkodás számára felcímkezhető, megismerhető. A legalapvetőbb probléma a tudomány módszertanában gyökerezik, és nevezetesen az, hogy a tudomány nem tesz egyebet, mint az emberi lények érzékszervi tapasztalatainak az átlagolásából készített, logikai-dedukciós módszerrel különböző absztrakciós rendszereket készít pusztán és kizárólag a ráció segítségével. A Valóságot azonosítja az így létrejött érzékelésről készített absztrakciós rendszerekkel, és az általuk az érzékszervi

valóságról készíthető elme-modellekkel. Ettől a ponttól kezdve pedig a tudományos szemlélődés máj fátylának nem megértője, fellebbentője hanem pusztán reménytelen foglya lesz, melynek minden valósnak vélt vagy valós eredménye pusztán önön vonatkoztatási rendszerén belül rendelkezik érvényességgel. A tudomány bármit fedez fel, bármire rak címkét és bármit is nyilatkoztat ki, abban semmi objektív nincs, mert természeténél fogva a fentiek megértésének okán nem is lehet. A valóság megismerésének objektív útja nem létezik, soha nem létezett és nem is létezhet.

Miután korunk legerősebb mágiájának, a tudománynak és az általa kibontakozott technomágiának a valóságról lerántottuk a leplet, a tagadás által megkaptuk a lehetőséget, hogy megláthassuk, mi az ami a Valóság megismerésének a valódi útja lehet. Ehhez érinteni kell magát a Valóságnak a fogalmát. A fogalmi rendekkel pusztán az a gond, hogy eleve az elmen belül megjelenő fogalmi gondolkodás termékei, melyek nem rendelkeznek abszolút erővel, magyaráz egy fogalmi rendszeren belül a fogalmak egymást határozzák meg, és ezen meghatározások értelmezése mindig valamiféle szubjektív, önkényes belső logika konvencionális kiterjesztése, elfogadása az azt használók számára. Az elme saját fogalmai által úgy képes önmagába záródni, mint mikor a kutya kergeti a saját farkát. Még ha utoléri is azt, semmivel nem jut előbbre. Ez az én meghatározásaimra is érvényes. Ennek tudatában megkísérlem a lehetetlent.

Valóságnak nevezem azt az érzékszervektől független, az emberi észleléstől nem befolyásolható, szubjektív tudati valóságot is meghaladó, de mindezen tényezőket magában foglalni képes Létezést, melyben nincs Érzékelő sem Érzékelt, mert az Érzékelő EGY az Érzékelttel, és az Érzékelő és az Érzékelt MAGA A Valóság. Paradoxonnak tűnik a kauzalitás kizárólagosságát abszolút valóságként ismerő racionalizáló elme számára, hogy a valóság bár csak az emberi szubjektumon belül tapasztalható meg, az így nyert megtapasztalás az mégis önmagában véve teljesen relatív és függvénye az érzékszervek által szerezhető benyomásokból, gondolatilag absztrahálható valóság-hittől. Az elme egyszerre vetítője és egyszerre szemlélője a tudat által önön valóságának. Létezik-e akkor olyan Valóság, mely nem az individuális elme terméke, és a tudat számára megismerhető?

Ezen a ponton fontos tisztáznunk, az elme és a tudat közötti összefüggést. *A tudat nem az elme terméke, hanem az elmétől független létező, mely a tiszta szellemi valóság része. A tudat az, amiben, amivel és ami által az Isteni Valóság önön létezésének a tudatára ébred, és arról folyamatos, nem lineáris, időn kívüli, örök tudomással rendelkezik. A tudat az, ami által az*

elme valósága tudatosodik, a Lélek számára pedig ezek a tudati tartalmak megélhetőek, átérezhetőek lesznek. Az elme-tudat-lélek mind a szellemi valóság egymástól elidegeníthetetlen részei, mégis a tudat - akárcsak a lélek - képes meghaladni az elme által egyedüli valóságnak kivetített érzékszervi, materiális vagy tudati tereket.

Az elmébe zárult tudat az érzékszervi valóságot azonosítja A Valósággal. Ez a hamis tudat tömör megfogalmazása is lehetne. Amikor a tudat bezárul az anyagi, érzékszervi érzékelés állapotának a tudatterébe, akkor a fizikainak nevezhető valóság a tudat számára megszilárdult, kizárólagos valósággént jelenik meg. A lélek ebben a tudatállapotban szerez megéléseket, ebben a tudati térben azonosul a testtudattal, vagyis a végességgel. A valóságot kauzálisnak képzei, vagyis meghatározott, időben egymásra következő események szerves láncolataként. Számára elképzelhetetlen, hogy A Valóság minden EGYszerre való, időt meghaladó Együttlétezése, melyben valójában nincsenek történések. Az okozati síkot meghaladó de annak minden potencialitását magában foglaló Örökké-Valóság az, amiben minden együtt, egyetlen kiterjedés nélküli pontban koncentrálódva létezik, EGYszerre, EGYben. A kauzalitás tudatállapotába záródva, az elme vetítőgépe teremti meg mind a tér, mind az idő illúzióját és ennek eredményeképpen azt az általunk fizikainak nevezett érzékszervi valóságot, melyet ma az emberiség többsége egyedülinek, kizárólagosnak képzel. Az érzékszervi valóság a májá fátyla, az elme által kizárólagosnak hitegetett, hamis illúziókba zárult emberi tudat érzékelésének a terméke.

A fentiek alapján úgy tűnhet, hogy az emberi lény saját elméje rabjaként egy ördögi kör reménytelen foglyaként esélytelen mást látni, mint saját, szubjektív valóságát. Ráadásul a fentiek alapján elvész annak a lehetősége is, hogy bármiféle objektív valóság létezhesen. Vagy mégsem? Látszólag igen, de csak látszólag. Van valami, ami ugyanis a logika és a fogalmi gondolkodás absztrakciói számára bár nem feltárható, de az intuíció, a lélek, és az érzés számára feltárulhat a maga leghatalmasabb, legpompásabb, legteljesebb valóságában. Az Abszolút Valóság ez, melynek az általunk ismert fizikai, érzékszervi valóság pusztán individuális, Relatív Valóságrésze.

A misztikus intuíció az egyedüli út, mely A Valóság természetébe közvetlenül bekapcsolhat bennünket. Minden intuíció a tudaton belül jelenik meg, és az intuitív tartalom lehet gondolati vagy érzelmi jellegű, illetve a kettő összefonódása. A misztikus intuíció nem a pszichológiai értelemben vett és tanulmányozható egó terméke, és nem is az elme kivetítése, hanem az elmét meghaladó EGY és EGYetlen valóság behatolása, áttörése az elmébe, ezzel

párhuzamosan az elmébe zárult tudat kiszabadulása az elme program-valóságából, és az individuális lélek-résznek pedig emlékezés, újraegyesülés önön Forrásával, Lényegével, vagyis az Isten Lelkével. A misztikus intuíció behatolás, részleges vagy teljes EGYesülés az EGY és EGYetlen valósággal, Isten valóságával.

Feltevődhet a kérdés, hogy nem-e ugyanolyan szubjektív, képzelt valóság-e egy misztikusnak nevezhető élmény, mely lehet, hogy nem más, mint az elme játéka? Mi az, amitől misztikus intuíciónak nevezhetjük a fent vázoltakat? Ha nincs, csak szubjektív valóság, akkor egyáltalán vannak-e valamiféle közös jegyek, melyek jellemezhetik ezt?

A tudomány napjainkban lázasan érdeklődik a tudat természete iránt. A tudatot a materialista felfogás az anyag termékének tekinti, miképp az elemén belül megjelenő tartalmakat pedig bonyolult agyi reakciók összességének. Magát az intuíciót is pszichológiailag leegyszerűsíthető jelenségként kezelik, így jelen vizsgálódásunk szempontjából ki kell jelentenünk, a misztikus intuíció fogalmi értelmezése még csak érintőlegesen sem esik egybe a mai materialista tudományosság definícióival.

Nincs tudaton kívül megtapasztalható objektív valóság, ellenben létezik a tudat számára megtapasztalható Abszolút Valóság, mely magában foglalja azt a szubjektív tudati valóságot, melyet az individuális elme létrehoz és észlel. Az Abszolút Valóság képes áttörni, feloldani, magába olvasztani az érzékszervi valóság önabszolutizmusának anyagi illúziójába rekedt individuális tudati valóságot, mely többé nem az emberi személyiség, egó által a tudaton belüli érzékszervi valóság megtapasztalásaként élhető meg. A misztikus intuíció EGYesülés Isten Lelkével, és annak elmélyültségének minősége egyenesen arányos a Látással. *Látni minden létező Abszolút Valóságát csak az Isten képes.* A misztikus minden misztikus élményben olyan tudati valósággal egyesül, mely nem az individuális elme alapprogramjainak a kivételéből jön létre. Az individuális elme a misztikus intuíció alatt sem semmisül meg, pusztán „felülíródik” pontosabban kiterjed annak működése, mert beleolvad önön Forrásába. A misztikus intuíció élménye tehát olyan kitágult tudatállapot is egyben, mely során a tudat legvégső szinten rátárgulhat önön Forrására, Istenre, ily módon EGYesülvén vele. A hamis, emberi tudat fátylát elementáris erővel szakítja át, az Isteni Tudat kristálytisztán ragyogó, semmihez sem fogható, átlényegítő Fénye. A megvilágosodás a szó szoros értelmében EGGYé válás a Fénnyel, Isten Lelkével, Mindenséggé válás a Mindenségben.

Misztikus élmények nem rangsorolhatóak, tartalmaik annyira bensősé-

gesek, hogy lényegüket tekintve visszaadhatatlanok, átadhatatlanok. Csak megélni, csak átélni lehet őket, más út a bennük lévő tartalmak megtapasztalására nincs. Minden misztikus élmény egyedi, egyszeri és reprodukálhatatlan. Mindennemű kísérlet ezek kierőszakolására nem csak abszurd, szentségtörő, de lehetetlen. Fontos ezt lejegyezzem azért, mert a mai kor hamis technomágiájának a bűvöletében egyre brutálisabb tudatmódosító eljárások születnek. Nem egy azt hirdeti magáról, hogy az agy befolyásolásával képes akár a megvilágosodás állapotát is előidézni az emberi tudatban. Erre egy nagyon profán hasonlatot kell hozzak, hogy érzékeltessem a lényegét: szexuális segédeszközzel fizikai szinten ható, mechanikus, idegi élvezetet okozni lehetséges. Lehetséges az emberi testet afrodiziákumokkal stimulálva érzékenyebbé tenni az orgazmusra. Számtalan módon lehetséges kierőszakolni az emberi test stimulálásával OKOZATI SZINTEKET, akár tudati szinteken is, úgy mint tudatállapotok mesterséges előidézése.

Valódi, önzetlen, érdek nélküli SZERetben fogant SZERelmet, amit Isten érez minden teremtménye iránt és ennek megtapasztalását – mely a legnagyobb ajándék – semmilyen eszközzel kierőszakolni nem lehet. A misztikus intuíció nem cél, hanem eszköz az Isten kezében, hogy általa megnyilvánulhasson az emberi lényben minden Létezés EGY és EGYetlen LÉNY-EGe: a Szeretet. A Szeretetnek nincs értelme, mert meghaladva minden emberi értelmet MAGa az Abszolút Értelem. A Szeretetnek nincs intelligenciája, mert a Szeretet MAGa a legteljesebb Intelligencia, ami minden Létezőt képes EGYaránt, érdem mentesen éltetni: az Örökkévaló SZER-elemben

„Isten Országá tibenetek vagyon” – mondta Jézus Krisztus.

Isten MAGunkban vagyon, Ő MAGa az KI az EGY és EGYetlen Igaz, Örök Kincs és Vagyon.

61. Isten szeme

Az emberi lény csak a saját igazságát szemléli, mert látni csak Isten szemével képes.

A szem az elme valóságát szemléli. A szemnek és az érzékeknek nincs látásuk, csak érzékelésük, érzéki tapasztalásuk. A látás az Érzékelő EGYbe-olvasása az Érzékelttel, az elme visszaolvasása saját Forrásába, az EGY Abszolút Valóságába, Isten Örökké-Valóságába.

A látás kezdete saját abszolútnak vélt, emberi igazságunk elengedése. Az elméje valóságába zárult emberi lény mindaddig a pontig, ameddig a valóságába zárult tudat és lélek nem jut el annak a felismerésére, hogy ő maga valami őt meghaladó, számára elképzelhetetlen Teljesség része, addig bármilyen emelkedés a szellem útján számára abszurd, érthetetlen és lehetetlen. A misztikus intuíció az, ami az elme önabszolutizáló valóságát áttörni képes, megnyitva ezáltal az elmét saját Forrása felé, és paradox módon lehetővé téve, hogy saját, addig kizárólagosnak hitt valóságából a tudat és a lélek rányílhasson, az emberi tudat feletti valóságtartományokra, melynek maga is része. Minden létező valóságtartomány teljessége az EGY, Isten.

Alapvetően két út létezik, mely által az emberi lény tudata rányílhat saját isteni teljességére. Az első út a legközvetlenebb, ez a Szív Útja. Ezen az úton az emberi lény a szív megtisztítása és érzékennyé tétele által képessé válik a valóság közvetlen látására, az együttérzés által. Minél tisztább a szív, vagyis minél inkább képes az emberi lény megszabadulni azon érzelmektől, melyek a személyiség, az ego önértékének a szemléleteiben gyökereznek - így módon elhomályosítják az érdek nélküli szeretet ragyogását benne - annál tisztább, annál istenibb, annál tökéletesebb lesz a Szív Látása. Amikor a Szív megtisztul és kiszabadul az énközpontú szeretet képzeteiből, akkor képes minden létező lényegével EGGYé válni az EGYüttérzés érzékek feletti képességében. A Szív útját járni teljes önátadást követel, az intellektus irányításának a tudatos feladását jelentve, az irányítást teljesen átadva az EGY-ÉNnek, a legfelsőbb hatalomnak: Istennek. A Szív útja az egyre mélyebb tudatosulást jelenti az együttérzésben, tudatos megtisztulás minden mentális és érzelmi szennyeződéstől, mely a szív érzékenységre fátylat vethet. A Szív Útjának legmagasabb tudati pontja az Üdvösség, amikor az emberi lény feloldódik az EGY-ÉNben, teljesen EGGYé válik önMAGa Forrásával, a Teremtővel, Istennel. Isten Szívével látni annyit tesz, mint az EGYüttérzésben EGGYé válni minden létezővel, végtelen Szeretetben EGGYé olvasni, EGYesülni a Mind-ÉN-s-ÉGgel.

A másik út az Elme, az intellektus útja. Ezen az úton az emberi lény tudata a misztikus intuíció segítségével egyre mélyebbre jut az ő személyes valóságának a megismerésében, fokozatosan kitágítva ezáltal azt a tudati teret, melyet azelőtt egyedülinek és kizárólagosnak élt meg. Az elme valóságának és a tudat természetének a fokozatos megismerése és feltárulása által a tudat ráébred arra, hogy az elme szubjektív valósága meghaladható, miként az elme valósága ezzel párhuzamosan elveszti önabszolutizálásának nézőpontját. Az elme útja valójában egy célra összpontosít: a RÉSZ visszatalálására az egÉSZbe. Az elme saját önabszolutizálásának a fokozatos felszámolása a misztikus intuícióval karöltve lehetséges, ugyanis az elme önmagában soha nem lenne képes megkérdőjelezni saját valósága abszolút voltát, csak akkor, ha a tudat tudatos tartományain kívülről, a megérzés, az intuíció, a lélek segítségével lassan, fokozatosan olyan sugallatok, ráérzések, megérzések vagyis intuitív információk érkeznek és jelennek meg a tudatban, melyek tartalmainak ésszerűsége az elme számára elfogadható, de legalábbis további vizsgálódás tárgyát képezheti. Ez az intuitív valóságba való kitekintés, mely a misztikus intuíció segítségével történik, lassan és fokozatosan kitágítja az emberi lény tudati terét, mely tudati térből egyre tágabb, teljesebb, magasabb perspektíva nyílik magának az elmének, a tudatnak és a léleknek a természetére.

Az intellektuális vizsgálódás a misztikus intuíció nélkül olyan mintha vak vezetne világtalant. Pusztán intellektualizmussal nem lehetséges belépni az intuitív valóságba, hogy onnan információkhoz jutván a tudat azokat a meg tapasztalás által beépíthesse önön valóságába, ezen valóság további tudati kitágulását eredményezve. Az elme útja valójában annak a felismeréséhez vezet, hogy az emberi lény saját elméjének a valóságába van zárulva, és az így szemlélt tudati valóságot abszolutizálja. Ezzel párhuzamosan megszületik a felismerés, hogy az elme valósága viszonylagos, és törvényszerűen léteznie kell egy olyan abszolút valóságnak, melyben az elme relatív valósága megszülethet és létezhet. Az elme útja valójában a tudat útja, az elme ugyanis a tudat nélkül nincs tisztában önmaga létezésével sem, az elme önmagában a tudat nélkül csak olyan lenne, mint egy test, melyből hiányzik a lélek.

Az elme útján a tudat – a legvégső ponton – elérkezik az elme önmagáról hitetett valóságának a megkérdőjelezéséhez, és ennek a valóságnak a meghaladásához. Az elme valóságának a meghaladása különböző módszerek által szerzett meg tapasztalások segítségével egyre jobban kitágítható. (meditáció, kontempláció, koncentráció) Ennek következtében lassan le-

bomlik az anyag-tudatba záródás tudati képzete, mely addig az egyedüli tudati valóságként megkérdőjelezhetetlenül uralta az elmét. Ezek a megtapasztalások a tudatot képessé teszik az addig tapasztalt szűkebb tudati terek tágabb tudati gömbből, magasabb rendű perspektívából történő megtekintésére, újraértékelésére. Minden tudati szint váltás egyben egy teljesebb tudati nézőpontot eredményez, mellyel párhuzamosan a látás képessége elkezd kifejlődni az emberi lényben. A valóságot ugyanis minél tágabb, teljesebb tudati térből tekinti valaki, annál közelebb kerül ahhoz, hogy minden létező EGYségét megérthesse. Ez viszont még mindig az intellektus útja a tudaton belül. Az intellektuson belül legvégül mindezen folyamatok eredményeképpen megszületik a felismerés, hogy a valóság EGYsége a ráció számára pusztán racionálisan megközelítve örök rejtély marad, a ráció természeténél fogva, mely a valóság duális, poláris tudati teremtésének az eszköze az elmen belül. A ráció olyan mint a prizma, mely a valóságot szétbontja és nem egyesíti.

A Végső Valóság, az EGY valósága, Isten valósága, melynek teljessége a ráció számára örök rejtély marad, mivel annak megtapasztalása számára természeténél fogva lehetetlen. Az EGY valósága csak a Lélek számára tárolhat fel, a megélés, a vele való közvetlen EGYesülés EGYetemes aktusában. Isten örök titok marad az emberi elme számára, de ennek a titoknak a mivolta csak a mindent megérteni, értelmezni, feldarabolni, osztályozni, csoportosítani vagyis racionalizálni akaró elme számára elfogadhatatlan, mert úgy érzi, hogy csak az lehet az övé, amit az intellektuális megismerésben magáévá tehet. Ez az elme, a ráció, az intellektus legnagyobb csapdája, félelme és ezt megértve megérthetjük működésének mozgatórugóját is egyben. Az elme birtokolni akar, és az anyagtudatba záródott emberi lény pedig ebből kifolyólag csak azt képzei birtokolhatónak amit racionálisan megismerni képes. Ez az egó félelme, mely folyamatosan önigazolást keres, és az önigazolás a birtoklási vágyban jelentkezik. Az egó ugyanis azzal azonosul, amit megszerez, a test, az elme, a gondolatok és az érzések számára a birtoklás tárgya, melynek elvesztése a megsemmisülés félelmével tölti el. Ez nagyon fontos a működésének a megértéséhez, mert ha ezt sikerül megértenünk, akkor megértjük azt is, hogy az elmét és az egót nem kell legyőznünk, hanem pusztán működésének, létének megértése által meghaladnunk az általa kizárólagosnak hitetett valóságot. A meghaladás viszont pusztán intellektualizmussal nem lehetséges.

Az egó olyan mint az álarc, mellyel mindaddig azonosítunk valakit, ameddig nem derül ki, hogy ki is a valódi viselője. A személyiség, az egó, a

kis én, nem képes ráébredni önmaga létezésére, erre egyedül viselője, az EGY-ÉN, az EGY, a benne és általa megnyilvánuló Isten képes. Az elme útjának ez a legvégső pontja, amikor is a belé zárult tudat a lélek megelései-nek következtében képes rátágnulni saját Forrására, saját létezésének Abszolútumára: Istenre. Bizonyosságot a tudat csakis a lélekkel egyetemben szerezhethet, és ez az amit Kinyilatkoztatásnak nevezhetünk, vagyis amikor az emberi lény individuális, relatív tudati rész-valósága valamilyen misztikus élmény, misztikus megtapasztalás által beléphet, rátágnulhat az EGY, az EGÉSZ, isteni Örökké-Valóságába, Teljességébe. Ebben az állapotban az emberi lény képessé válhat a látásra Isten szemével, olyan mértékben, amilyen mértékben a tudati újraegyesülés végbement. Számptalan egyedi módon mehet ugyanis ez végbe, attól függően, hogy egy ilyen megtapasztalásban a Teremtő mit akar feltárni, megmutatni az Ő valóságából. Az amit a teljes megvilágosodásként értelmezhetünk nem más, mint a tökéletes tudati újra-EGYesülés az EGY és EGYetlen Istennel. Ebben az állapotban az elme, a tudat és a lélek visszaolvad, EGGYé válik saját Forrásával, Teremtőjével, és sorsának függvénye, hogy a földi, anyagi valóságba egyáltalán visszatér-e, s ha igen miként teszi meg. A megvilágosodás legmagasabb foka, a teljes megvilágosodás isteni állapota Jézus Krisztus által kinyilatkoztatva: *ÉN és az Atya EGYek vagyunk*.

ÉN úgy mint EGY-ÉN, EGY úgy mint EGY és EGYetlen Valóság, az Örökké-Valóság: Isten. Az üdvösség misztériuma ez, EGGYé válás minden létezővel és lehetséggel, minden valósággal és annak forrásával, a Végtelen, Tökéletes, Teljes SZERetettel.

A Szív és az Elme útja ugyanonnan indul és ugyanoda ér vissza: az Atyai Házból az Atyai Házba. Nincs más valóság ezen kívül, és bármi amit annak képzeli az elme, az nem más mint a SZERetet vákuumában megjelenő félelem álmának tudati képzete. Az elme, a tudat, a lélek, az intellektus, az agy és a szív EGYütt érhet csak vissza saját Forrásához, saját Teremtőjéhez, saját Forrásába, saját Teremtőjébe.

Isten szemével tekintve a valóságot nincsenek nézőpontok, már maga ez a megfogalmazás is értelmetlen. Isten szemével csak EGGYé válhatunk minden létezővel, ezért a Valóság minden tartalma egyformán fénylő, egyformán tökéletes és értékes. A fejlődésben, kibontakozásban lévő valóság – mely csak a tér-idő vetítővásznának képzete – minden pillanatában egy tökéletes valóságot jelent. A megkülönböztetést csak a mindent viszonylagossá tévő elme teremti meg, Isten valóságát prizmaként végtelen sok színre, árnyalatra bontván fel. Isten a Fény, minden szín összessége, melyben nem

jelenik meg semminek az elkülönülése, hanem mindennek az EGYsége.

Az emberi lény csak szemléli a valóságot, melyet látni csak Isten szemével, Istenként képes.

62. A mindÉNség nyelve

Mindenség = Mind-ÉN-s-ÉG

Jelentés: MInd(en) ÉN, és ÉG, EGész. A MI vagyis minden létező meg tapasztalható összessége valójában az ÉNben létezik, és minden létezés forrása az EGész, EGY-ÉNből ered és tér vissza. A MI az a formák világában megjelenő EGY-ÉN testet öltése az egyedi, személyes, individuális létezőkben, a személyiségek, egók sokszínű összességében. A MInd-ÉN a világ megszemélyesítése, az EGY isteni ÉN egyszerűségének, egységének sokaságként való formát öltése az individuális valóságok végtelenségében.

Az ég és az eg ugyanazon szótó, az eg, ég, egy pedig ugyanazon fogalmi kör, az egész, az egység, az EGYség mely EGY, vagyis EG. Az EG egész, ami egységes, vagy az EGY ami egészséges, mind az eg szótóból származik, az ég pedig szintén az eg módosult ága, az ég mint égbolt, eg, ege, egek stb. könnyen levezethető, ugyanakkor belső tartalommal is bír. Az ég ugyanis egész, semmi nem határolja, csak földi perspektívából tűnik úgy, hogy az ég az atmoszféra által valamiféle módon le lenne határolva. Az ég valójában nem kezdődik sem a Földön, sem a sztratoszféra határán, hanem az ég az az EGY(y), egész, ami magában foglalja a Világmindenséget, a világEGYetemet, melynek a Föld, vagy bármilyen bolygó, csillag, galaxis, csillagköd, maga a kozmosz és minden benne létező a része.

Egybefűzve a fenti jelentéstartalmakat megjelenik a teremtés titka: az EGY-ÉN MIndenkivé lesz, de mindeközben a végtelenül sok megnyilvánulási formát öltésében is folyamatosan EGY, EGész. A teremtett világ fraktál szerkezete is felsejlik e tartalomban, mely az EGészben önmagán belül részszé vált EGY tartalmi EGYségét jelzi, a formai megjelenésben. A rész az EGészben EGész a részben.

A Mindenség tehát többretegű jelentéssel bír. Van egy hétköznapi értelemben vett rétege, mely jelöl minden létezőt, van egy tudományos jelentése, mely jelöl minden ismert és ismeretlen valóságot egyszerre, van filozófiai, vallásos, kozmológiai jelentése, melyekre itt nem térnék ki, és van egy rejtett, metafizikai jelentése. Mindenki a saját tudati szintjén láthat meg más és más jelentést benne. Értelemszerűen felvetődik a kérdés: létezik-e a nyelvnek abszolút értelme, vagy a nyelv pusztán a fogalmi gondolkodás tar-

talmainak a leképeződése, és mint ilyen csak a fogalmak egymás általi értelmezéseinek konvencionalitásainak a tükrében értelmeződhetnek, és azok relativizmusa tevődik át értelemszerűen magára a nyelv fogalmi készleteire, illetve azok jelölőire, a szavakra.

A nyelv a fogalmi gondolkodás terméke-e, vagy a fogalmi gondolkodás nem más, mint amit a nyelv, mint logikai program eleve engedélyez? Létezhet-e nyelv fogalmi gondolkodás nélkül, illetve mi a nyelv és a fogalmi gondolkodás viszonya egymáshoz? Hogy lehet, hogy egy nyelv olyan alapjaiban kódolt, ősi metafizikai tartalmakat hordozzon, mely képes a lét, az élet, és a benne foglaltak belső összefüggéseit, hierarchikus viszonyait mind leképezni, mind visszavezetni azok Forrásához? A materialista nyelvészet szemléletében a nyelv csak egy bizonyos fejlettségi szinten megjelenő, önmagától, önmagában fejlődő képződmény, mely a fogalmi gondolkodás eredményeként jelenik meg, és annak fejlődését, annak fejlettségét tükrözi, folyamatosan követve, idomulva a fogalmi gondolkodás szintjeinek a fejlődéséhez, fejlettségéhez. Ilyen módon eleve kizárt annak a lehetősége, hogy a nyelv eleve létező lehessen, illetve eleve létező fogalmak hordozójaként, mint valamiféle eleve létező program létezhesen, mely program magát azt a potencialitást jelöli, melyből egy adott létszint, az őt meghatározó összes lehetőséggel és sajátossággal kibomolhat, létrejöhet.

Metafizikai perspektívába helyezve a fentieket, az érthetőség kedvéért kifejttem egy példán keresztül, hogy mi is egy adott létsík, teremtsi sík, a benne létrejövő valóság, a fogalmi gondolkodás és a nyelv viszonya az emberi lény nézőpontjából szemlélve. Képzeljünk el egy programozó informatikust, aki egy virtuális univerzumot szeretne létrehozni egy összetett program formájában. Elképzelhető-e, hogy létrehozza mindezt, ha nem rendelkezik semmilyen programozási nyelvvel? Mi a virtuális valóság megteremtésének legelső feltétele azon túl, hogy legelőször is rendelkeznie kell egy elképzeléssel mindarról, amit megteremteni, létrehozni szeretne? A programnyelv az elképzelés megvalósításához eleve alkalmas kell legyen, hogy az elképzelt valóság általa kibontható legyen. Programnyelveket is lehet írni, szerkeszteni, és minden programnyelv egy eleve létező elképzelés eredményeként jön létre, hogy aztán általa, vele és benne kibontható legyen az a valóság, ami eleve létrehozta őt, és képességekkel ruházta fel arra, hogy kibontakoztathassa, megteremthesse azokat a potenciális valóságokat, létezőket, melyek létrehozása során mint potencialítások belé lettek kódolva, belé lettek rejtve. Egy programnyelv tehát nem más, mint az őt létrehozó intelligencia kifejeződése, minden programnyelvben az őt létrehozó intelligencia

potenciálja testesül meg. Minden programnyelv akarat, intelligencia, potencialitás, szándék, lehetőség szimbiotikus egybefonódása, mely által csak azon tartalmak bontakozhatnak ki, melyek eleve benne foglaltatnak, pontosan amelyek megalkotásakor belé lettek foglalva. Tetszőleges programnyelvek hozhatók létre annak függvényében, hogy velük, általuk és bennük milyen szellemi tartalmak juthatnak kifejezésre és valósulhatnak meg. Világosan kell látnunk tehát, hogy egy működő programnyelv, mely által egy szellemi valóság kibonthatóvá lesz, nem lehet a véletlen műve.

A legmagasabb rendű valóság-programozáshoz három dolog szükséges: 1. konkrét elképzelés, hogy mit szeretnénk teremteni, 2. közeg ami által és amiben a teremtés létrejöhet, megszülethet, 3. tudatosan használt, irányított és uralt intelligencia, mely mindezt eleve, egészében és részeiben, összefüggéseiben és viszonyaiban látni képes, és mindezek megvalósításához mind potenciállal mind intelligenciával, akaratlaltal és teremtő erővel rendelkezik.

Tudatos teremtés csak tudatos elképzelés és megvalósítás eredményeképpen jöhet létre. A tudatos teremtés azt jelenti, hogy a teremtő tökéletes rálátással bír a teremtés egészére, vagyis teljes mértékben uralja a teremtés kibontakozásának folyamatát úgy, hogy a véletlen lehetősége semmilyen szinten nem jelenhet meg. Visszatérve a programnyelv hasonlatra egyértelmű, hogy ha valaki egy virtuális valóságot szeretne létrehozni, akkor elképzeléséhez eleve létező programnyelv szükséges, illetve ő maga is létrehozhat teremtési céljainak tökéletesen megfelelő programnyelvet, amibe belefoglalhatja mindazon potencialítások összességét, melyek kibonthatóak lesznek a programnyelvben megjeleníthető teremtésekben. Ez az utóbbi a legtökéletesebb, legideálisabb eset, amikor is a programozó maga készíti el a programnyelvet, amit aztán elképzeléseinek a megvalósításához, az eleve létező elképzeléseinek megfelelően alakít és használ fel. Így lehet tökéletes az összhang az elképzelés és a megvalósítás, vagyis a KÉPződött, leKÉPeződött VALÓSÁG között. A legteljesebb rálátása a teremthető és megteremtett valóságra a fenti analógiát követve annak a programozónak lehet, aki a programozás minden részét ellenőrizni képes.

A programnyelv tehát eleve meghatározza a benne és általa teremthető valóságokat, teremtéseket. Értelemszerűen megelőzi a teremtés aktusát, magát a programozás alkotó folyamatát. A programnyelv ily módon egyszerre minden potencialitás összessége, és egyszerre a teremtés eszköze, médiuma, közege. Általa és benne mintegy közvetve nyilvánul meg a teremtő intelligencia elképzelése és szándéka, ugyanakkor közvetlenül tükrözi az őt létrehozó elképzelését a létrehozni szándékozott teremtésről, valóságról. Fordít-

va mindez nem lehetséges. Kizárt, hogy olyas valami nyilvánulhasson meg a teremtésben, ami mint potencialitás eleve nem létezik, eleve nem foglaltatik benne a programozási nyelvben. A programozási nyelv pedig kizárt hogy mást tükrözzön, kizárt hogy más belső tartalmakkal rendelkezzen, mint amit a nyelvet létrehozó intelligencia, szándék és akarat, mint potencialítások összessége. Ebből következik, hogy kizárt, hogy bármilyen nyelv a teremtés folyamatában a teremtést követően jöjjön létre, mindezt a lineáris időben tekintve. Az Isteni valóságban ugyanakkor mind a nyelv, mind az általa teremtetett valóság EGY-SZERre létezik, mert minden teremtés csak a tér-idő kontinuumában jelenik folyamatként meg, az isteni Örökké-Valóságban minden az idő feletti teljességben VAN.

A programnyelv és az általa, benne kifejeződő valóság analógiáját követve, az emberi nyelv ugyanígy egy már eleve létező valóság fogalmi absztrakciója, mely úgy tűnik, hogy nem megelőzi a tükrözött valóságot, hanem a valóság tükréként, a valóság tükröződéseként jelenik meg, fejlődik és él szimbiózisban magával a tükrözött valósággal. Itt jutunk el a leglényesebb problémáig, hogy a tyúk vagy a tojás volt-e előbb? Ezen a ponton a metafizikai gondolkodás fonálát továbbontva megérthetjük, hogy nincs szükség választásra, ha a valóság egészét szeretnénk megérteni. Az Isteni Örökké-Valóságban, ahol a tér és az idő van az Isten zsebében, és nem az Isten a tér és az idő zsebében világossá válhat, hogy a teremtés soha nem zajlik időben, pusztán csak láthatóvá válik a tér-idő kontinuumának bonyolult mezőiben, a valóság vetítívásznán. A tyúk és a tojás mindig is VOLT, nem valamiből, valami okaként lett, hanem a kauzalitás síkját meghaladó, de azt minden potencialításával együtt MAGában foglaló valósággént VAN. A teremtés valójában a tér-idő kontinuumában az elme által feldarabolt VANSág, mint folyamatos, kezdet és vég nélküli létezés egységéből kiragadott időpillanatok láncolataként jelenik csak meg folyamatként. Isten valóságában nincsenek folyamatok, és a teremtés kauzális valósága helyett a teremtés Jelenvalósága, Örökkévalósága létezik. Isten valójában nincs mit megteremtessen, mert Ő a Mindenség, vagyis minden létező és lehetséges VANSága, Jelenvalósága, Mostja, az Idő Teljessége, mely minden pillanatot EGYszerre MAGában foglal, örök, kezdet és vég nélküli Időtleniségben.

A teremtés linearitása csak az életet tapasztaló elme számára létezik, és ezt az idő-valóságot az elme teremti meg azért, hogy az Idő Teljességét (az isteni VANSág Időtlen Idejét, vagy Idős Időtleniségét) szétdarabolja, egymást követő idő-részekké, vagyis pillanatokká, másodpercekké, percekké, órákká, napokká, évekké stb.

Az idő természetét csak az időtlenség kiterjesztéseként érthetjük meg. Az Isteni Örökké-Valóság azért van túl minden múlandóságon, mert ahhoz hogy a létrejövés-fennállás-elmúlás ciklikussága létezhesen szükség van az elme által létrehozott idő tudati mezejére. Az idő valójában az elme által létrehozott tudatsík kiterjesztés, amibe az emberi tudat amikor bezárkózik, akkor az örökkévalóság tartalmi történések láncolataként, a lineáris érzékelés szintjén megélhető lesz. Valójában az emberi tudaton belül az idő fogalma teljességgel relatív, és ennek a végletességét a szubjektív idő fogalmi bevezetésével világíthatjuk meg. Máshogy telik az idő játék és munka közben ugyanannak az embernek, kivéve ha játék a munkája, vagy a munkája játék a számára. A szubjektív idő fogalmát nem szükséges mélyebben taglalnunk, ezzel kapcsolatban mindenkinek van egyéni megtapasztalása bőven, amihez kötődhet. Az idő valódi természete annak szubjektivitásában tárható fel.

A mai kor tudományos gondolkodása az időt mint valamiféle egzakt, tudományosan rögzített koordinátát használja, és ennek az érvényességét a mai korban igyekszik minden síkon kiterjeszteni. Az órák megjelenésével ez a standardizált tudati jelenség, amit mérhető időként, idő-fizikai fogalomként ismerünk, behatolt az emberi valóságok mélyére, és észrevétlenül formálta át az emberiség nagy részének az idő érzékelését. Az idő múlása mindig evidencia volt a természetben élő ember számára is, az évszakok változása valamint a nappal-éjszaka ciklusok váltakozása a tudaton belül valamiféle kontinuitásként, idő-pillanatok láncolataként, vagyis múlt időként jelenik meg. A természet ciklikussága a születés és a halál végpontjai közötti látszólagos folyamatok, az öregedés, mind olyan tapasztalati valóság az elme valóságába zárult tudat számára, mely az anyag-tudat szintjén abszolút és megkérdőjelezhetetlen, kizárólagos valóság. Az emberi lény az idő foglya, a benne megnyilvánuló, megtestesült isteni tudat, a halhatatlan pedig a születés-fennállás-halál tudati triumvirátusában kifeszült valóságot kizárólagossággként éli meg.

Az Isten drámája az emberi lényben az élet-halál tengelyén feszül a létben. A Halhatatlan Örökkévaló Isten a tér-idő kontinuumában létrehozott tudati térben a születés-élet-halál valóságát éli át, éli meg. A teremtménysíkját csak és egyedül a múlt idő illúziójába záródott isteni tudat képes megélni, melynek egyik eszköze maga az emberi lény, és annak valósága. Emberként az Isten legelőször is szent amnéziába merül, magát halandónak képzei az emberi lényben, az állatokban, a növényekben, a természet minden megnyilvánulásában, magában a világEGYetemben is amikor azonosul az idő múlásának tudati valóságával. Látszólag minden elpusztul ami létre-

jön, ami megszületett, mert Az Idő az Isten legzseniálisabb varázslata, legtökéletesebb trükkje, hogy önmaga Örökkévalóságát megtörténte tehesse, hogy az Örökké-Valóság VANságának múlhatatlanságát, tudati EGYpontúságát, időtlenségét a végtelen mulandóság idejének tudati valóságába helyezze az EGYetemes Elme segítségével, majd az EGYetemes elme valóságát potenciálisan számtalan egyéni, egyedi, individuális elmébe záródva egyéni, egyedi, individuális tudatokként megtapasztalhassa, az EGYetemes, EGY és EGYetlen isteni Ős-Tudat szétDarabolódásának illúziójaként.

EGY és EGYetlen valóság létezik, és ez az Isten Örökké-Valósága. A mulandóság, az idő az EGYetemes Isteni Elme kivételében jön létre, ez az amit mi emberek megdönthetetlen valóságként ismerünk meg. Mindeközben mi MAGunk vagyunk az Isten, vagyis ezen valóság teremője, álmodőja és fenntartőja is EGYben. A földi élet, mint minden élet soha nem teremődött, soha nem jött létre. Sem az evolucionizmus sem a kreacionizmus nem értheti az Isteni Valóság teljességét meg, amiben minden VAN, és a létezés minden pillanata – amit az anyagtudatba záródott emberi tudat elméje foglyaként képzel – mindig is VOLT, VAN és LESZ, ha mindezt az idő síkjában szeretnénk szemléltetni. A VANság az Idő Teljessége melyben a teremtés egésze létezik, és amiben minden VAN ami valaha megtörtént vagy megtörténhet, valaha volt vagy létrejöhet, mert minden egyetlen osztatlan valóságként VAN, és ez az EGY és EGYetlen valóság MAGa az Isten.

A fentiek tükrében tehát sokszorosan abszurd azt képzelni, hogy a Nap alatt bármi új létezhet, így például egy nyelv kialakul a semmiből, és aztán véletlenül megjelenik benne a lét isteni aspektusainak az emberi tudaton belül feltárható összefüggés-halmaz. Ez a nyelv, amin most íródik ez a szöveg, egyidős magával a tereméssel, miként minden létező nyelv, minden látszat ellenére. Ami a nyelvek között a valódi különözöséget jelenti az az, hogy egy nyelv milyen mélységben őrizte meg az idő valóságában az ősi magot, melyből kibomlott az a valóság szint, melyen maga a nyelv az Isteni Valóság részeként létezett, létezik. Egy nyelv ugyanis minél pontosabban lett megalkotva, annál pontosabban képes a maga belső koherenciája révén feltárni a valóság valódi, isteni természetének a kódjait. A nyelv minél ősi, annál közelebb vihet a teremés lényegének a megértéséhez. Ugyanakkor a nyelv önmagában a benne kódolt rétegeket csak a neki megfelelő tudatszinten képes visszaigazolni, vagyis a nyelvben az Isteni Valóságnak mindenki csak a saját tudatterének megfelelő szintet képes meglátni és megérteni.

A nyelv végső soron egy fonál, amin keresztül az Isteni Tudat alászállhat

saját valóságának megtapasztalásában a formák világába, és a nyelv az a fonál amin a tudat önmaga forrására való rányílásának a folyamán, az Atyai Házba visszavezető intuitív szál is lehet. Fontos azonban megértenünk, hogy minden földi nyelv tartalmazza a maga fonalait, csak különbözőképpen, és minél ősbib, annál teljesebb egy nyelv ilyen értelemben, mivel gyökerei annál mélyebbre nyúlnak abban az ősi teljességben, melynek minden mai nyelv is a része. Ha minden nyelv összességét egy fához hasonlítanánk, akkor minden nyelv a fa egy részének feleltethető meg. A fa MAGvában ott van minden nyelv, de a megnyilvánult fában vannak gyökerek, törzs, ágak, levelek, és értelemszerűen minden résznek azonos értéke van, ám az időben tekintve a gyökerek több mindenre emlékeznek, mint a fiatal ágak, vagy a friss hajtások. Mindez az idő síkjában érvényes csupán, ahol a fa látszólag kifejlődik, él és hal, az Örökkévalóságban viszont a fa minden állapotában EGYszerre VAN, létezik.

A spirituálisnak nevezett valós, EGYetemes tudás (mely magában rejt minden tudásMAGot amiből bármi kibontható szükség szerint) ezért képes bármilyen korban, látszólagos előzmények nélkül is, bármilyen emberben újjászületni, általa megnyilvánulni, mert a valódi tudás nem tapasztalati, halmozati műveletek összességeként létezik, hanem az időn kívüli Teljességben, ahol mindig is volt, van és lesz, ezért soha nem született, és nem pusztulhat el sem, mert a Teremtő Isten Örökkévaló Létének elidegeníthetetlen MAGva, lényege. Minden tudati és valóságsíknak megvan a maga „programnyelve”. A benne rejlő potencialítások bomlanak ki és valósulnak meg annak teremtőjének, megálmodójának alkotásaként. Istenen belül végtelen sok ilyen teremtés létezik és létezhet, Isten valósága a maga végtelenségében a biztosítéka mindennek.

Minden látszat ellenére Isten a MAGa EGYszerűségében végtelen, és EGYszerű a MAGa végtelenségében. A metafizikában a legnagyobb szám az EGY, ez minden létező és lehetséges összessége. Isten MAGa az EGY és EGYetlen, minden Valóság teljessége. „Kezdetben vala az ige. Minden az igéből vala, az ige Istennél vala és Isten vala az ige.” A számítógép billentyűzetén van egy máig magyarra nem lefordított billentyű: az Enter. Ez az, amivel egy parancssori művelet a megvalósulás állapotába helyezhető. Az Enter magyar fordítása IGEN. Minden az IGÉből vala és vagyon. Ez a világ teremtésének ősi titka és programnyelve. IGEN!

63. Tér és idő

A Tér és az Idő van az Örökkévaló zsebében, és nem az Örökkévaló a Tér és az Idő zsebében. Az ŐS-Tudat a tér-idő kontinuumot magában foglalja mint tudatdimenziót, mely az EGYetemes elmében és elme által vetül ki, nyilvánul meg és amit az emberi lény érzéki valóság néven tapasztal meg tudati azonosulása révén.

A Tér az a létpotencialitás, amiben az Örökkévaló EGY formanélkülisége VÉgtelen módon alakot ölthet, hogy a Szellem Anyagként megtestesülhessen. Az Idő az a létpotencialitás, amiben az EGY Örökkévalósága megtörténhet. *A Tér azért van, hogy az Örökkévaló megnyilvánulhasson. Az Idő azért van, hogy az ÖrökkéValóság megtörténhessen.*

A Lét a Tér és az Idő által bontja ki az Örökkévaló álmát: az Életet. A tér szó metafizikai rétegeiben a főnév és az ige egyidőben jelen és jelentésen van. A tér jelöli magát az egyszerre határolt és határolatlan helyet, mely önmagában egyszerre üres és egyszerre teljes. Formák nélkül a tér végtelen és határtalan ezért önmagában véve felfoghatatlan, észlelhetetlen, üres. A tér önmagában véve Semmi, amiben benne van Minden, a tér az amiben minden mindennel összeér, és ami önmagából önmagába tér. „Kifordítom befordítom, mégis bunda a bunda” őrzi a kozmikus igazságot a mondás. Ez a bunda jelen esetben a tér. A tér a Teremtés mágikus bundája, köpenye, doboza, mely látszólag teljesen és tökéletesen üres, mégis benne van minden létező megnyilvánulásának a potencialítása, annak összessége. Létezhet-e magának az úrnak, mint ürességnek a fogalma – mely úr jelen esetben a tér negatív megnyilvánulási formája – a benne megjelenő, abban megnyilvánuló formák képzete nélkül?

A semmi vagyis a tökéletesen üres, határolatlan, végtelen tér maga a megnyilvánulatlanság. A tér csak akkor válik megnyilvánulttá, ha benne megjelennek a formák, melyek által a tér a semmiből megnyilváníthatja az önmagában foglalt létezőket, melyek benne formát ölthetnek. A formák határolják a teret, és a tér határolja a formákat. A tér önmagából indul és önmagába visszatér. Tér nincs forma nélkül és forma nincs tér nélkül. A Semmiség nincs a Mindenség nélkül és a Mindenség nincs a Semmiség nélkül. EGYmásban foglalva létezik a Tér és a Forma, melyben a tér egyszerre a forma hiánya és összessége. Fény és Sötét, melyben a fénynek azért van szüksége önmaga hiányára a sötétségre, hogy formákat rajzolhasson a kontrasztok által. A Fény és a Sötét látszólagos ellentétpáros, melyben pusztán a fény rendelkezik önálló lényegiséggel. A sötét hiánya ugyanis nem vezet a

fényhez, pusztán a fény hiánya teremthet sötétséget. A tér és a forma viszonylatában mi az ami önálló lényegiséggel bír? A forma egyszerre képes határolni, be és lehatárolni, meghatározni és koordinálni a teret és egyszerre tartalmazza is azt. A tér nem képes forma nélkül megnyilvánulni, a tér tehát nem létezik mint önálló lényegiség. A forma tartalmazza a teret, és a forma hiánya pedig megszünteti azt. A tér önmagában a forma nélkül egy tökéletesen virtuális fogalom, mert a tér forma nélkül semmis, lényege a fekete lyuk lényegével analóg. Mégis ez a Semmi az amiből a Mindenség létezése áll. A létezés és a nemlétezés az ős binaritás a Teremtő kozmikus programjában. Az IGEN és a NEM, a lét és a nemlét, az élet és a halál valójában mind dualitás. A lét az egyedüli valóság, a nemlét pusztán eme valóság tudati tagadása.

A Tér és az Idő egymással olyan koordinátát képez, melyben a létezés örökkévalósága beléphet az Élet körforgásának kerekébe. A mai tudomány mindkét koordinátát objektív létezőként kezeli, azonban ez az axiomatikus valóság metafizikai megközelítésben nem létezik. A Tér és az Idő ugyanis nem létezik mint tudattól független létező, hanem a Tér és az Idő valójában nem más, mint TUDATI KOORDINÁTÁK. Ennek tisztázása nélkül sem az idő sem a tér valósága nem rendeződhet egy magasabb fogalmi egységbe, továbbá a tudat mint koordinátának a létezése nélkül eleve lehetetlen bármiféle összefüggés létezése a tér és az idő valósága között. Ezen a ponton mind a newtoni mind az einsteini tér-idő értelmezések meghaladása szükséges ahhoz, hogy egy magasabbrendű perspektívából tekinthessük a tér és az idő tudat által eleve determinált koordinátarendszerét.

Az Idő metafizikai definíciója jelen kifejtésben a következő: az Örökké-Valóság minden létező és lét teljessége, mely magában hordja az idő potencialitását, de lényegét tekintve minden bennefoglalt létező létezése időtlen, vagyis a lét az ÖrökkéValóság időtlen természete. Ahhoz, hogy az Örökké-Valóság teljessége megnyilvánulhasson térre, hogy megtörténhessen időre van szüksége. A létezés magában hordozza a tér és idő potencialitását, de nem függ egyiktől sem. A létezés és az élet nem azonos fogalmak. A létezés időtlen, ilyen módon magában hordozza az idő tudati koordinátájának teljes aspektusát, de egyetlen pontba sűrítve a létezést, mint időtlen időhalmazt, melynek lényegébe csak a dualitás kettősségétől szabadon létező tudat léphet be, válhat vele EGGYÉ. Az élet a létezés teljességéből kiszakított töredék, mely a tudati koordinátán belül megnyilvánuló időkoordináta segítségével kel életre. Az idő az a tudati valóság, melyben az ÖrökkéValóság abszolút, teljes és osztatlan, egyetlen virtuális pontként létező időtlen LÉTtel-

jeesége belép a tudati kettősségbe, mely által megszületik az idő tudati koordinátáján belül az időpillanatok viszonylagosságának lineárisnak látszó láncolata, melyben az ÖrökkéValóság osztatlan tartalmai időpillanatokká aprózódhatnak fel, és így a tudaton belül megszületik a megtörténtség, az ÉLET valóságainak a képzete.

A KÉPzet szó kapcsán egy szemléletes példával a fenti absztrakciók világosabbá válhatnak. Képzeljük el, hogy az ÖrökkéValóság végtelen számú KÉPek összessége, minden elKÉPzelhető LÉT valóságának, azok potencialitásainak TELJESSÉGE, melyen kívül értelemszerűen semmiféle tartalom nem létezik. Ezeket a KÉPzeteket azonosítsuk egy-egy képzeletbeli filmkockával. A LÉT állapotában minden lehetséges filmkocka EGY virtuális pontban létezik, mit minden lehetséges tér és idő Teljessége, Összessége. A tudat azonos minden LÉTezővel és LÉTtartalommal az ÖrökkéValóság LÉTállapotában. A szemlélet tárgya és a szemlélt között tökéletes az EGY-ség, mivel a szemlélet tárgya, tartalma EGY magával a szemlélővel, és mindkettő MAGa a Tudat, pontosabban az EGY-ÉN tudata, az EGY és EGYetelen EGYetemes Isteni Tudat. Így nincs szemlélő aki szemlélhet, és amit szemlélhet, mivel az EGY-ÉN nincs elkülönülve semmilyen tartalmától az ÖrökkéValóság LÉTezésében. Az idő és a tér – a hasonlatot folytatva – az ÖrökkéValóságban létező ŐS-Tudat számára minden filmkocka együttes, időtlen együttlétezése. (Az ŐS-Tudat az EGY-ÉN tudata, melyben minden LÉTező EGYütt létezik az időtlenségben.) Az ŐS-Tudat azonos minden kockával, mindent lát egyszerre anélkül, hogy ez a látás érzékszervi észlelés eredménye lenne. Ezért valójában csak az EGY-ÉN ŐS-Tudata KÉPes az abszolút LÁTásra, mivel tudatilag EGY minden létezővel, vagyis minden filmkockával. Ahhoz, hogy az abszolút LÉTben belül létrejöhessen bármilyen relatív nézőpont az szükséges, hogy először is létrejöjjön egy szemlélő. Az EGY és osztatlan ŐS-Tudaton belül létre kell jöjjön önMAGán belül legalább egy olyan önMAGától tudatilag elkülönült tudatRÉSZ, mely képes az EGÉSZre, vagyis az ÖrökkéValóság LÉTtartalmaira önmaga lényegétől elkülönült, különálló Valóságként tekinteni, azt szemlélni. A film kockái akkor kelthetik a mozgás illúzióját, ha azok a vetítógép lencséin áthaladók, azok által fókuszált fény által a fehér vetítővászonra kivetülhetnek. Itt jutunk el a mozi és az élet analógiáján keresztül a tér és az idő tudati koordinátaként való megértésének a lényegéhez. Ahhoz hogy a fim élettelen kockái a vetítógép által a vásznon megelevenedjenek időre (a képek egymásutánosságának sorrendiségére, mozgásra, mozgatra, időpillanatok láncolatára vagyis vetítésre) és térre (moziterem, vetítógép, vászon) van szükség. De hi-

ába van mozgóképünk, vagyis megelevenedett képek sokasága, vetítógépünk, mozivásznunk és mozitermünk, mert mindez néző nélkül nincs kinek létezzen. A tér és az idő koordinátája vagyis a mozi és a film, a mozgókép csak a tudat, vagyis az analógiát folytatva a NÉZŐ létezésével válik érzékelhető valósággá. Az ÉLET az ÖrökkéValóság LÉTének végtelen filmje, mely az ŐS-Tudatban önMAGában önMAGától elkülönült tudati részek (nézők, teremtmények, létezők, emberi lények) érzék-tudati valósága.

Az Élet a tér-idő tudati koordinátarendszerébe zárult EGY-ÉNben létrejövő, potenciálisan végtelen számú, tudatilag elkülönült egyének (individuumok, individuális egők) érzékszervi valósága. Az érzékelés ezért nem látás, az élet ezért az egyedi ének relatív nézőpontjainak tudati-érzékszervi megtapasztalása. Az egyedek, az individuális ének az EGY-ÉN arcai, karakterei, melyek önmagukba zárult tudati részei az EGYetemes ŐS-Tudatnak. Az individuális ének csak egymás által, érzékszervi észlelés közvetítésével képesek az érzéki valóság megtapasztalására. EGY-MÁSban az EGY MÁSait szemlélik, „tükör által homályosan” az egyedi és közös valóságot. Ez az EGY-ÉN isteni, EGYetemes EGÉSZ ŐS-Tudat abszolút valóságból való alászállása önMAGába a saját, önMAGa által teremtett egyedi, individuális ének relatív érzékszervi valóságába. A májá fátyla szent amnézia, melyet a Teremtő Tudat, az Isteni EGY, az Abszolút Lét önként vállal, hogy önmaga végtelenségét és múlhatatlanságát feledve, magát az Élet álmának folyamatos teremteseképpen végesnek, halandónak tapasztalja meg. Az ÖrökkéValó EGY álma a múlandó, folyamatosan változó Élet valóságában testesül meg.

A tér-idő kontinuum élő valósága csak a tudat egyetemes, teret és időt magában foglaló és magából kibontani képes tudati koordinátája által tárgyalható: TUDAT-TÉR-IDŐ. Az ŐS-Tudat önMAGában önMAGából ki-TÉR, és az IDŐ által megtörténik, (az EGY paradox módon megtöretik, az EGY-ÉN meg-tört-ÉN-ik) majd minden önMAGába visszaTÉR és az ÖrökkéValóságban minden mindennel összeÉR. Az ÉLET az Isten MAGából kitekintő, kiTÉRő, önmagába visszaTÉRő IDŐzése az egyedi, individuális, érzéki szintű anyagi test-tudatba zárult tudati valóságban, a szellem anyagi megnyilvánulásának tudatformájában.

Az álom valóság és a valóság álom. A tökéletes éberség az EGY és EGYetlen, végtelen Szeretet. A tudat csak a Szív által ébredhet. A Szív csak a Szeretet által láthat. A Szeretet minden létezés Ős Forrása, Léte, Szabadsága, mely túl van a Semmin és a Mindenben, amiben mind az időnek és térnek, az életnek és halálnak, a létnek és nemlétnek nincs többé kénySZERE, csak örök, múlhatatlan, igaz, szabad SZERE.

64. Szerelem

Lélekfüzér folyondár
Ragyogó csillámló fénymadár
Remegő réteken terelem
Ajkakon pihegő szerelem

MindÉNség előtt hódolat
Szerelmes zuhanó ámulat
Bimbózó lótusz szívekben
Egybeforr mindénki mindŐnkben

Világ szerelmes virága
Lelkek pürosló folyondára
Szenvvel szenvedő szenvedély
Sztelen szerelmes tűzkerék

Ajkakon reszkető csók-gyermek
Puha izzó bársony vágyberkek
Titkos szemérmes utakon
Fénylőn égő élő szárnyakon

MindÉN-ki SzerELEMét szerető
Férfiban lélekző örök NŐ
NŐben nőző Ős vágy: Születés
Végtelen SZER-MAGba ölelés

Átölel Egyben a MInd-ÉNség
Csókpírban izzó rubintvér ÉG
Élet szent és dicső Ős Árja
Végtelen folyam, MAGát feltárja

EGY MÁSba szerelmes IsTENek
EGGYé forró forrás-TENGerek
MAGába szerelmes SZER-elem
EGY-MÁSba táguló Végtelen

Tűzben olvadó gleccserek
Életdalt lüktető szent erek
Lágy eső-zamat pír ajkakon
Örök ÉVALóság ki ÁD ÁM:
EGY vagyon

Álomból ébredő révedő
EGYben MindÉNkit szerető
MAGodban feltárult szent titok
MindÉN létezŐvel EGY VAGYok.

Tartalomjegyzék

Élő Szó	3
Fogalomtár	7
1. Honnan származik a Gonosz?	10
2. Istenfélelem és istenszeretet, elmélet vagy paradoxon?	13
3. A hit és a vallásos választási kényszer.....	16
4. Az emberi lét egyetlen értelme	20
5. Gondolatok egy új világról	23
6. Az én genezisem	27
7. Isteni létem – a játék kezdete és vége	28
8. Isten vagy Nemisten?	31
9. Egyszerűség	35
10. Világmegváltás helyett	37
11. Különös utazás	41
12. Monológ egy testvéremhez az Egyben	44
13. Mi a magyar?	50
14. A látás és a valóság valódi természete	52
15. A jó és a rossz csapdája	57
16. Anyag és Szellem	63
17. A Szeretet metafizikája	63
18. Az ŐS-Tudat	67
19. Az ébredés	69
20. Az emberi lét legpusztítóbb fegyvere	72
21. Intelligencia – az Anyag és a Szellem szintézise	76
22. Ráció, intuíció és élet	78
23. Mi feszítjük meg	81
24. A halálfélelem oka – az élet	89
25. A kereszt – az ÖrökkéValó iránytűje	93
26. A tökéletes társadalmi rendszer	101
27. Meztelenség	105
28. Kozmikus hülyítés avagy a tudatváltás mítosza	108
29. Birtoklás – Szabadság – Szeretet	114
30. A terelés művészete és a valóság	119
31. Csend, szabadság és meditáció	126
32. Zaj, szolgaság és koncentráció	129
33. Ezo-biznisz, ego-biznisz	132
34. A kötelező oktatás abszurditása	136

35. A Fény üzenete	142
36. Az EGY	145
37. Korok rendje	151
38. Utóirat helyett	159
39. Kép	162
40. 120	163
41. Végtelen EGY	172
42. Út a Teljességbe	173
43. Alfa és Omega	176
44. Mag	183
45. Isten majma, majmok istene	186
46. Istenember	194
47. A Semmi álma	199
48. Mese a valós ágról	206
49. Tudat és Szellem	208
50. EGY és EGYetlen	213
51. Az EGY sokszínűsége	218
52. Elme és Tudat	225
53. Végtelen SZERelem	230
54. A szeretet kultúrája	233
55. Tudat és hipnózis	237
56. Materializmus, avagy a célá vált eszköz története	244
57. Az okafogyott intelligencia	253
58. A valós spiritualitás	263
59. Isten Szent Neve	268
60. A misztikus intuíció	272
61. Isten Szeme	280
62. A Mindenség nyelve	284
63. Tér és Idő	291
64. Szerelem	295

A könyvet kiadja:

Fazekas József Tamás és a *transzmEnta* kiadó – 2015

<http://transzmenta.fazekas.info>

© Végtelen EGY - 2015

További gondolatok és írások:

Puritán Szájbersarok

<http://blog.fazekas.info>

Jogi nyilatkozat

Ezen elektronikus könyv tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra a könyv módosítás nélkül, jelenlegi formájában tetszés szerint ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.